

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEMO
R
I
愛死
M
E
N
T
O

EMPEROR OF WRATH

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GAZAP İMPARATORU

JAGGER COLE

Emperor of Wrath
Jagger Cole © 2024

Tüm hakları
saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design tarafından
yapılmıştır Kapak Fotoğrafı: David Wagner
Duyarlılık okuyucusu: Natalie Tanaka

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14 Bölüm 15](#)
[Bölüm 16 Bölüm](#)
[17 Bölüm 18](#)
[Bölüm 19 Bölüm](#)
[20 Bölüm 21](#)
[Bölüm 22 Bölüm](#)
[23 Bölüm 24](#)
[Bölüm 25 Bölüm](#)
[26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28 Bölüm](#)
[29 Bölüm 30](#)
[Bölüm 31 Bölüm](#)
[32 Bölüm 33](#)
[Bölüm 34 Bölüm](#)
[35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Deviant Hearts Also](#)

[Yazan: Jagger Cole](#)

[Yazar Hakkında](#)

PLAYLIST

Like A Villain - Bad Omens
Desperado - Rihanna
Nothing Burns Like The Cold - Snoh Aalegra, Vince Staples
Killing Strangers - Marilyn Manson
Erkek Arkadaş - Shayne Orok
You Don't Own Me - SAYGRACE, G-Eazy
Gasoline - Halsey
Movement - Hozier
CRASH DIVE - LUNA AURA
like that - Bea Miller
Chandelier - Sia
Shivers - ShiroNeko
High Enough - K.Flavy
ZİHİN HUZURUNUN ÖLÜMÜ - Bad Omens
How Not To Drown - CHVRCHES, Robert Smith
Oh My God - Adele
Courtesy Call - Thousand Foot Krutch
Daydreamin' - Lupe Fiasco, Jill Scott
Tired of Being Alone - Al Green
Villains - Mainland

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

TRIGGER WARNING

Sevgili okuyucu,

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travma ve SA'nın grafik tasvirlerinin yanı sıra somno ve serbest kullanım oyunundan bahseder.

Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi tanıyın ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğun için

teşekkürler, Jagger

L

ANN)KA

Bunu yapmamam gerekiyor.

Aslında şu anda yaptığım *birçok* şeyi yapmamam gerekiyor.

Birincisi çok açık: kötü şöhretli gangsterler tarafından düzenlenen özel, sadece davetlilerin katılabildiği partilere *davetiyesiz* katılmak -özellikle de akli dengesi yerinde olmayan psikopatlar olarak ün salmış gangsterler- genellikle kötü bir fikir olarak kabul edilir.

Gerçi iki numara daha da kötü olabilir. Mesele *sadece* Cillian Kildare'ın karısı Una için New York'un hemen dışındaki Connecticut kırsalında, mafya dünyasının gerçek bir kim-kiminin katıldığı geniş yeni mülklerinde yaptığı doğum günü kutlamasına katılmam değil. Buraya konuk listesi, pahalı şampanya ya da pasta için gelmedim.

Benim olmayan bir şeyi almak için buradayım.

En azından *henüz* benim değil. Ama benim yetiştiğim dünyada, istediğinizi alırsınız ve onu geri isteyenler sizi aramaya geldiğinde kaçarsınız.

On sekiz yaşımdan beri böyleyim ve tüm dünyam altımdan çekilip alındı.

"Odaklanın, bayan."

Kızıl saçlarımın bir tutamının yarı gizlediği ten rengi vericiden kulağıma gelen düşüncelerime ani müdahaleye gözlerimi kırpttırıyorum.

"Odaklandım," diye mırıldanıyorum Freya'ya, mafyalarla dolu çimenlikten uzaklaşıp çantamdan bir pudra çıkarıyorum.

Mikrofon, boynumdaki narin zincirden sarkan gümüş kolyenin içinde. Ama bu akşamki ev sahibimiz deliliğıyle tanınsa ve zaman zaman kendi kendine yüksek sesle konuşsa bile, bunu yaparken görölmeyi göze alamam. Sahte bir davetiyeyle gizlice girmek bir şeydir. Bunu burada yaşayan psikopat İrlandalı gangsterden *çalma* niyetiyle yapmak ise tamamen başka bir şey.

Aynı anda birden fazla yasayı çiğnemeyin, değil mi?

Kompaktın aynasında saçlarımla uğraşıyorum, dudaklarımın hareketini dağınık buklelerle gizliyorum.

"Peek-a-boo," diye kıs kıs gülüyor Freya kulağıma. Taktığım sahte gözlüğün köprüsündeki küçük kamera sayesinde şu anda ne gördüğümü görebiliyor, yani aynada süsleniyormuş gibi yaparak bana bakıyor. "Odaklanmıştın ama havuzun yanındaki barda 'Bana baba diyene kadar seni sikerim' titreşimleri veren o ateşli kıza odaklanmıştın."

Gözlerimi deviriyorum. "Yardıma ihtiyacın var. Ya da yatmak için."

"Bu bir ya-ya da olayı mı? İkisini de göz ardı

edebileceğimizden emin değilim." Kendimi susturmak için

dudağımlı ısırmadan önce homurdanıyorum.

"Babalık hisleri veren adam Ares Drakos, Drakos Yunan mafya ailesinin başı. Ve o evli."

"Hey, onun kışına bakan sendin."

"*Terapi*, Frey," diye tıslıyorum. "Git biraz al. Kimseye bakmıyordum. Dikkatli davranıyordum. Unuttuysan söyleyeyim, burada olmamız gerekiyordu."

"Nedir bu *biz* saçmalığı?" diye kıs kıs gülüyor. "Una Kildare'in doğum günü partisini basan sensin. Ben yarım mil ötede sessizce kendi işime bakıyorum."

"Eğer yakalanırsam, umarım seni de yanımda götüreceğimi biliyorsundur." Freya gülüyor. "Bunu özlemişim. Bunu daha sık yapmalıyız."

Kendi kendime sırtıyorum. Freya ve ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz. İkimiz de berbat geçmişlerden geliyoruz ve ikimiz de genç yaşta her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldık.

Ayrıca ikimiz de bize ait olmayan şeyleri alma konusunda yetenekliyiz, on yıldan uzun bir süre önce ilk olarak bu şekilde bağlantı kurduk. Şimdi, birbirimize çok benziyoruz.

Hırsızlar.

Ben uygulamalı bir tipim: zorla girip çıkmak, kasaları açmak, güvenlikten kaçmak. Eski hayatım kelimenin tam anlamıyla alevler içinde kaldıktan sonra ilk kez tek başıma kaldığımda bu şekilde hayatta kaldım. Zamanla, hayatta kalmakla ilgili olmaktan çıkıp bankaya yatırılabilir ve çok aranan bir beceri haline geldi. Bu arada Freya bir bilgisayar sihircisi ve hemen hemen her şeyi hackleyebiliyor.

Örneğin, tamamen keyfi bir örnek olarak, Cillian Kildare'ın bu evdeki ofisinde bulunan kitaplıkta saklı dijital kasa gibi.

"Evet, bir söz vermiştik Frey," diye iç geçiriyorum, Kildare malikânesinin bahçesinde düzenlenen partiye bakarken kaşlarım çatılıyor. "Şu anda bozduğumuz bir söz."

"Ugh," diye inliyor Freya kulağıma. "Hissettiğim bu korkunç duygu da ne?"

"Sanırım aradığınız kelime *suçluluk*."

"Hmm..." diye düşünür. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bu kelimenin ne anlama geldiğinden bile emin değilim."

Sırtıyorum ama sonra gülümsemem bozuluyor. Artık bunu yapmamamız gerekiyor. Özel partilere gizlice girmekten bahsetmiyorum.

Freya ve ben yıllarca tek başımızaydık. Hayatta kalmak için çaldık ve sonra "hayatta kalmaktan" biraz daha iyisini yapmak için becerilerimizi artırdık. Ve bir gün, Damian ile yollarımız kesiştiğinde iki kişilik grubumuz üç kişilik bir gruba dönüştü.

Amcası Kir Nikolayev'in Nikolayev Bratva organizasyonunu yönettiği Damian, benim ve Freya'nın küçükler liginden büyükler ligine geçiş biletiydi. Damian'ın bağlantıları vardı. Elit suç dünyasında nüfuz sahibiydi. O da Freya ve benim kadar heyecan arayan biriydi.

Bununla birlikte, hırsızlık yapma nedenlerimiz biraz farklı. Freya ve ben para için ve meydan okumayı sevdiğimiz için çalışıyoruz.

Damian hak ettiklerini düşündüğünde insanları incitmeyi seviyor.

Bir süreliğine, üçümüzün de yanlış kişiye rastlayacağımız ya da çiğneyebileceğimizden *çok* daha fazlasını ısıracacağımız neredeyse kesindi. İşte o zaman Kir devreye girdi ve bizi kesin hapis cezasından veya korkunç ölümden uzaklaştırdı ve hepimize yeni bir başlangıç verdi.

Yakışıklı, karizmatik ve güçlü Kir Nikolayev aslında bizim üvey babamız ya da en azından havalı genç amcamız oldu. Beni kanıtlayacak bir şeyleri olan ukala bir hırsızdan daha fazlası olarak gören ve Freya'yı yürüyen bir orta parmaktan daha fazlası olarak gören ilk kişi oydu.

Nikolayev Bratva *açıkça* bir suç örgütü olmasına rağmen, yasal iş dünyasında da yoğun bir şekilde faaliyet gösteriyor. Bugünlerde Freya ve ben de bu alanda faaliyet gösteriyoruz. Kir, benim olmayan şeyleri almak için olmamam gereken yerlere girme, yalan söyleme ve sosyal mühendislik yeteneğimi gördü ve beni yeni bir yöne doğru itti: şirket devralmaları.

Artık onun için yaptığım şey bu. Ben müzakere odasına hazır ve nazır bir şekilde giren ve bir anlaşmayı kabul ettirmek için bulabildiğim her zayıf noktayı bulan bir kaltağım. Hâlâ ellerimi kirletiyor muyum? Evet. Ama eskiden yaptığım gibi kasalara girip arabaları patlatmıyorum.

Çoğunlukla değil.

Ve bugünlerde, eski numaralarımı *yaptığımda*, buna bağlı belirli bir suçluluk duygusu var. Çalmanın kendisi için değil. Ama bana ikinci bir hayat şansı veren bir adama verdiğim sözden döndüğüm için.

Yani, skor tutanlar için, A, davet edilmediğim bir partiye giriyorum. B, söz konusu partiyi tamamen soyma niyetindeyim. Ve C, evlatlık amcam olan adama verdiğim sözü tutmuyorum.

Oh, ve eğer ince eleyip sık dokuyacaksak, İşçi Bayramı'ndan sonra beyaz giyeceğim.

"Şimdi sessiz olacağım," diye mırıldanıyorum, pudrayı bir kenara bırakıp partiye geri dönüyorum. Vücudumu saran ultra dar beyaz kokteyl parti elbisesini çekiştirerek kalçalarımı oynatıyorum.

Bu benim tarzım değil. Bırakın bunun gibi dar ve "seksi" elbiseleri, neredeyse hiç elbise giymiyorum. Ben daha çok kot kıızıyım. Ya da Kir'in pazarlık masalarından birinde öldürmek için giyiniyorsam, uyumlu bir ceketle şık bir kalem etek. O zaman bile, daha çok bir pantolon takımı.

Dişlerimi sıkarak ve arkama uzanıp iç çamaşırlarımı kışkımdan çıkarma dürtüsüne direnerek kocaman, yayılan eve doğru ilerlemeye başladım.

Elbise ortama uyum sağlamak için bir gereklilik. Ne yazık ki, aynı zamanda bacaklarımdaki kan akışını kısıtlayacak kadar dar, bu da giymeyi tercih ettiğim her zamanki rahat iç çamaşırının bu gece bir seçenek olmadığı anlamına geliyor. Onun yerine, asla giymediğim bir tanga ile uğraşıyorum.

"Popo ipi nasıl?" Freya sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi kulağıma kıs kıs gülüyor.

Artık misafir kalabalığının arasından geçiyorum, bu yüzden hızlı ve kaba bir şeyle karşılık veremiyorum, ancak bir parmağımı gözlüklerimin önüne kaldırarak saçlarımı geriye doğru taramaya özen gösteriyorum.

Ortadaki.

Freya güler. "Tamam, tamam. Benim tarafımdan daha fazla dikkat dağıtmak yok. Ares Drakos'un *muhteşem* kışına bir kez daha bakabilir misin, ben- *lanet olsun*."

Gözlükleri çabucak çıkarıyorum, düzgünce katlayıp çantama tıktırıyorum. Kasaya gidene kadar bunları takmama gerek yok ve Freya'nın elektronik kilidi aşmak için görsel rehberliğe ihtiyacı var.

"Sık," diye mırıldanıyor. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Git başka bir çift çivili Doc Martens sipariş et. Ya da siyah göz kalemin azalıyordur."

"Eğer sen hiç Meraklı neden Ben senin sadece arkadaş..." O belirgin bir şekilde öksürür.

"Tamam, *ah*?" Bahçenin bir köşesinden çıkıp misafirlerin görüş ve duyuş alanından çıkarken homurdanıyorum. "Arkadaşlarım var."

"Adlarını söyle."

"Alo? Damian? Taylor?"

"İkiz kardeşin sayılmaz. O senin arkadaşın olmak *zorunda*."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

"Her neyse. Damian'a izin vereceğim. Benim dışımda *bir tane* daha var. Bu arada, sen içeri girmeden önce sana hiç mesaj attı mı?"

Kaşlarım aniden çatıldı. "Hayır, yapmadı."

Damian bir işten önce *her zaman* beni kontrol eder. Özellikle de kendi ayarladığı bir iş için. Buraya çalmaya geldiğimiz şey on beşinci yüzyıldan kalma bir "ölüm maskesi"- İspanyol Engizisyonu'ndan kalma, demir, metal çiviler ve *gerçek insan derisinden* yapılmış, ciddi berbat bir eser.

Yani... Freya için bile, bu berbat bir şey.

Ama sikilmiş ya da sikilmemiş, bu şey bazı koleksiyoncular için olmazsa olmaz. 1990'larda British Museum'dan çalındı ve son birkaç on yıldır özel koleksiyonlarda dolaşıyor. Teknik olarak Cillian'ın değil.

-Bu da bu gece onu alma konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Bir arkadaşından ödünç almış.

Çünkü *elbette* sosyopat Cillian bir insan derisi maskesi ödünç almak ve onu evindeki bir kasada saklamak istiyor.

Asıl berbat olan şey ise, bu lanet şeyin doğru koleksiyoncu için bir milyon dolara yakın bir değere sahip olması - her ne kadar bunu para için yapmıyor olsak da.

Damian'da bundan bolca var, tıpkı amcası gibi. Freya ve benimse fazlasıyla var. Bugünlerde, Kir'in onun için yaptıklarımız karşılığında bize ödediği para, *kraliçeler* gibi yaşamamıza yetiyor. Ya da en azından

Freya hayatının geri kalanında göz kalemi ve tek seferlik koleksiyonluk Doc Martens giyecek.

Yani, hayır, bunu para için yapmıyoruz. Bunu yapıyoruz çünkü Damian'ın satmayı planladığı adam daha sonra ona bir iyilik borçlu olacak ve bizim dünyamızda iyiliklere paha biçilemez.

Tamam... bir iyilik *artı* bunu yapmayı çok seviyoruz ve Freya, Damian ve ben eski moda bir soygun yapmayalı çok uzun zaman oldu. Bu da Damian'ın ben buraya gelmeden önce hiç kontrol etmemiş olmasını garip kılıyor. Aslında hala gelmedi.

"Sen mi?"

Freya nefes verir. "Hiçbir şey. Ve bu onun yapacağı bir şey değil."

"Eminim şu anda olmaması gereken birini baştan çıkarmakla ya da küçük çocukları korkutmakla meşguldür."

Freya homurdanır. "Bu çok

kaba." "Ve?"

Kıkırdıyor. "Muhtemelen doğru."

Damian'ın uzun boyu, yapılı fiziği, yüksek elmacık kemikleri ve keskin çene çizgisi arasında, genetik bir durumdan kaynaklanan gümüş beyazı saçları ve delici morumsu gözlerinden bahsetmiyorum bile, oldukça korkutucu *olabilir*.

Ya da kadınlar söz konusu olduğunda, son derece çekici... Eğer Frey, ben ve neredeyse kız kardeşleri değilseniz ve ürkütücü görünümlü hayalet oğlanlardan hoşlanıyorsanız, sanırım.

Freya vericime doğru mırıldanarak, "Kızım, kendi kendine konuşmayı bırakıp içeri girmen gerekiyor," diyor.

Akıllıca bir karşılık verip sırtımı dikleştiriyorum ve kalçalarımı bir kez daha rahatsız edici bir şekilde oynatarak kıcıma yapışan dantel şeridini çıkarmaya çalışıyorum.

"*Bu şeyleri nasıl giyiyorsun lan?*" diye mırıldandım.

En iyi arkadaşım kıs kıs gülüyor. "Nasıl *yapmazsın*? Onları seviyorum."

Bu Freya'nın küçük tuhaflıklarından biri. Temelde *Ejderha Dövmeli Kız*'daki Rooney Mara gibi: boyalı saçlar, siyah eyeliner, genel goth-techno-punk estetiği. Ancak tek "kız gibi" hoşgörüsü, motorcu ceketlerinin ve dar kot pantolonlarının altında pahalı, seksi, Dita Von Teese tarzı iç çamaşırlarını *sevmesidir*. Bir sürü iç çamaşırına sahip ve her zaman giyiyor.

Ve hiç kimseyle çıkmaz. "Çok tuhafsın."

"Hâlâ kendi kendine konuşan sensin, sürtük."

"*Peki*," diye iç geçirdim. "Yine sessiz olacağım. İkinci kat, doğu kanadı, sağdan üçüncü kapı?"

"Evet. Ofis kapısının anahtar kodu altı-altı-altı." Gözlerimi deviriyorum.

Biraz tahmin edilebilir, Cillian.

Karakterime geri dönerek bahçe çitinin köşesinden geri yürüyorum ve yanımdan geçen bir tepsiden bir kadeh şampanya alıyorum, sonra bana doğru bakan başka bir kıızıla içtenlikle gülümsüyorum. Kaşları çatılıp yüzünde tanıma ve şaşkınlık arası bir ifade belirdiğinde hızla dönüp kalabalığın arasına karışıyorum.

Kahretsin. O Neve Kildare, Cillian'ın yeğeni ve Ares Drakos'un karısı. Ayrıca ikiz kardeşimle de arkadaş.

On sekiz yaşımdayken başıma gelenler ve hayatımın dumana karışması yüzünden Taylor'la bağlantımı kaybettim. Yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk, ki bu harika bir şeydi, ancak daha önce böyle soygunlar yaparken hiç endişelenmeme gerek olmayan bir şey bu: dışarıda benim birebir kopyamın olması ve birinin beni kolayca onunla karıştırabilmesi, özellikle de radarın altında kalmak için yıllarca boyadıktan sonra saçlarımın doğal kızılına dönmesine izin verdiğimden beri.

Neve Taylor'ı tanıyor çünkü kız kardeşim New York'un en prestijli hukuk firmalarından biri olan Crown and Black'in yönetici ortağı.

York'a, kim her ikisi de ve Kildare ve Drakos
AİLELER kullanım için Yasal temsil.

Neve'in bunu bir daha düşünmemesini umarak hızla kalabalığa karışıyorum.
Hey, bu büyük bir kalabalık ve bana iki saniye kadar baktı.

Sorun değil.

Bu tamamen-

Sikeyim.

Ana salondan uzaklaşıp gömme bir pencerenin yanındaki gölgelere doğru
koşarken kalbim boğazıma fırlıyor.

"*Kahretsin!*" Mikrofona

tısladım. "Ne?" Freya

fısıldıyor. "Kir burada."

Freya inliyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Keşke. Geçmişte Kir çoğunlukla Moskova ve Londra arasında gidip
geliyordu. Ancak son zamanlarda, onu New York'a getiren daha fazla
Bratva işi oldu - şehirde büyüyen Yakuza varlığı gibi, Rus topraklarını
yavaş yavaş yiyor.

Ve *bu* işten uzak durmaya niyetliyim.

Kir, Akiyama-kai'nin başı Sota Akiyama ile bazı toplantılar düzenlemek ve
ona bir tür anlaşma için baskı yapmak konusunda bu lanet tangadan daha
kötü bir şekilde kıcımda. Normal şartlar altında, Sota gibi tehlikeli ve sert
bir Yakuza patronuyla bile görüşmeye hazırdım.

Ama görüşeceğim kişi *sadece* Sota değil.

Onunla.

Seni hatırlayacağım.

Rüyalarında, günüşiğim.

Hayır, prenses, seninkinde, ki ben de ona musallat olacağım.

Nadiren hata yaparım, ama o onlardan biriydi.

Kenzo lanet Mori.

Mori-kai Yakuza imparatorluğunun varisi. Sota Akiyama'nın en iyi *waka gashira*'sı. Hideo Mori ve Norveçli bir sosyetenin gaddar ve acımasız oğlu, ona bir samuray ve bir Viking'in çarpıcı ve dehşet verici birleşik fiziksel özelliklerini veriyor.

Kocaman, tehlikeli ve güçlü biri. Aynı zamanda ondan çaldığım için beş yıl boyunca bir tazi gibi beni acımasızca avlayan adam.

Kir, Yakuza'yla ne yapmak isterse istesin, yüzde yüz elimi çekerim. Çünkü Sota ile bir odaya girsem, yüzde *bin* ihtimalle beni bekleyen Kenzo olacaktır.

Ama bu başka bir gün için başka bir sorun. Daha acil olan sorun ise Kir'in gizlice girmem gereken partide şampanya yudumluyor olması. Bu da ona bir daha yapmayacağıma söz verdiğim bir şey.

"Onun burada ne işi var?" Tıslıyorum.

"Bekle..." Freya'nın dizüstü bilgisayarında çılgınca yazdığını duyabiliyorum. "Tamam, onun telefonundayım..."

Evet, yaptığı şey bu. Belki de bu yüzden güven sorunlarım var.

"Programını aldım." Yemin ediyor. "Birkaç saat önce New York'a indi. Cillian'dan kişisel bir davetiye almış. Sanırım birbirlerini Londra'dan tanıyor olabilirler."

"*Harika*," diye homurdandım.

"İndiğinden beri seni defalarca aramış gibi görünüyor?"

Çekiniyorum. "Onu görmezden geliyorum. Yakuza ile bir odaya girmem için bana baskı yapmak istiyor."

"Evet, kim olduğunu bildiğin kişi yüzünden *bu* zor bir hayır." "Hadi canım."

"Onu geçmen gerek. Pencерemiz yakında kapanacak."

Cillian'ın ürkütücü ölüm maskesini ödünç aldığı arkadaşısı bu akşamki partiye katılıyor. Ama özel jetiyle Roma'ya uçmak için erken ayrılıyor. O gidince maske de gidecek.

"Sorun yok," diye nefes alıyorum. "Ben hallederim. Yapabilirim-" "Siktir. Beni. Yana doğru."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Freya yutkunur. "Bunu aramalıyız."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Çık dışarı," diye tersledi Freya. "Ciddiyim. Bu iş bitti."

Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. "Neler oluyor, Frey?"

"Güvenlik kameralarına bağlandım ve Kir'i izliyorum." "Ve?"

Tereddüt ediyor.

"Kenzo Mori ile konuşuyor."

Vücudumdaki her kas geriliyor. Her sinir ucu spazm geçiriyor. Soğuk bir şey omurgamda parmakla yürürken tüm tüylerim diken diken oluyor.

"*Burada mı?!*" Gıcırdıyorum.

"Tam ona bakıyorum," diye tıslıyor Freya. "Kocaman. Korkunç görünümlü. Siyah saçlı. Yakuza mürekkebi. Bir samuray kılıcı ve bir Viking baltası çıkarıp birini ikiye bölecekmiş gibi görünüyor. *Senin* gibi birini...bilmiyorum...*seni?*"

Ellerim yumruk olurken kalbim göğsümde güm güm atıyor, avuçlarım aniden terliyor.

"*Siktir,*" diye tıslıyorum. Telefonumu çıkarıp Kir'den gelen cevapsız aramalara ve mesajlara bakarak yüzümü buruşturuyorum, sonra da Damian'la olan mesajlaşmamı açıp öfkeyle tıklıyorum.

BEN

Neredesin?!?

BEN

KIRMIZI ALERT. Kir, KENZO'yla birlikte burada.

BEN

BENİ YA DA FREY'I
ARA!!!

Hiçbir şey yok. Küçük noktalar bile yok, sanki yazıyormuş gibi.

Lanet olsun, Damian.

Derin bir nefes veriyorum, nabzımın atışını yavaşlatmaya çalışarak köşeden hızlıca bir göz atıyorum. İkisini de göremedim ama yine de.

Freya haklı. Bundan hemen uzaklaşmalıyız. Kir burada yeterince kötü. Ama Kenzo Mori Defcon bir, nükleer saldırı yakın.

Kâbuslarıma musallat olmaya söz veren tehlikeli şeytan beni burada görürse, işler çok ama çok kötü gidecek.

Ve yine de...

Kan dolaşımda savaş ya da kaç tepkisinin ötesinde başka bir şey daha yükseliyor.

Heyecan.

Bu yüzden yaptığım işte bu kadar iyiyim, tıpkı bazı delilerin base-jumping yapması ya da köpekbalıklarıyla yüzmeyi seçmesi gibi: tehlike ve yakalanma ihtimali kanımı daha da ısıtıyor ve duyularımı odaklıyor.

Yakalanma korkusuna *rağmen* iyi bir hırsız değilim. Ben harika bir hırsızım. onun *yüzünden*. Bu korku benim için performans artırıcı bir ilaç.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, omurgamda elektrikli bir şey zıplarken nabzım yeniden hızlanıyor.

"Neredeler?"

Freya bir an sessiz kalır.

"Az önce sana tam anlamıyla ne söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Siktiğimin Kenzo'su-"

"Damian'ın bunun karşılığında elde edeceği iyilik çok büyük olur, Freya. Bizim için, onun için. Kir için."

"Duydum, ama sizi öldürmek isteyen ve 'iş i oluruna bırakma' kavramını anlamıyor gibi görünen psikopat bir Yakuza Viking tarafından yakalanmanın çok ama çok kötü olacağı konusunda da hemfikir miyiz, evet?"

"Başarabilirim Frey," diye mırıldandım sessizce. "Sadece bana nerede olduklarını söyle."

Ağır bir şekilde nefes veriyor. "Siktir git, sakın yakalanma yoksa seni asla affetmem." Duraklıyor, sonra tekrar derin derin nefes alıyor. "Tamam. Onları buldum. Alt kattaki kütüphanedeler, ana balo salonunun dışında. Fuayeden geçip ikinci yemek odasına girerseniz, arka merdivenden yukarı çıkabilirsiniz."

"Mükemmel, teşekkürler," diyorum sıkıca. Adrenalinin damarlarımda napalm gibi patladığını hissederek köşeye bakıyorum. Kendimi toparlayarak yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve oturma odasından geçip ana fuayeye doğru ilerliyorum. Misafirlerin ve garsonların arasından geçerek ikinci yemek odasına giriyorum, sonra da diğer kapıdan çıkıyorum.

"Merdivenlerdeyim," diye tıslıyorum sessizce, topuklarımdan izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri çıkıyorum.

"Gözlükleri takın lütfen."

Üst kattaki koridora ulaştığımda sözsüzce başımı sallıyorum, gözlüğümü çantamdan çıkarıp tekrar takıyorum. Koridorda sessizce ilerleyip kapıyı buluyorum ve altı-altı-altı giriş kodunu giriyorum.

Kilit küçük, tatmin edici bir klik sesiyle açılır.

Cillian'ın masasının arkasındaki kitap raflarına geçerken odayı karanlık tutuyorum. Uğursuz ve hiç de ürkütücü olmayan bir *bıçak koleksiyonu* uzak duvarı kaplıyor. Ama kasayı sakladığını bildiğim rafa bakarken bunu görmezden geliyorum.

Elbette, *Dr. Jekyll ve Bay Hyde*'ın *Tuhaf Hikayesi*'nin deri ciltli kopyasını çektiğimde, raf sessiz bir menteşe üzerinde açılarak arkasındaki son teknoloji ürünü kilidi ortaya çıkarıyor.

Bu iki aşamalı bir süreç olacak. İlki debriyajımdaki küçük cihazı içeriyor. Freya elektronik kilidi bu şekilde uzaktan kıracak

Ondan sonra, eski usul manuel üç basamaklı şifreli kilit var.

Hack cihazını çıkardım ve manyetik olarak kasanın tuş takımına bağladım.

"Uyanmışsın," diye mırıldandım.

"Bekle," der Freya, tamamen odaklanmış bir halde. "Bir saniyeliğine çıkar ve tuş takımını görmeme izin ver. Doğru modele sahip olduğumdan emin olmak istiyorum."

Öyle yapıyorum.

"Tamam, ben de bunu merak ediyordum. Cryo 7000'in daha yeni bir versiyonu." Kaşlarım gerildi. "Hâlâ açabiliyor musun?"

"*Tabii ki.* Ama önce cihazımızdaki iki kabloyu değiştirmeniz gerekiyor."

Freya bana yeşil kabloyu kırmızı bağlantı noktasından çıkarıp sarı bağlantı noktasına takmamı, ardından sarı kabloyu kırmızı bağlantı noktasına yeniden takmamı söylüyor. Bir bombayı etkisiz hale getiriyormuşum gibi hissediyorum.

"Cihazı tuş takımına geri koyun."

Freya'nın hack aletindeki dijital sayıların bulanıklaşmasını ve dönmesini izliyorum. Aniden elektronik bir klik sesi duyuyorum.

"İyi miyiz?"

"Altın, bebeğim," diyor, sesli bir şekilde sırtarak. "Sıra sende. Ru Paul'den alıntı yaparsak, sakın batırma."

Gözlerimi deviriyorum. "Kaltak."

Kulaklığı çıkarıp elektronik kulaklığımı takıyorum, böylece iki kulağım da tıklamaya ayarlanabiliyor. Freya'yla tanışmadan çok önce kendime bu eski usul çıtlatma tekniğini öğretmiştim ve on dört yıl sonra artık tam bir *profesyonelim*... kendi adıma söylemem gerekirse.

Dinleme cihazının stetoskop kısmını kasanın önüne sıkıştırıyorum ve etrafımdaki tüm dünya sessizleşiyor. Bu anı seviyorum, sadece ben ve açmaya çalıştığım kilit. Nabzımın yavaşlamasına izin veriyorum; kadranın hafifçe tıklamasına uyum sağlarken nefesimin derinleşmesine izin veriyorum.

İlk numara metalik bir damla ile yerine düşer. Sonra diğeri. Kadranın etrafında yavaşça dönerken kendi kendime gülümsüyorum.

Üç numara yerine oturdu. Ben

de *varım*.

Kulaklıkları çıkarıp kolu çevirirken nabzım yükseliyor ve ödülümü almak için ağır kasa kapısını çekip açıyorum.

Sonra tamamen boş kasaya bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ne. Ne. *Sikeyim*.

Damian'ın istihbaratı *asla yanılmaz*. Asla. Onunla çalıştığım yıllar boyunca bir kez bile; o böyle titizdir.

Kulaklığa tekrar uzanırken nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum. Kulağıma götürmeden önce bile, Freya'nın sesinin çılgınca boğuk sesini duyabiliyorum.

"-TAM SANA GÖRE!!!"

Sesi kulağıma doğru haykırıyor.

"Frey!" Tıslıyorum. "Bir

sorunumuz var-" "KOŞ!!!"

Soğuk bir şey omurgamı parçalıyor.

"KENZO-"

Nefesim vücudumu terk ediyor ve acımasız, güçlü eller beni arkamdan acımasızca kavrayıp, döndürüp arkamdaki kitaplığa sertçe çarparken sahip olduğum her kas geriliyor.

Yüzümün rengi soluyor. Altımdaki zemin çökerken ağzım sessiz, ürpertici bir çığlıkla açılıyor.

...*Kenzo lanet Mori* dehşete düşmüş gözlerimin içine bakarken, yüzü saf bir gazap maskesiydi.

"Merhaba *prendes*," diye tıslıyor buz gibi. Soğuk ve güzel yüzü öfke ve hiddetle kararıyor. Yüksek elmacık kemikleri ve keskin, ölümcül çenesi karanlıkta parlarken, gözlerinin delici siyahlığı içimi boşaltıyor.

Sanki hareket edecek gücüm yokmuş gibi. Kocaman eli yavaşça boğazımı sararken göz kırpmak ya da tek kelime etmek için bile. Elleri kayıyor, parmakları tenimden hiç ayrılmıyor, ta ki beni ensemden kavrayıp gözlerimi mürekkep gibi bakışlarına dikene kadar.

"Gel *prendes*," diye tükürür. "Onları bekletmek istemeyiz, değil mi?"

Kulağımdaki kulaklığı alıp yumruğuyla ezerken hâlâ tek kelime edemiyorum. Yüzümdeki gözlüğü kapıp içine bakmadan önce parçaların toz gibi yere dökülüşünü izliyorum.

"Kaç ve saklan, *Freya*."

Bardakları yere düşürüyor ve topuğunun altında eziyor. Hâlâ donmuş durumdayım ve aniden dönüp beni ensemden tutarak yerde sürüklemeye ve çalışma odasının kapısından dışarı çıkarmaya başladığında yarı yuvarlanıp yarı sürünüyormuşum gibi hissediyorum.

"BEN-BEN-"

Aklıma başka bir kelime gelmiyor. Koridorda peşinden tökezliyorum, elim tırabzana tutunmaya çalışırken neredeyse merdivenlerden düşüyordum ve onun demir pençesi hala boynuma sarılıydı.

"Neredeyiz biz?" Beni ikinci yemek odasına doğru çekiştirirken sonunda ağzımdan kaçırıyorum. "Neredesin-

"Dediğim gibi *prendes*," diye homurdanıyor karanlık, hırıltılı bir ses tonuyla, sert ama havalı İngiliz aksanı ona kırılmış bir kenar veriyor. "Onları bekletmek istemeyiz."

Artık boş olan fuayeden geçerek balo salonuna çıktığından emin olduğum kapalı çift kapıya doğru fırlıyor.

"Kimi tut-"

Kapıları tekmeleyerek içeri girdi, tehditkâr kavrayışını aniden boynumdan elime bıraktı ve beni peşinden balo salonuna çekti.

Her biri. Tek. Misafir orada duruyor. Bize bakıyorlar. Sanki onlar bizi bekliyor.

Çok ama çok yanlış bir şeyler var.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirirken yüzüm bembeyaz oluyor. Herkes bana gülümsüyor, sırtıyor ve beni alkışlamaya hazırmış gibi görünüyor.

Kir hariç herkes. Onunla göz göze geldiğimde, tek karşılaştığım soğuk ve tehlikeli bir bakış. Öfke değil. Daha çok korku gibi.

Ve bu adamı *hiçbir şey* korkutamaz.

Ona koşmak ve neler olduğunu sormadan önce bu kadar aptal olduğum için çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ama ben daha kılımı bile kıpırdatmadan, Kenzo'nun kocaman eli sanki ezmeye çalışıyormuş gibi acı verici bir şekilde elimi sıkıyor. Ona döndüm, kötü niyet bekliyordum. Öfke. Nefret. Hatta dolu bir silah.

Onun yerine *gülümsüyor*.

Kesinlikle yanlış bir şeyler var.

Bir garson iki kadeh şampanya getiriyor. Kenzo kendininkini alırken genişçe gülümsüyor. Garson kadehi beceriksizce parmaklarıma soktuğunda neredeyse benimkini düşürüyordum.

"Her şeyden önce," diye gürlüyor Kenzo, sesi saf ipek ve bal gibi. Destekçilerini selamlayan bir devlet adamı ya da hayat kurtaran ameliyatın başarılı geçtiğini duyuran bir doktor gibi. O gülümsemenin ardında gizlendiğini bildiğim kötülük ve karanlığın tek bir izi bile yok.

"Ev sahiplerimize, bir süreliğine spot ışıklarını sevimli doğum günü kızından almama izin verdikleri için teşekkür etmek istiyorum."

Kir'in yanında kol kola, önde ve ortada duran Cillian ve Una'ya başıyla selam verip kadehini kaldırırken gülümsüyor.

"Doğum gününüz kutlu olsun Bayan Kildare."

Una gülümser, çenesini kibarca eğerek Kenzo'ya başıyla selam verir. Neler oluyor?

Ne oluyor lan-

"Ve şimdi, daha fazla uzatmadan..." Kenzo bir ejderha gibi gülümsüyor ve içimi boşaltan bakışlarını bana yöneltiyor. "Hepinizi Annika Brancovich ile tanıştırmak benim için ayrı bir zevk..."

Gözleri hançere dönüşüyor ve yemin ederim içime saplandıklarını hissediyorum. "*Nişanlım.*"

Ciğerlerim sıkışırken ve görüşüm kararırken zemin altımdan kayıp gidiyor.

Ne?

O.

SIKTI

R.

S

KENZO

Yarım saat önce:

On üç yaşına girdiğim yaz, bahçemizi tavşan salgını sardı. Tüylü küçük pislikler her bir havucu, her bir marul yaprağını, her bir turpu... hatta annemin çok sevdiği çiçekleri bile yiyerek bahçeyi mahvetti.

Bir süre Tak, Mal ve ben -çoğu zaman Hana da- bahçe bekçisi Bay Coughlin'le birlikte bahçedeki kulübenin çatısına çıkıp Her biri 22'likti ve onları ne zaman görsek vururduk.

Tavşanlardan nefret etmiyorum. Çok sevimliler. Sevimli. Bütün Disney filmlerinde dans edip şarkı söylüyorlar. Ama hırsız hırsızdır ve bu küçük pislikler bizi sadece sebze ve çiçeklerden değil, aynı zamanda bu şeylerin anneme getirdiği mutluluktan da çalıyordu. Bu yüzden güneş batana kadar saatlerce o lanet tavşanları vurduk.

Ama geri gelmeye devam ettiler. *Her zaman* geri geldiler.

Sonra bir gün Bay Coughlin eski bir asker arkadaşını getirdi, sadece Rafe olarak bildiğimiz kır saçlı, esmer bir adamdı.

Rafe oynamaya gelmedi.

Tavşan soykırımını yapmaya geldi.

Rafe'den malikânemizde geçirdiği bir hafta içinde işlerin nasıl yürütüleceğine dair, hayatımın önceki on üç yılında öğrendiğimden daha fazla şey öğrendim. İlk olarak, her lanet tavşan deliğinin dışına tuzaklar kurdu: tek yönlü kapıları olan büyük kafesler. Onları yemledi ve deliklerin içine küçük yem izleri bıraktı. Ama tavşanlara asıl kazığı Rafe evcil yılanlar besleyerek attı.

Büyük, korkutucu yılanlar.

Yuvalara girip buldukları her küçük tüylü hırsız ya yemeleri ya da kovalamaları için eğittiği yılanlar. Teker teker, her yuva aç bir yılan tarafından ziyaret ediliyor ve sonra aceleyle Rafe'nin kafeslerinden birine boşalıyordu.

Sonra hepsini birden gölette boğacaktı.

Bir hırsız böyle yakalarsın. Onları yemlersiniz. Gerekirse korkutup kaçırsın. Sonra onları tuzağa düşürüp boğarsın.

Bu gece Kildare malikanesine gitmemin nedeni de tam olarak bu: kurduğum tuzağı ortaya çıkarmak.

İlk adım, birkaç yıl önce New York'a taşınmadan önce İngiltere'de birlikte iş yaptığım Cillian'a ulaşarak eşine erken bir doğum günü dilemek oldu. Cillian da Una'ya bir doğum günü partisi düzenleyeceğini ve New York'ta olursam uğramak isteyip istemeyeceğimi sordu.

Kesinlikle. Çok nazıksın, Cillian.

Partiden zaten haberim vardı. Ama böyle partiler davetiye gerektirir. Ve bunu kaçırmamın hiçbir *yolu* yoktu.

Bir sonraki adım yemi atmaktı. Alman mafyasına bulaşmış sinsi bir pislik olan Ansel Albrecht, genellikle ayakkabımdaki pisliği sileceğim biri değildir. Ama Ansel bir keresinde bana bir iyilik borçlu olmak gibi ölümcül bir hata yapmıştı ve bunu nakde çevirmek için mükemmel bir zamandı.

Ben de Ansel'in tavşanımın tuhaf, küçük, beyaz saçlı arkadaşı Damian Nikolayev'e ulaşmasını sağladım ve ona İspanyol Engizisyonu'ndan kalma bir eserle ilgili saçmalıklar anlattım ve eğer onu geri getirebilirse *Damian'a* bir *iyilik borçlu* olacağını söyledim. Ve bilemezsiniz ki , o maske

geçici olarak şehrin hemen dışında, Cillian Kildare'ın Connecticut'taki malikanesinde bulunuyordu.

Ne kadar inanılmaz.

Hepsi yalan tabii ki. Maske Avusturya'daki ürkütücü bir koleksiyoncuya ait ve onu daha da ürkütücü seks zindanının duvarına asmış. Ama Damian açgözlü küçük bir pislik ve yemi yuttu.

Garsonun tepsisinden bir flüt şampanya kaparken küçük bir gülümsemeye izin veriyorum. Cillian'ın şampanya konusundaki mükemmel zevkini takdir ederken bahçe partisini inceliyorum ve bu partinin Una Kildare için değil *benim* için düzenlendiğini hayal ediyorum.

Doğum günümü kutlamak için değil, başarılı bir av için beni tebrik etmek için. *Sonunda* parmaklarımı onun lanet boğazına doladığımda, gözlerinin içine baktığımda ve korkusunu ve yenilgisini içime çektiğimde *kazandığımı* bildiğimde.

Kimse benden

çalamaz. Asla.

Eğer mesele sadece para olsaydı, belki de şimdiye kadar bu kovalamacadan bıkmış ve bana hırsızın kafasını bir çuval içinde getirmeleri için profesyonelleri tutmuş olurdum.

Ama Annika'nın çaldığı şeyle değil. Ve kesinlikle *nasıl* çaldığıyla da değil.

Connecticut kırsalının temiz havasını ciğerlerime doldurarak şampanyadan bir yudum daha alıyorum.

Son zamanlarda New York'ta çok fazla zaman geçiriyorum.

Orayı sevmediğimden değil. Eğlenceli, vahşi ve onu nasıl istediğim gibi yönlendirebileceğimi biliyorum. Rus Bratva aileleriyle yavaş yavaş oynadığımız oyunlara bile aldırmiyorum, Sota New York'a doğru genişledikçe onların topraklarına her zamankinden daha fazla girmeye çalışıyorum.

Bunun başka avantajları da oldu, üvey kız kardeşim Fumi'yi yavaş yavaş tanımak gibi, hayatımın çoğunu öldüğüne inandığım biyolojik babamdan bahsetmiyorum bile.

Otuz beş yıl önce, genç ve aristokrat bir Norveçli kadın olan annem Astrid, Japonya'nın Kyoto şehrine okumaya gitti. Orada Hideo Mori adında bir adama aşık oldu ve onunla ateşli bir ilişki yaşadı.

Ama Hideo sadece onun çılgın üniversite aşkı değildi; o korkunç ve güçlü Mori-kai Yakuza ailesinin başıydı. Annem onu seviyordu ama aynı zamanda ondan ya da en azından onunla birlikte gelecek hayattan korkuyordu. Bu yüzden kazara bana hamile kaldığında Hideo'yla ilişkisini bitirmiş, Japonya'dan ayrılmış ve beni doğurmak için Norveç'teki evine dönmüş.

Babama hamile olduğunu bile söylemedi.

Ama yokluk, dedikleri gibi, kalbi daha da büyütür. Ben doğduktan birkaç yıl sonra annem Japonya'ya *geri dönmüş*. Hideo'yu bulmuş, sanırım onu Yakuza hayatından uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağını görmek ve ona bir oğlu olduğunu söylemek için bir plan yapmış.

Planı işe yaramadı ve birkaç hafta sonra, Hideo'nun aslında Yakuza'dan asla ayrılmayacağından emin olarak eve geldi.

Ayrıca tekrar hamile kaldı. İkizlere.

Bir yıl sonra, erkek kardeşim Takeshi ve kız kardeşim Hana doğduktan hemen sonra, Hideo sonunda annemde hiç görmediği şeyi buldu: Yakuza'dan bir çıkış yolu. Bella adında bir kadınla evlendi, üvey kız kardeşim Fumi'nin babası oldu ve suç dünyasını geride bırakmayı seçti. İsimlerini değiştirdi, ABD'ye taşındı ve yakın zamana kadar Japonya'da yıllar önce öldüğünü sanıyordum.

Annemi seviyordum ve beni neden Kyoto'dan ve Yakuza ile yaşayıp nefes alan bir babadan uzaklaştırdığını anlıyorum.

Ama DNA'nızı değiştiremezsiniz. Ben Yakuza kanından doğdum ve on sekiz yaşıma geldiğimde, Astrid'in isteklerine karşı gelerek, mirasımın bu yönünü keşfetmek için Japonya'ya gittim.

İşte o zaman Sota ile tanıştım.

İngiltere'de büyümüş yarı Japon bir çocuğun Kyoto'da Hideo adında bir adam hakkında bilgi aramak için dolaştığını duyunca

beni dışarı çıkardı. Otel odamın kapısını tekmeleyerek açtığı, kolumu çekiştirdiği, hilal şeklindeki doğum lekesini gördüğü ve beni uzun zamandır kayıp bir evlat gibi kucakladığı günü asla unutmayacağım.

Sota ve babam çok iyi arkadaşlardı. Benim gibi Sota da Hideo'nun yıllar önce Yakuza'dan ayrılmaya çalışırken öldürüldüğünü sanıyordu. Bu yüzden beni yanına aldı ve Yakuza dünyasına adım attığım tek bir günün ardından kendimi kaptırmıştım.

Birkaç ay sonra, evlatlık kardeşim Mal Japonya'ya bana katılmak için taşındı. İki yıl sonra, annemiz öldükten sonra Takeshi ve Hana da geldi.

Gerisi tarih oldu.

Dediğim gibi, kanını değiştiremezsin. Ben bunun içinde *doğdum*. Sadece bunu bulmam 18 yılımı aldı.

Sota sayesinde Mori-kai imparatorluğunun gücünü ve isminin hala taşıdığı ağırlığı öğrendim. Akiyama-kai'nin saflarına katıldım ve Sota'nın en güvenilir kaptanlarından biri haline geldim.

Hatta bana nihai amacının, bir zamanlar kendi imparatorluğunun bağlılık yemini ettiği Mori-kai'nin benim yönetimim altında yeniden doğuşunu görmek olduğunu söyledi.

O günün beklediğimden daha erken gelebileceğini düşündükçe ruh halim bozuluyor. Sota üçüncü evre akciğer kanseri.

Tedavisinin büyük bir kısmını New York'ta geçirmiş olması işin küçük de olsa iyi yanı. Ama yine de tanıdığım en güçlü adamlardan birinin kanser gibi korkak bir hastalık tarafından dize getirilişini izlemek çok acımasızca.

Ama konudan sapıyorum. Bu gece kutlama zamanı, ağıt yakma değil.

Çünkü bu gece, beni uyuşturan ve benden çalan küçük hırsızı sonunda yakalayacağım. Bu gece, tuzağım ortaya çıkacak ve elimi boğazına doladığımda, onu sıkacağım. *Sertçe*.

Sanki bir işaretmiş gibi, çevresel görüşümde kırmızı bir ışık çakıyor. Dönüyorum ve parmaklarım şampanya kadehinin sapında sıkılaşıırken çenemdeki karanlık, tehlikeli gülümseme genişliyor.

Tıpkı Annika Brancovich'i her gördüğümde olduğu gibi, nefret ve arzunun sarhoş edici ölümcül kokteyli damarlarımda patlıyor.

Beş yıl önce o gece beni alt etmesinin bir nedeni vardı. İçkime kattığı uyuşturucular elbette canımı acıtmadı ama beş yıl sonra olanları düşününce, bunun *nedeninin* gardımı düşürmesi olduğunu biliyorum.

Çünkü Annika'dan ne kadar nefret etsem de... ayaklarına beton bağlamak ve onu hırsız tavşanlarla dolu bir kuyu gibi boğmak istesem de... onu her gördüğümde sikimin başka fikirleri olduğu gerçeğini inkar etmek mümkün *değil*.

Onu *vahşileştirmek* gibi fikirler. Onu kirli zemine sabitlemek ve sahip olduğu her dar küçük deliğe her kalın inçimi gömmek. İstekli küçük amcığı sikimi sağarken çığlık atmasını sağlamak. Ya da boğazını sikerken inlemesini ve salyalarını akıtmasını izlemek.

Bu kadınla ilgili fantezilerim, eğer açık *konuşmadıysam*, onunla sevişmeyi içermiyor. Ya da onunla "seks yapmayı".

Ona kelimenin tam anlamıyla hükmetmeyi içeriyor. Dizlerinin üzerinde, inleyerek, yalvararak ve bana boyun eğerek, döllerim teninde parlarken.

Çenem gerildi.

Lanet olsun.

Bu kadınla aklımın bu noktaya gelmesinden *nefret* ediyorum. Onu sık sık gördüğüm söylenemez - ne de olsa son beş yılını benden kaçarak geçirdi. Ama yollarımız kesiştiğinde, anlık da olsa, ya da böyle bir mesafede, her seferinde aynı şey oluyor.

Annika'nın çekici olduğunu inkar etmek mümkün değil. Yarı Amerikalı, yarı Sırp, yüksek, dolgun göğüsleri ve dişlerinizi geçirebileceğiniz bir kıcı var. Ayrıca bir kadına göre uzun.

Bu hoşuma gitti.

Bir buçuk metreye yaklaşıyorum, bu da beni Batı'da uzun, Japonya'da ise lanet bir *dev* yapıyor. Ve küçük kadınlar bana hiç çekici gelmedi. Sadece öyle görünüyorlar....

Kırılabilir.

Annika ise 1.80'e yakın. Ve muhtemelen koşarak ve elinden geldiğince hayatta kalarak geçirdiği yıllardan dolayı zayıf olmasına rağmen, o kadar da kırılabilir *görünmüyor*.

Sanki onu idare edebilmişim gibi. Onu sıkıştırabilirim.

Onu *vahşice* becer.

Önümden geçen bir tepsiden bir flüt şampanya alıp garip bir nedenle Neve Kildare'a merakla başını sallarken gözlerimi avımdan ayırmıyorum.

Oh. Uyum sağlamaya çalışıyor.

İstediğin kadar rol yap, küçük tavşan, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde.

Yakında benim olacaksın.

Bir yanım hemen harekete geçmek istiyor. Ülkede bile olmayan bir eşyayı çalarken onu yakalamaya çalışmayı siktir et. Tam burada yapabilirim. Sahne olsun olmasın, Cillian'la eski bir işimiz var. Annika'nın yaptığı gibi bana yanlış yapan birini cezalandırmak için gerekeni yapmamı yadırgamayacağına eminim.

Ama tam da parmaklarımı Annika'nın güzel boğazına doladıktan *sonra* olacakların parçalarını bir araya getirirken, arkamda bir varlık hissediyorum.

Kaşlarımı çatarak dönmeye başladım. Sonra kaskatı kesiliyorum.

"*Sota-san*," diye mırıldanıyorum sessizce, gözlerim akıl hocamınkilere kilitlenmeden önce şaşkınlıkla eğilerek. Yanında duran iki özel korumayı el sallayarak uzaklaştırıyor ve ben de ona inanamayarak bakıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Dediğim gibi, Sota benim için hem akıl hocası hem de bir baba gibidir. Aile. Adamlarımızın yanında ve toplum içinde, evet, ona her *zaman* Yakuza'nın alaylı, ultra geleneksel dünyasında hak ettiği ve beklenen onuru ve saygıyı vereceğim. Ama özelde? Biraz daha gayri resmi konuşabiliriz.

Sota bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ben de sana aynısını sorabilirim-"

Aniden şiddetli bir şekilde öksürüyor. Yüzümü buruşturup ona doğru ilerliyorum, ama o beni başından savıyor, ağzını bir ipek parçasıyla silip smokinine geri sokmadan önce bir ciğer daha kusuyor.

"Benimle yürü dostum," diye mırıldanıyor sessizce. İlk kez yüzündeki çizgilerin koyulaştığını ve gözlerindeki alışılmadık endişeyi fark ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, koluna girerken başımı sallıyorum. İkimiz yavaşça bakımlı çimenlikte yürümeye başlıyoruz, bahçe partisini geçip Cillian'ın malikanesinin yanından dolaşıyoruz.

"Sana her zaman bir liderin ne gerekiyorsa onu yaptığını söyledim, Kenzo. Kral olmak kendine hizmet etmek anlamına gelmez. Liderlik etmekle görevlendirildiğin kişilere hizmet edersin. Kral olmak güce tutunmak değil, onu her gün kazanmak ve altındakilere bu gücü neden hak ettiğini göstermektir."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Yine... Bir gün, bu ben olacağım. Sota'nın kendi çocuğu yoktur ve Hideo'nun öldüğünü sandığı zamanlarda bile, yıllar önce Mori-kai'ye verdiği yemine bağlı kalmıştır. Akiyama-kai kendi başına bir imparatorluktur. Ama bugün bile bağlılığı Mori-kai'ye.

Onun bağlılığı *bana* ve Sota yıllarını bana öğretmek ve beni olmam gereken krala dönüştürmek için harcadı.

Ona döndüm, nazikçe gülümsedim. "Şehirde dinleniyor olman gerekirdi. Tedavi sürecinin ortasında ayağa kalkmaman gerektiğinden oldukça eminim."

"Bu önemli, Kenzo."

"Şey, sadece arayabilirdin de-"

"Bu yüz yüze bir görüşmeyi gerektiriyor."

Yüzündeki çizgiler. Gözlerindeki perili hüznün. Korku... "Aoki öldü, Kenzo."

Göğsümde bir şey sertçe bükülüyor.

Aoki Juro, Akiyama-kai'ye bağlı bir haraç ailesi olan Juro-kai'nin başıdır. Aoki ve ben yaklaşık on beş yıl önce, ben Yakuza dünyasında yeniyen tanıştık ve o da merhum babasının imparatorluğunun on dokuz yaşındaki yeni taç giymiş kralıydı.

Neredeyse o zamandan beri arkadaşız.

Gözlerindeki hüznü anlayarak Sota'ya bakıyorum. Sota'nın akıl hocalığı yaptığı tek "başıboş" ben değilim. O bir kayıp ruhlar koleksiyoncusu. Ve benim gibi Aoki de babasını kaybettiğinde, ona nasıl öne çıkıp kral olacağını öğreten kişi Sota'ydı.

"Ne?!" Tısladım.

"İki saat önce New York'ta bir arbede yaşandı. Aoki ve bazı adamlarının yolu Kir Nikolayev'in bazı adamlarıyla kesişti. Silahlar çekildi. Aoki olay yerinde öldürüldü..."

"Siktir!" Acımasızca hırlıyorum. "Kim-"

Sota sözümü kesiyor, sesi soğuk ve kırılğan. "Ve Damian Nikolayev, Kir'in yeğeni ve varisi, yaşam destek ünitesine bağlı."

Hala gidiyorum.

Oh, kahretsin.

Sota onu hiç görmediğim kadar endişeli görünüyor.

"Yeğen yaşasa da ölse de Kenzo... Bu kötü bir şey," diyor sessizce. "Çok kötü. Arşidük Ferdinand'ın öldürülmesi ve böylece Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması gibi kötü."

Dişlerimi sıkıp ondan uzaklaşıyorum, gözlerim yanıımızdaki pencereden evin içine dalıyor. Bakışlarım tanıdık bir başın üzerine düşüyor.

ve avımın partiye doğru süzülüşünü izlerken gözlerim kısılıyor.

"Bir anlaşmaya varıldı," diyor Sota, dikkatimi geri çekerek, "Bratva ile savaştan kaçınmak için."

"Neden bundan *kaçınıyoruz* ki?" Hırlıyorum.

Sota bana sert bir bakış fırlattı. "Savaş nadiren çözümdür, Kenzo. Ve iki aile arasındaki bu saçmalık savunulamaz. Devam edemez. Aoki en iyi adamlarımızdan biriydi. Damian, Kir'in *varisi*. İş savaşa gelirse, kanlı olacak ve kurallar olmayacak."

Sota üzgün bir şekilde başını sallarken ben de şampanyamın kalanını fondip yapıyorum.

"Savaş *olamaz*, Kenzo." Ona öfkeyle bakıyorum. "Bana öyle bakma," diye homurdanıyor. "Çok yaşlı ya da çok zayıf olduğumdan değil."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu düşündüğüm en son şey." "İyi," diye gülümsüyor. "Çünkü hâlâ senden daha iyi olabilirim."

Kaşlarımı çatarken benim gülümsemem de acımasızlaşıyor. "Peki... Anlaşma nedir?"

Sota'nın çenesi gerilir. "Bu akşamki planlarınızı değiştirmeniz gerekecek. Neden burada olduğunu biliyorum, Kenzo. Ne ayarladığını biliyorum."

Ağzım gerildi. "Ne olduğunu bilmediğimden eminim."

"Oyun oynayacak havada değilim, Kenzo," diye iç geçirdi. "Sen hiç sahip olamadığım oğlumsun. Hideo'ya saygısızlık etmek istemem ama sen benim varisimsin. Hem benim hem de onun imparatorluğunu alıp kendi imparatorluğun haline getireceksin. Ama savaş çıkarsa bu gerçekleşemez."

"Sota-"

"Kir'in hiç oğlu yok, bu yüzden yeğeni Damian onun varisi. Onun oğlu yok. *Kızları* da. Ama benim gibi, Kir de başiboş bir çocuk aldı..."

Bana çarptığında, tüm vücudum geriliyor. Ona bakarken gözlerim buz gibi oluyor.

"*Hayır.*"

Sota başını sallar. "Evet," diyor sessizce. "Senden yapman gerekeni yapmanı istiyorum-"

"Bu lanet bir *hayır*, Sota."

"Ben hâlâ nefes alırken, *Kenzo*," diye hırladı acımasızca, "isteklerime *uyacaksın*."

Dişlerimi sıkıyorum ve sertçe eğiliyorum. "Elbette, Sota-san," diye homurdanıyorum.

Uzun, kekeleyerek bir nefes verir. "Özür dilerim, *Kenzo*. Gerçekten üzgünüm."

Yavaşça dönüp pencereden bakıyorum, Annika'nın partide ilerleyişini izliyorum, beyaz elbisesi her kıvrımına yapışıyor, bacaklarının mankenlere özgü uzunluğunu vurguluyor.

Başka bir konuğa gülümsemek için döndüğünde saçlarının dalgalanışını izlemek. Kirpiklerinin yalancı gözlerine vuruşunu. Zehirli ağzının kıvrılışını.

"Savaştan kaçınmamızın tek yolu bu," diye homurdanıyor Sota sessizce.

"Sen ve Annika Brancovich evleneceksiniz. Bu son sözüm."

Dudaklarım tehlikeli bir

şekilde kıvrılıyor. Sonra

Rafe'i düşündüm.

Doğrudan saldırmak işe yaramadı. Yemleme tavşanları yuvalarından çıkarmaya yardımcı oldu ama işi bitirmedi.

Her şeyi gerçekten bitirmek için içeriye bir yılan göndermek gerekti.

Gözlerim pencereden Annika'ya kilitleniyor, o ise umursamazca şampanyasını yudumluyor.

Merhaba, küçük tavşan. Benim adım Snake. Ve seni canlı canlı yiyeceğim.

ON DAKİKA SONRA, onu çalışma odasından sürükleyerek çıkarıyor, merdivenlerden aşağı indiriyor, alkış tutan bir kalabalığın önüne koyuyor ve nişanlandığımızı tüm dünyaya duyuruyorum.

O bende.

Onu tuzaga düşürdüm.

Peki neden yakalanmış gibi hissediyorum?

ANN)KA

Hastane odasına girdiğim anda Freya kendini kollarıma bırakıyor.

"*Siktir*," diye göğsüme doğru

hıçkırıyor. Gerçekten, söylenecek

başka ne var ki?

Omzunun üzerinden, gözlerim hastane yatağında hareketsiz yatan Damian'a takılıyor. Gevşek ağzından çıkan grotesk plastik tüpten *nefret* ediyorum. Nefes alıp veren ve onun için kan pompalayan makinelerden nefret ediyorum. Kablolardan, ritmik bip seslerinden, antiseptik ve ölümün ağartıcı hastane kokusundan nefret ediyorum.

Hepsinden nefret ediyorum. Ama en çok da ailemden birini kaybetmek üzere olup olmadığımı hâlâ bilmemekten nefret ediyorum.

Her şeyimi kaybettiğimde on sekiz yaşındaydım. Sırp bir mafya babasının ve Amerikalı karısının kızı olarak, benden ve zorla evlendirilmemden en az benim ondan nefret ettiğim kadar nefret eden başka bir suç lorduyla evlendirilmiştim.

Düğünden hemen sonra bir mafya savaşı patlak verdi ve evlerine yapılan bir saldırıda ailesi yok edildi. Ben kaçmayı başardım ve babamın adamlarından biri olan Ruslan beni eve götürmeyi başardı.

Ama artık çok geçti.

Savaş önce benim ailemi de alıp götürmüş ve evimizi yerle bir etmişti. Ruslan, ailemize yapılan saldırıda aldığı yaralardan dolayı ölmekten önce beni Yunanistan'a kadar götürdü. O gün, bildiğim her şeyi kaybettiğim gündü.

Hayatım boyunca şımartılmış bir mafya prensesi olarak hiçbir şey istemeden yaşadım. Ama artık o zenginliğe sahip olmadığınız için çalmak ya da açlıktan ölmek söz konusu olduğunda, siyah ve beyazın dünyası çok daha grileşiyor.

Çalmak zorunda olduğum için çaldım. Çaldım çünkü yiyecek bir şeyim yoktu. Benim gibi başka insanlarla da tanıştım - Atina sokaklarında yaşayan çocuklar ve gençler. Benim gibi *başka yollar* bulan kızlar vardı... Karınlarını doyurmak ve bir çukurda ölmek için.

Bir keresinde neredeyse ben de yapıyordum. Açlıktan ölüyordum, bir ara sokakta uyuyordum ve iğrençleşen enfeksiyonlu bir kesiğim vardı.

Sadece seksti, mantıklı buldum. A sekmesini B yuvasına yerleştir. Tekrarla. Parayı al. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

Yanlış.

Elimden geldiğince temizlendim ve iş arayan diğer kızlarla birlikte şehrin köhne bölgesindeki meydanda dolaştım. Yüzünde şeytani ve şehvet dolu bir ifadeyle yanıma gelen ilk adama evet dedim ve on dakika önce bir kızın müşterisine söylediği fiyatın aynısını teklif ettim.

Beni arabasına götürdü. Hiçbir şey olmadan arka kapıyı açtı, yüzüme yumruk attı, sonra da beni arabaya attı.

Hayatınızın geri kalanının nasıl geçeceğini belirleyen anlar vardır. Bu benimkiydi.

Bırakabilirdim. Param zaten vardı, çünkü diğer tüm kızların önden ödeme aldığını gördüm. Benden sonra arka koltuğa geçip üzerime tırmandığında, sadece... uyum sağlayabilirdim.

Ama bu dünyaya bir prenses olarak gelmiş olsam da, damarlarımda ateş ve öfke olmadan doğmadım.

Ben de savaştım.

O beni pençelerken alnımı defalarca yüzüne çarptım, ta ki kırılan kemiğin çatırtısını ve acı çığlıklarını duyana kadar. Sıcak kan damlasını hissedene kadar. Üzerimden yuvarlandığında, kusana ve merhamet çığlıkları atana kadar taşaklarına olabildiğince sert tekmeler attım.

Sonra kaçtım ve bir daha arkama bakmadım.

İşte o gün, bu dünyadan ihtiyacım olanı *almaya* ve karşılığında hiçbir şey vermemeye karar verdiğim gündü.

Sonraki birkaç yılı tamamen kendi başıma geçirdim. Dünyayı ve etrafımdakileri görmezden geldim, ihtiyacım olanı aldım ve *hayatta* kaldım.

Ama sonra bir gün Milano'da görmezden gelemeyeceğim bir şey gördüm. İki genç oğlan çığlık atan, pençelerini geçiren bir genç kızı, yıkık dökük bir binanın enkazında kurduğu derme çatma muşamba barınaktan dışarı sürüklüyordu. Muhtemelen ona tecavüz etmek ya da iğrenç bir şey yapmak için kıyafetlerini çıkarmaya çalıştıkları belliydi. Ama kızın çığlık atmasının tek sebebi bu değildi.

Güneş ışığından korktuğunu anlamam bir saniye sürdü.

Her halükarda, içimde bir şeyler koptu ve son üç ya da dört yıldır taktığım at gözlükleri düştü. Elime geçen ilk şeyi kaptım - paslı bir metal direk - ve o çocukları çığlık atarak ve kanlar içinde kaçana kadar onunla defalarca dövdüm.

Freya ile böyle tanıştım.

O da benim gibi bir hayatın içine doğmuş, sonra kendini başka bir hayatın içinde bulmuş, ara sokaklarda yaşıyor ve hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Durumu *nedeniyle* bu onun için daha da zordu.

Freya, kseroderma pigmentozum adı verilen nadir bir aşırı ışığa duyarlılık türüne sahip. Solgun görünümü sadece estetik değil. Hayalet gibi solgun çünkü açıkta kalan derisinde korkunç yanıklar oluşmadan güneşe çıkamıyor.

O ilk günden sonra çok hızlı arkadaş olduk. Benim gibi Freya da ihtiyacı olanı almayı öğrenmişti, ancak bir mağazaya girip kapüşonunun içine alışveriş yapacak biri değildi. Onun yöntemi, ödeme makinesine bir kart kopyalayıcı yerleştirmek ve ardından bir kütüphane bilgisayarını kullanarak kopyaladığı parayı Bitcoin'e dönüştürmekti.

Ekip olduk ve "ihtiyacımız olandan" fazlasını çalarak daha büyük işler üstlenmeye başladık. Sonunda, belli tip insanlarla bağlantı kurduk ve kendimize bir isim yapmaya başladık.

Sonra karanlık yıllar geldi.

Onunla geçen yıllar.

O yıllar hakkında konuşmaktan, hatta hayatımın o dönemini düşünmekten bile hoşlanmıyorum.

Frey çekilip Damian'ın yatağına doğru yürümeme izin verdiğinde zayıfça gülümsüyorum. Yanındaki sandalyeye oturuyorum, dudağımı ısıriyorum ve nefesimin kesildiğini hissederek elimi uzatıp solgun, kıpırtısız ve serum takılı olan elinin üzerine koyuyorum.

"Açılış cümlesini hatırlıyor musun?"

Göğsüme yerleşen korkunç duyguya rağmen sırtıyırım ve gözlerimi Freya'ya çeviriyorum. "'Zamanını boşa harcamayı bırakıp büyükler liginde oynamaya hazır olduğunda bana söyle' mi demek istiyorsun?" Damian'ın derin baritonunu en iyi şekilde taklit ederek homurdanıyorum.

İşte o zaman Freya'nın ve benim ikili grubumuz, adını vermeyeceğim karanlık adam yıllarından sonra üç kişilik bir grup haline geldi. İkimiz, Londra'da VIP'lerin, devlet liderlerinin ve birkaç suç dünyası kralının katıldığı elit bir akşam yemeği partisi için kendimizi yemek personeli olarak gizlemiştik.

Haydutlar gibi kaçmıştık. Mekânın duvarından bir düzine altı rakamlı saat, bir *sürü* mücevher, hatta bir tablo bile almıştım. Freya gülümseyerek konyak ve şarap dolduruyor, odadaki her cepteki limitsiz kredi kartlarını gözden geçiriyordu.

Birkaç saat sonra, Damian dramatik girişini yaptığında caddenin aşağısındaki bir barda birkaç kutlama içkisinin tadını çıkarıyorduk.

Daha sonrasına kadar bilmediğimiz şey, buranın *onun* barı olduğuydu. Mekanın sahibi oymuş. Bu şekilde, varlığını belli etmeden önce mekanı tüm personel ve müşterilerden sessizce boşaltmayı başardı, ki biz bunu fark etmedik bile çünkü dört içki içmiştik.

Zamanını boşa harcamayı bırakıp büyük liglerde oynamaya hazır olduğunda bana söyle.

Damian'ı ilk kez gördüğümü asla ama *asla* unutmayacağım; arkamı döndüğümde, mor gözleri ve şeytani sırtışıyla, 1.80 boyunda, beyaz saçlı, korkutucu derecede yakışıklı, yapılı genç adam karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim.

Damian az önce soyduğumuz yemeğe konuk olmuştu. Rolex'ini bile çalmıştık. Ama o kızmamıştı.

İlgisini çekmişti.

Dediğim gibi, Freya ve ben bir şeyleri para için olduğu kadar heyecan için de almayı seviyoruz.

Damian düşman olarak gördüğü insanların canını yakmayı sever. Ve eğer yüzlerine yumruk atmak istemiyorsa, cüzdanlarına zarar vermek her zaman iyi bir alternatiftir. Sanırım ona bu konuda yardım edebileceğimizi düşündü.

Yatakta yatan tepkisiz bedenine bakarken irkiliyorum. O çok güçlü ve tam bir spor salonu faresi. Onu bu halde görmek beni *kahrediyor*.

"Anni."

Kafamı kaldırdığımda Freya'nın perişan bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Daha önce kısa bir süre mesajlaşmıştık ve Kenzo'yla olanları biliyordu ama bu konuda konuşma fırsatımız olmamıştı.

Buna hazır olduğumdan emin değilim, özellikle de burada, Damian'la o l a n l a r d a n sonra.

"Henüz değil," diye

fısıldıyorum kısık sesle. Başını

sallıyor.

Sonra yüzü buruşuyor, gözleri tekrar Damian'a kayıyor.

"Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlamıyorum-" "Mermiler."

Kir'in sesini duyduğumuzda dönüp bakıyoruz -aksan cilalı Oxford İngilizcesi ile kirli Rus hapishanelerinin karışımı- odaya giriyor. Cillian'ın malikânesinden şehre dönerken onunla pek konuşmamıştık, konuşmuş olsak bile o lanet kasayı açtığımdan beri her şey bulanıktı.

Kenzo'nun ödümü kopardığı, beni aşağıya sürüklediği ve tüm partiye nişanlısı olduğumu söylediği bir bulanıklık.

Evet.

New York'a dönerken arabadaki sessizlikte ortaya çıktı. Kir az önce başını sallamıştı.

"*Şimdi olmaz Anni,*" diye mırıldandı sessizce, şaşkınlıkla pencereden dışarı bakarken. "*Henüz değil.*"

Kalbim burkuluyor. Damian, Frey ve benim için bir kardeş gibidir, ama Kir için bir oğul sayılır... Kir'in kız kardeşi ve kocası Damian yedi yaşındayken öldüğünden beri öyledir.

"Bunu mermiler yapar," diyor sessizce. Freya'nın göğsü sıkışıyor ve koşup kollarını ona doluyor, o sırtını sıvazlarken Freya da ona şiddetle sarılıyor.

"Cerrah ne dedi?"

Nefes veriyor. "İhtiyatlı bir iyimserlik içinde. Akciğerlerine yakın mermi parçalarını çıkardılar, yani orada bir sorun yok. Ateş eden kişi atardamarını bir milimetre kadar ıskalamış."

"*Çok şükür,*" diye mırıldanıyorum.

"Ama henüz tehlikeyi atlatmış değil. Parçaları kalbine yaklaştırmamanın en iyi yolunu bulana kadar onu tıbbi olarak indüklenmiş bir komada tutacaklar." Kir'in gözleri parlıyor. "Dubai'den dünyanın en iyi uzmanını getiriyorum."

Ayağa kalkıp onlara doğru yürüyorum ve başımı çevirip Damian'a bakarken ikisine de sarılıyorum.

Bu, benim ailem kaybolduğundan beri bir araya getirdiğim dağınık aile. Açıkçası Taylor, artık birbirimizi yeniden bulduğumuza göre, benim diğer yarım. Ancak yeniden bağlantı kurduktan sonra ve Drazen Krylov ile evli olmasına rağmen, onu hayatımın bu yönünden uzaklaştırmam gerektiğini hissediyorum.

Drazen sadece bir sokak serserisi değil. Tartışmasız dünyadaki en güçlü Bratva krallarından biri, hatta *en* güçlüsü. O bir üst seviye, yani Taylor benim bile anlayamayacağım bir şekilde korunuyor.

Ama öyle olsa bile, benim hayatım... *dağınık*, karmaşık ve tehlikeli. Ve bunu onun kapısına getirmeyeceğim.

Mükemmel bir denge bulmuş. Ben bu dengeye kaos getirirdim.

Kenzo Mori gibi bir kaos.

Asla unutamayacağım sözler kafamda tekrar tekrar yankılanırken omurgamda bir ürperti dalgalanıyor.

Seni hatırlayacağım.

Rüyalarında, günüşiğim.

Hayır, prenses, seninkinde, ki ben de ona musallat olacağım.

Eğer bu kadar ciddi olmasaydım, o zamanlar kullandığım ukala tondan utanırdım.

Rüyanda görürsün, günüşiğim.

Yani bunu Yakuza *imparatorluğunun* varisine, onu soyarken uyuşturduğum ve günahkâr dudaklarının tadı hâlâ damağımdayken söyledim. Ben kim olduğumu sanıyordum, Kedi Kadın'ı oynayan Anne Hathaway mi?

Ve şimdi hepsi beni kıcımdan ısırarak için geri geliyor. Çok zor.

Beş yıl önce, Kenzo kolay bir hedefti. Yakuza dünyasında, Kyoto'nun her yerinde parasını ve spor arabalarını gösteren, soyulmak için adeta *yalvaran* genç bir yıldızdı.

Ama o gece çaldığım adam neredeyse hiç erkek değildi. Hâlâ aşırı derecede ateşliydi; kara kara düşünen gözler, yağsız kaslar, günlerce süren Yakuza mürekkebi. Ama henüz otuzunda bile değildi. Hâlâ yirmili yaşlarında kaygısız bir playboy gangsterdi. "Çocuk" vurgusu.

Bu gece beni yakalayan, elini boynuma dolayan ve ruhumun derinliklerine bakan Kenzo tamamen başka bir canavar.

Daha büyük. Daha güçlü. Daha karanlık. Daha uğursuz ve *çok* daha tehlikeli. Bir gazap lordu gibi, delici bakışlarıyla beni vahşileştiriyor.

Kir ve Freya'dan uzaklaşıyorum ve Frey gelip yatağının yanındaki sandalyeye otururken Damian'a dönüp bakıyorum.

Kir acı bir şekilde, "Aoki önce ateş etti, eğer önemliyse," diyor.

Çatışma henüz açılmamış olan bir gece kulübünde meydana geldi. Olayın nasıl gerçekleştiği hala belirsiz, ancak Damian ve Kir'in bazı adamları oturmuş iş konuşurken Aoki ve dört adamı içeri girdi.

"Sözler söylendi ve Aoki silahını çekti," diye homurdanıyor Kir. "Damian kendini ve adamlarını savunuyordu."

Aoki Jura'nın yanı sıra diğer üç Jura-kai adamının da Kir'in iki adamıyla birlikte öldürüldüğü söyleniyor.

Kir'e bakmak için dönüyorum ve ağzımı açmaya başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Başka yolu yok Anni," diye mırıldanıyor. "Bundan hoşlanmıyorum ve senin de nefret ettiğini biliyorum. Ama artık başka bir şey düşünmüyoruz," diyor soğuk bir ifadeyle ve elini benimkinden çekip iki elini de yorgun görünen yüzünde gezdiriyor. Bakışlarını yeğenine dikey ve bana döndüğünde çenesi geriliyor. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Kir-"

Beni kurtarmaya çalışan Freya'yı susturmak için bir elini kaldırıyor.

"Gerçekten üzgünüm ama bu iş bitti, yerleşti. Gerçekleşiyor."

Damian'a bakıyor, sonra Freya'ya. Sonra gözleri kayarak benimkilere kilitleniyor.

"Kenzo Mori ile evleniyorsun, Annika. Ve bu son."

ANN)KA

Şu anda dışarı çıkıp tüm bunlardan uzaklaşmam gerekiyor.

Hepsi bu: Damian'ı bu kadar çaresiz görmek. Freya bastırılmış. Kır, beş yıldır peşimde olan canavarla evlenmem konusunda ısrar ediyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Öfkeyle hastanenin ön kapısından dışarı fırlıyorum, boğazım kanayana kadar bağırarak istiyorum. Bunun yerine, elimi debriyajıma sıkıştırıp acil durumlar için sakladığım e-cig'i çıkarıyorum.

Evet, boktan bir alışkanlık. Berbat bir başa çıkma mekanizması. Ama daha kötüler de var, inan bana.

Neredeyse on yıldır gerçek sigara içmiyorum. Bu aptal şeyi bile zar zor kullanıyorum. Ama şu anki gibi hissettiğimde, beni uçurumun kenarından geri getirecek birkaç şeyden biri.

Nikotini emiyorum ve buharı dışarı veriyorum. Sinirlerimi biraz yatıştırıyor, ama saf öfke ve kızgınlık hala orada, derimin altında zonkluyor ve serbest kalmaya çalışıyor.

Bundan *nefret* ediyorum.

Her canavarı atlattım. Her zorluğu. Beni yutmaya çalışan her karanlığı. Ve şimdi bir tanesine hediye ediliyorum.

Bir tane.

Aptal bir kolye.

Beş yıl önce Kyoto'daki o gece Kenzo'dan aldığım şey buydu. Aptalca bir şey. Lanet olası. Çok pahalı bile olmayan. *Kolye*.

Tamam, bir de saat vardı. Ama o beş bin dolar civarındaydı. Cüzdanındaki parayı da eklersek en fazla altı bin eder. Kolyeyi pahalı *göründüğü* için aldım. Sonunda saygın bir ekspertizden dört bin dolar alabildim.

On bin dolar birçok insan için çok para. Ama Kenzo gibi bir Yakuza *waka gashira* için değil. Kesinlikle birini yıllarca takip etmeyi gerektirecek bir miktar değil.

Yani mesele para değil.

Duygusallık bende fazlasıyla bulunan bir şey değil, çünkü yol boyunca beni yavaşlatacak ölü bir ağırlık olarak bunu kaybetmek zorunda kaldım. Ama diğer insanlarda var ve bu onları tehlikeli yapıyor.

Kenzo için mesele açıkça kolye değil. Ona verdiği manevi değerle ilgili. Beni bu yüzden avladı ve şimdi ona *verilmekten bu* kadar korkmamın nedeni de *bu*.

E-sigarayı tekrar çekiyorum, çenem gıcırdarken beyaz buharı dışarı veriyorum. Bütün bunları Kir'e anlatabilirdim. Yani bir Yakuza teğmenine ilaç verip hırsızlık yapmamdan *memnun* olmayacaktır, özellikle de Freya'yla beni resmen yanına aldıktan ve ufak tefek hırsızlıklara son vermeyi kabul ettikten sonra. Ama yine de ona neler olduğunu ve Kenzo'nun bana yapabileceklerinden neden bu kadar korktuğumu anlatabilirim.

Ama sonuçta bu neyi başaracak?

En iyi ihtimalle Kir, Kenzo'yla konuşur ve bana zarar vermemesi için onu uyarır. Kenzo iyi bir çocuk olacağına yemin eder ve evlendiğimizde derimi canlı canlı yüzer ve beni yine de sığ bir mezara gömer.

Kaşlarım örülüyor. Ya da...değil.

Bunun nikahımızın başlatması gereken ateşkesi sona erdireceğinden eminim. Belki de beni öldürmez.

Belki de beni bodruma kilitleyecek ve yıllarca bana işkence edebilmek için zar zor hayatta tutacak.

Düşünerek bir nefes daha alıyorum.

Sonuçta Kir'e bir şey söylemeyeceğimi biliyorum. Çünkü ona saygı duymamın nedenlerinden biri de işlerini hallediyor olması. Sızlanmadan ve mızızlanmadan *işleri hallediyor*. Dürüst olmak gerekirse, sanırım benden hoşlanmasının nedenlerinden biri de benim de aynı olduğumu biliyor olması.

Yani hayır, bebek gibi davranıp Kir'e ağlayarak gitmeyeceğim çünkü yeni kocam beş yıl önce ondan çaldığım için bana kötü d a v r a n a b i l i r .

Bu da beni en başa döndürüyor. Lanet olsun.

Dönüyorum ve bakışlarım kaldırımın yanına park etmiş, benzin deposunun üzerinde kan kırmızısı bir *hannya* maskesi ve altında "Mori-kai" kanjisi yazan sportif görünümlü siyah ve duman grisi bir sokak motosikletine takılıyor.

Soğuk bir şekilde gülümsüyorum, elimi çantama atıyorum ve küçük sustalı bıçağımı çıkarıyorum.

Kenzo'nun neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama önemli değil. O şerefsiz beni yakaladığını sanabilir ama pençelerimle geldiğimi öğrenecek. Ve benimle bir kafese girmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğü güne *pişman* olacak.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek onları bıçakladığımda lastiklerdeki hava öfkeli bir şekilde tıslıyor.

Al bakalım, sikik.

Olaakların sadece bir tadı. Bıçağı bırakıyorum ve e-sigaramdan bir nefes daha çekiyorum.

"Bu iğrenç bir alışkanlık."

Kenzo.

Dönüp, uzun ve bilinçli bir nefes daha aldıktan sonra buharı doğrudan yüzüne doğru verirken onunla göz göze geliyorum.

"Tamam," diye kestirip atıyorum.

Kenzo'nun dudakları köşelerinden hafifçe kıvrılır. "Biz-" "Lütfen bu cümleyi bitirme bile."

Kenzo daha önce giydiği smokini değiştirdi. Şimdi üzerinde siyah bir pantolon ve yakası açık, kolları dalgalı, damarlı, dövmele ön kollarına kadar kıvrılmış siyah bir elbise gömleği var. Hastane otoparkını kaldırımından ayıran taş direklerden birine yaslanırken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Söylememiş olman bunu daha az doğru yapmaz. Ve açıklığa kavuşturalım, sen *benim karım* olduğunda..." Kelimeleri o sinir bozucu çekici aksanıyla vurguluyor. Bu ses tonu ve bu belirli kelimelerin karışımı... birlikte iyi oynamıyor.

Kenzo e-cig'i işaret ediyor. "*Karım* olduğun zaman, bu iş biter." Ona ters ters bakıyorum. "Buraya sadece böbürlenmeye mi geldin?"

Kaşları çatılır. "Ne hakkında?" "*Beni tuzağa düşürmek.*"

Direkten fırlayıp tam üzerime geldiğinde nefesim kesiliyor, beni boğazımdan yakalıyor ve sersemlemiş yüzüme bakıyor. Kocaman bedeninden yayılan sıcaklık tenimi karıncalandırıyor. Onun temiz, odunsu, hafif baharatlı kokusu duyularımı istila ediyor ve ürperiyorum.

"İnan bana, prenses-"

"Bana öyle deme."

Dudakları kıvrıldı.

"Ama *sen* busun, değil mi?" Gözleri kısıldı. "Bir *prenses* mi?"

Dişlerimi sıkıyorum. Benim için neden bu iğrenç ismi seçtiğini biliyorum. Çünkü bir zamanlar, yanıp kül olan bir hayatta, ben de öyleydim: asil ve düzgün, şımartılmış küçük bir mafya prensesi.

Ama ben o halimi yıllar önce kaybettim.

Hiçbir şey söylemediğimde, Kenzo'nun çenesi sıkılıyor ve parmakları boğazımı sıkıyor.

"Sana nasıl istersem öyle seslenirim," diye hırlıyor. "Ve seni tuzağa düşürmek istemedim. Senden *intikam almak* istedim."

Bir ürpertiyle savaşıyorum. "Evet, başardın."

Gözlerinde uğursuz bir şey parlıyor.

"*Henüz* değil, yapmadım."

Ürperti serbest kalıyor, omurgamdan aşağıya doğru

dalgalanıyor. "Yakınından bile geçmiyor, Annika."

Çenemi ona doğru uzattım. "İnanılmaz," diye karşılık verdim. "Bay sert Yakuza kötü çocuk, aptal küçük bir kolye için üzülüyor-"

Kenzo beni arkamdaki taş direğe doğru iterken keskin bir şekilde nefes alıyorum, inliyorum. Kıçıma ve sırtımın küçük kısmına çarpıyor, ama ben yarı geriye doğru eğilene kadar itmeye devam ediyor, o da üzerimde belirliyor.

"O kolye," diye tısladı acımasızca, "anneme aitti." İrkildim, yüzümdeki renk soldu.

Siktiğimin duygusallığı.

"Yani onu her ne için rehin verdiyseniz, emin olun benim için değerinin yüzde birinden daha azdı."

Konuşmadan önce yarım saniye dudağımı çiğniyorum. "Yani tüm bunları bu yüzden mi ayarladın?"

"Birkaç saniye önce kesin bir dille *söylemediğimi belirttiğimde* açık olduğumu düşünmüştüm.

Bunu istiyorum," diye hırlıyor. "Senden önce dünyadaki *herhangi biriyle* evlenmeyi tercih ederim." Ona pis bir bakış fırlatıyorum.

"Ah, *teşekkürler*. Sana da, bok kafalı. Bak, eğer sen de buna karşıysan, neden birlikte çalışıp kendimizi *bu* durumdan kurtarmıyoruz-"

"Böyle bir şey olmayacak ve bunu sen de biliyorsun," diyor soğuk bir şekilde.

Vape'i dudaklarıma götürüp bir kez daha çekmeden önce birkaç saniye daha birbirimize bakıyoruz ve tekrar yüzüne üflüyorum.

Kenzo gözünü kırpmıyor. İrkilmiyor bile.

"Soruma hiç cevap vermedin, ahmak. Eğer buraya böbürlenmeye gelmediysen-"

"Aoki Jura benim arkadaşımdaydı," diye mırıldanıyor sessizce. "Daha önce o gece kulübüne giren gruptan kurtulan tek kişi gibi." Başparmağını omzunun üzerinden arkasındaki hastaneye doğru salladı. "Durumu kritik. Bu yüzden buradayım."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Kaşları çatılır. "Ne yani, hastane yatağında yaralı yatan bir arkadaşımı umursadığımı mı?"

"Bir kalbiniz ya da vicdanınız olduğunu söyleyecektim. Ama evet, bu da işe yarar."

Soğuk bir şekilde gülümseyerek bedenlerimiz arasındaki son yarım santimi de kapatıyor. Kocaman, kaslı gövdesi beni taşa yapıştırıyor ve yüzüme doğru bakarken sırtımın küçük bir kısmını kazıyor.

"Biz evleneceğiz prenses. Bunu kabullen. Ve sen benim karım olduğunda, senden şunu bekleyeceğim..."

Gözleri yavaşça benimkilerden dudaklarıma doğru kayıyor. Sonra daha da ileriye. Parmakları hâlâ boynumda dolanırken bakışlarının gazabını hissederek ürperiyorum, sonra daha aşağıya, giydiğim bu aptal elbisenin göğüs dekoltesine kayıyor.

Sütyensiz.

Dışarısı biraz serin.

Dudakları sinsice kıvrılıyor. "Bununla birlikte gelen *her şey*."

Çenemi ayarlamadan önce içimden bir şeyler ateşleniyor.

"Cehenneme git-"

"*Görgü*

kuralları."

"Siktir git."

"İtaat."

Onu itmeye çalışıyorum ama bu tuğladan bir duvarı itmeye

benziyor. "Bir torba sik ye-"

Diğer eli yukarı kalkıp çenemi kavrarken, ilki boğazımı sıkıca kavramaya devam ediyor.

"*Ve her parçanı benim yapıyorum.*"

O lanet ateş intikamla geri dönüyor, içimi elektriklendiriyor ve kalçalarımı sıkıyor.

"Aslında," diye mırıldanıyor Kenzo sessizce, "geçen sefer kaldığımız yerden de başlayabiliriz."

"Dene ve merhamet için

yalvaracaksın." Şerefsiz kıkırdıyor.

"Mesele şu, Annika. Sen ve senin şeytana pabucunu ters giydiren tavrın beni korkutmuyor. Çünkü sen artık bana aitsin."

Yüzüne doğru gülüyorum. "Sırf bu anlaşma yüzünden-"

"Bu anlaşmanın bununla çok az ilgisi var. Bu gece bir tuzaktı, bunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Daha yakına eğiliyor.

"*Benim tuzağım. Seni yakalamak*

için. Ve yakaladım." "Git kendini

becer-"

"Bunu zaten konuşmuştuk," diyor kuru bir sesle. "Günün sonunda, bu iş böyle sonuçlanacak. Siz bana aitsiniz. *Hepiniz bana aitsiniz.*"

Elimi bedenlerimizin arasından hızla çekip el çantama sokuyorum. Küçük sustalıyı çekip çıkardım, fiske vurarak açtım ve

boğazına kadar.

Kenzo hala ürkmüyor. Ya da göz kırpmıyor. Hatta hareket bile etmiyor. "Bana dokunursan kafanı koparırım," diye tıslıyorum.

Gülümsüyor.

Gülümsüyor amına koyayım.

"Bıçak oyununun beni tahrik etmediğini düşünmeniz çok güzel Bayan Brancovich. Yoksa Bayan Mori demeye alışmalı mıyım?"

Eli çenemden ayrılıp bileğimi kavlıyor ve bıçağı kendi boynuna dayıyor.

"Benimle başka hangi ahlaksızlıklarla alay edebilirsin?" *"Yapmayacaksın-"*

"Ne? Sana dokunmak mı? Bu sadece iştah açıcı. Sana dokunmak istediğimde *dokunacağım*," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "Dudakların sikimin etrafında diz çökmeni istediğimde, *seni oraya koyacağım*. Ve *seni becermek* istediğimde, nasıl istersem, *nerede* istersem, *becereceğim*. Bana borcunu *böyle* ödeyeceksin."

Bir ürperti tüm benliğimi sarıyor. "Ne kadar sürecek?" diye boğuluyorum.

Kenzo gülümsüyor.

"Affedersiniz?"

"Ne zamandır,"

diye tükürdüm.

Sessizce kıkırdıyor. "Daha önce, borcunu ödediğine karar verene kadar bu böyleydi. Ama şimdi, sen sadece benimsin." Çenemi tekrar kavradığında titriyorum, gözleri içimi oyuyor. "Yani *sonsuz* kadar."

Göz açıp kapayıncaya kadar ellerini üzerimden çekti. Vücudunu bir saniye daha sıkıca bana yaslıyor ve gözlerinin ruhumu kesmesine izin veriyor.

Yavaşça bir adım geri çekiliyor, bisiklete doğru yürümeye başlarken sıcaklığını ve o temiz, odunsu, baharatlı kokuyu da beraberinde götürüyor. Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtımama izin veriyorum.

"Bir taksi çağırmak isteyebilirsin," diye sesleniyorum arkasından, sesim neşeyle parlıyor. "Bisikletin pek iyi çalışmıyor olabilir."

Duruyor, şaşkın bir kaşla bana bakıyor. Elimdeki sustalıyı döndürerek sırtıyorum. "*Opsie!*" İğrenç bir şekilde kıkırdıyorum.

Kenzo kaşlarını çatarak motosikletin patlak lastiklerine bakar. "Oh, o benim değil."

Gülümseme yüzümden düşüyor.

Kahretsin.

"Lanet olası bisikletime ne oldu?!"

Arkamdan gelen kaba, vahşi ve öfkeli sesle irkiliyorum. Daha önce hiç tanışmamıştık ama dönüp Kenzo'nun daha da silahlanmış bir versiyonuna benzeyen kötü adamla yüzleştiğim anda kim olduğunu anlıyorum.

Takeshi, onun küçük kardeşi.

Kenzo ve kardeşleri hakkında her şeyi biliyorum.

Düşmanını tanı, dedikleri gibi.

"Cidden... *Bu* ne lan!?" Takeshi kükrer.

Tekrar söylüyorum, hiç tanışmadık. Ama ününü biliyorum. Bu, yeraltı dövüş çevrelerindeki lakabına da yansıyor: Savaş Makinesi.

Sikeyim.

Kenzo kaşlarını bana doğru kaldırırken

sırtıyor. "Çok diplomatik, prenses."

"Bu *seni* becermek miydi?!" Takeshi beni dehşete düşüren bir öfkeyle üzerimde dönerken vahşi bir canavar gibi kükrüyor.

Bana doğru ilerlerken solgunlaştım ve geri çekilmeye

başladım. "Kahretsin, özür dilerim-"

"*Üzgün müsün?!*" diye kükrer. "Ne tür *bir* psikopat *orospu-*"

Takeshi bana doğru bir adım daha atıp canımı yakmak istiyormuş gibi görünürken Kenzo, "Bu kadar yeter," diye homurdanıyor.

"Ben ödeyeceğim-"

"*HAYIR S.KTİR!!!*"

O anda iki şey oldu. Takeshi bana steroidli gergedan gibi saldırdı. Ama Kenzo da harekete geçti.

Ve o daha hızlı.

Kardeşiyle benim arama giriyor, iki avucunu Takeshi'nin geniş göğsüne koyarken sırtı bana dönük.

"*Bu kadar yeter* dedim!" diye hırlıyor soğuk bir şekilde. Bu...beklenmedik.

Hayvan kardeşinin beni parçalamasını görmek *hoşuna* gider diye düşündüm. Ya da en azından bir süre daha kıvranmama izin verirdi. "Kenzo arana girip onu durdurur" bahsinde büyük para kaybederdim.

Takeshi kardeşinin yanından bana bakıyor. Ama sonra boynunu çeviriyor ve bir adım geri atıyor. Kenzo dönüp bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Bisikletin parasını ona geri ödeyeceksin."

"Evet, tabii ki-" "Burada

işimiz bitti... *prenses.*"

Yüzünü bana dönüyor ve yaklaşıyor. Eğilip dudaklarını tekrar kulak mememe değdirdiğinde nefesim *k e s i l i y o r*.

"*Şimdilik.*"

KENZO

Kapı ilk açıldığında bir an için, kapının arkasında bir silah saklı olduğunu düşündürecek şekilde duran benim boyumda bir adamla karşılaşıyorum. Sonra mavi gözleri tanıyarak parlıyor. Tate gülümseyerek kapıdan uzaklaşıyor ve kapıyı biraz daha açıyor.

"Bay Mori," diye biraz sertçe eğiliyor ve ben gülmemeyi başarıyorum.

Babamın tam zamanlı hemşiresi Tate bazen biraz aptal olabiliyor. Evet, 1.80 boyunda ve muhtemelen 300 kg kaldırabilen bir ahmak, ama yine de bir ahmak. Formalitelere çok önem verir, ki eski bir asker olduğu için bu mantıklıdır - tam olarak yeşil bereliler - ama bana her zaman ultra geleneksel bir Japon iş adamıymışım gibi eğilmesi neredeyse komiktir.

"Sadece Kenzo iyi, Tate. Gerçekten." Babamın geniş dairesine girerken gülümsüyorum, kapının arkasında saklı *olduğu* kesin olan silahını bol ceketinin altına geri *koyduğunu* görünce sırtıyorum.

Hayatımın ilk yıllarını babam hakkında adından başka bir şey bilmeden geçirdim. Hiçbirimiz annemize bu konuda baskı yapmadık, çünkü bu konuda konuşmanın ona hala acı verdiği açıktı.

Daha sonra, geçmişim ve Mori ismiyle olan bağlantım hakkında daha fazla bilgi edinmek için Japonya'ya gittiğimde -ki kardeşlerim ve ben daha sonra bu ismi benimsedik- Hideo'nun ailesiyle birlikte Yakuza dünyasından kaçmaya çalışırken öldüğünü düşündüm.

Gerçeği daha yeni öğrendim. Hideo kaçmaya çalışırken saldırıya uğramış ve ne yazık ki karısı Bella ölmüş. Ama o ve küçük kızları, benim üvey kız kardeşim Fumi, kaçmayı başarmışlar. Hideo onlara yeni kimlikler ve yeni hayatlar verdi ve Mori'yi ve onunla birlikte gelen her şeyi geride bırakarak Hideo *Yamaguchi* olarak ABD'ye göç etti.

Hideo ve kız kardeşim her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldılar. Mori imparatorluğu ile inşa ettiği servet yok olmuştu. Ama üvey kız kardeşimin bir dahi olduğu ortaya ıktı.

Ne *de* olsa o bir Mori.

Fumi *kıını* yırtarak çalıştı, üniversiteye ve ardından hukuk fakültesine gitti ve daha sonra New York'un en prestijli hukuk firmalarından biri olan Crown and Black'te işe alındı.

Tesadüfe bakın ki, bu firma Annika'nın ikiz kardeşi Taylor'ın yönetici isim ortağı olduğu firma: Crown and Black'teki "Crown" o.

Fumi'nin işleri zaten çok iyiydi ama bir yıl kadar önce o zamanki patronu Gabriel Black'e aşık oldu. Onunla evlendi ve şimdi o adam New York Valisi.

İşte bu yüzden Hideo şimdi Central Park yakınlarında muhteşem bir apartman dairesinde tam zamanlı bir hemşire ve kişisel korumayla birlikte yaşıyor.

"İşler nasıl, Tate?" Benimle birlikte büyük dairenin önündeki oturma odasına doğru yürüyen adama başımla selam veriyorum.

"İyiler, Bay -" Boğazını temizledi ve bana bir bakış attı. "Kenzo." "Peki ya babam?"

Hideo ve benim karmaşık bir ilişkimiz var. *Soğuk* değil ama hâlâ birbirimize karşı kim olduğumuzu öğreniyoruz diyelim.

Varlığımdan haberdar olmadığı için onu suçlayabilirdim ama suçlamıyorum, tıpkı annemi bizi ondan sakladığı için suçlamadığım gibi. Yakuza hayatından korkuyordu ve haklı olarak korkuyordu. Ve adil olmak gerekirse, bizi hiç bilmiyordu.

Yine de babamın benim ve kardeşlerimin hayatında yer almadığı için utanç ve pişmanlık duyduğunu biliyorum. Otuz dört yıl boyunca gözyaşı dökkenler oldu.

hayatımı özledi. Ama şu anda geçirdiğimiz zamanda gülümsediği de oldu. Kaçmak için çok şey feda ettiği hayata ve örgüte yoğun bir şekilde dahil olmamı onaylamıyor olabilir, ancak seçimlerimin bana ait olduğu gerçeğine saygı duyuyor.

Hatta o ve Sota yeniden bir araya geldiler ki bunun her ikisini de mutlu ettiğini biliyorum.

Tate gülümseyerek, "Baban harika gidiyor, Kenzo," diyor.

Hideo da Sota gibi, ömrü boyunca Lucky Strikes sigarası içen eski tip bir Japon gangsteri olduğu için akciğer kanseriyle mücadele ediyordu. Şimdi iyileşme sürecinde. Ancak devam eden sağlık sorunları, Tate'in gün boyunca tam zamanlı olarak ona bakmasının ve kendi dairesinin hemen üst katta olmasının bir nedeni.

Hideo ayrıca Tate'i Japonya'nın satranç versiyonu olan *shoji*'de bir *canavara* dönüştürüyor.

Tate'i koridorda takip ederken oturma odasından sesler geliyor. Ben daha soramadan bana döndü. "Kız kardeşin bir saat kadar önce uğradı. O zamandan beri gülüp duruyorlar."

Gülümsüyorum.

Yeni bir aile bulmak ilginç bir şey olabilir. Kişiye göre değişir. Ben babamı ve üvey kız kardeşimi tanımaktan keyif aldım ama Takeshi ve Hana'nın biraz farklı hissettiğini biliyorum. Ailelerimizi suçlamıyorum. Ama onlar için Hideo ya da Fumi ile ilk tanışmaları ve hoşbeşleri geride bırakmak zor oldu.

Olan oldu. Belki de üvey kız kardeşimi ve babamı hayatıma daha kolay soktum çünkü birkaç yıl boyunca sadece annem ve ben vardık. Tak ve Hana doğduğunda bir anda ikimiz ve tabii ki birbirimiz ikiz olduk.

Kim bilir.

"Hey!" Fumi koltuktan fırlayıp bana kocaman sarılmak için koşarken ışıldıyor.

Zor bir dönem geçirdi. Yakuza tarafından kovalanmak. Annesini kaybetti. Yeni bir isim ve kimlik edinmek ve yeni bir başlangıç yapmak için dünyayı dolaşmak zorunda kaldı.

Ve yine de... Bunların hiçbiri onu kırmadı. Hiçbiri yüzündeki gülümsemeyi almadı. Ve ben bunu onun için seviyorum.

"Madam First Lady," diye neredeyse Tate'in yaptığı kadar komik bir şekilde eğildim. "Amerikan siyasi aristokrasisiyle bir arada olacağımı fark etmemiştim."

"Lütfen, siktir git," diye homurdanıyor, gözlerini deviriyor.

Babama doğru yürümeden önce sırtarak ona bir kez daha sarılıyorum. "Selam baba," diye gülümsüyorum kucaklaşırken.

İlk bağlandığımız birkaç ay boyunca ona Hideo diye seslendim. Şimdi ona babamdan başka bir şey demek garip geliyor.

"Burada çıldırdığınızı duydum."

Fumi güler. "Evet, tamamen vahşi. Birazdan sake bombası yapacağız."

Hideo biraz hırıltılı bir sesle kıkırdar. "Beni yatağa götürüp yatırmak istemiyorsan, yatmıyoruz."

Fumi babamın en sevdiği Vietnam restoranından paket servis getirmiş gibi görünüyor. Ama bana biraz *chả giò ikram* ettiklerinde başımı sallıyorum.

"Hayır, teşekkürler."

"Sen bilirsin." Fumi omuz silkiyor ve kızarmış b ö r e k t e n büyük bir ısıruk alıyor. "Diğer baban nasıl?"

Ben başımı sallarken Hideo derin bir kahkaha daha atıyor. "*Sota* iyi, teşekkür ederim."

"Peki ya tedavisi?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyorum. "Bu yeni kemoterapi turuna girerken çok umutlular."

"Güzel, sevindim," diye başını sallar Fumi.

"Eğer *ben* o lanet olası zehirle başa çıkabiliyorsam," diye kıkırdıyor Hideo, "o zaman Sota da odanın içinde dans ederek başa çıkabilir. Yumruk yiyip tekrar ayağa kalkma konusunda her zaman en iyisiydi." Kolumu okşuyor. "O sert bir orospu çocuğudur."

Evdeki en iyi arkadaşının onun yokluğunda vekil baba rolünü üstlendiğini anlıyor. Ve bence bu onu mutlu ediyor.

Ama onunla Sota ve benim Yakuza'yla olan hayatım hakkında ancak bu kadar konuşabiliyoruz. Ona nelere mal olduğunu düşünerek o dünya hakkında hiç konuşmamayı tercih ediyor. Fumi de aynı şekilde.

Yani bir anlamda bugünlerde iki hayatım var: Mal, Tak, Hana ve Sota ile konuştuğum Yakuza hayatı. Bir de Hideo ve Fumi ile paylaştığım diğer hayatım var.

Bazen bu ikili yaşamı seviyorum. Ama aynı zamanda yorucu da.

"Gabriel nasıl?"

"Oh, bilirsin..." Fumi iç çeker. "Benimle geçirmek için tonlarca boş zaman. Dünya umurumda değil. Tembel iş yükü."

Sırıtiyorum. "O kadar sert, ha?"

"Aman Tanrım, bunun *sonu yok*. Ben de yönetici ortakların saatlerce çalıştığını sanırdım."

Bazıları New York Valisi'nin kayınbiraderim olmasının benim gibi bir adam için "moda" olduğunu düşünebilir. Aklımdan geçmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Ancak hiçbir zaman komik bir şey olmayacak ve bunun için baskı yapmayı planlamıyorum. Yani, bir ABD valisiyle "özel bir ilişkiye" sahip olmak *güzel* olurdu. Ama Gabriel'le de tanıştım ve böyle bir şey *olmayacak*.

O adamın içinde kesinlikle bir karanlık var. Kız kardeşime zarar verecek türden değil. Onun için cinayet işleyecek türden. Karanlığın yozlaşmaya kadar uzanmadığı da açık.

"Bu arada," diye mırıldanıyor Fumi, ağzı *Bán bò Nam Bô* ile doluyken. "Bahsetti mi bilmiyorum ama geçen gün Hana'yla bir şeyler içtik."

"Yapmadı ama bu harika," diye sırtıyorum.

"İyi biri, onu çok seviyorum," diye omuz silkiyor Fumi. "*Harika* bir tarzı var. Sende ne var ne yok?" Fumi etli şehriye çorbasından bir ısırık daha alırken soruyor.

"Oh..." Bir nefes çekiyorum. "Fazla değil."

Bratva ile savaşı durdurmak için yalancı, arkadan bıçaklayan küçük bir kaltakla evleniyorum.

Fumi alaycı bir bakışla "*Gerçekten* mi?" diye soruyor.

Hay sikeyim. Bu kadının şehirdeki en iyi avukatlardan biri olduğunu unutmamalıyım. Saçmalığın kokusunu bir mil öteden alır.

"Seni sonra bilgilendiririm."

"Daha iyi."

Yirmi dakika kadar daha sohbet ettikten sonra Fumi, kocası başka bir valilik görevine gitmeden önce onunla yarım saat geçirmek için koşması gerektiğini söyledi.

Onu bekleyen arabasına kadar götürüp sarılıyorum, sonra da yukarı babamın yanına çıkıyorum. Yalnız kaldığımızda, hayatını satır aralarını okuyarak geçirmiş bir adamın bakışıyla bana soğukkanlılıkla bakıyor.

"Fumi'nin burada olduğunu fark etmeden önce buraya aslında neyi konuşmak için geldiğin hakkında konuşmak ister misin?"

Kıkırdıyorum. "Adamı Yakuza'dan çıkarabilirsin..."

Hideo alaycı bir şekilde gülümser. "Sake bombası günlerim sona erdi. Ama pencerenin yanında iki kadeh viski içmek istersen sana katılabilirim."

On sekiz yıllık Yamazaki'den iki bardak sek dolduruyorum ve babamın yanına dönüp karşısına oturuyorum ve kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum.

"*Kanpai*," diye mırıldanıyor, bir yudum alıyor. "Aklında ne var, Kenzo?"

Tehdidimden vazgeiyorurur. "Sana evlilikle ilgili bir Şey soracaktım." Kıkırdıyor ve sonra hareketsiz kalıyor.

"Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Biriyle mi tanıştın?"

Nefes veriyorum. "Bir anlamda."

Annika düşüncelerime girdiğinde aklıma gelen bazı Şeyler var. İntikam ve cezalandırma gibi Şeyler. Ceza gibi Şeyler.

Onu sertçe ve acımadan becermek gibi Şeyler. Ona sahip olmak. Ona hükmetmek ve boyun eğdirmek. Onu bir erkeğın bir kadını alabileceğı her şekilde almak.

O lanet kadınla *evlenmeyi* bir *kez* bile hayal etmedim.

Dürüst olmak gerekirse, bu Şimdiye kadar başkası için düşündüğüm ya da arzuladığım bir Şey değıl. İçimdeki karanlık, siyah damarlarımın içinde bu kadar normal bir Şeye izin vermiyor.

"Bilmiyordum-"

"Ben de öyle," diye acı acı homurdanıyorum,

ikimi yudumlarırken. Babam bilgece başını

sallıyor. "Ahh. İşte böyle."

Evet, bunun ne olduğunu biliyor.

"Öyle," diye homurdanıyorum. "Ama benim sorum," diye devam ediyorum, "sözleşmeli mafya evliliğıyle ilgili değıl. Evliliğın kendisiyle ilgili." Buna nasıl nazıkçe yaklaşıcağıımı düşünüyorum. "Bella'yla tanıştığında-"

"Sadece biliyordum."

Tek bir saniye bile tereddüt etmeden söylüyor. Sonra hemen kaşlarını çatıyor.

"Annenize karşı saygısızlık etmek istemem. Astrid'i çok önemsiyordum."

Sessizce gülümsüyorum. "Biliyorum."

"Japonya'ya ikinci gelişinde bana senden bahsetseydi..." Başını iki yana sallıyor. "Sanırım her şey farklı olabilirdi. Ama onun *tamamına* asla sahip olamayacağımı biliyordum. Kendisinin bir parçasını geride tuttuğunu biliyordum. Sanırım ben de karşılık olarak aynısını yaptım."

"O senin *kişiliğin* değildi," diye mırıldandım. "Bella'ydı."

Babam kaşlarını çatıyor, belli ki beni kırmadan bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin değil.

"Bu konu hakkında konuşarak beni asla incitemezsin, biliyorsun," diyorum sessizce. "Ne olursa olsun, ben de senin onun kişisi olduğunu düşünmüyorum. Öyle olsaydın, bu işi yürütürdü. Kalır ve sana bizden bahsederdi."

Hideo başını sallayarak ve viskisinden bir yudum daha alarak

başka tarafa bakar. "Yani Bella ile..."

"Dediğim gibi: Sadece biliyordum." Bana dönmeden önce kendi kendine gülümsüyor ve gülümsemesinin genişlemesine izin veriyor. "Anında. Hiç tereddüt etmeden. O kızdı."

"Ama ya 'öylesine' bilmiyorsan?" diye ısrar ediyorum. "Ya bu kendini hemen belli eden bir şey değilse?"

Hideo merakla bana bakıyor, sanki duvarlarımdan arkasını gözetliyormuş gibi.

"Sen değilsormak Ben hakkında Doğru Aşk. Sen sormak Ben birlikte yaşama hakkında."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Belki de."

"Ve bu Yakuza tarafından ayarlanmış bir şey

mi?" "Bir savaştan kaçınmak için, evet," diye

homurdandım.

"Anlıyorum," diye başını sallıyor. "Peki, şunu söyleyeceğim. Hayatınızın aşkına sahip olsanız bile, iş *her zaman* birlikte yaşamaya gelir. İnanın bana. Bella ve benim bile bazı anlarımız oldu."

"Ve eğer o 'gerçek bir aşk' değil de daha çok 'düşman' ise..." Sözümü kesiyorum. Hideo sırtıyor. "O zaman öyle olmamasını sağla."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Milyon yıl geçse de kendim için seçeceğim biri değil. Pervasız. Duygusal ve çabuk sinirlenen. Fırtınalı. *Kaba*. Geleneklere hiç önem vermiyor, her türlü kurala burun kıvırıyor. Orta parmağıyla işaret ediyor-"

"Anladım, Kenzo," diye kıkırdıyor babam sessizce. "Ama tekrar söyleyeceğim: Düşmanla birlikte yaşarsan, ikinizi de zehirler. Ve sen, öyle görünüyor ki, bunu yapmak zorundasın."

"Var," diye

mırıldanıyorum.

Babam iç

geçiriyor.

"Kenzo, seçtiğin hayatı onaylamıyorum. Bunu sen de biliyorsun. Ama kararlarını uyguladığın ve yapman gerekeni yaptığın için *sana saygı* duyuyorum." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sota belli ki seni iyi eğitmiş."

"Olmamı istediğin adamın bu olduğunu sanmıyorum."

"İstediğim şey sadece bir öneri. *Bu senin hayatın*, oğlum. Ve bu sonsuza dek *senin* karın olacak. Onu birlikte yaşayabileceğin biri haline getir. Benim tavsiyem bu."

Bardağımı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim."

Kendininkini kaldırıyor. "Nişanını kutlarım oğlum. *Kanpai*." "Kanpai."

"İŞTE ŞEY, DICKHEAD," diye sessizce homurdandım. "Öylece pes edemezsin. Şimdi çekip gidemezsin ve Frey'le bana bu pisliği temizletemezsin. Anladın mı?"

Damian cevap vermiyor: hala tıbbi olarak indüklenmiş bir komada olduğu için şaşırtıcı değil. Ama beni hala duyabildiğinden ve mesajı net bir şekilde aldığından eminim.

Vurulmasının üzerinden bir hafta geçti ve görünüşe göre durumu çok daha iyi. Hâlâ komada ama bu sayede vücudu iyileşmeye odaklanabiliyor. Kir'in Dubai'den getirttiği uzman, ekibiyle birlikte Damian'ın kalbine hala tehlikeli derecede yakın olan son birkaç kurşun parçasını çıkarmak için bir kez daha içeri gireceklerini söylüyor. Ondan sonra daha iyi olacağını söylüyorlar.

Öyle olsa iyi olur.

"Her neyse, tembel bir pislik gibi uyuklarken çok fazla dram kaçırıyorsun," diye mırıldanıyorum ona, elini sıkarak. "Demek istediğim, ben evleniyorum ve sen benimle dalga geçmek için *o kadar* çok fırsatı kaçırıyorsun ki. Tekrar söyleyeyim: *Ben* evleniyorum."

Damian'ın o anda uyanmasını beklerdim.

Ama uyanmadı.

"Gelinlik alışverişine gitmem gerekiyordu. Ama bu aptal şeye bir çuvala gitmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Ya da komik olsun diye bir cadılar bayramı kostümü. Ne düşünüyorsun?"

Damian'ın etrafını saran makineler tempo içinde bipleyip vınıyor. "Korkunç palyaço için elimi bir kez sıkın; sürtük hemşire için iki kez." Ona ters ters bakıyorum.

"Tanrı aşkına, dostum. Birini seçmelisin." İç çekerek gülümsedim, eğildim ve ona sarıldım.

"Seni seviyorum, ahmak. Cidden, iyileş." Elini tekrar sıkarken dudağımı ısııyorum. "Bunu sensiz yapabilir miyim bilmiyorum."

Gözlerimdeki azıcık nemi silmeden ve ayağa kalkmadan önce alnına bir öpücük konduruyorum. Hayır. Siktir et. Ben ağlamam, asla. Ve bunu onun yerine yaparak Damian'a *kesinlikle* tatmin ya da cephane vermeyeceğim.

Dönerek odanın karşısına geçtim, kapıyı açtım ve dışarı çıktım-

"*Kahretsin!*"

Birine doğru.

Hana Mori ve ben şaşkın bir sessizlik içinde birbirimize bakarken ikimizin de kaşları şaşkınlıkla havaya kalkana kadar dudaklarımda bir özürle tökezleyerek geri çekiliyorum.

"Uh...merhaba," diye beceriksizce geveledim.

O da beni tanıyınca kaşları çatıldı. "Selam."

Tekrar ediyorum, Kenzo'nun tüm ailesini ve yakın çevresini tanıyorum çünkü akıllı bir insan avlandığında böyle yapar.

Kenzo'nun üç kardeşi var. Bugünlerde New York'un First Lady'si olan Fumi Yamaguchi'yi de sayarsak dört sanırım. Ama Yakuza tarafında, üç Mori kardeş var. Sayılır. Mal Ulstad aslında annesi üzerinden Kenzo'nun kuzeni. Ama on iki yaşından beri onların kardeşi gibi yaşıyor.

Ondan sonra, ikizler var: Takeshi ve Hana. Ve şu anda karşımda duran Hana.

Kardeşleri gibi Hana da Kuzey Avrupa ve Japon zelliklerinin muhteşem bir karışımına sahip. Ortalamadan daha uzun, uzun, acayip derecede düz ve mükemmel şekilde ağartılmış sarı saçları, güzel koyu renk gözleri ve yumuşak dudakları var. *Neredeyse* Freya'nın tekno-goth-punk tarzına uyabilecek gibi görünüyor, sadece daha... Bilmiyorum, modaya uygun mu? Profesyonel mi?

Alınma Frey.

Tamamen siyah giyinmiş, süper şık ve tarz sahibi, sanki bir bilimkurgu filminde ay madenciliği yapan bir şirketin CFO'su gibi. Tek bir kırışıklık bile yok. Tek bir -ve *tek bir* demek istiyorum- *ağartılmış* beyaz-sarı saçı bile yerinde değil. Ve hafif gotik makyajı... *şefin öpücüğü* gibi.

"Yani, uh..."

"Müstakbel baldız, ha?" diyor kuru bir sesle, kaşlarını kaldırarak.

"*Sanırım yle,*" diye garip bir şekilde cevap verdim. "Peki... Kimi görmeye geldiniz?" Yüce Tanrım. Görevim sosyal açıdan *daha az* beceriksiz olmaktı.

enesiyle koridorda başını sallıyor. "Okada. Aoki'nin adamlarından biri." İrkildim.

Aoki'nin adamlarından Damian ve adamlarıyla gece kulübünde yaşanan çatışmadan sağ kurtulan *tek kişi*.

Sanırım "diğer tarafta" olduğu için Hana'dan nefret etmeliyim. Ama bu kadar aptalca ve anlamsız bir senaryonun kazananı ya da kaybedeni yoktur.

Herkes kaybeder.

"O nasıl?" Umutla soruyorum.

Dudakları biraz kıvrılıyor ve bana gülümsüyor. "O... iyileşiyo, teşekkürler. Yarın dışarı çıkacak."

"Bu iyi," diyorum sessizce.

Benim yanımdan geçip yatakta yatan Damian'a doğru başını sallarken kaşlarını çatıyor. "Kardeşin için üzgünüm."

"Oh, o gerçekten..." Başımı salladım. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. O benim kardeşim sayılır. Teşekkür ederim."

Hana alaycı bir şekilde gülümser. "Bulunan aile hala ailedir. Benim de gerçekte kardeşim olmayan bir erkek kardeşim var."

Ayaklarıma bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Aoki için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Onunla sadece bir ya da iki kez karşılaştım. Dürüst olmak gerekirse, tüm anlatılanlara göre, biraz pislik biriydi. Ama teşekkürler." Beni geçip tekrar Damian'a bakıyor, alt dudakları dişlerinin arasına sıkışıyor. "O iyi olacak mı?"

Başımı salladım. "Evet. Yarın bir ameliyat daha olacak. Ondan sonra onu yaşam destek ünitesinden çıkarabileceklerini ve yavaş yavaş komadan çıkarabileceklerini düşünüyorlar."

Hana bana içten bir gülümseme gönderdi. "Bu çok iyi." Birbirimize biraz daha az gariplik ve sertlikle bakıyoruz. "Bak, ne olursa olsun, kardeşimle evlenmek zorunda olduğun için üzgünüm."

Homurdanıyorum. "Demek sen de onunla tanıştın."

Hana bana bir bakış attı. "Açık olmak gerekirse, kardeşimi seviyorum."

Kahretsin.

Ama Hana bana küçük bir gülümseme daha attı. "İstemediğin biriyle evlenmek zorunda kaldığın için üzgünüm demek istedim." Bileğindeki süper sevimli, *çok* pahalı görünen gümüş saate bakıyor. "Bak, bu garip mi bilmiyorum ve kesinlikle hayır diyebilirsin, ama partide giymek için bir elbise bulmak üzereydim..." Bana kaşlarını çatı. "Gelmek ister misin?"

Bekle, ne?

Freya geçen gün haklıydı: Çok fazla arkadaşım yok, çünkü dürüst olmak gerekirse bu konuda berbatım. Freya ve Damian bu kadar ve ben de sosyal çevremi genişletmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Ama bu inanılmaz derecede arkadaşça hissettiriyor ve ben -utanç verici bir şekilde- içimden hoplayıp zıplıyorum. Çünkü Kenzo'nun kız kardeşi *çok havalı* görünüyor.

"Evet," diye mümkün olduğunca rahat bir şekilde omuz silkiyorum.
"Sanırım bunu yapabilirim."

"Harika!" İkimiz de dönüp koridordan ön lobiye doğru ilerlerken Hana bana genişçe gülümsüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki, bu hangi parti?"

Hana kaşlarını kaldırarak bana döndüğünde tökezleyerek durmama neden oldu. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle. Nişan partisi tabii ki."

Yüksek sesle, keskin bir kahkaha attım, sonra durdum.

"Bekle... Sen ciddisin." "Um, evet?"

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Evet, olmaz."

Hana yüzünü buruşturuyor. "Evet, pazarlığa açık değil, inan bana. Bu Kenzo'nun değil, Sota'nın meselesi. Ve inan bana, o adam bir şey olacağını söylediğinde, özellikle de bu bir *partiyse*, bu bir olup olmama durumu değildir. Daha çok nerede, ne zaman ve bütçenin ne kadar büyük olduğu önemlidir." Bana sırtıyor. "Üzgünüm ama bu konuda bana güvenmelisin."

Duvara yaslanırken inliyorum. "*Kahretsin.*"

"Evet, şey..." diye omuz silkiyor. "O kadar da kötü olmayacak. Yani, belki Kenzo ile evlenmek istemezsin-"

"İstemiyorum. Alınmayın."

Omuz silkiyor. "Alınmadı. Ve belki *de seninle* evlenmek *istemiyor-*"

"Yüzde bin inanmıyor."

Hana sırtıyor. "Gelin ve damadın duyguları bir yana, Sota'nın davet ettiği bir sürü insan bütün geceyi sana ne kadar harika görüldüğünü, ne kadar şanslı olduğunu söyleyerek ve seni içki ve hediye yağmuruna tutarak geçirecek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Yani, elimizden gelenin en iyisini yapalım, değil mi?"

Kolunu benimkinin içinden
geçiriyor. "Hadi gel. Sana bir
elbise bulalım."

Tamam, ben sadece "arkadaş edinen" bir kız değilim, *gerçekten*
pek alışveriş yapan biri değilim. Ya da bir moda tutkunu.

Yine de, tüm bunlara rağmen, Hana ile *harika* zaman geçiriyorum.

Müstakbel baldızım modayı *çok* yakından takip ediyor ve Manhattan'daki
tüm lüks butikleri yakından tanıyor. Her lanet yer onu kollarını açarak ve
şampanya ikram ederek karşılıyor ve bize krallar gibi davranıyor. Ve saatler
ve yaklaşık yedi butik sonra, akşam karanlığından çok sonra, nişanım için
mükemmel elbiseyi buldum ve onu gerçekten sevdim.

Tamam, yeterince beğendim. Ama benim için? *Elbise* ile mi? Sayı.

Son dükkânda elbisenin parasını ödedikten sonra Hana bana sarılıyor ve
numaralarımızı değiş tokuş ettikten sonra butik sahibiyle eski dost oldukları
için biraz daha kalacağını söylüyor.

Ona bir kez daha sarılıyorum, ganimetlerimi alıyorum ve kapıdan çıkarken
telefonumu çıkarıyorum.

Vay be. Freya'dan dokuz cevapsız arama.

Tam onu geri aramak üzereydim ki tanıdık görünümlü siyah bir Audi
aniden önümde gıcırdayarak durdu. Renkli camlar açılıyor ve Freya yolcu
koltuğunun üzerinden bana sırtıyor.

"Yeni kız arkadaşınla iyi vakit geçirdin mi?"

Başıyla beni selamlıyor. Dönüyorum ve pencerede Hana'yı görüyorum,
arkadaşıyla çene çalıyor ve şampanyasını yudumluyor.

"Kıskanıyor musun, Frey?"

"Ondan mı?" Freya homurdanır. "Um, *evet*. O kaltak *bir araya* getirilmiş.
Klas olsaydım benim gibi olurdu. Ben wish dot com versiyonuyum."

Bir kahkaha daha atıyorum ve dükkânın içindeki Hana'ya başımla selam veriyorum. "Damian'ı görmeye gittiğimde onunla karşılaştım. Aslında oldukça havalı biri."

"Cidden. Tanıdığım en havalı insana benziyor." Bana gülümsüyor. "Dün gece Damian'ı gördüm."

"Gece hemşireleri artık ziyaret saatlerinden sonra gelmene izin veriyor mu, yoksa yine gizlice mi girdin?"

Sırıttıyor. "Delores ve ben artık iyiyiz. Bana ona torununu hatırlattığımı söyledi." Kaşları çatıldı. "Bugün nasıl görünüyordu?"

"Güzel," diye gülümsüyorum ve eğilip kollarımı kapının açık pencere kenarına koyuyorum. "Doktorlar bana bir sonraki ameliyattan sonra onu komadan çıkarabileceklerinden emin olduklarını söylediler."

Tüm bunlar hakkında ikimizin de birbirimizi neşelendirmeye çalıştığımızı söylemeye gerek yok.

"Bekle, ne yapıyorsun? Telefonlarıma cevap vermiyordun."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Frey... Beni buraya kadar takip mi ettin?"

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, telefonu açmıyordun."

"Tamam, sınırlar üzerinde tekrar çalışmalıyız."

Homurdanıyor. "Bence bunu çoktan aştık, değil mi?"

"Bu kadar önemli olan neydi?"

Freya'nın yüzündeki gülümseme aniden kaybolur. "Binmek isteyebilirsin."

Freya bana dönerken arabaya girip camı açıyorum.

"Ulkan bunun peşini bırakmıyor."

Buz gibi bir şiş kalbimi delip geçiyor. Onu hızla uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Karanlık internette dolaşıyordum, tanıdığım bazı insanlarla konuşuyordum." Yüzü her zamankinden daha da solgun. "Söylentilere göre, ciddi bir şekilde nabız yokluyormuş. Olanlar yüzünden çok kızgın."

Lanet olsun.

Dediğim gibi, nadiren hata yaparım. Ama Kenzo'nun yanı sıra Ülkan Gacaferi de onlardan biriydi.

Birkaç ay önceydi, tam da uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra kız kardeşimle yeniden bir araya geliyordum. Yapmamamız gerektiğini biliyorum, özellikle de Ülkan gibi bir psikopat için, ama Frey ve ben bir iş aldık.

Geçmişini görmek çok zor. Geriye dönüp bu işe baktığımda, genellikle uzak durduğum tüm tehlike işaretleri vardı. Ama Taylor olayına o kadar odaklanmıştım ve para *o kadar* iyiydi ki hiç düşünmeden evet dedim.

Kötü şöhretli bir Arnavut suç patronu ve genel bir psikopat olan Ülkan Gacaferi, Midtown'daki ultra seçkin bir apartmanın kapalı otoparkından bir araba -yepyeni, neon sarısı bir Lamborghini- çalmamız için bizi tuttu.

Çok fazla ödemeye hazırды: arabanın kendisi için üç yüz elli bin, artı zamanımız için bir yüz bin daha.

Yani, bu yapabileceğiniz en aptalca, en hızlı neredeyse yarım milyon. Freya ve ben zamanında Dubai ve Çin'deki alıcılar için *yüzlerce* üst düzey spor araba çaldık.

Biz de evet dedik. Para konusunda biraz endişeliydik ama yarısını peşin ödedi ve bize bunun dost bir rakibine yaptığı bir şaka olduğu masalını anlattı. Birbirlerine her zaman böyle şakalar yaparlarmış ve herkes daha sonra buna çok gülmüş.

Biz de çaldık. Sadece on dokuz saniye sürdü ve bagajı kontrol etmeyi düşündüğümde teslim noktasına doğru gidiyorduk.

İşte o zaman plak çizildi ve müzik durdu.

Bagajın içinde yüz elli kilo kokain, belki iki milyon nakit para ve bir çift yasadışı görünümlü makineli tüfek vardı.

İnanılmaz bir şekilde, en kötü kısmı bu değildi.

En kötüsü de hepsinin *ona* ait olduğunun işaretlenmiş olmasıydı.

Benim şeytanım. Benim şeytanım. Beni neredeyse öldüren ve bu süreçte bir parçamı söndüren adam.

Sonunda kaçmayı başardığım adam ve şimdi bir *servet* çalmıştık. ondan.

Valon Leka.

İşte o zaman Freya ve ben oyun zamanı kararını verdik. Arabayı Lincoln Tüneli'nin yanında bıraktık, üzerindeki parmak izlerini sildik ve *yürüyerek uzaklaştık*.

Açıkçası, Ulkan'ın adamları arabanın nerede olduğunu öğrenmek için bize ulaştı. Freya'nın anonim mesajlaşma hizmetini kullanarak yanıt verdik ve işin bize kötü niyetle sunulduğunu ve Valon'dan çalmakla ilgilenmediğimizi söyledik. Ulkan depozitosunu geri istedi, ancak bunun bir torba içinde kafalarımızla birlikte gelmesini istediği açıldı.

Biz de onunla konuşmak için kullandığımız brülör hesaplarını kapattık ve her şeyi geride bıraktık.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Ne kadar açıktayız?" Freya yüzünü buruşturuyor.

"Yani, bu düşük bir rakam. Ama sıfır olsaydı çok daha iyi olurdu."

Seçeneklerimizi sıralarken kaşlarım çatılıyor. "Komisyoncu var. Ama... belli ki değil."

Aracı, bu tür işleri ayarlama konusunda uzmanlaşmış bir dark web adamı. Ulkan'dan gelen iş teklifiyle bize ulaşan oydu. Ama namussuzdur. Yani *namussuz*.

"Muhafız orada." Frey'in yüzü endişeli.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Beni görmedi."

Planlayamadığımız bir şey vardı: Otoparkta bir katta sigara içmek için çok uzun süre oyalanan ve rotasyonunu bozan bir güvenlik görevlisi. Kapıyı açmaya çalışırken beni arabanın yanında çömelmiş halde gördü.

Bağırdığında, "erkek arkadaşının onu aldattığına dair ipuçları arayan sürtük" rutinime başladım ve yaklaştığında acil durum gaz kutumu çıkardım ve yüzüne sıkarak onu bayılttım.

En gurur duyduğum an değil.

"Anni..."

"Bunu konuşmuştuk, Freya. Bu gazı alan herkes, gaz vücuduna girmeden önceki otuz saniye boyunca hafızasını kaybeder."

"Ama sana bağırmadan *önce* ne kadar süre sana baktığını bilmiyorsun ve onu gaza boğacak kadar yaklaştın."

Başımı salladım. "Hayır. Hiç şansın yok."

"Yüzünü hatırlayabilir, Annika. Sadece diyorum ki, biz-"

"Ben bir katil değilim, Frey." Döndüğümde onun mahcup bir şekilde ellerine baktığını görüyorum. "Bu konuda sen de değilsin."

Nefes veriyor. "Biliyorum. Ama bu bizim zayıf halkamız.

Sadece söylüyorum." "Bizi asla bulamayacak."

"Umarım değildir," diye mırıldanıyor. Freya boğazını temizliyor ve elimdeki çantaya başıyla işaret ederek konuyu değiştiriyor. "Bu şüpheli bir şekilde elbiseye benziyor."

"Kendini hazırla."

Sırıttıyor. "Ciddi misin? Ne için?"

"Nişan partim için."

Yüksek sesle homurdanıyor. Ben sadece

başımı sallıyorum. "İstediğin kadar gül, sen

de geliyorsun." "Hiç *şansın* yok."

"Oh, hadi ama. Kir'ün geleneklere ve süslü etkinliklere ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun ve Damian'la birlikte senin de gelmen onun için *çok* anlamlı olur-"

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor.

"Ve buna rağmen beni seviyorsun. Yani... evet... her neyse," diye gülüyorum. "Eğer bir elbise arıyorsan, burayı şiddetle tavsiye ederim." Dönüp az önce çıktığım dükkâna başımı sallıyorum. "Sadece..." Gözlerimi deviriyorum. "Boş ver."

Freya kaşlarını çatar. "Hayır, ne?"

"Yeşilden uzak durun diyecektim çünkü ben de onu giyiyorum."

"Ve sonra kiminle konuştuğunu hatırladın mı?" diye kıs kıs gülüyor. "Tamamen siyah, sürtük. Belki fazladan kaş piercingi taktırırm, madem bu senin *özel günün*," diye alaycı bir tavır takınıyor.

"Şimdi kimmiş pislik."

KENZO

"Sen gitmeden önce seni orada durduracağım," diye mırıldanıyorum, Mal'a Old Fashioned'ımın kenarından soğukkanlılıkla bakarak.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor hafifçe, eğlenen bir kaşını kaldırıp kadehini dudaklarına götürürken çenesinde nadir bir gülümseme belirtisi var.

"Milyonlarca şaka. *Yapmayalım*, lütfen?"

Etrafımızda, nişan partisi tüm hızıyla devam ediyor. Akiyama-kai'nin haraç ailelerinin başkanları. Sota'nın dostları. Nikolayev Bratva'dan Kir ve birliği ve haraç ailelerinin *başkanları*.

Etkinlik, Sota'nın tedavileri için New York'ta daha fazla zaman geçireceği belli olduktan sonra West Village'da satın aldığı evde gerçekleşiyor. Bir yandan, Sota gelmiş geçmiş en sert, ölümcül ve soğukkanlı Yakuza krallarından biri.

Diğer yandan, adam gerçekten bir ev kedisi gibi.

Evet, New York'a her geldiğinde en üst düzey otellerde rahatlıkla kalabilirdi. Ama Sota tek tek paketlenmiş sabunlar ve oda servisi istemiyor. Tanıdık bir yatak istiyor. Kendi çayını yapabileceği bir mutfak ve çayını yudumlarken bakabileceği bir bahçe istiyor.

Hana, eski West Village kahverengi taşının karanlık bir shogun için uygun çarpıcı bir saraya dönüştürülmesinde büyük rol oynadı. Farklı bir şekilde modern

Çağdaş Japon tarzı, ama aynı zamanda Sota'nın yöneldiğini bildiğim eski kültüre de pek çok selam var.

Bu gece, Annika'yla benim "nişan" partimiz var. Her neyse.

Yanımda kardeşim içkisinden ağır bir yudum alırken bir yandan da odaya göz gezdiriyor. Bu çok komik: Mal ve ben anne tarafından akrabayız, ancak o teknik olarak benim kardeşim değil kuzenim. Ama annesi, yani teyzem vefat ettiğinde annem onu yanına aldı ve İngiltere'deki malikânemizde bizimle yaşamaya başladı. Mal o zaman on iki yaşındaydı ve o zamandan beri hemen hemen hep yanımda oldu.

Eğer bu birini kardeşiniz yapmıyorsa, ne yapar gerçekten bilmiyorum.

İşin en komik kısmı ise, diğer insanların ikimize bakıp "kardeş" kelimesini akıllarına yerleştirmeye çalışmalarını izlemek. Açıkçası annelerimiz kız kardeş olduğu için soyumuzun yarısını paylaşıyoruz. Ama onun babasının da Norveçli olması nedeniyle tam kan Viking olduğu yerde, ben Hideo'nun Japon soyuna da sahibim.

Aile dediğim kişilere bu kadar sıkı sarılmamın ve bir ömür boyu "uyum sağlayamamanın" ardından kendimi dünyaya karşı sertleştirmemin nedeni tam da bu karışık geçmişim.

Annemin geldiği kibirli, eski para çevrelerinde, dikkat çekecek kadar "yeterince" Asyalıydım ve o piçlerin çoğu bunu unutmama asla izin vermedi. Sonra, Sota ve Yakuza'nın arasına düştüğümde, onların pek çok arkadaşı için "yeterince Asyalı" değildim.

Sota'nın umurunda bile değildi. Ve kimsenin bana *gaijin* demesine tahammülü yoktu.

"O yabancı değil," diye çıkıştırdı. "Eve dönmek için acele etmedi."

Mal kokteylinin geri kalanını devirir. Tam yutkunurken çenesi gerilir ve kaşları çatılır.

"Bu da kim *lan*?" diye mırıldanıyor sessizce.

Odanın diğerk ucundaki delici bakışlarını takip etmek için dönüyorum. Freya Holm az önce içeri girdi.

Dişlerimi gıcırdatarak yüzümü buruşturuyorum. "Annika'nın arkadaşı," diye mırıldanıyorum. Kıyafetine kaşlarımı çatıyorum. Demek istediğim, bu resmi bir durum ve resmi bir kıyafet kuralı olduğu varsayılıyor. Ve elbette siyah kabul edilebilirdi.

...Ama Freya'nın küçük siyah bir elbise giydiğı söylenemez. Daha çok Morticia Addams'ın lanet olası bir cenazede giyeceğı bir şeye benziyor. Yere kadar inen siyah kadife, uzun çan kollu ve yarısı *fileyle* dolu, dramatik bir şekilde daldırma yaka.

Ve parlak siyah savaş botlarıyla eşleştirmiş ve lanet olası bir boynunda *çivili gerdanlık*.

Bunun da ötesinde, makyajında beyaz, mor ve siyah tonlarıyla normalde hayalet gibi görünen görünümünü canlandırıyor ve koyu renk saçları Helena Bonham Carter'ı gururla gülümsetecek bir şekilde toplanıyor.

Bu sadece nişan partisi. Gerçek düğünde ne giyecek ki? *Çığlık* maskesi ve cenaze kefeni mi?

Boş bardağını devirip son buz küpünü ağzına götürüp sertçe çıtırdatırken dikkatim tekrar Mal'a yöneliyor.

"Adı ne?" diye tslıyor.

"Ben Freya-özür dilerim, konu nedir?" Ona bakarak homurdandım.

"Hiçbir şey."

"Mal..."

Freya kalabalığın arasına dalıp gözden kaybolurken başını salları ve gözlerini kırpar. Mal boğazını temizliyor ve omuzları gözle görülür biçimde gevşiyor. "Hiçbir şey," diye homurdanıyor bu kez daha inançlı bir şekilde. "Onu başka biri sandım."

"Kim?"

Dönüyor, gözleri boş bardağıma kayıyor. "Hadi sana bir içki alalım."

Sanırım bu konuşma burada bitmiştir.

Şimdilik.

İkimiz Sota'nın devasa oturma odasının yan tarafında uzanan bara doğru ilerliyoruz.

"Ee," diye sırtıyor Mal, her zamanki h a l i n e geri dönmüş. "Kızaran gelin adayınız nerede?"

"Muhtemelen ölümümü planlıyorlar."

Yine sırtıyor. "Sormak zorundayım. Zorunda mısınız..." Sırtışı genişliyor. "Bu şeyi tamamlamak mı?" Bir omzunu kaldırıyor. "Yani, bunu yanlış anlama, ama ayarlanmış olsun ya da olmasın, onu seveyim ya da sevmeyeyim, o oldukça ateşli-"

"Teşekkürler, Mal."

"Yani, lanet olası kış-" "Evet, anladım," diye tısladım.

"O dudaklar mı? Sarılmış-" "*Kapa çeneni,*" diye çıktım.

Mal eğlenmiş görünüyor.

"*Asıl* endişelendiğim şey," diyor kayıtsızca, "onun senin sikini kesmesi, senin onu sikmen değil."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Biliyor musun, bugünlerde harika hafif vücut zırhları yapıyorlar. Tıpkı bir çift ekstra kalın boxer gibi hissettirebilir-"

"Hayır, demek istediğim..." İç çekiyorum. "Onu becermeyeceğim." "Tam olarak *neden*?"

"Biz..." Ona soğuk soğuk bakıyorum. "Bir geçmişimiz var," diye homurdanıyorum sonunda. "Oh, gerçekten mi?" Mal kıkırdıyor. "Ne kadar *müstehcen*."

"Düşündüğün gibi *değil*," diye mırıldandım. "Birkaç yıl önce Kyoto'daki Clover Club'da soyulduğum o gece mi? Annemin kolyesini kaybettiğim zaman mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Bekle, gece-" Gözleri kocaman açılıyor. "*Defol* git," diye neredeyse hırıltılı bir kahkaha atıyor. "Bu o muydu?! Lanet olası bir *hayvanla* evleniyorsun! Yani... kahretsin." Başını sallayarak kıs kıs gülüyor.

"Farkındayım," diye karşılık veriyorum.

Tam o sırada, çevresel görüşümde kalabalık biraz dağılıyor. Dönüyorum ve gözlerim Annika'ya takılınca nefesim kesiliyor.

Kahretsin.

Annika odaya yürüyerek değil, *süzülerek* giriyor. Onu daha önce iki kez elbise içinde görmüştüm. Biri geçen gün Cillian'ın partisindeydi. Diğeri de Kyoto'daydı. Ama bu beş yıl önceydi ve hava karanlıktı.

Ve ben uyuşturulmuştum. Onun tarafından.

Onun hakkında yaptığım araştırmalardan, genelde elbise giyen bir kız olmadığını farkındayım. Ama içeri girdiğinde ve tüm oda toplu olarak nefesini tutup ona bakmaya başladığında, kimsenin niyetlenmediğini tahmin ettiğim bir saniyeden daha uzun bir süre...

Neden bunları daha sık giymediğini merak etmeniz için yeterli. Annika'ya olan hoşnutsuzluğum ve kızgınlığım bir yana, kadın tam bir *rüya* gibi görünüyor.

Yeşil saten elbisesi içinde odaya süzülüyor; tek askılı, yere kadar uzanan, göğsünü çaprazlamasına kesen ve göğüs dekoltesinin en ufak bir ipucunu veren bir elbise. İki taraflı kesilmiş saten, uzun ve ince bedenindeki her kıvrımı sarıyor, kalçalarının ve kıcının kıvrımlarının üzerinde genişlemeden önce belinde biraz kıvrılıyor. Yırtmaç, kalçasını dramatik bir şekilde yukarı doğru keserek uzun bacaklarını ve ayağındaki altın ve inci topuklu ayakkabılarını alaycı bir şekilde gözler önüne seriyor.

Şok edici derecede karakter dışı zarafetin yetersiz kaldığı yer ise saçları: saçları, yüzünü çerçeveleyen birkaç tutamla birlikte, saçma sapan bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Sanki onu giydirmekten başka biri sorumluymuş da Annika

Akşam için hazırlanmakla birlikte gelen diğer her şey için sürücü koltuğuna sıkıca oturdu.

Hala. Hay sikeyim. *Büyüleyici* görünüyor.

Kanımın biraz daha ısındığını hissedebiliyorum ve onu içime çekerken aletimin takım pantolonumun içinde şişip kalınlaştığının tamamen farkındayım.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, Annika bana doğru dönüyor. Bakışlarımız odanın diğer ucunda kilitleniyor ve ben başımı eğerek çenemle ona yumuşak bir selam veriyorum...

Sonra Annika elini kaldırıp beni tersledi ve başka bir yöne doğru yürümeye başladı.

"Tanrım, bu düğün *inanılmaz* olacak," diye gülüyor Mal yanımda. "Şaka bile değil - yaylı çalgılar dörtlüsü Pachelbel'in *Re minör Kanon*'una başlamadan önce birinin o kadını silahları için okşaması gerekiyor."

Ona pis bir bakış attım. "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Evet?"

"Git başkasını rahatsız et."

Kıkırdıyor. "Gidip Tak'ı arayacağım. Onu bir dakikadır görmedim, bu tür etkinliklerde genellikle başının belaya girdiği anlamına gelir."

Haksız da değil. Küçük kardeşimizi de yarım saattir görmüyorum, ki geçmişe bakarsak ya A, çalışanlarla agresif bir içki yarışına girmiştir, B, bir yerlerde biriyle kavga ediyordur, ya da C, başka birinin karısına fena halde dalmıştır.

"Evet, bu..." Kaşlarımı çattım. "Muhtemelen iyi bir fikir."

"İyi şanslar..." Mal çenesini sallayarak Annika'nın kalabalığın içinde kaybolduğu yere doğru döner. "Şey... her şey." Kardeşimizi bulmak için uzaklaşırken başını sallayarak homurdanıyor.

İçkimden çok ihtiyacım olan bir yudumu alıyordum ki Hana'nın bana doğru geldiğini fark ettim. Tanrıya şükür. Kendimi Sota'nın yaşlı Yakuza dostlarıyla, beni tebrik etmek isteyen ya da tüm imparatorluğu ele geçireceğim o gün için iyilik yapmaya çalışan bir grupla küçük bir konuşma yapmak için hazırlıyordum.

Kız kardeşim, enseden bağlanan ve kalçadan karşı ayak bileğine kadar keskin bir açıyla kesilen ışıltılı gümüşü bir elbiseyle her zamanki zarif ve muhteşem bir şekilde bir araya getirilmiş gibi görünüyor. Gümüş renginde küçük bir lavanta tonu var ve bu da özenle toplanmış sarı saçlarını ön plana çıkarıyor.

Yemin ederim, başka bir gerçeklikte, Hana 23rd yüzyılda büyük ve yenilikçi bir teknoloji şirketinin saçma sapan CEO'su.

"Umarım kimse sana bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylememiştir." Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Pardon?"

"Kendi nişan partimde kimsenin yüzünü kırmak istemem."

Hana gözlerini devirir. "Evlenmeden önce tuhaf iltifatların üzerinde çalışmalısın. Bu... itici."

Sırıyorum, omuz silkiyorum.

"Bilgin olsun, belki biri bana bu gece harika göründüğümü söylemiştir."

"Kim?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, sana söyleyeyim de sen, Mal ve Tak aşırı koruyucu ağabey moduna geçip birilerini öldürün. Böyle bir şey olmayacak." Bana bir bakış fırlattı. "Bu gece *başka* kimlerin harika göründüğünü fark ettin mi?"

Çenem düştü. "Sanırım kimi kastettiğinizi biraz daha açmanız gerekiyor."

"Oh, hiç sanmıyorum." Sırıyor. "Söylemeliyim ki oldukça güzel temizleniyor." "Berbat bir elbise değil."

Hana homurdanır. "Vay be, teşekkürler. Onun için seçtim." Kaşlarımı çattım. "İkiniz elbise alışverişine mi çıktınız?"

"Evet. Ve?"

"Hana..." Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "O senin arkadaşın değil." "Kim demiş?"

"Ben."

Hana bir kahkaha atar. "O halde, *majesteleri*," diye kıs kıs güler. "Onun da seninle evlenmeye en az senin kadar ilgi duyduğunu hiç düşündün mü? Muhtemelen *daha az*?"

"Düşünüldü. Dosyalandı. Hiçbir bok verilmedi. O bir barış anlaşması, Hana. Gerekli bir kötülük."

Daha tek kelime edemedi, konuşmaktan kaçınmayı umduğum yaşlı Yakuza adamlarından birinin bana doğru geldiğini görüyorum. Daha da kötüsü, bu Matsui Aki.

Matsui ve Aki-kai, uzun zaman önce babamın Mori-kai'sine bağlılık yemini etmiş daha küçük bir Yakuza ailesidir. Son birkaç on yıldır Mori-kai'nin yokluğunda, Matsui Sota'ya bağlılık sözü verdi. Ancak imparatorluğunu yeniden inşa etmeye başladığından beri Sota, Matsui'ninki gibi ailelerin Mori-kai'ye olan orijinal yeminlerini onurlandırmaları konusunda ısrar etti. Dolayısıyla, Matsui artık *oyabun* olarak doğrudan bana rapor veriyor.

Matsui'nin tek gerçek bağlılığı kendisi ve banka hesabı olan sinsisi, bencil küçük bir pislik olduğu gerçeği dışında bu harika olurdu. Daha da kötüsü, son zamanlarda kızı Nishi'yi bana fırlatmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Kahretsin, neredeyse unutuyordum... gitmeliyim."

Hana uzaklaşmaya başladı ama ben kolundan tuttum. "Ne için?" Homurdanıyorum.

"Bir... bir şey..." Bize doğru ilerleyen Matsui'ye bakmadan önce bana sinirli bir bakış attı. "İyi. Beni ürkütüyor. *Lütfen* gidebilir miyim?"

İçimi çektim. "Elbette. Takeshi'nin her zamanki saçmalıklarını yapmadığından emin olmak için Mal'e yardım edebilir misin bir bak."

"İyi şanslar," diye mırıldanarak uzaklaşırken Matsui yanıma yaklaşıyor.

"Ahh!" Genişçe gülümsüyor. "Prensi tebrik ederim!"

Gözlerinde *herhangi bir* gülümseme olmaması, muhtemelen nişanımdan dolayı odadaki en az memnun olan insanlardan biri olduğunu anlamamı sağlıyor.

Ne de olsa bu, beni kızıyla evlendirmek için yaptığı pek de ince olmayan girişimleri eğlendirmeyeceğim anlamına geliyor.

Onun hemen yanında duran ve üzerinde hayal gücüne çok az şey bırakan *çarpcı* bir kırmızı elbise olan Nishi, yaklaşırken bana gülümsüyor.

"Tebrikler, Kenzo," diye mırıldanıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için hafif bir kışkırtıcılıkla dışarı kayıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "O çok şanslı bir kız."

"*Arigato*, Matsui-san," diyorum ve Nishi'ye dönüp kısa bir selam vermeden önce resmi bir şekilde onu selamlıyorum. "Ve teşekkür ederim." Tekrar babasına dönüyorum. "Ve Matsui, organizasyonumuz için hazırladığım yeni yönergelerdeki... *gecikmeleri* gidermek için seninle konuşmam gerekiyor."

Mori-kai'yi yavaş yavaş yeniden inşa ederken ve Kyoto'da daha fazla varlık gösterirken, yakın zamanda bana bağlı olan tüm aile reislerine bir kararname yayınladım. Birkaç değişiklik yapıyorum ve en büyüklerinden biri de örgütümüzün bundan böyle fuhuşla uğraşmayacak olması.

Sota'nın da ticaret için sabrı ya da midesi yoktur ve benzer şekilde onlarca yıldır organizasyonundan tepeden tırnağa yasaklamıştır. Ancak çatlaklardan sızan birkaç aile var. Aki-kai bunlardan biri.

Matsui'nin örgütü, babam ayrıldığında ve Mori-Kai imparatorluğu çöktüğünde küçük imparatorluklar olarak kendi başlarına yola çıkanlardan biriydi. Bir süre kendi kurallarını koydu, istediği işi yaptı ve kimseye hesap vermedi. Diğer büyük aileler onun küçük imparatorluğuna tecavüz etmeye başlayınca, Matsui Sota'ya katılmaya ve ona bağlılık yemini etmeye zorlandı. Böyle bir durumda, Sota'nın iş yapma şeklini kabul etmesini sağlamak daha zordu. Bu yüzden Matsui kızları ve genelevleri işletmeye devam etti.

Bu artık bitiyor. Buna izin vermeyeceğim. Sorun şu ki, Matsui kızlarından çok para kazanıyor, bu yüzden kararnameye cevabını vermekte kasıtlı olarak oyalanıyor.

"Ahh, evet! Tabii ki, tabii ki." Matsui bana eski dostlarmışız gibi gülümsüyor. "Şimdi, Matsui."

"Yakında, evet."

Çenem gerildi. "Beni duyduğunu sanmıyorum. *Şimdi* bana duracağına dair söz vermeni istiyorum-"

"Biliyor musun, zavallı Nishi'm nişanlandığını duyunca çok üzüldü." Lanet olsun. Bu herifle her seferinde aynı senaryo. "Matsui-"

"Gidip Sota'yı tebrik etmeliyim," diyerek bana gülümsüyor ve geri çekiliyor. "Neden Nishi ile konuşmuyorsunuz?"

Babası kalabalığın arasına dalarken Nishi bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. Yanıma yaklaşıyor, dili dudaklarını ıslatıyor ve kırmızı boyalı bir tırnağını kolumda gezdirirken göz kapaklarını kırıştırıyor.

"Çok üzgündüm, Kenzo."

"Nishi, saygısızlık etmek istemem ama seninle anlaşılabileceğimizi hiç sanmıyorum. Ama *eminim* ki senin yanında olman için sol kolunu verecek genç bir adam vardır."

Beni görmezden gelip daha da yaklaştığında kaşlarımı çatıyorum, parmağı göğsümde geziniyor. Sonra omzunun üzerinden izlendiğimizi fark ediyorum.

Annika tarafından.

Aslında "izliyor" değil, "ölümüne bakıyor". Kaşları derin bir şekilde çatılmış, mavi gözleri hınzır ve vahşi bir şeyle parlıyor ve bana yaklaşan Nishi'ye tehlikeli bir şekilde bakarken dudakları büzülmüş.

İlginç.

Bazen ortaya çıkan elbisesi kadar yeşil bir kıskançlık çizgisi var. Benden ve bu durumdan nefret etse bile, Annika kendisiyle uğraşılmasından hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Bu akşam bir piyanonun tavandan düşüp beni ezmesini diliyor olabilir. Ama kimse tarafından hafife alınmaktan hoşlanmaz. Ve buna Nishi'nin kendi nişan yemeğinde boynumdan aşağı nefes almaya ve takım elbisemin içinden meme ucumu izlemeye çalışması da dahil.

"Biliyorsun, Kenzo..." Nishi kulağıma mırıldanıyor. "Evleniyor olabilirsin ama biz aynı dünyadanız. Bu evliliğin gerçekte ne olduğunu anladığınızı biliyorum."

"Bunu bana açıklamana ihtiyacım yok, Nishi," diye homurdanıyorum ve ellerimi kollarına koyarak onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum.

Kımıldamıyor.

"Sana *farklı* bir düzenleme önerebilirim, biliyorsun." "Çek ellerini üzerimden, Nishi," diye mırıldandım.

"Babam sadece mutlu olmamı istiyor, Kenzo. Ben mutlu olduğumda, o da mutlu olur. Ve mutlu olduğunda, ondan ne istersen yapar. Yani, senin merdivenlerden düşmeni istiyormuş gibi görünen soğuk bir *gaijinle* evlenmek zorunda kalabilirsin..."

Korkutucu derecede doğru.

"Ama yatağını ısıtabilirim." Nishi daha da yaklaşırken sesi fısıltıya dönüşüyor. "*Beni istediğin gibi becerebilirsin. Ne istersen yap-*"

Onu kendimden uzaklaştırırken nefesi kesildi.

"Sana tavsiyem, Nishi," diye tıslıyorum, "kendine biraz saygı duyman. Bunu yaparken de benden uzak dur. Anlaşıldı mı?"

Dudakları büzülürken yüzü ısınıyor. Hızla başını sallıyor, arkasını dönüp hızla kalabalığa karışırken suratındaki asıklık kayboluyor.

Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.

Bara gitmek için dönüyorum ve kendimi neredeyse doğrudan bir kızıl ve yeşil tsunaminin içine doğru yürürken buluyorum. Annika yüzünde soğuk bir ifadeyle bana bakarken kaşlarım çatılıyor ve hızla duruyorum.

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" diye tıslıyor.

Sırıtiyorum. "Beni mi gözetliyorsun prenses?"

"Kendi nişan partinizin ortasında o kadını becermekten başka bir şey yapmadığınızı görmek için James Bond olmaya gerek yok - *benimle* nişanlandığınızı da ekleyebilirim."

Kıkırdıyorum. "Kıskandın mı?"

"*Sinirlendim*," diye karşı çıkıyor. "Bu anlaşmayla tek kazıklanan senmişsin gibi davranmayı bırakmanı istiyorum."

"Meselenin bu anlaşmayla kazık yemeyecek olmam olduğundan oldukça eminim." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tabii...?"

Annika kıpkırmızı kesilir. "Tabii sen gidip kendini becermedikçe. Alış buna." "Yani, beni becermek istemiyorsun..."

"Milyon yıl geçse de olmaz," diyor tatlı tatlı. "Ama

Nishi'nin beni becerme fikri-"

"Bu partinin ortasında bana saygısızlık eden sensin," diye tersliyor.

"Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz, ama biraz temel saygı çok işe yarayacaktır."

"Bu, 'Kenzo, o kızla konuşman beni kıskandırıyor' demenin garip bir yolu."

"Aman *Tanrım*, sen lanet olası bir çocuksun." Bana ters ters bakıyor. "Ben kıskanç *değilim*." Omuz silkiyorum. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Gözlerini deviriyor ve uzaklaşmak için dönüyor.

"Ne olursa olsun prenses," diye homurdanarak onu durduruyorum. "Nihayetinde teklifi bir iş teklifiydi. Babası bana rapor veriyor ama organizasyonumuz için yeni şartları kabul etme konusunda oyalanıyor."

"Teklifi neydi lan?" Annika tükürüyor. "Sikini yalamasına izin veriyorsun ve babası da senin kraliyet kararnamelerini mi imzalıyor?"

"Yani..." Sırıtarak bir omzumu kaldırıyorum.

"Esasen." "Sen lanet bir domuzsun."

İç çektim. "Ben bunu kabul etmedim."

"Ne kadar asilce!" diye dramatik bir şekilde fişkırıyor. "Madalya ister misiniz?" "Ağzınız yeterli olur."

Gözleri irileşiyor, ama sonra telaşlandığı kadar çabuk yutkunuyor ve yüzünde sakin, umursamaz bir ifade belirliyor.

"Mesele şu Kenzo," diyor yapay bir gülümsemeyle, yaklaşıp bana doğru eğilerek. "Ben o kadar kolay çingırdamam. Ben senin yaltaklanan küçük Yakuza fangirl'lerinden biri değilim. Egona masaj yapan ve bir dolar karşılığında içkini dolduran bir kabare kızı değilim. Tamam mı?" Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Ben sana bağlıyım ama *sen de* aynı şekilde *bana* bağlısın." Daha da yaklaşıyor. "*Senin en kötü kâbusun olabilirim.*"

Annika geri çekilirken yine gülümsüyor, elini çekmeden önce kibirli bir şekilde göğsümü okşuyor.

"Tamam mı?"

Dudaklarım kıvrılıyor. "*Dinle* prenses. Biz-

" "Kenzo!"

Orospu çocuğu.

Tam Annika'yı bir yerlere sürükleyip çıplak kıkına şaplak atarak ona yerini hatırlatmayı ciddi ciddi düşünürken, Matsui tekrar kişisel alanıma dalıyor.

"Kenzo, Nishi'ne ne dedin?" diye homurdanıyor, yüzünde gülünç derecede aşırı bir öfke var.

"Matsui, uzaklaşmanı öneririm," diye hırladım. "Belki bu konuşmayı başka bir yerde yapabiliriz-"

"Kızıma saygısızlık edilmesine izin vermeyeceğim!" Matsui karşılık verir.

"Ne halt oldu-"

"Ne oldu, " Annika tıslar, butting içinde Aniden, "bu o kızın-"

"Affedersiniz," diye tersliyor. "Kenzo ve ben-"

"*Matsui,*" diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından sessizce. "Seni tanıştırmama izin ver *nişanlım, Annika.*"

Yüzü soluyor, gözleri hızla Annika'ya kayarken şişiyor. Bunu görmek muhteşem.

"Ah-evet," diye kekeliyor. "Evet. Saygısızlık etmek istemem Bayan Brancovich, elbette."

"Elbette," diye sıkılmış bir ses tonuyla karşılık veriyor. "Bay Aki, size neyin saygısızlık *olduğunu* söyleyeyim. Kızınız nişan partimizde nişanlıma yaklaşıp onun *fahişesi* olmayı teklif ettiğinde-

"*Pardon?!*" Matsui öfkeyle ağzından kaçırır. "Ne cüretle-" "Bir daha sözümü kesme," diye tersliyor Annika soğuk bir şekilde.

Kaşlarını çatıldı.

Bu çok ilginç. Ve beklenmedik.

"Kızınız müstakbel kocama yaklaşıp iş tekliflerini kabul *etmeniz* karşılığında ona cinsel iyilikler teklif ettiğinde, bunu *son derece* saygısızca buluyorum. Doğal olarak bana, ama aynı zamanda nişanlıma da. *Kesinlikle* Sota-san'a... Sizce de öyle değil mi?"

Matsui kaşlarını çatıyor ve bir yanıt bulmaya çalışırken zihninde dönen çarkları neredeyse duyabiliyorsunuz. O cevap vermeden önce, Annika aniden yüzünde garip bir ifadeyle ona gülümsüyor.

"Bay Aki, Paris'i seviyor musunuz?"

Kaşlarını çatıyor, Annika'ya dönmeden önce bana bakıyor. "Pardon?"

"Paris, Bay Aki. Şehir. Ziyaret etmekten hoşlanıyor musunuz?"

Boğazını temizliyor ve etrafına endişeyle bakıyor. "Korkarım daha önce hiç gitmedim."

"Oh, hadi ama!" Bakışlarını onun üzerinde sabitlerken genişçe gülümsüyor. "Bu hiç de doğru değil!" diye gülüyor.

Matsui garip bir şekilde öksürür. "Bayan Brancovich, sizi temin ederim ki, ben hiç-"

"Şehrin hayranı değil misiniz? Özellikle de Rue Véron'u?"

Matsui'nin yüzündeki renk o kadar çabuk kaybolur ki, sanki biri küvetin giderini çekmiş gibidir. Gözleri büyüyor, ağızı açık kalıyor ve yüzünü korku kaplıyor.

Ve Annika sadece *glmsiyor*.

"şey... Belki de yanılıyorumdur," diyor ve rahatça omuz silkiyor. Bir adım ne çıkarken gözleri Matsui'ninkilerle kilitleniyor. "Her iki durumda da, nişanlımın yeni iş şartlarını hemen kabul etmen gerektiğini düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Matsui hiçbir şey söylemiyor, çenesi hâlâ yerde. Beti benzi atmış bir halde bana dönüyor ve sonunda kendini toparlayıp yutkunmayı başarıyor.

"Evet...evet, sanırım..." Bana bakarken tekrar yutkunuyor. "Bence bu herkes için akıllıca bir karar."

"Aynı fikirdeyim," diyor Annika neşeyle.

Matsui bana dönüyor, beceriksizce boğazını temizliyor ve sertçe eğilmeden önce gözlerimle buluşmuyor.

"Ortaya koyduğunuz tüm yeni şartları kabul ediyorum, Kenzo-san. Kızlarımı alıştırmayı derhal bırakacağım."

"Teşekkür ederim, Matsui," diye homurdandım. "Birlikte verimli iş anlaşmalarımızın devam etmesini dört gözle bekliyorum."

"Elbette, Kenzo-san," diye mırıldanıyor, Annika'ya korkuyla bakmadan önce tekrar eğiliyor ve sonra kalabalığın içine doğru kaçıyor.

Annika'ya bakmak için dönüyorum. "Bu da neydi böyle?"

"*Teşekkrlere*, Annika!" diye şarkı söylüyor. "Yaptığın işte çok *iyisin*, Annika. Bunu *sensiz* yapabileceğimi sanmıyorum, Annika!"

Ona ters ters baktım. "Bitirdin mi?"

Sırıtıyor, göğsümü okşuyor ve uzaklaşmak için dönüyor. "Benimle kal, Kenzo," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Bir şeyler öğrenebilirsin."

ANN)KA

Siktir git, Kenzo.

The Watchmen'de karakterlerden biri olan Rorschach adlı kanunsuzun hapse atıldığı ünlü bir sahne vardır. İlk başta, diğer mahkûmlar onun yalnız ve küçük olduğu için kolay bir hedef olduğunu düşünürler. Sonra kocaman bir mahkûmu feci şekilde döver.

Bundan sonra, Rorschach diğer mahkûmlara döner ve *onlarla* birlikte kilitli olmadığını söyler. *Onlar onunla* kilitli.

Kenzo ile yaklaşan düğünüm hakkında böyle düşünüyorum. Birlikte olmaya zorlanabiliriz. Ama onunla kapana kısılan *ben* olmayacağım. *Benimle* kapana kısılan *o* olacak.

Ve inanın bana, bu işin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için pişman olacak.

Biraz baloncuk yudumluyorum, hem Kenzo'yu küçümsediğim hem *de* iş açısından kendisinin başaramadığı bir şeyi gerçekleştirdiğim için kendimi beğenmiş bir *şekilde*.

Matsui'yi burada gördüğümde tanıdığımı *biliyordum*, sadece nerede ve nasıl tanıdığımı anlamam bir dakika sürdü. Belki bir yıl önce, Kir'in *agresif* bir şekilde peşinde olduğu bir şirketin CEO'sunun kirli *çamaşırlarını* araştırıyordum. Bu benim işimin bir parçası: müzakereler durur ya da alevlenirse, birini satmaya ya da şartları kabul etmeye motive etmek için başka, "yaratıcı" yollar buluyorum.

Yani şantaj.

Bu CEO'yu Paris'e kadar takip ettim ve sonra Montmartre yakınlarındaki Pigalle bölgesinde Rue Veron'daki muhteşem eski bir eve gittim.

CEO evliydi, bir kadınla ve tek eşliydi. Yine de ziyaret ettiği ev, çok genç ve çok güzel *erkeklerle* ilgilenen bir tür zarif, üst düzey bir genelevdi.

Söylemeye gerek yok, beş gün içinde burayı dört kez ziyaret etmesini izledikten sonra, müzakerelerden *tam olarak* istediğimi aldım. Ama aynı zamanda oldukça fotografik bir hafızam var. Ve o beş günlük gözetim boyunca, o evi ziyaret eden son derece önemli görünen birkaç adam daha vardı.

Onlardan biri Matsui Aki'ydi.

Evet, az önce Kenzo'ya bir galibiyet verdim. Ama bu bana kaybetmesi pahasına oldu. Ve önemli olan da bu.

Bara yaslanmış, kendimden oldukça memnun hissediyordum ki, aniden halı altımdan çekildi.

O korkunç, tüyler ürpertici sesiyle söylediği iki kelime, tenimi uyuşturmak ve beni içten içe öldürmek için tek gereken şey. Beni yıllarca içinde tuttuğu o derin, karanlık deliğe geri itmek için.

"Merhaba, kukla."

Dünya soğuyor. Uyuşukluk ve her şeyi bloke edip çığlık atarak kaçmak için kuduz bir arzu varlığımın her köşesini kaplıyor. Ama kaçamıyorum. Çığlık atamıyorum. Nefes alamıyorum.

Kaçamazsın.

Yavaşça dönüyorum. Kalbim şiddetle çarpıyor ve gözlerim Valon'unkilerle kilitlendiğinde omurgamda bir ürperti dalgalanıyor.

Anında tekrar karanlığa gömüldüm.

Valon Leka yolumu ilk kestiğinde yirmi iki yaşındaydım. Freya'yla yeni tanışmıştım ve henüz para kazanma, hatta hayatta kalma konusunda çok iyi durumda değildik. İşten işe yaşıyorduk, çoğunlukla sadece yemek yemek ve içeride uyuyacak bir yerimiz olması için çalışıyorduk.

İşte o zaman tarikat benzeri eğilimleri olan Arnavut bir suç örgütü olan Kardeşlik'in başı Valon'la tanıştık. Valon bizi bir iş için tuttu, şimdiye kadarki en büyük işimiz için. Bu işi başardığımızda bizi -en çok da beni- övgüye boğdu ve hatta anlaştığımız yüzde on yerine çaldığımızın *yarısını* almamıza izin verdi.

Başka bir iş daha yaptık ve yine aynı şey oldu. Üçüncüsünde, neredeyse *tüm* çekimin bizde kalmasına izin verdi ve bizi daha da çok övdü. Sonra hediyeler ve iyilikler geldi. Kıyafetler, süslü yemekler ve eğlenceli arabalar.

Geriye dönüp baktığımda, şimdi bunun tımar etmek olduğunu biliyorum. Yirmi iki yaşındaydım, ailem ya da evim diyebileceğim bir yerim yoktu ve yıllardır kaçıyordum.

Bu arada Valon kırk beş yaşındaydı. Çekici, yakışıklı, güçlü biriydi ve benimle ilgileneceğine söz vermişti. Yıllarca kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kaldığınızda, dizginleri bir başkasının eline vermek gerçekten hayır demesi zor bir şey.

Bu yüzden hayır demedim. Ne hediyelere, ne iyiliklere, ne Valon'un beni yemeğe, baleye ya da şık kulüplere götürmesine, sadece ikimizin olmasına. Beni evine, sonra da yatak odasına götürmesine de hayır demedim.

Aslında hiçbir şey söylemedim. Benim bu konudaki düşüncelerime aldırmadan istediğini yaptı.

Gözyaşlarımı tutamayacak kadar nefret ettiğim zamanlarda bile her şeyin olmasına izin verdim, çünkü yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu hissettim. Hiçbir şeyim yoktu ve Valon bana bir şey verdi. Bir kez bile kendime bunun aşk olduğunu söylemeye çalışmadım. Ama paramparça olmuş, aceleyle tekrar bir araya gelmiş halimle, bana verdiği şeyin romantik aşka en yakın şey olduğunu düşündüm.

Üç soğuk, sefil, karanlık yıl boyunca onunla kaldım. Gerçekten hatırlamadığım yıllar, çünkü onları bloke ettim. Freya ve benim hakkında konuşmadığımız yıllar. Hayatta olduğum ama gerçekte olmadığım yıllar.

Ve bana kuklam dedi.

Sanırım şirin bir evcil hayvan ismi olması gerekiyordu, ama benim için başka birinin iplerimi çektiğini ve bana istemediğim şeyleri yaptırdığını hatırlatıyordu.

Bir gün Valon, imparatorluğu genişledikçe Milano'daki üssünden ayrılmak ve İstanbul'da birkaç hafta geçirmek zorunda kaldı. O zamana kadar, çoğunlukla karanlıkta kalmış olsam da, Kardeşlik'in artık kumar, kaçakçılık ve bazı sahtecilik işleriyle uğraşan düşük seviyeli bir mafya  rg t  olmadığını biliyordum. Sicilya ve Türk mafyalarıyla birlikte kokain, metamfetamin ve eroin ticareti yapan tam teşekküllü bir uyuyturucu örgütüydü.

Valon iki haftalığına gidiyordu. Bu, onsuz geçirdiğim en uzun süre olacaktı. Asıl berbat olan şey ise, bir kez bile ayrılmayı düşünmemiş olmamdı. Onu *sevdiğim*, hatta ondan hoşlandığım için değil, ondan ve yemek için çalmak zorunda olduğum, o akşam nerede uyuyacağımı asla bilemediğim o hayata geri dönmekten korktuğum için.

Freya'nın iki bavulla odama geldiği ve kendi şakağına silah dayadığı geceyi asla unutmayacağım. Bana şimdi gideceğimizi ve asla geri d nmeyeceğimizi söyledi. Aksi takdirde tetiği o çekecekti, çünkü bu korkunç hayatı bir dakika daha yaşamamı izlemeye dayanamıyordu.

Bu sekiz yıl önceydi ve o zamandan beri eski gardiyanımdan kaçıyorum. Bu geceye kadar.

Valon artık daha yaşlı ve yüzündeki çizgiler daha derin. Ama i kisini rahatça yudumlayıp bakışlarını üzerimde gezdirirken gözlerinde hâlâ o hafif çekici, hafif ka ık, karanlık bakış var.

"Duyduğuma göre evleniyormuşsun, kukla," diye mırıldandı Valon, bana karanlık bir şekilde sırtarak. "Ne *güzel*."

  im k le dönüyor, kendime sarılıp buradan başka bir yerde olmayı dilerken bakışlarım ayaklarımın arasındaki zemine saplanıyor.

"Yine de hoş olmayan şey," diye mırıldanıyor sessizce, "size ait olmayan şeyleri almaktır."

Bir ürperti bedenimi kesiyor ve ardından soğuk bir dehşet geliyor.

 lkan için çaldığım Lamborghini'den bahsediyor; Valon'un uyuyturucuları ve parasıyla dolu olduğunu anladıktan sonra Freya'yla birlikte Lincoln Tüneli'nin dışında terk ettiğimiz Lamborghini.

"Sence de öyle değil mi?" Valon kibarca söylüyor. "Senin için yaptığım onca şeyden ve sana verdiklerimden sonra... Önce bir teşekkür bile etmeden kaçıp gidiyorsun, sonra da benden çalışıyorsun?"

"Ben-" kelimesi boğazımda toz ve kemik gibi düğümleniyor. "Fark etmemiştim..."

"Sanırım Ulkan verilen hizmetlerden pek memnun değildi, değil mi?"

Buz gibi bir pençe omurgamı sıyrıyor.

"Biliyorsunuz, polis arabayı bulmadan önce *başka* biri bulmuş ve bagajı boşaltmış."

Şiddetle ürperiyorum. "Senin olduğunu

bilmiyordum-" "*Umurumda değil.*"

Sözleri artık keskin. Soğuk. Acımasız. Hep böyle olurdu. Önce gülümser ve yatıştırıcı tonlar kullanırdı. Sonra yüzüme tokat atar ya da duygusal olarak beni dondururdu. Gaz lambası. Beni olumsuzlamak. Sevilmediğimi söyler ya da bana fahişe derdi. Sonra çark ederdi ve gülümsemelere, hediyelere ve iyiliklere geri dönerdik.

Yine ürperiyorum, hâlâ gözleriyle buluşamıyorum.

Tanrım, bu canavarın üzerimdeki gücünden nefret ediyorum.

Şimdi bile. "Ben..." Başımı salladım. "Özür dilerim."

Valon sessizce kıkırdar. "İşte bu kadar." Boğazını temizler. "Biliyorsun, ben affetmeyen bir adam değilim, kukla."

Evet öyle.

"Belki de bunu görmezden gelebilirim."

Eli görüş alanıma girip gözlerimle zemin arasında bir otel odasının siyah plastik anahtar kartını tutarken irkiliyorum.

"Neden daha sonra bir şeyler içmeye gelmiyorsun? Beni yeniden *mutlu* etmenin bir yolunu bulabiliriz"...nazıkçe öksürüyor... "yeniden *mutlu* etmenin bir yolunu bulabiliriz. Eski günlerin hatırına."

Boğazıma dolan ve asit gibi yakan kusmuğumu tutmak için her şeyimi harcıyorum. Eli saçlarıma dokunduğunda kanım buza dönüşüyor. Kulağımın arkasına itip eğildiğinde irkiliyorum, titriyorum ve sarsılıyorum.

"Nişanın için tekrar tebrikler, *kukla*." Anahtar kartını uyuşmuş iki parmağımın arasına soktu. "Eğer akıllıysan, seni yakında görecekim... benim küçük fahişem."

Dönüyor ve uzaklaşıyor. Vücudum kendi içine kıvrılıyor, kalbim gümbür gümbür atıyor ve derim ürperiyor. Dönüyorum, nefesim kesiliyor, gözlerim kamaşıyor ve sendeleyerek bara geri dönüyorum.

"Shot," diye fısıldıyorum barmene, kartı bir kenara atıyorum.

Kaşları çatılıyor. "Ne tür-"

"Tam anlamıyla her şey. Şimdi,

lütfen." Votka olduğu ortaya

çıktı.

Boş bardakla bara vururken tıslayarak bardağı geri itiyorum. "Bir tane daha," diye mırıldanıyorum. "Bu sefer duble olsun."

"Bayan-"

"Lütfen ve teşekkür ederim," diye geveliyorum, ona halsiz bir şekilde bakıyorum.

Adam başını sallıyor, bardağa kocaman bir votka dökerken endişeli görünüyor. Bardağı kaldırıyorum, ona başımı sallıyorum ve içindekilerin tamamını bir kerede boğazımdan aşağı boşaltıyorum, beynim hala çılgılık atıyor ve derim hala ürperiyor.

Bardağı bara geri çarpıp çılgınca dönerken içimdeki ateş yanıyor. Kalabalığın arasından kapıya doğru uzaklaşırken gözlerim Valon'un sırtına ve omuzlarına takılıyor.

Sonra bakışlarım büfeye kayıyor.

...Ve yemek servisi personeli, jilet gibi keskin bir şef bıçağıyla wagyu bifteğini küçük şeritler halinde kesiyor.

Gözlerim tekrar Valon'a kaydı.

Onu öldüreceğim.

Öldürmek

zorundayım.

Sonuçlarını siktir et.

Güçlü bir el aniden bileğimi yakalamadan önce büfe masasına sadece bir adım atabildim. Kenzo kolumu arkamdan itip beni sert, boyun eğmez göğsüne doğru çekerken, gözlerimin içine kötü niyetle bakarken nefesim kesiliyor. Siyah saçları, karanlık bir intikam meleği gibi yüzünün etrafında sallanıyor ve dalgalanıyor.

Ya da cehennem prensi.

"O da neydi öyle?" diye hırlıyor soğuk bir

şekilde. Ağzım açılıyor ama hiç ses

çıkıyor.

"*Cevap ver bana,*" diye sertçe çıkışıyor. "Kimdi o?" Oda

dönmeye başladı. "Ben, hiç kimse" diye mırıldanıyorum.

Kenzo daha yakına eğilirken dudakları kıvrılıyor. "Bundan ne kadar nefret ettiğin umurumda değil Annika," diye homurdanıyor. "Benden nefret etmen bile umurumda değil. Ama biz evleniyoruz. Ve karım olarak rolünü oynayacaksın."

Yaklaşıyor.

"Bu da başka hiçbir erkeğin seninle böyle konuşamayacağı, sana dokunamayacağı ya da az önce o orospu çocuğunun yaptığı gibi sana yaklaşamayacağı anlamına geliyor." Hırıltılı sesi o kadar ciddi ve hararetli ki beni ürkütüyor. "Bu. Bu. Siktiğimin. Temiz."

Mantıklı bir şekilde cevap verebilirdim. Ya da sadece başımı sallayabilirdim. Ama kendimin bazı kısımlarını engellemek için dikmek için çok çalıştığım duvarlar yıkılmaya başlıyor. Sistemimden umutsuzca temizlemeye çalıştığım anılar, bu kadar uzun süre susturulduğum için öfkeli ve intikamcı bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor.

Kendimi köşeye sıkışmış ya da savunmasız hissettiğimde her zaman

yaptığım şeyi yapıyorum: Saldırganlaştım. "Kıskançlığın çok acınası,"

diye tükürdüm ona.

Bileğimdeki eli anında sıkılaşıyor ve bileğimi sırtımın alt kısmına sabitliyor. Diğer eli bileğimin arkasını kavradığında omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor.

Boynumu sahiplenerek yüzümü onunkine yaklaştırdı.

"Bu politika, Annika," diye homurdanıyor. "Bunun satılması gerekiyor. Ve başka bir herifle gevezelik edersen, sana dokunmasına izin verirsen, onunla samimi olursan satılmaz-"

Dönüyorum. O yılların acısı ve utancı içimdeki duvarlara ve bariyerlere çarpıyor. Kendimi tuttuğum çığlıklar, bedenimin ve ruhumun ürpertici bir sessizlik içinde katlandığı dehşet, oda dönerken ve görüşüm kararırken feryat etmeye ve yükselmeye başlıyor.

Tüm bunların ağırlığı ve acısı altında boğulmak üzereymişim gibi geliyor. Bu yüzden tutunabileceğim tek kayaya uzanıyorum.

Acıyı susturmak ve içimde kabaran canavarın korkunç anılarını bastırmak için elimden gelen tek şeyi yapıyorum.

Tek bir hareketle Kenzo'nun kravatını tutup aşağı çekiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıp onu öpüyorum.

Ve tüm lanet dünya *hareketsiz* kalır.

Hızla tırmanıyor. Bir an kravatını tutup dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Sonra, sanki Kenzo canlanıyor. Eli bileğimde sıkılaşıyor, beni ona doğru sertçe çekiyor. Ağzı açılıyor, dili dudaklarımın üzerinde dans ediyor ve sonra aralarına dalıyor.

Karanlık, erkeksi iniltileri bedenimde gürlüyor ve baharatlı, temiz kokusu beni tüketirken içimi erimiş lavlara çeviriyor.

Boynumun arkasındaki eli yukarı kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni öperken sahiplenici bir şekilde kavırıyor. Hayatımın en güçlü, yerçekimini değiştiren öpücüğüyle Kenzo'nun göğsünde erirken, etrafımızdaki partililer gülmeye ve gülümsemeye başlıyor, alkışlıyor ve fotoğraf çekiyorlar.

...Ve hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez kafamın içindeki çığlık tamamen ve tamamen *sessizleşiyor*.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Ama sonunda geri çekildiğinde, dişleri alt dudağımı tırmaladığında, bacaklarımın titrediğini ve adım attığımı biliyorum.

Farklı bir gerçekliğe.

Ona bakarken şişmiş dudaklarımdan hırıltılı bir nefes çıkıyor. Ağzımın kenarları biraz kıvrılıyor, Kenzo benimle göz göze geldiğinde nabzım kükrüyor.

Ben orada durup aptal gibi ona bakarken o dönüp kalabalığa gülümsüyor.

Yavaşça bana dönüyor. Ama gözlerinde ne şaşkınlık ne de mutluluk var. Büyüleyici bir sırtış yok, hevesli dudaklar yok.

Eğilip dudaklarını sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma değdirirken yüzeyin altında sadece öfke ve kötülük gizleniyor.

"Az önce ne yaptığını bilmediğimi bir an bile düşünme," diye sessizce tıslıyor.

Eli tekrar enseme kayıyor, sıkıca kavıyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Beni bir daha asla aptal yerine koyma Annika," diye hırlıyor. "Ve beni başkalarının artıkılarını alacak bir adam olarak da görme. Seni öpmekten fazlasını yaptığımda prenses -ve yapacağım- sadece ve sadece beni düşüneceksin. Anlaşıldı mı?"

Titriyorum ama boğazımdaki yumruyu yutarak hızla başımı sallıyorum.

"*Evet.*" "Aferin kızırıma," diye homurdanıyor.

Ellerini üzerimden çekti.

"Şimdi gidip şu lanet sözleşmeyi imzalayalım ve bu işi bitirelim." Dönüyor ve uzaklaşıyor.

KENZO

Uzaklaşmak *istediğimden* tam olarak emin olmadığım bir kadından uzaklaşırken damarlarımda tam olarak anlayamadığım bir öfke kükrüyor.

Annika söz konusu olduğunda kafam böyle karışıyor.

Ondan kurtulmak istiyorum ama bir yandan da onu kendime bağlamak istiyorum. Ondan nefret etmek istiyorum ama yine de ona tamamen sahip olmak istiyorum. Onu cezalandırmak istiyorum... ve, şey, onu cezalandırmak istiyorum.

Öfkeyle Sota'nın evindeki ofisine giriyorum ve Edo döneminden kalma paha biçilmez Japon eserleriyle süslü zarif odayı adımlayarak Sota'nın bar arabasına gidiyorum. Burada sakladığını bildiğim iyi viskiden bir yudum alıp dudaklarıma götürüyorum. Gözlerim dördüncü kattaki pencereden West Village'a bakıyor.

İçimdeki bu öfke de ne? Bu öfkeli gazap? *Kıskanmadığım* çok açık. Ama yine de o orospu çocuğu her kimse onunla bu kadar yakınlaşması ve samimi olması kesinlikle *doğru değil*.

Onu tanımaya çalışarak bir yudum viski içtim. Yaşlı, iyi giyimli ama biraz kalitesiz. Yüzünü tam olarak göremedim ama partiye girdiğine göre Kir ya da Sota'nın tanıdığı önemli biri olmalı.

Bunu bir ipucu olarak dosyalıyorum, böylece onu bulabilirim

ve... Tam olarak ne?

Ona vurmak mı? Sevmediğim sahte karımdan uzak durmasını mı söyleyeyim?

Olabilir.

Ya da sadece suratını dağıtmak ve sonrasında Annika'dan uzak durmaktan bahsetmek? Evet. Daha iyi. Daha iyi olur.

Viskimi bitirip bir tane daha doldururken kendi kendime homurdanıyorum ve gözden kaybolmadan önce partiye geri dönüyorum.

Ama Annika'ya o pislikle konuştuğu için ve *ona* bu kadar yaklaştığı ve lanet olasıca ona *dokunduğu* için duyduğum öfkenin ötesinde, içimi kemiren başka bir şey daha var.

Bir karanlık. Bir açlık. Sahip olmamam gereken bir arzu.

O öpücük olmamalıydı.

Beni tutup öyle öpmesine *neyin* sebep olduğundan tam olarak emin değilim. Yani, evliliği "satmakla" ilgili olmadığı kesin. A, Annika'nın bu olayı benden bile daha az umursadığı açık. Ve B, olaydan hemen önce gözlerinde ciddi bir tuhaflık vardı. Sanki bir şeyin içinde boğuluyormuş gibiydi. Sanki ilişkisini koparıyor gibiydi.

Bu, en azından benim berbat zevklerime göre, biraz daha fazla tahrik edici: uyanık olması ama *olmaması* fikri. Zihni kontrolden çıkmışken bedeninin benim olması.

Ne? Sapkınlıklarımızı seçemeyiz. Beni sertleştiren "şey" olarak somnofili gibi aşırı serbest kullanımlı bir sapkınlığı *seçmedim*.

Uyku seksi. Bir kadını uykusunda elde etme fikri. Ya da Annika'nın durumunda, o ilişkisini kesip "uyum sağlarken" onu acımasızca becermek.

Uyluklarımın arasında zonklayan şişkinliği gizlemeye çalışarak pantolonumu düzeltiyorum.

Konuyu dağıtıyorum. Tekrar söylüyorum, bu *olmamalıydı*. Olmaya *devam* etmesine izin vermemeliydim ve kesinlikle onu geri öpmemeliydim. Aç bir şekilde.

Çünkü ben aptal değilim ve bu, bir kadının benimle takılmaya çalışarak başka bir erkeği "atlatmaya" ya da erkeğinin onu küçümsemesinin bir tür "intikamını" almaya karar verdiği ilk sefer değil.

Yani, 1.80 boyundayım, her gün spor yapıyorum ve genetik piyangoyu kazandım. Kadınların bana nasıl baktığının aşırı farkındayım, özellikle de kollarımdaki mürekkep ne kadar tehlikeli olduğumu açıkça ortaya koyduğunda.

Bununla birlikte, *hiçbir zaman* birinin "vahşi hikayesi" ya da intikamı olmanın hayranı olmadım. Kendi karımın da bu şekilde oynamasına izin vermeyeceğimden eminim.

Mal'ı odanın öbür ucunda gördüğümde hâlâ kafam karışıktı. Neyse ki yanında kaos ajanımız Takeshi var. Güzel.

Bir saat kadar sonra Tak gidip Manhattan'da her zamanki yasak belasıyla istediği gibi terör estirebilir. Ondan önce, Annika ve ben bizi bu lanet evliliğe bağlayacak olan kan işaretini imzalarken tüm ailemin hazır bulunmasını istiyorum.

Sota'nın arka bahçesine ve koi havuzuna bakan pencerelerin yanında onlara katılıyorum.

"Umarım beladan uzak duruyorsundur?" Takeshi'ye karanlık gözlerle bakarak homurdanıyorum.

Sırıttıyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor ve odaya dönüp bakıyor. "Şu anda... çoğunlukla."

"Önümüzdeki bir saat boyunca kaos ve kargaşa yaratma dürtünüze karşı koyabilecek misiniz?"

"Senin için, kardeşim, kesinlikle deneyeceğim."

Bana sırttıktan sonra omzuma vurduğunda gözlerimi deviriyorum.

"Kimsenin endişelenmesi gereken ben değilim," diye omuz silkiyor. "Sahte nişan partinin ortasında sahte nişanlıyla öpüşen *sensin*. Bu bir yardım çılgılığıdır."

"Ya da, şok edici, sadece onu öpmek istedi." Hana elinde bir kadeh kırmızı şarapla bize katılıyor. "Gerçek kişiler arası bağlantıların senin için bir gizem olduğunu biliyorum, Tak..."

İkizine gözlerini deviriyor. "Sanki hepimiz benim birçok, *birçok*-"

"Gerçek, duygusal türden demek istiyorum," diye iç geçirdi Hana, ona kötü kötü bakarak. "Romantik türden mi?"

"Vay be. O neydi, kardeşim?" Tak sırtarak yan gözle bana bakıyor. "*Pek sayılmaz,*" diye mırıldandım. "Sadece satıyorum."

Hana kuru bir sesle, "O zaman çok iyi bir satıcısın," diye mırıldanıyor ve ben onu terslerken sırtıyor.

Takeshi kıs kıs gülerek, "Mal'ı da unutmayalım, şu lanet yakalı gotik hatuna bakıp duruyor," dedi.

"Kim, Freya mı?" Hana sorar.

"Bekle, bu partide çivili yakası olan birden fazla gotik piliç mi var?" Tak gülüyor. "Çünkü şimdi ilgimi çekti."

Hana, Mal'a dönerken onu görmezden gelir. "Freya'ya karşı bir şeyin mi var?"

"Hiç de değil," diye homurdanıyor. "Tak sadece bir şeyler uydurmayı ve ortalığı karıştırmayı seviyor."

Gizliden gizliye sevdiğim olağan kardeş kavgaları arka planda kayboluyor ve odanın öbür ucunda bir şey fark ettiğimde yüzümde karanlık bir kaş çatma beliriyor.

Bir şey değil. *Bir şey.*

"Bunun kim olduğunu bilen var mı?" Homurdanarak çenemi salladım ve Annika'nın daha önce yakını konuştuğu o orospu çocuğuna baktım. Henüz ayrılmak için aydınlanmış bir karar vermemiş gibi görünen piç kurusu.

"Kömür grisi takım elbiseli adam mı?" Hana soruyor. Başımı salladım. "Valon Leka." Kaşları çatıldı. "Ermeni bir suç örgütü olan Kardeşlik'in başı. İtalya ve Türkiye arasındaki kaçakçılık hattında pek çok aracılık işi yapıyorlar. Meth... kokain... eroin de sanırım." Başını sallıyor. "Anlatılanlara göre, iyi bir adam değil."

Gözlerim kısıldı.

Annika'nın Ermeni bir uyuşturucu kaçakçısıyla konuşarak ne işi var?

"İçeri nasıl girebildi ki?" Mırıldanıyorum.

Takeshi homurdanıyor. "Bekle, ciddi

misin?" Ona bakıyorum. "Evet mi?"

Kardeşim sırtıyor. "Lanet olsun, senin bilmediğin şeyleri bilmeye

bayılıyorum." "Götlük yapmayı bırak da söyle."

Alay ediyor. "Sota bazı işleri kendi organizasyonuna ihale etmek için onunla görüşüyor."

Ona bakıyorum. "Tanrım, konuştuğu kaçakçı *bu* muydu?"

"Evet," diye homurdanıyor Mal. "Hepimize bir iyilik yap ve Sota'nın geri adım atmasını sağlamaya çalış. Leka'nın ciddi anlamda kötü bir şöhreti var. Yani, iyi bir anlaşma teklif ediyor ama bunun nedeni Sota'nın Yakuza'yla ilk işi olacak olması ve onu da dahil etmek istemesi." Mal başını sallıyor. "Herif psikopatın teki, en azından ben öyle duydum."

"Not edildi," diye homurdandım. "Neden böyle biriyle çalışma fikrini aklından bile geçiriyor ki?"

Hana gözlerini devirir. "Bir tahminde

bulun." Kahretsin.

"Tengan."

"Bingo," diye mırıldandı kız kardeşim.

Tengan, Sota'nın iş müdürü. Aynı zamanda başımın belasıdır ve çoğu konuda aynı fikirde olmadığımızı söylemek, İkinci Dünya Savaşı'na "anlaşmazlık" demek gibi bir şeydir. Neyse ki onunla neredeyse hiç muhatap olmuyorum. Ne yazık ki Hana aynı lükse sahip değil.

"Ciddiyim," diyor Hana sessizce. Bana döndü. "Sota gerçekten bu adamdan uzak durmalı."

Nişanlımın da öyle olması gerekiyor.

"Kenzo," diyor Mal, bana dirsek atıp kol saatine dokunarak. "O zaman, kardeşim."

"Kahretsin."

Hana dönüp bana gülümsüyor. "Hey, başını dik tut. Sana sürekli söylemeye çalıştığım gibi, o oldukça havalı."

Tak bana sırtarak omzuma vuruyor. "Havalı ya da değil, kendini bu işe kanla bağlamak üzeresin. Artık geri adım atmak yok, kardeşim."

GELENEKSEL OLARAK, Japonya'da kan işaretleri diye bir şey yoktur. Ancak Yakuza dünyası yirminci ve yirmi birinci yüzyıla girip Batı ve Orta Doğu'daki suç örgütleriyle daha fazla küresel iş yapmaya başladıkça, kan izleri daha yaygın hale geldi.

Bunlar tam olarak kulağa geldiği gibidir: söz konusu sözleşmeye dahil olanların gerçek kanıyla imzalanmış mafya sözleşmeleri. Her imzacı, isminin yanına yine kanla başparmak izini de koyar. Kesinlikle, tartışmasız demir gibi sağlamdırlar. Birini bozmak, kendinizi ve tüm organizasyonunuzu suç dünyasından aforoz etmekle eşdeğerdir.

Başka bir deyişle, büyük bir olay.

Dördümüz Sota'nın evinin çatı katına çıktığımızda o, Kir ve Kir'in iki numaralı adamı Isaak çoktan bizi bekliyordu.

Annika ve Freya da yan tarafta.

Dönüyorum ve Mal'ın bakışlarının çatı bahçesinden Annika'nın arkadaşına dikildiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Ona sertçe dirsek attım.

"Ya bana bunun ne olduğunu söyle ya da bırak
gitsin." Anında tüm dikkatiyle bana döndü.

"Bırakacak bir şey yok."

İkimiz de Sota'yı selamlamak için döndüğümüzde, o da bana yaklaşıp sarılıyor ve uzaklaşmadan önce sırtımı sıvazlıyor.

"Seninle gurur duyuyorum Kenzo," diyor sessizce. "Babanın da kendi tarzında seninle gurur duyduğunu biliyorum."

"Pekâlâ," diyor Kir, yanında duran masayı işaret ederek. "Gidelim mi?"

Üzerinde Annika'yı bana, beni de ona bağlayan sözleşme var. Bir süre sonra yasal olarak evleneceğiz. Ama bu nişanı sağlamlaştırıyor ve düğünün gerçekleşmesini sağlıyor. Yanında, içinden bir iğne çıkan küçük metal madalyon var: başparmaklarımızı batırıp kanla imzalayacağımız alet.

Tantana yok. Büyük, uzun konuşmalar yok. İkimiz de sözleşmeyi okuduk ve daha fazla uzatmadan Annika madalyonu almak için beni geçmeye başladı. Başparmağını sokup sıkarken hafifçe yüzünü buruşturuyor, sonra eski usul dolmakalemi kanının bir kısmını tutan küçük kuyuya daldırıyor.

Adını pasla yazarken eli hızla hareket ediyor, sonra aniden başparmağını yanındaki kağıda saplıyor.

"Bitti," diye mırıldanıyor, sanki bir sınavı geçmiş gibi.

Madalyonu ve kalemi ondan alırken bana bakmıyor, aynı rutini yapıyor, adımı imzalıyor ve onunkinin yanına bir parmak izi bırakıyorum.

Artık resmileşti.

Annika'ya dönüp ne diyecektim? Henüz emin bile değilim- bakışlarım göğsünde, kalbinin üzerinde duran küçük kırmızı noktaya takılıyor.

Hay sikeyim.

Nokta alınına doğru kayıyor ve ben

kükrüyorum. "YERE YAT!"

Ona çarpıyorum, onu masaya çarpıyorum ve masayı, sözleşmeyi ve bizi yere düşürüyorum. Ses boğuk, ama avlunun tahtasına çarpan tüfek ateşinin belirgin *pat pat* sesini karıştırmak mümkün değil. Mal Sota'yı, Tak da kız kardeşimizi tutarken camlar kırılıyor, silah sesleri arttıkça herkes yere düşüyor.

Dönüyorum, gözlerim önce Sota'ya kayıyor. Mal başıyla onaylıyor ve takım elbise ceketinden bir silah çıkarmadan önce bana bir başparmak işareti yapıyor. Ben ona bakarken Takeshi de aynısını yapıyor. Ancak o zaman kollarıma ve göğsüme inen yumrukların farkına varıyorum.

"Siktir git!"

"*Yerde kal!!!*" Annika beni üzerinden kaldırmak için mücadele ederken ona tıslıyorum. Bana tekrar vuruyor ve bileğini tutup başının üstünde sabitlerken yüzümü buruşturuyorum. Başımı çeviriyorum, gözlerim karanlığa saplanıyor ve caddenin karşısında, bu binadan bir kat daha yüksek bir binaya bakıyor.

...Ve gölgeli figür daha iyi bir görüş açısı için çömelmek üzere hızla kenara doğru sıçradı.

"FAR ROOF!" Kükrerim.

Annika'yı bir elimle sabit tutarak silahımı kaldırıyorum ve üç el ateş ediyorum. Tak ve Mal da aynısını yapıyor, daha iyi nişan almak için zıplıyorlar. Isaak ve Kir de silahlarını çıkardılar ve gölgeli figür hızla geri çekildi.

Hırlıyorum, sonunda Annika'yı bırakıp ayağa fırlıyorum. Uzaktaki çatının kenarından görebiliyorum. Adam tüfeğini hızla indirmeye çalışıyor.

Kaçacak.

Ve eminim ki peşinden gideceğim.

"Sota ile kal!" Hana'ya kükrüyorum, o da başıyla onaylıyor. Kir de geri çekildi ama korkaklıktan değil. Adam Nikolayev Bratva'nın başı. Tek varisi hastanede yaşam destek ünitesine bağlıyken, bir tetikçiye kovalamak için çatılardan atlama lüksüne sahip değil.

Ama biz biliyoruz.

Mal, Takeshi, Isaak ve ben çatıyı koşarak geçiyoruz ve yandaki binanın özel çatı katına çılınca bir atlayış yapıyoruz. Oradan, hala inşaat halinde olan ve ağır malzemeleri en üst kata çıkarmak için yan tarafına bir vinç takılmış olan bir *sonraki* binaya sıçırıyoruz.

Vinç caddeye doğru uzanıyor ve diğer tarafa bir köprü oluşturuyor... eğer yeterince deliyseniz.

Dördümüzün de öyle olduğu ortaya çıktı.

En son Isaak çatıya çıkıyor ve geldiğimiz yöne doğru geri dönüyoruz. Sessizce hareket ediyoruz -Tak, Mal ve ben, çünkü gizlilik Yakuza'da size öğretilen bir şey. Ama söylemeliyim ki, Kir'in uzun boylu, yapılı iki numarası bize ayak uydururken Isaak'ın hızından ve sessizliğinden etkilendim.

"Yere yat!"

Mal beni yakalıyor ve tam arkamdaki tuğla duvarın bir parçası patlarken beni yere düşürüyor. İleride, tüfeğini hızla tekrar kırarken keskin nişancıyı görüyoruz. Ama bu sefer çok çok daha yakınız.

O bizim adamımız.

"Sağa dön!" Kardeşlerime tısladım. İkisi başlarını sallayıp komşu çatıya doğru ilerliyor ve tetikçiye kuşatmaya çalışıyorlar. Isaak'a bakıyorum ve o da bana sert bir şekilde başını sallıyor.

"Benimle misin?"

"On yıllık özel kuvvetler mi?" diye homurdanıyor.

"Evet." Bu kadar yeter.

"Git!"

Tek dizinin üzerine çöküp tüfeğini doğrultan tetikçiye doğru ikimiz de havalanıyoruz. Sonra Takeshi ve Mal yandan ona doğru koşarken irkildi ve eğildi. Onların geldiğini hiç görmedi.

Yakaladım seni, sikik.

"Silahını bırak!" Ona saldırırken bağıryorum.

Öyle de yapıyor. Sonra, hiç beklenmedik bir şey yapar.

Tüfeğini bırakır, ayağa kalkar, döner ve sonra beş katlı binanın kenarına doğru koşar.

"Bekle-!"

Kollarını yana açmış, baş aşağı savruluyor. Kenara koşup bakıyorum, aşağıdaki kaldırıma çarptığını ve kafatasının bir kavun gibi dağıldığını görünce yüzümü buruşturuyorum.

"Ne oluyor *lan*?!" Tak homurdanıyor, o da kenardan bakıyor, yüzü çarpılmış. "Bunu neden yapsın ki?"

"Yakalanmak istemedim," diye homurdanan Isaak, silahını sakince kılıfına sokarken omuz silkiyor.

"Evet, ama... *cidden* mi?" Takeshi mırıldanıyor.

Isaak yine omuz silkiyor. "Ne? Yakalanmadı ki."

Sota'nın binasına döndüğümüzde ilk ona gittim. Nefes alış verişleri berbattı ama sadece adrenalinden dolayı. Yaralı değil ve Hana ile Sota'nın üç adamı oksijen tüpünü ona ulaştırarak daha rahat nefes almasını sağladılar bile.

Sonra dönüyorum ve gözlerim Annika'nın kollarıyla kilitleniyor. Sözümü sakınmadan çatı katından ona doğru ilerliyorum.

"İyi misin?"

Başını sallıyor. Sarsılmış görünüyor ama aşırı değil.

Kafama dank etti: Bu ona ilk kez ateş edilişi değil. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

"Yaralanmadın değil mi?"

"O iyi," diye mırıldanıyor Freya, bana bir bakış fırlatarak. "O kendi adına cevap verebilir, Morticia," diye karşılık veriyorum.

Freya'nın gözleri kısılır ve sonra sırtır. "Hıyarlık etmeye *çalıştığını* biliyorum, ama aslında bunu anlayışla karşılıyorum-"

"Harika. Nasıl istersen öyle kabul et," diye mırıldanıyorum ve Annika'nın yüzüne kaşlarımı çatmak için ondan uzaklaşıyorum. "Gerçekten incinmedin mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım, daha kaç kere söylememi istiyorsun?"

"Bir kez, sesli olarak, iyi olurdu," diye homurdandım.

Gözlerini deviriyor. "Ben iyiyim. Artık umurundaymış gibi davranmayı bırakabilirsin, tamam mı?"

Ayağa kalkıyor ve beni iterek Kir, Isaak ve Freya ile konuşmak için yanıma geliyor. Ben sadece arkasından bakmaya devam ediyorum.

Mesele şu ki.

Ona ne kadar acil bir şekilde iyi olup olmadığını sorduğumu ve *hiçbirinin* göstermelikti, umurundaymış gibi davranmak içindi.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Sevmediğim sahte karımın iyi olduğundan emin olmak benim için neden bu kadar önemliydi?

Cevap ayak bileklerimde hışırdıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve çatıdan uçmadan önce kan işaretini almak için aşağı uzanıyorum. Gözlerim üzerinde yazan isimlerimize saplanıyor.

Umurumda, çünkü hoşuma gitsin ya da gitmesin, görevim olsun ya da olmasın, *bu kadın benim karım*.

Evlilik gerçekleşecek. Kanla söz verildi. Şiddetle pekiştirildi.

Ve artık geri dönüş yok.

LO

ANN)KA

Sota Akiyama'nın evindeki saldırıyı takip eden iki hafta boyunca tam anlamıyla tecrit altındaydık. Birkaç ay önce New York'a taşındığımdan beri Taylor'ın muhteşem dairesinde yaşıyordum, çünkü o artık Drazen'le birlikte Central Park'ın güneyindeki milyarderler sırasındaki *gülünç derecede* lüks evinde yaşıyor. Bu arada Freya da çeşitli lüks otellerde en iyi rock yıldızı hayatını yaşıyor.

Ama vurulma olayından sonra Kir her şeyi kapattı. Frey ve ben, kendisi iş için Londra'ya giderken, onun yaklaşık bir yıl önce satın aldığı iki katlı çatı katına taşındık.

Orada güvendeyiz: Çatı katı, adamlarından oluşan küçük bir ordu tarafından korunan bir kale. Ama aslında tutsağız. Kir'in avlusu dışında dışarı çıkmak yok. O zaman bile, ancak Kir'in muhafızlarına haber verirse dışarı çıkmamız gerekiyor, böylece ekstra tetikte olabilirler.

Dürüst olmak gerekirse, tam bir baş belası. Ama en azından Freya yanımda ve yaklaşık bir hafta sonra onun çoğunlukla gece programını uyguluyorum, ki bunu gerçekten umursamıyorum.

Nihayet, iki haftalık esaretin ardından Kir her şeyi onaylar.

Bize ateş eden keskin nişancının kimliği henüz belirlenemedi. Ama kiralık bir profesyonel olduğu açık. Silahın ve cephanenin izi sürülemiyordu, adamın parmak izleri *kimyasal olarak yakılmıştı* ve hatta tüm gerçek dişleri implantlarla değiştirilmişti.

Bizim dünyamızda, bunların hepsi profesyonel bir tetikçinin *çok* açık işaretleridir. Hem de çok pahalı bir tetikçi. Yakalanmaktansa intiharı seçmesi bunun altını daha da çiziyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, Sota'nın onun ya da herhangi birimizin ölmesini isteyebilecek pek çok düşmanı var. Kir'ün muhtemelen iki katı vardır. Yani tetikçi öldüğüne göre, hayatımıza devam etmekten başka seçeneğimiz yok gibi.

Bu sadece içinde yaşadığımız Bratva dünyası. Tehlike her zaman orada, köşede pusuda bekler. Sadece sizi yakalamadan önce geldiğini görecektir kadar hızlı olmayı öğrenmelisiniz.

Taylor'a silahlı saldırıdan ve ardından gelen sokağa çıkma yasağından bahsetmedim, çünkü dediğim gibi, kendi dağınık dünyamı onun düzenli dünyasından ayırmak istiyorum. Ancak Kenzo ile evleneceğimi biliyor.

Bu konuda bazı sohbetlerimiz oldu ve Drazen'in karısı olarak, kız kardeşinin bir savaşı durdurmak için Yakuza ile evlenmesinden heyecan duymasa bile bunu anlıyor.

Ancak tecritten sonra ve düğün yaklaşırken Taylor beni bekârlığa veda yemeğine götüreceğini söyledi.

"İsteyip istemediğimi sorar" değil.

Söylüyor. Onu sevmek lazım.

İstemediğim bir düğün için verdiğim gönülsüz bekârlığa veda partisinin gecesi aslında oldukça harika geçiyor. Crown and Black'in isim ortağı olan Taylor'ın bu şehirde bir ağırlığı var.

Bir şekilde bize iki Michelin yıldızlı inanılmaz bir restoranda rezervasyon yaptırıyor. İçeri girdiğimizde, şeflerin tertemiz, muhteşem mutfakta her şeyi hazırlamalarını izleyebilmemiz için bir penceresi olan, mutfağın bitişiğindeki özel bir VIP yemek odasına götürülüyoruz.

Ekstra bir sürpriz olarak, oturur oturmaz, Kenzo'nun üvey kız kardeşi ve Taylor'ın en iyi arkadaşı olan Fumi içeri giriyor ve bana kocaman sarılıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" İnanamayarak ağızımdan kaçırdım. Yani, arkadaşım oldu ama Vali'nin karısının bir mafya düğünü için bekarlığa veda yemeğine gelmesi... optik açıdan... şüpheli görünüyor.

Fumi bir kahkaha atıyor. "Seni kutluyor muyum?"

Yüzüm kararıyor. "Özür dilerim, yanlış söyledim. Demek istediğim... burada olman *gerekir miydi?* Valinin karısı olarak falan?"

"Oh." Fumi burnunu kırıstırıyor ve beni başından savıyor. "Evet, siktir et. Kesinlikle burada olabilirim."

"Ben 'siktir et' diyen First Lady'ler için *buradayım!*" Taylor'ın sipariş ettiği şampanya gelirken Freya gülüyor.

İçkiler döküldükten sonra Freya bana oldukça anlamlı bir kadeh kaldırıyor, şaşırtıcı bir şekilde neredeyse hiç kaba söz ve küfür içermiyor. Fumi de *son derece* iyi ifade edilmiş bir başka kadeh kaldırıyor; duyguları bulmayı ummadığınız yerde bulmaya, diğer yarınızı hiç ummadığınız yerde keşfetmeye değiniyor...

Bla bla bla.

Yani çok güzel bir kadeh kaldırış ve bitirdikten sonra ona sarılmak için masanın etrafında dolaşıyorum. Ama...hadi.

Onun huysuz, güce aç, sik kafalı üvey kardeşiyle "beklemediğim yerde duygular bulmayacağım". Üzgünüm, üzgün değilim.

İkinci kadehten sonra kız kardeşime bakıyorum, ondan da bir kadeh bekliyorum. Bana o "bakışlarından" biriyle baktı.

"Tamam, söyle," diye iç geçirdim.

Başını sallar. "Ne söyleyeceğimi biliyorsun."

"Savaşı durdurmak için bir Yakuza pisliğiyle evlenmemi istemediğini mi?" Fumi'ye bakıyorum. "Alınmak yok."

Fumi güler. "Alınmadım. Kenzo"...boğazını nazikçe temizliyor... "ilginç bir karakter. Birbirimizi tanımaya başladık. Ama demek istediğim..." Kaşlarını sallıyor. "Anlıyorum hanımefendi. Çok gergin."

"Evet, d-i-c-k-h-e-a-d diye yazılıyor," diye mırıldandım ve Taylor'a döndüm. "Yani, işin özü bu muydu?"

Gözlerini deviriyor. "Bu etkiye sahip kelimeler, evet."

"Bunu kendisi de bir gangsterle evli olan bayan söylüyor. Yani, tencere... çaydanlık."

Fumi ve Freya gülerken ikizim gülümseyip elimi tutmak için uzanmadan önce bana bir kez daha bakıyor. "Sadece... Lütfen sadece bir paraşütün olduğunu düşünme. Ben her zaman senin yanıdayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyorum. Ama aynı zamanda hayatımı bazı kişisel mantralarla geçirdim. Bunlardan en önemlilerinden biri de, *özellikle* de adını vermeyeceğim kişiden sonra, kendi paramı kendim öderim.

Ve kendi borçlarım.

Taylor'ın Drazen'e sorarak beni bu evlilikten kurtarabileceğine eminim. Demir Masa'da oturuyor - süper güçlü Bratva ailelerinin bir tür kolektifi -Kir ile birlikte.

Ama yapmak zorunda olduğum şey bu. Hoşuma gitmiyor ama Kir yetişkin hayatımın yarısında benim yanımdaydı. Bana bir ev ve bir işten diğerine çalmanın ötesinde bir hayat verdi. Eğer bunu yapmak bir savaşı durduracak ve onun ve halkının kan gölüne dönmesini engelleyecekse, öyle olsun.

Bu ödemeye hazır olduğum bir bedel.

Bir ara tuvalete gitmek için ayağa kalkıyorum ve Freya da benimle geliyor. Gözlerindeki bakıştan ve bütün gece alışılmadık bir şekilde sessiz kalmasından aklında bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

Kapı arkamızdan kapanırken, "Tamam, söyle bakalım," diye iç geçiriyorum.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için hızlıca kabin kapılarının altına bakmadan önce bana bir bakış fırlatıyor. Sonra bana döndü.

"Bakın, bu konuyu Kir'in evinde konuşmak istemedim, çünkü eminim cehenneme kadar yolu vardır."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam mı?"

Freya gergin bir şekilde yutkunur. "Vurulma..."

"Frey, olabilir-"

"Adını vermeyeceğim kişinin bir noktada o partide olmasından bahsedecek miyiz, bahsetmeyecek miyiz?"

Hala gidiyorum.

"Özür dilerim," diyor sessizce, koluma dokunarak. "Ben sadece... İki hafta oldu ve sen hala bana onun o partide olduğundan bahsetmedin. Ama ben onu gördüm."

"Sorun değil," diye mırıldandım.

Yutkunuyor, gözleri benimkileri arıyor. "*Değil*," diye ağzından geçiriyor. "Yani... hiç değil."

"Bak, neden orada olduğunu bilmiyorum, tamam mı?" Test edercesine söylüyorum. "Ama belli ki Sota'yı tanıyor, yoksa nasıl içeri girebilirdi ki?"

"Ne istiyormuş?"

"Yok bir şey," dedim. "Tamam mı? Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Ağzı buruşuyor.

Sanırım bu hayır demek.

"O biliyor mu-" "Araba mı?" Mırıldanıyorum.

"Evet."

"*Kahretsin*," diye mırıldanıyor, ellerini endişeyle birbirine doluyor. "Kahretsin, Annika, bu..." Başka tarafa bakıyor. "Sence arkasında o mu vardı? Tetikçi yani."

Ürperdim. "Bilmiyorum... Bilmiyorum."

"Hadi Anni," diyor sessizce. "Öyle olmalı."

"Bunu bilemeyiz."

Nefes veriyor, makyaj masasına yaslanıyor. "Sence Kir'e tüm bunları anlatmanın zamanı gelmiş olabilir mi?"

Başım şiddetle sallanıyor. "Lanet olsun, hayır. *Hayır*."

Bu her zaman Freya'nın ve benim inancım olmuştur: *saçmalıklarımızdan* kaynaklanan herhangi bir saçmalığa bulunan aileyi dahil etme. Ulkan ve adını vermeyeceğim kişinin içinde olduğu o lanet araba *tam olarak* "Kir'i dahil etme" bölgesine giriyor.

"O zaman müstakbel kocana söyle?" diye fısıldıyor.

"Hayır. Yolu yok."

"Neden olmasın ki?"

Arkadaşımı kucaklayarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Çünkü onu kullanacak, Frey." Kaşlarını çatıyor. "Siktir. Muhtemelen haklısın."

"Ayrıca, adını vermeyeceğimiz kişi olduğunu *bilmiyoruz*. Bildiğimiz kadarıyla Kenzo'nun peşinde olan biri de olabilir. Yani..." Ürperiyorum.

Partiye gelip bana teklifte bulunması ve otuz dakika sonra bir kiralık katilin beni çatıdan vurmaya çalışması garip olurdu.

"Ulkan olabilir mi?"

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile.

İkimiz de banyonun sessizliğinde sessizce nefes veriyoruz.

"Siktir," diye inliyor Freya. "Bunu gelmiş geçmiş en kötü bekârlığa veda partisi yapıyorum, değil mi?"

"Hey, daha kötüsü de

olabilirdi." "Tam olarak

nasıl?"

Omzuna vurup tuvaletin kapısını açarken sırıtiyorum. "Olabilir
"O herifle evleniyorsun."

Sonunda yine harika vakit geçirdik. Yemekler harika, şarap olağanüstü, şirket çok güzel. Hatta şefin Taylor'ın kişisel bir arkadaşı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden bize özel olarak yarattığı bir tatlıyı kendisi servis etmek ve bizimle gıda tedariki hakkında konuşmak için dışarı çıktı.

İnanılmaz bir geceydi ve dışarı çıktığımızda, yakında Kenzo ile evleneceğim gerçeğini görmezden gelebilecek kadar mutluydum.

Ama bu muhteşem akşam bile onu öptüğümü unutturamadı. Daha da kötüsü, onun da beni öptüğünü.

Daha da kötüsü, *bunu yaptığında hoşuma gitti.*

Hem de çok.

O gece bana ne oldu bilmiyorum. Yani, evet, o orospu çocuğu Valon'un yakınında olmanın her zaman getirdiği karanlıkta boğuluyordum. Ve evet, Kenzo bana çok yakındı ve sanırım boğulmamı engellemek için tutunabileceğim tek can simidinin o olduğunu hissettim.

Ama sonra? Bilmiyorum. İki hafta oldu. İki hafta oldu ve ben *hala* onu neden öyle öptüğümü anlayamıyorum.

...Ve sonraki iki haftayı her gece onu hayal ederek geçirdim. Islak ıslak.

Utanç verici.

Taylor ve Fumi'nin yemekten sonra yola çıkmaları gerekiyor, çünkü sabah önemli ifadeleri var. Restoranın dışında sadece ikimiz kaldığımızda Freya bana dönüp omuz silkiyor.

"Eee? Şimdi ne tür bir belaya bulaşıyoruz?" "Her neyse, ben de peşine takılabilir miyim?"

Sesini duyunca ikimiz de döndük ve Hana'nın orada durduğunu görünce genişçe gülümsedim. Onu bu akşam yemeğe davet etmiştim ama kibarca reddetmişti. Yine de işte buradaydı.

Sanki aklımı okuyormuş gibi başını zarifçe eğiyor. "Hâlâ 'üvey kız kardeşim var' olayına alışmaya çalışıyorum," diye omuz silkiyor. "Fumi ile teke tek olduğumuzda daha iyi oluyorum. Anlıyor musun?"

"Eğlenceli kısım için tam zamanında geldiniz," diye sırtıyor Freya. "Şimdi nasıl bir belaya bulaşacağımızı bulmaya çalışıyoruz."

Kenzo'nun kız kardeşi sırtıyor. "Bir fikrim olabilir." Boğazını temizledi ve bana döndü. "Seni tanımıyorum," dedi açık yüreklilikle. "Yani, alınma, elbise alışverişi eğlenceliydi ama tanımıyorum. Pek sayılmaz."

Omuz silkiyorum. "Adil."

"Peki." Sinsice sırtıyor. "Her zaman birini tanımanın tek bir *gerçek* yolu olduğunu söylerim."

Freya kaşlarını çatıyor.

"Hangisi...?" Hana sırtıyor.

"Karaoke."

Freya bir kahkaha attı. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sence gölgelerimizi de getirebilir miyiz?" Çenemi yarım blok ötede park etmiş siyah cipe doğru sallayarak karanlık bir şekilde mırıldanıyorum. Kir, kilitlendikten sonra insanların bizi takip etmesinden hiç *bahsetmemişti*. Ama, hadi ama. Ben aptal değilim.

Hana omuz silkiyor. "Yapabiliriz." Bize göz kırpmıyor. "*Ya da...* onları kaybedebiliriz?"

Açıkça görüldüğü üzere, B seçeneğini seçtik. Ve *açıkçası*, büyük bir başarı elde ettik.

Bir saat sonra, Kir'in adamlarını başarıyla ettikten sonra, üçümüz K-town'da çılgın bir Karaoke barındayız. *Sarhoş* değilim, çünkü belli bir noktaya ulaşıp orada durmayı seviyorum, ancak akşam yemeğinden beri güzel bir vızıltı yaşıyorum ve daha önce hiç büyük bir karaoke hayranı olmasam da, bir patlama yaşadığımı söylemeliyim.

Hana gerçekten *inanılmaz*. Frey ona olan komik kız düşkünlüğünün üstesinden geldi ve biz bir tur daha içki içmek için alt kattaki ana bara ve lounge alanına inerken ikisi çok iyi anlaşıyor.

Barmeni beklerken, oldukça çakırkeyif *olan* Freya sırtarak bize dönüyor.

"Hadi gizli yetenekleri

oynayalım." Hana kaşlarını

çattı. "Ne?"

İnledim. "Frey ve ben bu oyunu her zaman oynarız. Ama biraz aptalca çünkü birbirimizin gizli yeteneklerini zaten *biliyoruz*."

Hana güler ve sonra başını sallıyor. "Sizi kıskanıyorum çocuklar. Benim pek arkadaşım yok, özellikle de kız arkadaşım." Yüzünü buruşturuyor. "*Çok* fazla psikopat erkek kardeşim var."

"İşte sana oyun davetiyesi," diye kıkırdıyor Freya. "Dökül bakalım. Gizli yeteneğin nedir?"

Hana yüzünü ellerinin arasına saklarken kızarır. "Tamam, bu... aptalca. Ve utanç verici..."

Freya yuhalar. "Paylaşmak için bir neden daha, hanımefendi!" Ona sırtıyorum. "Hadi."

Hana iç çeker. "İyi, iyi. Tamam... Yani... Ellerimi kullanmadan atış yapabilirim."

Freya ve ben kahkahalara boğulduk ve "kanıtla!" diye bağırdık.

Barmen içkilerimizi getirirken Hana inliyor ve yüzünü tekrar saklıyor. "Aslında, bunun yanında bir shot tekila alabilir miyim?"

Barmen başını sallıyor, bir shot bardağı alıyor, tekilayı dolduruyor ve Hana'nın önüne koyuyor. Bize bakıyor, utançtan yüzü kızarıyor. "Tamam, kemerlerinizi bağlayın."

Sarı saçlarını iki eliyle geriye doğru çekiyor ve öne doğru eğiliyor. Freya ve ben şaşkınlıkla dudaklarının shot bardağının kenarına dolanmasını izliyoruz - yalan söylemeyeceğim - oldukça müstehcen bir şekilde. Başını kaldırıp geri çekerken sırtmasını engelliyor ve kadehi indiriyor, dudakları hala kadehin etrafına sıkıca sarılıyken boğazı yutmaya çalışıyor. Sonra boş bardağı indiriyor, hala sadece ağzıyla, bir tantanayla geri fırlamadan önce.

"Ta-da!"

Freya ve ben yuhaladık ve bağırdık. "Vay anasını!" Frey gülüyor. "Tamam, bu-"

"Kahretsin, bebeğim!" Barda yanımızdaki adam sözümü kesiyor ve sarhoş bir şekilde Hana'ya bakmak için arkasını dönüyor. "Çok *ateşliydi*."

Hana onu görmezden gelerek ve bize dönerek, "Harika, teşekkürler," diyor.

"Saçlarını arkada tutup dudaklarını sarabileceğin başka bir şeyim var," diye mırıldanıyor adam.

"İlgilenmiyorum, şimdi siktirip gidebilirsin, teşekkürler!" diyor parlak bir şekilde, omzunun üzerinden ona parmağını uzatarak. "Tamam, bu utanç vericiydi. Şimdi de senin-"

Adam bar taburesinden fırlayıp kalçalarını kavradığında, kışını kasıklarına doğru çekip ona sürtündüğünde sığıyor. Freya da ben de tam adamın kışını bırakacaktık ki, Hana dönmeye başladı. Göz açıp kapayınca kadar adamı dizlerinin üzerine çöktürdü, bir eli arkadan garip bir şekilde bükülmüştü ve acı içinde çığlık atarken yüzünde dehşet ifadesi vardı.

"Siktir git!" diye bağıyor. "Psikopat orospu-"

Hana'nın dizi sarsılarak adamın karnına çarpıyor ve nefesini kesiyor. Kolunu tekrar çekerek onu ayağa kaldırıyor ve aniden kış üstü yere bırakıyor. Sonra aniden düşüyor ve elinin yan tarafını adamın yüzüne çarpıyor.

Adam ayağa kalkarken çığlık atıyor, burnundan kan akıyor ve bir yere doğru sendeliyor.

Freya, Hana'ya hayretle bakarak, "Dostum, *ne*?" diye geveler.

Bize içkilerimizi kayıtsızca uzatırken yüzümde aynı şaşkın ifade var.

"İkinci gizli yeteneğim: Beş yaşımdan beri jiu-jitsu yapıyorum."

"Kesinlikle *evet*, kızım," diye sırtıyor Freya. "Bu harikaydı!"

Hana omuz silkiyor, hala biraz kızarıyor, ki bu da genellikle çok derli toplu ve sorumluluk sahibi olduğu için ekstra komik. Freya'ya dönmeden önce kokteylinden bir yudum alır.

"Tamam, sıra sende."

"Anlaştık." Freya sırtarak bana dönüyor ve hangi parti numarasını yapacağını şimdiden biliyorum. "Bir iPhone'a girip para çalabilirim."

Hana şüpheyle kaşlarını çatır. "Üzgünüm, saçmalıyorum. Kimse bir iPhone'u kıramaz. *FBI* bir iPhone'a girmek istediğinde Apple'a celp göndermek zorunda."

Freya daha da geniş sırtıyor. "İzle ve öğren, yeni dostum."

Kalabalığı taramak için dönüyor, gözleri daralıyor ve dudaklarına bir sırıtış yayılıyor. "O adam. Şu adam. İşaret bu," diyor kayıtsızca, üç yüz dolarlık saç kesimi ve bileğinde pırıl pırıl, kocaman bir Rolex'i olan tam bir finans kankasını göstererek.

Hana kıkırdar. "Bu yapılamaz. Sana söylüyorum." "O zaman ben sana söylemiştim diyebilirsin," diye sırtıyor Freya.

Arkadaşım elbisesini skandal yaratacak kadar kısa bir eteğe dönüştürürken başımı sallayarak onu izliyorum. Askıları gevşetiyor, baştan çıkarıcı bir şekilde omuzlarından düşmesine ve göğüslerinin neredeyse dışarı taşmasına izin veriyor.

Evet, Freya *Ejderha Dövmeli Kız* cosplayi yapmadığı nadir zamanlarda ciddi bir femme fatale olabiliyor.

"Bunu nasıl başaracak?"

Freya hedefine doğru ilerliyor. "Sadece izle," diye mırıldanıyorum.

Biz de öyle yapıyoruz, Freya salonun karşısındaki adamla tatlı tatlı konuşurken içkilerimizi yudumluyoruz. Her şeyini ortaya koyuyor, adama yaltaklanıyor, omzuna ve göğsüne dokunuyor, kulağına fısıldıyor.

Bir dakikadan kısa bir sürede, tamamen parmağına dolandı. İşte o zaman saldırıyor.

Adam ona telefonunu uzatır, kilidi açıktır, muhtemelen numarasını vermesi için. Freya gülümseyip telefonuna dokunurken adam arkadaşlarına sırtlamak için döner.

Hemen yanımızdaki barın üzerine bıraktığı telefonu çalıyor. Hana ve ben bakıyoruz ve "Jack Myers "ın Freya'ya az önce *beş bin dolar* gönderdiğine dair bir Venmo bildirimi görünce gülmekten kırılıyorum.

Hana kahkahalarla patlıyor, Freya telefonu adamın eline geri verirken ağzını kapatıyor, ona bir öpücük konduruyor ve bize geri dönüyor.

Freya bize yeniden katıldığında Hana, "Bu *da* neydi böyle," diye geveliyor. "Bu çılgıncaydı!"

"Tamam, iPhone'u gerçekten hacklememe gerek yok," diye sırtıyor Freya. Kafasına vuruyor. "Sadece sosyal mühendislik, bebeğim."

"Düzelتيyorum," diye gülüyor Hana. "Bana öyle demiştin."

Freya göz kırpmıyor. "İçin hanımlar. Az önce ağır bir suç işlediğime göre buradan çıksak iyi olacak."

Kıçımızla gülerек K-town sokaklarına döküldük. Benim kafam hala güzel ama diğer ikisi kesinlikle sarhoşluk sınırında ve bu çok komik.

"Bekle-bekle-bekle," diyor Hana başını sallayarak. "Senin özel yeteneğini biz yapmadık!"

Başımı sallayarak onu başından savdım. "Yok, ben... her neyse." "*Saçmalık*," diye kıs kıs gülüyor Freya. "O usta bir hırsız."

Hana bana bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse ben de öyle duydum. Mesela... *ne kadar* ustadan bahsediyoruz?"

"En iyisi!" Freya çığlık atıyor. "Kesinlikle en iyisi." Gözlerimi deviriyorum. "Dur. Taksiye binelim."

Beni görmezden geliyorlar.

"Mücevher falan gibi mi?" Hana soruyor.

"Ve tablolar, ve *arabalar*," diye kıkırdar

Freya. "Kanıtla."

Üçümüz de sessizleşiyoruz. Hana bana bakarken nazlı nazlı gülümsüyor. "Hadi, usta hırsız. Kanıtla."

Başımı salladım. "Hadi gel. Gidip bir yerlerde yemek bulalım-"

"Kanıtla Anni," diye kıkırdıyor Freya, beni

kışkırtarak. Lanet olsun, damarıma nasıl

basacağını biliyor. *Sikerim* böyle işi.

Kötü fikirlerin *iyi* fikirler olduğuna karar verecek kadar kafam *iyi*. Döndüğümde gözlerim sokağın aşağısında park etmiş Bugatti'ye takılıyor ve dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

Hana nereye baktığımı görüyor ve hareketsiz kalıyor.

"Hayatta olmaz," diye sırtıyor, biraz gergin bir şekilde bana dönerek.

Onlara bakarken kaşlarımı çatıyorum, yaklaşan çekimin heyecanıyla nabzım hızla atıyor. "İçeri mi dışarı mı?"

"*Kahretsin*," diye gülüyor Hana. "Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Sadece bunun çok kötü bir fikir olduğunu yüksek sesle söylüyorum," diye kıkırdıyor Freya. "Ama evet, ben varım. Sür ya da öl, sürük."

Kenzo'nun kız kardeşine sırtıtmak için döndüm. "Hana?"

Mükemmel kaşlarını bana doğru kaldırırken sırtıyor. "Seninle akraba olmak hoşuma gidecek, değil mi?"

"Seni öldürtmezsem mi?"

Muhtemelen." Sırtıyor. "Hadi yapalım

şu işi."

Bugatti'nin kilidini açıp motoru ç a l ı ş t ı r m a m seksen iki saniye sürdü.

Kahretsin, paslanmışım.

On saniye sonra müzik bangır bangır çalıyor, hepimiz kendimizi kaybediyoruz ve ben spor arabayı Aşağı Manhattan sokaklarına doğru sürüyorum.

Freya yanımda bir sigara yakarken dönüp inliyorum.

"Şu anda ciddi misin sen?"

Bana sırtıttı. "Ne? Sağlık kartım var ve zaten bu artık yasal."

"Arabanın içindeyken olmaz. Bir seferde sadece bir yasayı çiğnemek diye bir şey duydunuz mu hiç?"

"Hayır. Hana?" Freya esrarı arka koltuğa uzatır ve Hana bir nefes çeker.

İşte o zaman sirenleri duyduk ve arabamızın arkasına vuran yanıp sönen ışıkları gördük.

...Çalıntı araba, içinde ot içen biri. Ayrıca, sarhoş falan değilim ama New York'ta yasal sınır yarım içki, yani kesinlikle aştım.

"*Kahretsin*," diye tıslıyor Freya yanımda, hemen ardından biraz ayılıyor. "Siktir!" Hana ağzından kaçırıyor.

Ben Freya'ya bakıyorum, o da bana bakıyor. Ve neden son on bir yıldır her türlü pislige rağmen en iyi arkadaş olduğumuzu hatırlıyorum.

"Bunu ne kadar ileri götürmek istiyoruz?" Tüm arabaya sertçe söylüyorum.

Hana dikiz penceresinden bana bakıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Çalıntı bir arabayla kenara çekilmesek iyi olur. Ne kadar uzak-"

Freya yanımda mırıldanıyor, "Ya devam et ya da öl," boğazı çalışıyor. "Ne kadar sürerse."

Hana çantasına uzanıp korkunç bir *silah* çıkarırken acımasız görünüyor.

"Evet, Kenzo bunu taşımamı istiyor ama bunun için tam olarak bir iznim yok. Yani..."

"Bu da kararımızı *çok daha* kolaylaştırdı," diyorum, vites koluna uzanırken elim direksiyonda sıkışıyor. Aynadan tekrar Hana'ya bakıyorum. "Yine de kardeşin benimle mutlu olmayacak."

Gaza bastım. Araba gecenin içinde hızla ilerlerken üçümüz de nefesimizi içimize çekiyoruz.

LL

KENZO

NEREDE O?

Bu akşamki lanet düğünün yapılacağı Brooklyn'deki kilisenin önündeki kaldırımında adımlarken saatime öfkeyle bakıyorum.

En azından öyle olması *gerekiyordu*. Ancak bu boktan gösteri yarım saat içinde başlayacak ve neredeyse yirmi dört saattir müstakbel gelinimi gören ya da ondan haber alan kimse yok.

Ya da kız kardeşimi, bu konuda.

Annika'nın sırf beni ve tüm bu durumu huysuz bir çocuk gibi yüzüme vurmak için bilerek ortalıktan kaybolduğunu rahatlıkla görebiliyorum. Ama kız kardeşimin böyle sessiz kalması hiç hoş değil.

Siyah düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor.

Sota'nın binasının çatısında ateş açılmasının üzerinden iki hafta geçti. O ve Kir, adamı kimin göndermiş olabileceğini bilmenin mümkün olmadığı konusunda hemfikir. İkisi de *çok sayıda* düşmanı olan güçlü adamlar. Ateş edenin profesyonel olduğu, parmak izlerinin yakıldığı ve diş kayıtlarının olmadığı gerçeği göz önüne alındığında... evet. Herhangi biri olabilir.

Yine de o geceden kendime sakladığım küçük bir ayrıntıyı aklımdan çıkaramıyorum: lazer noktası *Annika'nın* üzerindeydi. Ve o kalibrede bir suikastçı yanlış kişiye nişan almaz ya da dürbününün sapmasına izin vermez.

Evet, Annika'yı öldürmek bana zarar vermek için bir girişim olabilirdi ama ben de *oradaydım*. Sota ve ailemin geri kalanı da oradaydı. Annika'nın yeni bir üye olduğu ve gerçek bir ilişki içinde olduğum biri olmadığı çok açık. Eğer bana zarar vermek isteselerdi, Hana ya da Sota'yı vurmak çok daha fazla zarar verirdi.

O zaman neden ona nişan alıyordu?

Saatime bir kez daha baktım.

Peki o nerede?

Sabahtan beri Hana'yı bulmak için şehri tarayan ekiplerim var. Tanıdığım üst düzey bir bilgisayar korsanı ile bile irtibata geçtim ve telefonunun bilinen son sinyaline kadar izini sürmeye çalıştım. Kir'in de Annika ve Freya'yı arayan adamları olduğunu biliyorum, ancak iki saat önce onunla görüştüğümde pek de endişeli görünmüyordu.

Evet, çünkü *yıllardır* onun saçmalıklarıyla uğraşıyor. Ya da belki de buna sabrı vardır. Benim olmadığına eminim.

Kilisenin kapısı arkamdan açılıyor. Takeshi'nin dışarı çıktığını ve kravatını gevşettiğini görmek için arkama bakıyorum.

"Ee," diye homurdanıyor. "Buna ne zaman

karar vereceğiz?" "Aramayacağız," diye

karşılık veriyorum.

"Eğer bu iş biraz daha uzarsa, insanlar garip sorular sormaya başlayacaklar." Omzunun üzerinden kiliseye doğru bir başparmak sallıyor. "Yalan söylemeyeceğim, kardeşim. İçerisi zaten gergin. Bizimkiler Kir'in adamlarına kötü kötü bakıyor, tersi de geçerli. Eğer sevgili karının gelmediği duyulursa ortalık karışır."

Açıkçası, Annika'nın kayıp olduğunu sadece birkaç kişiye söyledik. Ama Tak haklı. Her şey barut fıçısına dönmüş durumda ve Annika'nın gelmediği her dakika Annika'nın kibrit çakması anlamına geliyor.

"Gece töreni için bastıran oydu, değil mi?" Başımı salladım.

"Freya için. Güneş ışığına karşı bir deri sorunu var."

Takeshi homurdanıyor. "Bekle.

Ciddi misin?" Başımı sallıyorum.

"Yani bu sadece gotik bir şey

değil mi?" "Sanırım değil."

Bana bu küçük bilgiyi hatırlatması neden beni daha da rahatsız ediyor bilmiyorum. Annika, Freya'nın uzay giysisi falan giymeden rahatça katılabilmesi için düğünün hava karardıktan sonra yapılması için baskı *yaptı*.

Belki de Annika'nın sadece sürekli orta parmağını kaldıran şımarık bir Bratva prensesi olmadığını kanıtladığı içindir. Aynı zamanda merhametli de. Bu da demek oluyor ki, düğünümüzün olduğu gün ortalıkta görünmemeye bilinçli olarak karar verdi. Baloda ekilmek üzere olan zavallı bir sik kafalı gibi kilisenin önünde volta atmama izin vermeyi *seçti*.

Düğünümüze yarım saat kala henüz gelmedi, çünkü onun kaçtığını düşünmemi *istiyor*. Endişelenmemi istiyor.

Çünkü Annika'nın tarzı bu: ne isterse onu yapıyor, dünyanın canı cehenneme ve bırakın herkes enkazla ve sonuçlarla uğraşsın.

Bunun sonuçları olacaktır.

Onu dizlerimin üzerine yatırıp o şımarık tavrını tokatlamak gibi sonuçlar.

Özellikle sikimi titreten bu düşünce aklıma geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. Sonra onu geri itiyorum.

Topla kendini. "Kenzo."

Tak'a bakıyorum ve sonra bakışlarını Uber etiketli siyah SUV'nin kaldırıma yanaştığı yere doğru takip ediyorum. Arka kapı açılıyor ve *son derece* dağınık bir Hana kayarak dışarı çıkarken gözlerim yarılıyor, belli ki hâlâ bir önceki geceden kalma "dışarı çıkma" kıyafetleri içinde.

Takeshi, "Benimle dalga mı geçiyorsun lan?" diye mırıldanıyor ve benim bile yüksek sesle söyleyebileceğime güvenmediğim sözleri dile getiriyor.

Öfkeyle yaklaştım ve kız kardeşimi pazusundan tuttum. "Ne oluyor *lan*?!" Şak diye söyledim.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. Kız kardeşimin saçının tek bir teli bile yerinden oynamadan tamamen derli toplu görünmediği *nadirdir*. Şu anda, kelimenin tam anlamıyla lanet olası Uber'de uyumuş gibi görünüyor.

Onu arabadan uzaklaştırdım, üzerine abandım ve yüzüne dik dik baktım. "Şu anda ciddi misin lan sen?! Nerede-" Gözlerimi kapatıyorum, kafamın içindeki sirenleri sakinleştirmek için burnumdan hava emiyorum.

Tam nabzım termonükleer seviyelerden aşağı inmek üzereyken, bir başkasının kolunda elbise çantalarıyla, pejmürde kışını cipten dışarı kaydırmasıyla tekrar yükseliyor.

Annika.

Hana'ya soğuk bir şekilde "Gir lan içeri," diye çıktım. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Hana bana mahcup bir bakış atıyor, Annika'dan elbise çantalarını alıyor ve kiliseye koşuyor. Tam gelinime isyan yasağını okumak için döndüğümde Tak benden önce davrandı.

"Kardeşimi nereye götürdün lan sen?" diye kükrüyor Annika'nın yüzüne. Adam ellerini Annika'nın iki yanındaki camlara dayayarak Annika'yı kafese kapatırken Annika ondan uzaklaşıp cipin yan tarafına yaslanıyor. Birden uzanıp Annika'nın kolunu kabaca kavırıyor. "Seni *lanet* orospu-"

"Bu kadar yeter!"

Ne yaptığının farkına bile varmadan aramızdaki mesafeyi aştım, kardeşimi yakasından yakaladım ve ondan uzaklaştırdım. Takeshi tökezleyerek geriye doğru gidiyor, neredeyse kış üstü kaldırıma düşüyordu.

Bana karanlık bir bakış fırlatıyor ama Annika'nın yerine onun kışına bindiğim için beni azarlamadan ona doğru yürüyorum ve parmağımı suratına sıkıştırıyorum.

"Ona bir daha *asla* elini sürme. Anlaşıldı mı?"

Takeshi'nin gözleri inanamayarak büyür. Alnındaki bir damar zonklamaya başlar, saf şiddet bir motordaki mazot gibi içinde çalkalanır.

"Dedim ya," diye hırladım. "*Anlaşıldı mı* Takeshi?"

Dişlerini gıcırdatıyor ama başını sallıyor.

"İyi...siktir," diye homurdanıyor. Gözlerini benden arabadan inen Freya'ya çeviriyor. "Peki ya *bu* küçük psikopat?"

"Oh, o adil bir oyun," diye homurdandım. "Elinden geleni yap-" "Ona elini sürersen, parmağını keserim."

Döndüğümde kaşlarım karanlık bir şekilde çatılıyor. Arkasındaki SUV akıllıca kaçıp giderken Annika bana hançer gibi bakıyor.

"Ne dedin sen?"

"Ona dokunursan," diye tıslıyor Freya'yı göstererek, "o lanet parmağını keserim." Boğazını temizliyor. "Şimdi, sakıncası yoksa, rol almam gereken saçma sapan bir düşün var?"

O ve Freya yanımdan geçip gidiyorlar ve ben onların yüzlerindeki kendini beğenmiş ifadeyi hiç kaçırmıyorum.

"Cidden seninle böyle konuşmasına izin mi vereceksin-"

"Bırak da karımın benimle nasıl konuştuğu konusunda ben endişeleneyim, Tak," diye hırlıyorum ona. "İçeri gir. Herkesi hazırla. Kir'e küçük prensesinin kendi partisine gelmeye tenezzül ettiğini söyle."

"Böyle söyleyebilir miyim?"

Annika ve Freya'nın olduğu yöne doğru yürürken, "Umurumda bile değil, suratına Sharpie kalemle yaz," diye mırıldandım.

Kilisenin içinde bir yer gösterici bana zayıfça gülümsüyor ve kilisenin arka tarafındaki küçük bir odayı işaret ediyor. Kapının önünde bir an durup kendimi "öfkeli" olmaktan çıkarıp "öfkeli" olmaya ikna etmeye çalışıyorum.

O zaman ben içeri dalıyorum.

Annika biraz irkiliyor ve makyaj malzemeleri, saç ürünleri ve güllerle dolu bir masanın yanında telefonunu taktığı yerden bana bakıyor. Elbise çantalarından biri duvardaki bir kancaya asılı.

"Hangi cehennemdeydin sen?!" Soğuk bir şekilde kapıyı çarparak kapattım. Annika bana *sinir bozucu* bir *şekilde* küstahça sırtlıyor. "Beni özledin mi?"

Kendini beğenmiş gülümsemesi, odanın öbür ucundan ona doğru hamle yapıp onu arkasındaki duvara yaslamaya zorladığımda bir anda yok oluyor.

"Bu senin için bir oyun mu? Lanet bir *şaka* mı?"

Yutkunuyor ve yanımdan geçip masaya doğru yürüyor ve bir şişe su alıyor. "Oyun değil," diye omuz silkiyor, şişeyi kırıyor ve saçlarını yüzünden geriye itmeden önce yarısını içiyor. "Şaka mı?" Tekrar omuz silkiyor. "Yani, evet, bir tür-"

Bileğini kavrayıp elindeki su şişesini düşürürken, onu kendime doğru çekip döndürüyor ve duvara çarparak üzerine abanıyorum. Bana bakarken yüzündeki tüm şımarıklık ve renk kayboluyor.

"*Affedersiniz?*"

Saçları dağınık. Bir gece önceki makyajı lekeli ve soluk. Gözlerinin altında torbalar var ve üzerindeki alkol kokusunu hâlâ alabildiğime eminim.

Ama *Tanrım*, kız çok seksi.

Açıklanamaz ve tanımlanamaz ve görünüşten çok daha fazlası. Sanki ondan yayılan bir güç var. Belki feromon falan. Ya da... Kim bilir.

Ne olursa olsun, nabzım öfkeden daha fazlası yüzünden hızla atıyor. Tenim zonkluyor, sanki aramızdaki birkaç santim çok uzak bir mesafeymiş gibi.

Benimkini de çelik gibi sertleştiriyor.

"Sorun nedir, Kenzo?" diye mırıldanıyor, gözlerini abartılı bir şekilde kırıştırtıyor. "Endişelendin mi?"

"Yemi yutacağım ve evet diyeceğim."

Yavru köpek suratı yapıyor. "Awww, nasıl-"

"*Senin için değil* prenses," diye homurdandım. "Kız kardeşim için. Bugünün *senin dışında* pek çok insan için anlamı için."

Yavaşça nefes veriyor ve kızıl saçlarını düzeltmeye çalışırken başka tarafa bakıyor.

"Biz... dün gece kendimizi kaptırdık."

"Hangi cehennemdeydiniz? Dün gecedan beri şehrin dört bir yanını arayan insanlar var."

Yüzünü buruşturuyor. "Telefonlarımız bozuldu." "*Nerede. Neredeydin.*

Neredeydin?"

Dolgun alt dudağı dişlerinin arasına çekiliyor. "Lanet olsun Annika, *hiç* havamda değilim. Nerede-"

"Montreal."

İlk başta, onu yanlış duyduğuma *eminim*. Ama sessizlik uzadıkça ve yanaklarına sıcaklık yayıldıkça, yanlış *duymadığımı* anlıyorum.

Ona dik dik bakıyorum. "Şaka yapmadığım konusunda net olduğumdan emin değilim-" "Ben..." Yutkunuyor. "Şaka yapmıyorum."

"*Pardon?*"

"Bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir." "*Ne ile?*"

Zayıfça gülümsüyor. "Polisler mi?" Çenem düştü. "*ABOUT?!*"

"Bir araba."

Lanet olası kulaklarımdan buhar çıkarken bir kez daha mahcup bir gülümseme takınıyor.

"*Kimin lanet arabası?!*"

O lanet olası sırtış yine ortaya çıkıyor ve dişlerim gıcırıyor.

"Şaka yapıyorsun," diye tısladım. "Kız kardeşimle birlikte lanet bir araba çalıp lanet *Kanada*'ya mı gittin?!"

Annika yüzünü buruşturur. "Kötü görüldüğünü biliyorum-" "*HAYIR.*

KAHRETSİN."

Ben kükrerken o titriyor.

"Plan Kanada değildi, sadece-"

Çenesini tuttuğumda inliyor.

"*Lütfen*," diye hırlıyorum sessizce. "Tek bir eğlenceli ayrıntıyı bile atlama." Annika titriyor. "Polisler bizi takip ediyordu ve-"

"Kovalıyorlardı," diye çıkıştım. "*Seni kovalıyorlardı.*"

"Tamam, tamam." Başka tarafa bakıyor. "Evet, polisler bizi kovalıyordu. Ama ilk defa polisler tarafından kovalanmıyorum-"

"Kız kardeşim için öyleydi."

"Şey," diye sırtmaya çalışıyor Annika. "Benim sayemde hapiste değil mi?"

"Senin sayende o karmaşanın içindeydi zaten!" Kükrerim. "*KANADA MI?! Ciddi misin lan sen?!*"

"Şehirden çıktıktan sonra otoyolda Eyalet Polisleri vardı ve bizi takip etmeye başladılar-"

"*Kovalıyorum!!*"

"TAMAM!" diye bağırıyor. "Onlar da bizi takip ediyordu ve tüm bunlardan kurtulmak için I-87'ye çıktık. Onları kaybettik -hoş geldiniz- ama sonra sınırdan sadece iki saat uzakta olduğumuzu fark ettik."

Hayatımı teslim etmek üzere olduğum kadına huğu ve dehşet içinde bakıyorum.

O bir deli. Gerçekten *delirmiş*.

"Yani Montreal'e gitmek gibi mantıklı bir karar mı verdiniz? Ne yani, sarhoş kıçlarınız poutine mi istiyordu?"

"Bu... bu hileli bir soru mu?"

Omuz silerken yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Yani... Bu benim bekârlığa veda partimdi." Başımı salladım. "Kimin fikriydi bu?" "Benim," diye ağzından kaçırıyor, *biraz fazla hızlı. Seni bir saniye içinde bulacağım, Hana.*

"Şimdi," diye mırıldanıyor Annika, bana pis bir bakış fırlatarak. "Eğer bu sorgulama biterse-"

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten bunun son olduğunu mu düşünüyorsun?" Başımı sallayarak alay ediyorum. "İnanılır gibi değilsin."

"Benimle evlenmek *zorunda* değilsin, biliyorsun."

"Maalesef," diye homurdandım. "İkimiz de bildiğimi biliyoruz. Ama hata yapmayın..."

Annika'nın içine girdiğimde nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum, onu tekrar çenesinden yakalıyorum ve yüzüne bakıyorum.

"Seninle evlenmem bunu unuttuğum ya da ortadan kaldırdığım anlamına gelmiyor." Gözlerini deviriyor. "Ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın?"

Söylediği anda oda sessizleşiyor. Çünkü tuhaf bir nedenden ötürü, görünüşte masum olan o küçük "beni cezalandır" cümlesi, bir odada yalnız başımıza, nabızlarımız hızla atarken aramızda dolaştığında o kadar da masum hissettirmiyor.

Hay sikeyim.

O söyler söylemez sikim seğirmeye başladı. Ve saniyeler içinde pantolonumun önünü açıyorum.

Onu dizlerinin üzerinde, göğüsleri ve dili dışarıda, kalçalarını açmış olarak hayal ediyorum. Belki kıkırda bir tıkaç ve boğazında bir tasma, bana bakıp bunun için yalvarırken.

Lütfen beni cezalandırın, efendim?

Dişlerimi sıkıyorum, bu sarhoş edici düşüncelerden kurtulurken sikimin sakinleşmesini istiyorum.

"Hazırlan," diye mırıldandım soğuk bir sesle. "Fazla

zamanımız yok." "Beni tutan *sensin*."

Kırk saniye sonra, başka bir küçük odada elbisesinin fermuarını çekmeye çalışan Hana'nın yanına daldım.

"Hey, merhaba, kapının çalındığını duyduk mu?" diye mırıldanıyor. Önündeki aynadan bana bir bakış fırlatıyor. "Aslında, buna bakabilir misin?"

Başımı sallıyorum, hışımla yanına gidip fermuarı sonuna kadar

çekiyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Gözlerimiz aynada buluştu. Dışarıda Hana'nın dağınık görüldüğü nadir anlardan biri olabilir. Ama her zamanki son derece derli toplu haline dönmesi hiç zaman almadı. Makyajı kusursuz. Saçları her zamanki gür ve parlak düzlüğünde taranmış, sarı çizgiler mükemmel ve düzgün bir şekilde yerine oturmuş.

"*Bu ne lan Hana,*" diye homurdanıyorum kız kardeşime.

"*Pek* havamda değilim, Kenzo," diye iç geçiriyor ve ben ona ters ters bakarken aynada saçıyla oynuyor.

"O lanet kadın," diye hırıliyorum, parmağımı belli bir yere doğru uzatarak, "o-"

"Karın olmak üzere kardeşim," diyor Hana kuru

bir sesle. Gözlerimi deviriyorum. "O bir bela."

Kız kardeşim homurdanıyor. "Kesinlikle öyle." Rujunu yeniden sürerken kendi kendine gülüyor. "Ama söylemeliyim ki, ayak uydurdu."

Kaşlarım çatıldı. "Ne ile?"

"Benimle," diye omuz silkiyor Hana. "O iyi biri.

Ondan hoşlanıyorum." "Seni Kanada'ya götürdüğü için mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Çünkü ne kadar zorlarsam zorlayayım geri adım atmıyordu. Ve beni 'Kanada'ya götürmedi'," diye omuz silkiyor. "O benim fikrimdi. Kahretsin, bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim."

Şaşkınlıkla dönüp ona bakıyorum. "Bir araba çaldın-"

"Teknik olarak nişanlın bir araba çaldı."

"Tanrı aşkına, bekarlığa veda partisinde bunu yapmasına ne sebep olabilir?"

Hana utangaç bir şekilde

sırıttıyor. "Ne var Hana,"

diye homurdandım.

"Çünkü... ona meydan

okudum?" İnledim. "Lanet

olsun."

"Lütfen," diye iç geçiriyor kız kardeşim. "Neyiz biz, din adamı mı? *Kral* olmak üzere olduğunun farkında s ın , değil mi Kenzo? Yani, biraz yaşa."

"Biraz yaşamak vardır, bir de pervasızlık vardır. Aradaki farkı öğren, Hana."

"Bir *kolye* çaldı diye yıllarca bir kadının peşinden gitmek gibi mi? senden?"

Gözlerim kısıldı. "O kolyenin ne olduğunu biliyorsun-"

"Annemin birçok eşyasını almışsın Kenzo," diyor sertçe. "Bende de var. Acaba kolye mi, kız mı, yoksa birinin *seni dövmesi* mi *seni* beş yıl boyunca bu kadar kızdırdı ve öfkeliendirdi?"

Kaşlarım çatıldı. Aslında buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Milyonuncu kez, küçük kız kardeşimin ne kadar zeki olduğunu hatırlıyorum.

"Hazırlansan iyi olur, Kenzo," diyor Hana sessizce. "Neredeyse gösteri zamanı."

Sunağın yanındaki yerimden, yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başladığında gözlerim kalabalığı tarıyor. Sota'ya başımı sallıyorum, o da bana başıyla karşılık veriyor. Babam burada değil ama sorun değil. Dün gece onu gördüm, birlikte yemek yedik ve birkaç kadeh içki içtik, benimle evlilik hayatı, erkek olmak ve diğer şeyler hakkında konuştu.

Gerçek tören için burada olmasına gerek yok. Özellikle de mafya dünyasını çoktan terk ettiğinden beri.

Takeshi bana başıyla onay veriyor, yanındaki Mal da başıyla onaylıyor. Birkaç sıra geride, Drazen Krylov'un Annika'nın ikiz kardeşi Taylor'ın yanındaki koltuğuna yerleştiğini görebiliyorum. Bugün burada olamayan bir diğer kişi de üvey kız kardeşim Fumi. Elbette beni tebrik etmek için daha önce aramıştı ama New York Eyaleti'nin First Lady'sinin mafya düğünlerine katılması pek mümkün değil. Anlıyorum.

Kilisenin arka tarafındaki kapılar açılır. Herkes dönüp Kir'ün Annika'yı koridorda yürütmesini izliyor.

Ve kalbim durdu.

Bunların hepsi birdenbire çok ama çok gerçek olduğu için değil. Kendimi deli bir hırsıza zincirlemek üzere olduğum için değil.

Hayır. Kalbim bir an için durdu çünkü içeri girdiğinde tek görebildiğim ne kadar *güzel* görüldüğü.

Yani...*siktir*.

Sırf benimle dalga geçmek için koridorda Cadılar Bayramı kostümüyle yürütmesini bekliyordum. Ama işte yere kadar uzanan beyaz saten ve tüller içindeydi, bir tarafında inciler özenle küçük çiçek desenleri halinde dikilmişti ve derin yakası ve daldırma sırtı boyunca ipeksi dantelden yapılmış zarif yapraklar serpiştirilmişti.

Tanrım, inanılmaz görünüyor.

Mihrapta bana ulaştıklarında Kir dikkatimi geri çekmek için öksürmek zorunda kalıyor. Onun elini benimkine koyuyor ve sonra bana yaklaşıırken sert bir bakış atıyor.

"Bu kadın benim için bir kız çocuğu," diyor sadece benim duyabileceğim kadar sessiz bir şekilde. "Ve zaten üzerinde senin adının yazılı olduğu bir kurşunum var. Eğer ona zarar verirsen..."

"Yapmayacağım."

"Emin olacağım."

Annika'yı yanağından öpmek için dönmeden önce ön kolumu okşuyor.

Yalan söylemeyeceğim: Bu bile kanımın ısınmasına ve dişlerimin henüz incelemeye hazır olmadığı şekillerde gıcırdamasına neden oluyor.

Rahip sözleri söylerken Annika ve ben birbirimize bakıyoruz. Yeminlerimizi etmeden önce ben onun parmağına bir yüzük takıyorum, o da bana aynısını yapıyor.

"Ve şimdi, Tanrı'nın ve New York Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Annika, toplanan konuklara ve kameralara gülümsemek için yarım bir dönüş yapıyor ve koridordan geri yürüyecekmiş gibi hareket ediyor.

Bunu neden yaptığımı dürüstçe söyleyemem. Gelenek belki. Senaryoya bağlı kalmak ya da bu evliliğin bir aşk ilanı değil, bir barış anlaşması olduğunu anlayamayacak kadar aptal olan herkese bunu "satmak".

Sebepler ne olursa olsun, farkına varmadan hareket ediyorum. Tek bir hareketle Annika'yı belinden yakaladım, dudaklarında bir nefesle onu çevirdim ve vücuduma doğru çektim.

Bana bakarken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "*Sen ne*

sikimsin-"

"Bu."

Ağzım onunkine çarpıyor. Elim çenesini kavrayıp onu kendime çekerken dudaklarımız birbirine yapışıyor. Dilim ağzına dalıyor ve onu yakalıyor.

Ve etrafımızdaki her şey kayboluyor.

Tam kendimi durdurmaya çalışacak ya da en azından az önce başıma ne geldiğine karar verecekken, kilisede kulakları yırtan bir gürültü patlıyor.

Kalabalığın geri kalanıyla birlikte dönüyoruz ve sonra minibüs parçalanmış tahta yağmuru içinde kilisenin kapılarına çarparken kükrüyorum ve Annika'nın önüne atlıyorum. Minibüs iki sıraya çarptıktan sonra enkaza dönmüş ön ızgarasından dumanlar yükselirken ve ön camı örümcek ağlarıyla kaplanmışken, konuklar ve korumaları yollarından çekiliyor ve çılgınlık havayı dolduruyor.

"MAL!" Kükrüyorum. O, Tak ve bir grup adamımız silahlarını çıkarıp minibüsün yanlarına yaklaşmaya başladılar bile. Kir'in adamları da aynısını yapıyor. Bir göz atıyorum ve Drazen'in Taylor'ı arkasında tuttuğunu görüyorum, silahını çekmiş, korumaları tarafından çevrelenmiş bir yan kapıya doğru geri çekiliyorlar.

Hana'ya dönüyorum ama o çoktan Sota ve adamlarıyla birlikte yan kapıya doğru ilerliyor.

"MINIBÜSTEN ÇIKIN!" Mal kükrer. "Şimdi!!"

Yanıt gelmeyince yaklaşıyor. Bütün kilise diken üstünde, sanki bir uçurumun kenarında parmak uçlarımızda sallanıyoruz.

"DIŞARI!" Mal bu sefer tereddüt etmez. Sürücü tarafındaki kapıya saldırıyor, kapıyı açıyor ve silahını içeri sokuyor. Daha bana dönmeden yüzündeki vahşi ifadeyi görüyorum. "Boş!"

Hay sikeyim.

"GERİ ÇEKİL!" Kükreyerek Annika'yı vestiyere açılan kapıya doğru itiyorum ve ardından tüm kilise kaosa sürüklenirken minibüse doğru koşuyorum. "GERİ ÇEKİL! *Mal!* Uzak dur lan oradan-"

Geceyi paramparça eden araba bombasının gücüyle ayaklarımdan geriye doğru savrulduğumda hava ateşe dönüşüyor.

1s

ANN)KA

ALKOL güçlü ve şiddetli ve boğazımdan aşağı ateş gibi yuvarlanıyor. Normalde içkiyi bu şekilde direkt içmem ama son iki saatte olanları düşününce?

Evet. Bence bu gerekli.

Duraksıyorum, bardağı geri çevirip kalanını yutmadan önce votkanın ilk büyük yudumunun mideme yerleşmesine izin veriyorum. Derin bir nefes alıyorum, şişeye tekrar uzanmadan önce bardağı yere bırakırken yüzümü buruşturuyorum.

Dediğim gibi: *gerekli*. Ayrıca, ben yarı Sırp'ım. Su gibi votka içmek benim DNA'mda var.

Daha önce kiliseyi yerle bir eden bombalı araçtan dolayı çok az kayıp var ve mucizevi bir şekilde ölen de yok. Kenzo'nun kardeşi Mal'ın şakağında şarapnelden kaynaklanan kötü bir yara var ve diğer yedi Mori ve Akiyama adamının patlamadan kaynaklanan çeşitli hafif yaralanmaları var.

Kir'in adamlarından Lev, karnına pala gibi bir minibüs parçası yedikten sonra çok kötü durumda. Ama o bile iyileşecek. Şarapnel parçası yiyen diğer dört Nikolayev adamı da öyle.

Başka kimse yaralanmadı.

Patlama kiliseyi sarstıktan sonraki o korkunç anda ilk korkum kız kardeşim içindi elbette. Ama minibüs kiliseye girdiğinde

Drazen zaten onu yan kapıdan dışarı çıkarıyordu ve bomba patladığında dışarıdaydılar. İkisi de iyi.

Görünüşe göre Kir, bomba daha patlamadan önce Freya'yı benzer şekilde dışarı sürüklüyordu ve Sota Akiyama ile Hana da çoktan dışarıdaydı.

Ama tüm bunları bilmeme rağmen... mafyanın içinde büyümüş olmama, ailemin başına gelenleri yaşamış olmama ve uzun yıllar boyunca tehlikeyle iç içe yaşamış olmama rağmen... Olanlar beni hala sarsıyor.

Bu yüzden içiyorum.

Bir büyük bardak daha dolduruyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Bu sefer biraz daha az acıtıyor, ilk kadeh zaten vücudumu biraz uyuşturmuştu ve içimi ısıtmak için içime yerleşiyor.

"*Onu orada tut* Mal," diye homurdanıyor Kenzo odanın öbür ucundaki telefonuna.

Manhattan'da tuttuğu çatı katındaki dairedeyiz; Doğu Central Park'ın yukarısında, şehre bakan iki katlı devasa cam duvarları olan çarpıcı bir yer. Çatı katı seyrek bir şekilde dekore edilmiş ve döşenmiş, çünkü burada fazla zaman geçirmiyor ve New York'ta *olduğu* zamanlarda bile çoğunlukla Sota'nın evinde kalıyor.

Kenzo, içeri ilk girdiğimizde tüm bunları birkaç kelimeyle açıkladı.

"Kızgın olması umurumda bile değil," diye tıslıyor Kenzo, kanepeye tünemiş bana sırtını dönüp pencerelerin yanında volta atarken. "*Hepimiz* kızgınız. Onun şu anki görevi kışının üstüne oturup Sota ve Hana'yı korumak, şehirde kavga aramak için koşturmak değil. Takeshi'ye söyle, rütbemi geri alıyorum ve bu kahrolası bir emirdir."

Votkayı yudumlamaya devam ederken telefonuma bakıyorum.

FREYA

İyi olduğuna emin misin?

BEN

Evet. Bir sürü güvenlik var. Kenzo'nun beş adamı lobiye gözlüyor, artı Kir'in üç adamı.

Kaşlarım örülüyor.

BEN

Sen iyi misin?

Patlamadan sonra Kenzo beni şehrin en güvenli yerlerinden biri olduğunu iddia ettiği buraya getirmekte ısrar etti. Bu arada Freya, Kir'le birlikte onun evine gitti. Onun güvenliği konusunda endişelenmiyorum, çünkü Kir'in evinin geçilmez olduğunu biliyorum. Ama ikimizin de az önce lanet olası bir bombalamaya maruz kalmış olmamız beni endişelendiriyor.

FREYA

Ben iyiyim. Biraz sarsıldım. WTF gibi

FREYA

Kenzo'nun düşmanlarını mı yoksa bizimkileri mi düşünüyoruz?

Henüz bunu bilmek imkansız. Herkesin bildiği tek şey minibüsün kiliseye sürüldüğü ve uzaktan kumanda ile patlatıldığı. Kiralık bir araçtı ve sahte kimlikle kiralandığına dair iddiaya girerim. Kimse bir mafya düğününü bombalayacak kadar aptal olamaz ve cinsel organları boğazlarına tıkılmış olarak ölmek istemedikleri sürece *olası* bir iz bırakamazlar.

BEN

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Yakuza'dan çok Bratva'nın bir hamlesi gibi görünüyor.

Yakuza'nın da açık çatışmaları olmadığından değil. Ancak Japonya'da ateşli silahlar çok kontrollü olduğundan, Yakuza savaşı sessizce yürütme eğilimindedir. Kılıçlar, zehir, bu tür şeyler. Ruslar ise silahlarını ateşleyip bir avuç kovboy gibi ortalığı havaya uçurmayı seviyor.

Telefonuma tekrar bakarken ürperiyorum.

BEN

Kir, Damian'ı izlemeleri için adam gönderdi, değil mi?

Damian'ın son ameliyatı büyük bir başarıydı. Ama onu komadan çıkarmadan önce biraz daha iyileşmesine yardımcı olmak için komada birkaç gün daha kalmasına izin veriyorlar. Onun hastanede çaresizce yattığını, kolay lokma olduğunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyor.

FREYA

Sanki ilk aklıma gelen bu değilmiş gibi?

FREYA

Yoksa
Kir'ün mü?

BEN

Özür dilerim. Biraz
korktum.

FREYA

Aynen. Sadece sana zor anlar yaşıyorum. Evet, şu anda hastanede on kişi falan var.

Yavaşça nefes veriyorum. Tanrıya şükür.

Frey'e güvende kalmasını ve daha sonra tekrar mesaj atmasını söyledikten sonra kendime bir bardak votka daha dolduruyorum ve yarısını geri deviriyorum. Sonra Taylor'ı kontrol ediyorum. Belli ki Drazen'in lüks kule çatı katında güvende ve sağlam bir şekilde saklanıyor, muhtemelen kocasını tanıdığı için etrafı bin kadar koruma ve lanet olası hava desteği ile çevrili.

Bugünkü saldırının hedefinin ne Drazen ne de kız kardeşim olduğu da oldukça açık.

BEN

Nasılsın?

TAYLOR

Biz iyiyiz. Yani Drazen şu anda tüm şehri yerle bir etmeye hazır. Ama onu sakinleştirdiğimde, iyi olacak.

İkizim olabildiğince güvende olduğu için mutlu bir şekilde sırtıyıyorum. Aynı zamanda, bunun o oradayken olmasından *nefret* ediyorum - hayatımın karmaşası neredeyse *onun* yaralanmasına neden oluyordu.

Sonunda telefonumu kapattığımda, yanımda duran bardağı parlatıyorum ve dolduruyorum... lanet olsun. Resmen sayıyı kaybettim. Ama titremeyi bıraktım, bu da bir şey mi?

Odanın diğer ucunda Kenzo sessizce Japonca konuşuyor. Gerçekten hiç bilmiyorum ama ses tonundan muhtemelen Sota ile konuştuğunu tahmin edebiliyorum.

İçkimi yudumluyorum, onu izlerken kendimi sıcak ve bulanık hissediyorum.

Benim kocam.

Yüzümü buruşturarak inliyorum.

Lanet olsun, bunu söylemek garip geliyor, kafamın içinde bile.

Kendimi bir kez bile evlenmiş olarak hayal etmedim. Gençken ve kaçarken, romantizm ya da bir erkekle konuşmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Hayatta kalma mücadelesi verirken biriyle çıkmak, hatta flört etmek çok zor.

Sonra, tabii ki, *o* vardı. Ama....

Bardağı dudaklarıma götürüp derin derin içerken ürperiyorum.

Bu başka bir şeydi. Cehennemdi. Bir hapishane. Ve adını vermeyeceğim kişiyle en acınası anlarımda bile, *bir kez* bile bunun evlilikle sonuçlanacağını düşünmedim.

Ve bana yaşattığı dehşet geride kaldıktan sonra, başka bir adama zar zor bakabiliyordum. Biriyle çıkmak şöyle dursun. Ya da birine aşık olmak. Ya da birine *dokunmak*...

Gözlerim loş çatı katında gezinirken içime sıcak bir his yayılıyor. Ben Kenzo'yu izlerken dışarıda yağmur hafifçe yağıyor ve yüksek cam duvara çarpıyor. Hâlâ telefonla konuşuyor, ama ben ona bakarken, sırtı bana dönük, ceketini silkiyor ve kravatından kurtuluyor. Gömleğinin düğmelerini açıp sıyırırken telefonu geniş omzuna yaslıyor.

Dudağım dişlerimin arasından kayıyor.

Votka şu anda içimde *çok* iyi hissettiriyor.

Gözlerim yavaşça Kenzo'nun geniş, kaslı, yaslanmış sırtında geziniyor. Derisine yayılan *irezumi* tarzı Yakuza mürekkebi, gergin kasları sıkıldıkça dalgalanıyor.

Aşağı, kızım.

Kenzo Japonca son birkaç kelime söylüyor, aramayı bitirip telefonu cebine koymadan önce sertçe başını sallıyor. İç çekerken sırtını bana dönüyor.

Ağır bir şekilde ve ilk kez, onun kendini beğenmiş, çelik bakışlı Yakuza prensinden daha fazlası olduğunu anlıyorum.

Adam... *önemsiyor*. Hem de çok. En azından kendi ailesini. Şu anda, gelecekteki imparatorluğunun ağırlığının omuzlarına çöktüğünü ve sırtının bu ağırlığın altında neredeyse eğildiğini görebiliyorsunuz.

Aniden döndüğünde hafifçe irkiliyorum. Gözleri çatı katından benimkilere dikiliyor. Yontulmuş çenesi biraz dalgalanıyor ve boynunu çevirdiğinde göğüs kasları esniyor.

Lanet olsun, adam *parçalanmış*.

Sert, yağsız kaslar kaburgalarından aşağıya doğru kıvrılıyor ve karnını sarıyor. Bana doğru yürümeye başladığında karın kaslarının belirgin sekiz paketi sıkışıyor, göğsündeki ve kollarındaki mürekkep her adımda dalgalanıyor.

Gözlerim, karanlık bir yoldaki uyarı işaretleri gibi, kalçalarını elbise pantolonunun beline doğru kesen günahkâr bir şekilde tanımlanmış v çizgilerine düşüyor.

Dikkat. Geri dönün. Tehlike ileride. Uzak dur, Annika.

"Şuna bir bakayım."

Alçak, hırıltılı sesi gözlerimi bedeninden yüzüne çekiyor. Sonra aşağı bakıyorum, bakışlarını takip ederek gelinliğimden sızan kanı uyluğumun üzerinden görüyorum.

Buraya ilk geldiğimizde banyoda kontrol ettim. Hiç de kötü bir kesik değil. Satendeki yırtıktan yola çıkarak, yanımdan geçen kilise sırasının ya da belki de minibüsün bir parçası olduğunu tahmin ediyorum.

Beni *tam* olarak geçmedi.

"İyiyim," diye omuz silkiyorum, bardağımı kaldırıp boşaltıyorum. "Önemli bir şey değil. Buraya geldiğimizde banyoda bandajladım bile."

Kara kaşları çatılıyor. "Bunu sadece bir kez soracağım," diye homurdanıyor ve bana yaklaşıyor.

Masadan votka şişesini alıyor, dudaklarına götürüp uzun bir yudum alırken bana bakıyor. Sonra bir tane daha.

Masaya geri koyduğunda, bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Tamam:

Seni kim öldürmeye çalışıyor?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Birinin beni öldürmeye çalıştığını kim söyledi? *Sen* gelecek vaat eden birisin-"

"Ölmemi isteyen tüm insanların farkındayım. Hatta *Kir*'in ölmesini isteyebilecek insanların da bir şekilde farkındayım. Ve bu onlardan biri değildi."

Gözlerimi deviriyorum. "Nesin sen, Sherlock Holmes mu? Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü kendime gözlemci olmayı öğrettim," diye homurdanıyor. "Ve etrafıma karşı dikkatli olmayı. Bazı insanların aksine."

Onu tersledim. "Ne kadar harika olduğun hakkında konuşmak zorunda hissediyorsan, banyoda daha iyi bir konuşmacı olabilecek bir ayna var."

"Komik," diye mırıldandı. "Geçen gün ateş eden kişi *sana* nişan almıştı." *Sence arkasında o mu vardı? Tetikçi yani.*

Zihnimdeki karanlığın içinden adını bilmediğim kişinin yüzü belirince irkiliyorum.

Ama hayır. O olamaz.

Beni öldürmeye çalıştığında gölgelerde saklanmazdı.

"Bugün son birkaç hafta içinde ikinci kez biri beni ya da ailemi öldürmeye çalıştı ve ben bunu genellikle ayda bir kezle sınırlamak isterim. Cevap istiyorum. Hemen şimdi."

Karın kaslarını sıkarak şişeye tekrar uzanıyor, üzerimde yükseliyor ve şişeyi dudaklarına götürüyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Cevaplarım yok, çünkü bugünün arkasında kimin olabileceği konusunda sizden daha fazla fikrim yok."

"Saçmalık. Annika-"

"Ne yapacaksın?" Öfkeyle tükürdüm, şişeyi yere bırakır bırakmaz kaptım ve ağır bir yudum aldım. "Sana bir isim verene kadar bana işkence mi edeceksin?"

"Hayır. Ama sanırım sizi cezalandırmaktan bahsediliyordu."

Yüzüm sıcaktan patlıyor ve başka tarafa bakarken dudağımın dişlerimin arasında büzüldüğünü hissedebiliyorum.

"Yarana bir bakayım." "Ben iyiyim," diye mırıldandım sessizce.

"Cehennemliksin." Gelinliğin eteklerine uzanmaya başlıyor. Eli oraya varmadan önce, beceriksizce, votkayla yavaşlatılmış bir hareketle tokat atıyorum.

"Beni yalnız bırakın."

Kenzo gözlerini deviriyor. "Her zaman bu kadar inatçı mısınız?"

"Nişanlanmadan önce dokuz saniyeden fazla konuşmuş olsaydık bileceğin şeyler."

Gözleri kısıldı. "Sanırım dokuz saniye konuşmaktan daha fazlasını yaptık." "Gerçekten mi? Unutmuşum," diyorum omuz silkerek.

"Bazılarımız *onları uyuşturduğunu ve soyduğunu* unutmadı," diye sertçe homurdanıyor. "Şimdi baş belası olmayı bırak ve yaranı görmeme izin ver."

"Senin de kanaman var."

Bileğine bakıp kaşlarını çatıyor, sanki tenindeki kırmızıyı ilk kez fark ediyormuş gibi.

"Bu benim kanım değil," diye homurdanıyor ve kanını pantolonuna siliyor. "*Oh.*"

"Şimdi bana yaranı gösterecek misin, yoksa yaranı görmek için üzerindeki elbiseyi mi keseceğim?"

Kenzo cevap beklemeden tam önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Gelinliğimin eteğini tutarken onu neredeyse şaşkınlıkla izliyorum.

ve yavaşça dizlerimin üzerine doğru itiyor. İri, damarlı elleri, kişisel alanımı işgal etmek gibi bir kaygı duymadan dizimin ve kalçamın arkasından kolayca geçiyor. Bacağımı biraz kaldırarak elbisenin o tarafta daha yukarı çıkmasına neden oluyor.

Daha yakına eğilip kaşlarını çatarken yüzüm zonkluyor.

"Sen yara sarmayı nereden öğrendin TikTok?" diye homurdanıyor, banyoda üç yara bandı ve eski bir bantla yaptığım yarım yamalak işe kaşlarını çatarak bakıyor.

"*Sorun* değil," diye mırıldanıyorum.

"Olmayı bekleyen lanet bir enfeksiyon. Kımıldama."

Kenzo uzaklaşır, oturma odasının loş ışığının dışında karanlığın içinde kaybolur. Birkaç dakika sonra elinde bir ilk yardım çantasıyla geri döner.

Hala gömleksiz.

Dikkat dağıtıcı bir şekilde gömleksiz.

Başım biraz dalgalanıyor, alkol damarlarımda yanıyor. Kenzo önümde tekrar dizlerinin üzerine çökerken hiçbir şey söylemiyor. Bir kez daha dizimi yana doğru itiyor.

Eli uyluğumun iç kısmından dizimin birkaç santim ötesine kadar kayarken nefesim kesiliyor. Uzun, güçlü parmakları bandın ve yara bandının kenarını kavırıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan berbat bandajımı çekip çıkarıyor.

"*Kahretsin!*" Bacağım geri çekilirken tıslayarak irkiliyorum. "Ne oluyor lan!"

"Kıpırdama," diye mırıldanıyor bana bakmadan. Bacağımı tekrar tutuyor, biraz kabaca - dürüst olmak gerekirse, şu anda umurumda değil - kesiğe bakıyor, sonra aşağı uzanıyor ve ıslak bir antiseptik mendil getiriyor. Kalçamdaki küçük yaraya sürerken sertçe tıslıyorum.

"*Siktir!*" Bacaklarım tekrar sarsılmaya

başladı. "Sakin ol amına koyayım."

Gözlerimi deviriyorum. "Başucundaki tavrın çok *boktan*, bilgin olsun!"

Kesiği tekrar kabaca silerken ona ters ters bakıyorum.

"Ah... özür *dilerim*," diyor, sesinde en ufak bir özür belirtisi olmadan. Gülümsüyor. *Gülümsüyor* amına *koyayım*.

Pislik.

O kesiği temizlemeyi bitirirken sızlanmayı reddederek dudaklarımı büzüyorum. Sonra üzerine bir bandaj yapııştırıyor, kenarlarına bastırıyor ve hızlıca yapııştırırken cildimi çukurlaştırıyor.

"İşte," diye homurdanarak çenesini yaptığı işe doğru salladı. "Çok daha iyi."

Kuşkusuz, onun çalışması doktora gitmişim gibi görünüyor. Benimki kafayı bulmuş bir rakun yapmış gibi görünüyordu.

"Harika," diye mırıldandım. "İşimiz bitti mi?"

"Neredeyse."

Çabucak gerçekleşir. Ama bir yandan da sanki o an saatlerce sürmüş gibi geliyor. Kenzo eğilip başparmağıyla bandajı hafifçe okşarken gözlerim yavaşça açılıyor ve ağzım açık kalıyor.

Yavaşça ağzını indiriyor. Dudakları kısa, yumuşak bir öpücükle beyaz gazlı beze yapışıyor.

Bir an için ikimiz de donup kaldık. Dudakları bandajımın yarım santim üzerinde geziniyor, sıcak nefesi çıplak tenimle alay ediyor. Nabzımın kulaklarımda güm güm attığını hissedebiliyorum, parmakları kalçamı daha sıkı kavırıyor, gücünün ham gücü parmak uçlarından içime akıyor.

Tekrar eğilip dudakları bir kez daha bandajıma değdiğinde ürperiyorum. Koyu renk gözleri yavaşça benimkilere kayarken nefes alış verişim kesik kesik, sessiz bir hal alıyor. Ağzını yavaşça bir santim daha yukarı kaldırırken bakışlarımı korkusuzca ve acımasızca tutuyor.

Bu kez dudakları çıplak tenime değiyor. İçimde bir elektrik zonkluyor, karıncalanıyor ve her uzvumu gergin, uğultulu bir enerjiyle kızdırıyor. Kenzo'nun kalçamdaki güçlü elleri biraz daha yukarı itiyor ve elbiseyi onlarla birlikte yukarı kaldırıyor.

Ağız onu takip ediyor ve karıncalanan tenime alaycı, yumuşak, heyecan verici bir öpücük daha bırakıyor.

Hay sikeyim.

Gelinliği daha da yukarı itip neredeyse külotuma kadar kaymasına izin verirken ikimiz de tamamen sessiziz. Ağız tenime yumuşak, ıslak bir öpücük daha kondurduğunda nefesim kesiliyor ama bu sefer biraz daha sert.

Daha ısrarcı.

Daha az
titreşimli.

Zorlu.

Elleri cesurca kalçamdan yukarı kayarak bacağımı iterken boğazımda oluşan istemsiz iniltiyi ısııyorum. Elbiseyi belime kadar itiyor ve bacaklarımı ahlaksızca açarken vücudumdan ve yüzümden kavurucu bir sıcaklık fışkırıyor.

Ağızını daha yukarılara taşıırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bu sefer, dudakları tenime değdiğinde, ardından dişlerinin çıplak iç uyluğumdaki keskin - ve gerçekten keskin - ısırtığı nefesimi kesiyor.

"*Siktir...*" Nefes nefese bir iniltiyle boğuluyorum, gözlerim büyürken boğazım kendi içine kapanıyor.

Sonra tekrar yapıyor, dişleriyle beni aynı lanet noktada tekrar işaretliyor. İrkiliyorum, derimde zonklayan, beni elektriklendiren ve kalçalarımı titreten çiğ, erotik bir acı. Dili beni az önce ısırıldığı yeri ısıtırken göbeğimin sıkıştığını ve meme uçlarımın gerildiğini hissedebiliyorum.

"*Kenzo,*" diye mırıldanıyorum sessizce. "Ne..."

"Seni uyarmıştım prenses," diye gürlüyor karanlık bir sesle, ağızını tekrar indirmeden önce gözlerini benimkilere dikeyor. Dişleri tenimi tırmıkladığında çılgılık atıyorum, ardından dilini yavaşça, ıslak bir şekilde kaydırıyor.

Bakışları bacaklarımın arasına düşüyor ve gözlerindeki çiğ, siyah ateşin, sadece ince bir dantel şeridiyle örtülü uyluklarımın tepesine kilitlenirken acımasız bir şeyle titreştiğini izliyorum.

"Benim karım olduşunda, kelimenin tam anlamıyla öyle
olacak." Bacaklarımı kabaca iterek ayırıyor ve beni açıyor.

"Sen..." Güçlü eli kalçamı yukarı iterken kelimelerim boğazımda
düğümleniyor. "Yapamazsın-"

"İzle beni."

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama kalçama bir tokat atarak onları
tekrar ayırıyor ve inlememe neden oluyor. Dudakları bir kez daha tenime
değiyor ve dişleri tekrar oynamak için ortaya çıktığında çığlık atıyorum.
Etime batan dişlerin acısı içime doğru bir zonklama gönderiyor ve eli
cesurca bacaklarımın arasına kaydığında hâlâ ısırığın etkisiyle titriyorum.

Lanet olsun.

Kenzo'nun kocaman eli ıslak külotumun içinden şişmiş amımı avuçluyor.
Yüzüm sıcaktan yanıyor. Elinin durduğu yere bakarken gözlerim kapanıyor,
izliyorum, bir parmağını kaygan dantelden dudaklarıma doğru sürüklerken
bir inilti ısırıyorum.

Nefesim ağırlaşıyor ve kesiliyor, meme uçlarım elbisemin iç kısmına
sürtünürken tenimin her yeri karıncalanıyor.

Gözlerimiz

kilitlendi ve ben

hıçkırdım.

Anne. *Şerefsiz.*

Kenzo'nun kaşları çatılır ve eli geri çekilmeye başlar.

"Ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçtı.

Eli olduğu yerde kalıyor, avucu muhtaç seksime değiyor. Ama parmağı
artık hareket etmiyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Sarhoşsun," diye homurdanıyor

sessizce. "*Hayır, sarhoş değilim.*"

Lanet olsun. Dudaklarımdan dökülen sözcüklerin bulamacını ben bile duyabiliyorum. Gözlerim yan masaya kayıyor, boş bardağa ve içinde *büyük* bir çukur olan votka şişesine takılıyor.

Tamam, belki de tüm votka beni yakalıyor. Bir intikamla.

"Ben gerçekten *hiç*-"

"Evet," diye hırılıyor.

"Öylesin."

Elini çektiğinde yaşadığım hayal kırıklığından nefret ediyorum. "Ne?" diye mırıldanıyorum. "Sarhoş bir kıza dokunmayacak mısın?" Kenzo ayağa kalkmaya başlarken hiçbir şey söylemiyor.

Yüksek sesle homurdanıyorum. "Wowwww. Ben de seni sert Yakuza belalısı sanıyordum."

"Bu da cinsel saldırıyı mı gerektiriyor?"

"İstekli olana tecavüz edemezsin."

Bu kelimeler ağızımdan çıktığı *nanosaniyede* sanki anında ayılıyorum. Yüzümde sıcaklık patlarken elim ağızıma çarpıyor.

Neyim var benim?

Bu sözler evrene yayıldığında olan tek şey bu değildir. Kenzo taşa dönmüş gibi donar. Gözleri her zamanki yoğun karanlık ateşinden, gazap ve kötülükle zonklayan bu nefes kesici karanlığa dönüşür.

Yavaşça, o gözler benimkilerle kilitleniyor ve içimde bir alev dalgalanıyor.

"Bir *daha* söyle," diye hırıldıyor, sesi beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran karanlık bir enerjiyle dalgalanıyor.

Gelinlik kalçalarıma dolanmış, ü z e r i m e abanmış bir halde, açık saçık kalçalarımın arasına çömelip yukarı doğru ilerlerken ürperiyorum. O

uzanıyor ve güçlü parmakları boğazımı bir mengene gibi s a r a r k e n inliyorum.

"*Dedim* ki," diye vahşice homurdanıyor. "Bir *daha söyle.*" Titriyorum ama başımı sallıyorum. "Hayır."

Kenzo'nun dudakları canavarca kıvrılıyor.

"*Dikkatli* ol prenses," diye mırıldanıyor. İçime doğru eğildiğinde bir iniltiyi bastırıyorum, ağzı boynumu ve kulak mememi okşarken vücudu kalçalarımı aralıyor. "*Bu kelimeye alışabilirim ve biraz fazla hoşuma gidebilir.*"

Ürperiyorum, korku ve ham şehvetin baş döndürücü bir karışımı patlıyor, içime ve damarlarıma sıvı ateş yağıdırıyor.

"I-"

"Ellerimi üzerinde mi istiyorsun?" diye hırlıyor.

Eli kabaca bacaklarımin arasına girip külotumun üzerinden zonklayan amımı avuçlarken haykırıyorum. Parmakları kenarın altından kayarken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Kolu sarsılıyor, kaslı ön kolu dalgalanıyor ve lanet olası danteli benden *koparıyor*.

Bu sadece başlangıç.

Aniden, hiçbir uyarı olmadan, iki kalın parmağın muhtaç dudaklarımin arasına itildiğini hissediyorum. Onları kabaca içime sokup derinlere iterken boğazımdan çiğ, ağrıyan bir inilti kopuyor.

"*SİKTİR....*" Ellerim içgüdüsel olarak kaslı ön koluna uzanıp onu kavrarken titreyerek boğuluyorum.

"Peki ya *şimdi* prenses," diye hırlıyor tehlikeli bir şekilde. Parmakları dışarı kaymaya başlıyor, ancak anında geri giriyor ve g noktama doğru kıvrılıyor.

"*Oh...*" Parmaklarını ağrıyan, ıslak amıma sokup çıkarmaya başladığında inliyorum, titriyorum ve ürperiyorum.

Sonra vitesi yükseltiyor ve beni daha da sert ve kabaca parmaklamaya başlıyor.

"Ya *şimdi*?" diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

"*Evet...*" Acınası bir şekilde boğuluyorum, karanlık zevk dalgaları şişmeye ve içime çarpmaya başladığında ona yapışıyorum.

Alkolün damarlarımda dolaştığını hâlâ hissedebiliyorum. Sarhoşum, *çok* sarhoşum.

-Ama tek yaptığı içimdeki yangına körükle gitmek. Oda dönüyor ve duyularım dönüyor ve nabız atıyor. Sarhoşluğa yavaşça iniş, vücudumdan sığıttığı karanlık zevkle el ele yürüyor ve tek yapmak istediğim bu dalgayı sonsuza dek sürmek.

"Karımın bu kadar çaresiz, muhtaç bir *sürtük* olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye tıslıyor Kenzo kulağıma.

Yüksek sesle inliyorum.

"*Daha fazla*," diye çaresizce inliyorum, kendimi onun etrafında

kasılmış hissediyorum. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "*Daha mı*?"

diye hırlıyor. "Ne açgözlü bir *sürtük*."

Aniden üçüncü bir parmak daha ekledi. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ağzım bir anda daha önce hiç olmadığım kadar doluyor.

"*Şiiiiit...*" İnliyorum.

Daha açık saçık konuşmak

isterdim. Ama bu....

Sikeyim.

Bu gerçek değil. Bağlayıcı değil. Dünya dışı. Kocaman parmaklarının amımı genişletmesi ve beni sınırlarıma kadar doldurması, votkadan bile daha sarhoş edici - umutsuz zevk ihtiyacıyla karışan ağırlı bir adrenalın patlaması.

Ağzı boynuma düşüyor ve sertçe ısırıldığında haykırıyorum. Parmakları boğazımın etrafında daha sıkı kıvrılıyor, kan akışımı ve oksijenimi damarlarımdaki alkolün girdap hissini başka bir dünya seviyesine taşıyacak kadar kesiyor.

Her şey bulanıklaşıyor ve sıvı ateşe dönüşüyor. Tenim canlanıyor ve ona daha fazlası için yalvarıyorum, daha fazlası, daha *fazlası* için, boynumu

dişleriyle kabaca vahşileştirirken ve

beni unutturmak için parmaklar.

"Neden iyi bir oyuncak olup açgözlü küçük sürtük gibi benim için gelmiyorsun, *karıcığım*?" diye kulağıma hırlıyor. Üç büyük parmağı içime girmeye devam ederken başparmağı klitorisimi ovmaya başlıyor. "*Şimdi* iyi bir kız gibi elime boşal."

Güzelmiş. Sikeyim. Tanrım.

Patladığımda, sanki gerçekliğin kendisi etrafımda bulanıklaşıyor. Sanki bildiğim dünya bir anlığına odaktan çıkıyor ve beni boşluğa doğru serbest düşüşe geçiriyor. Haykırıyorum, ellerim ön kolunu olabildiğince sıkı kavırıyor, parmakları içimde derinlere kıvrılırken dövmele derisinin altındaki tendonların ve kasların dalgalandığını hissediyorum.

Beni son bir kez ısırıyor ve titreyen dudaklarımdan iniltili bir çığlık koparıyor. Sonra parmakları bacaklarımdan arasından kayıyor. Ağzı ve eli boynumdan ve boğazımdan çekiliyor.

Kahretsin.

Başım dönüyor ve orgazm bunun bir parçası olsa da, belli ki içtiğim birkaç kadeh votkanın etkisi de aynı anda üzerime çökmeye başlıyor. Oda biraz dönmeye başladığında dişlerimi birbirine geçirip sandalyeye yapışıyorum.

Birdenbire kaldırılıyorum. Sersem bakışlarımı yukarı sürüklüyorum ve sonra Kenzo'nun gözlerine bakarken yüzüme yayılan bulanık bir gülümseme hissediyorum.

Beni bir yere taşıyor, bir kolu dizlerimin altında, diğeri sırtımda, sanki bir bebekmişim gibi.

"Nerede..." Mırıldanıyorum, kelimelerim fena halde bulanıklaşıyor.

"Nereye gidiyoruz?" "Yatağa," diye homurdanıyor sertçe.

İçimdeki sıcaklık zonkluyor.

"*Şimdi beni becerecek misin?*"

Kaşlarını çatıp başını salladığında hayal kırıklığına uğramaktan

nefret ediyorum. "Hayır."

Dudaklarım huysuzca bükülüyor. "Neden?" Beni çatı katına taşırken güçlü kollarına doğru sarkarak sızlanıyorum. "Matsui Aki'nin sürtük kızı olmadığım için mi?"

Bunu söylediğimde sırtıyor. Bundan ben de nefret ediyorum, lanet olsun.

Büyük, loş ışıklı, çok erkeksi bir yatak odasına giriyoruz. Beni kocaman, delicesine yumuşak bir yatağa bıraktığında biraz fazla dramatik bir şekilde nefes alıyorum. Vücudumun yatağa sokulduğunu hissedince sırtıyorum.

"Sen baygınken seni sikmeyeceğim," diye homurdanıyor Kenzo, gözlerim kapanmaya başlarken üzerime bir battaniye çekiyor.

"Yapabilirsin."

Anında donuyorum. O da öyle, battaniye yarıya kadar üzerimde. "Az önce ne dedin sen?"

Sesinde ölümcül, tehlikeli bir yan var. Gözlerimi açtığımda bana doğru eğildiğini görüyorum, siyah gözleri gözlerimi delip geçiyor ve vücudumdaki tüm sinirleri karıncalandıran küçük sinir titreşimleri gönderiyor.

"Ben... hiçbir şey-"

Eli tekrar boğazıma dolanıyor. "*Az önce ne dedin sen?*" diye hırlıyor.

"Ben... *Yapabileceğini* söyledim," diye fısıldıyorum nefes nefese.

Gözlerim tekrar kapanıyor. Yatağın rahatlatıcı kucağı beni bütünüyle yutmaya başladığında ağzım gevşiyor.

"Sik beni..."

Battaniyeyi üzerime çektiler. "Biraz uyu prenses."

O zaman ben yokum.

KENZO

"İÇERİ GEL."

Mal çatı katına giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Sıradan bir Cuma mı?" diye sorarak beni süzdü. Daha önce giydiğim gömleğim hâlâ üzerimde yok. "Özür dilerim, senin için daha güzel bir şeyler mi giymeliydim?"

Sırıttıyor ve gözlerini deviriyor. "Yeni gelininiz şu anda bu kadar rahat mı giyiniyor?"

Ona doğru dönerken göğsümde hararetli bir şey parlıyor. "Şu hayal gücünü hemen şimdi durdurmaya ne dersin?" diye sessizce hırlıyorum.

Mal kaşlarını çatar ama tek kelime etmez.

Söylemesine gerek yok. Ben zaten düşünüyorum. *Bu da neydi böyle?*

Bu akşam düğünden önce Takeshi'nin Annika'nın yüzüne vurmasına verdiğim tepkinin aynısı. Konu Annika olunca bu korumacı, hatta *aşırı* korumacı diyebileceğim içgüdü.

Bunu daha önceki hareketlerimi anladığım kadar anlıyorum, ellerimi onun üzerine koyduğumda ve o sarsıcı orgazmı vücudundan çıkarana kadar ellerimi onun üzerinde *tutmayı bırakmadığımda*.

Yapabilirsin.

Kara, sapkın ve canavarca bir şey içimde kükreyerek uyanıyor.

Yaptığım hiçbir şeyden utanmadım: öldürmekten, sakatlamaktan, gasp etmekten. Hayatları mahvetmek ve sayısız başkalarını almak. Yaptığım kötü şeyler yüzünden tam olarak sıfır dakika uyku kaybettim. Benim dünyamda bunları yapmak *zorundayım*.

Bu utanç eksikliği daha *kişisel* zevklerime ve cinsel eğilimlerime kadar uzanıyor.

Ücretsiz
kullanım.

Somnofili.

Kontrolü tamamen ele almak, belki de bir partner bir şekilde aciz kaldığında...
ya da uykuda.

Tekrar söylüyorum, bu şekilde sevişmek istediğim için kesinlikle utanmıyorum. Ama içimdeki küçük bir parça belki de *utanmam gerektiğini* biliyor.

Ve parmaklarım henüz içindeyken, teninin tadı hala dudaklarımdayken ağzından çıkan o sözler... Benim için paramparça olduktan ve alkolün etkisiyle unutulmaya yüz tuttukten sonra...

Tanrı yardımcım olsun, neredeyse yapıyordum.

On dakika daha yatak odasında durup onun uyumasını izledim.

Elbisesini çıkardım.

Bacaklarını ayırıp sikimi okşamış, gözlerimi onun küçük pembe amcığına dikmiş *olabilirim*.

Ama o kadarla kaldı. Şimdi çarşafların altında, benim korkunç bakışlarımdan ve arzularımdan uzakta.

"İçki?" Mal'a homurdandım.

Ben bar arabasına doğru yürüyüp ikimize de birer kadeh Yamazaki 18 doldururken başıyla onaylıyor.

"Sadece adını andığım için kafamın kopması riskini göze alarak," diye sırtıyor, "Annika nasıl? Yani daha önce olanları kastediyorum."

Bardağı ona uzattım. "O iyi. Şimdi uyuyor."

"Bu çok baktandı, Kenzo," diye sessizce homurdanıyor. "Ve ikimiz de bu evliliğin ne olduğunu biliyoruz, ama yine de. Bunun kendi düğününde olmasına üzüldüm."

"Hey, daha sonra orada durup herkes yeni gelinime gerçekten aşık mıyım gibi davranırken herkesin elini sıkmak zorunda kalmaktan iyidir."

Kıkırdıyor ve Japon viskisinden bir yudum aldığı anda gözleri bir anlığına kapanıyor.

"Siktir, tadı evim gibi."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Kyoto'yu özleyiyor musun?"

Başını sallıyor. "New York benim için sorun değil. Yine de aynı şey değil."

"Bazen ben de öyle hissediyorum-" Mal ışığa biraz daha döndüğünde kaşlarım çatılıyor ve boynunun yan tarafında zincirle vurulmuş gibi koyu bir iz görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu patlamadan mı oldu?"

"Ne?"

Çenemi sallıyorum. "Boynun."

Kaşlarını çatıyor ve eli o noktaya dokunmak için kalkıyor. Yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir şey yanıp sönüyor. Ben daha fazla üzerinde durmadan bakışları kayboluyor ve elini sallayarak uzaklaşıyor.

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen." Boğazını temizliyor.

Alnındaki bandajı başımla işaret ediyorum. "Peki kafatası nasıl?"

"Yaşayacağım, Kenzo," diye iç geçirdi. "Her neyse, o lanet olası bombayla ilgili bir şey çıkıp çıkmadığını görmek için taşları ters çeviriyordum."

"Ve?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey. Her kimse, saldırı özellikle bize ya da Sota'ya değildi. Doğrudan değildi. Hatta belayı kendim aramaya çıktım ve Nam Dae-Hyun ile buluştum."

Kaşlarım sertçe kalkıyor. "Ciddi misin lan sen?"

Dae-Hyun, New York'ta orta düzey bir *kkangpae* -Kore suç örgütü- yönetiyor. Onlarla tam olarak "savaşta" olduğumuzu söyleyemem. Ama diyelim ki Nam beni ya da bir aile üyesini arabasının önünden geçerken görse çok hızlı fren yapmazdı.

Mal sırtıyor. "Bir masaj salonunda mutlu sona ulaşmaya çalışırken sözünü kestim. Pek heyecanlanmadı."

Başımı salladım. "Bu düşüncesizceydi."

"Ama çok komik," diye kıs kıs gülüyor. "Her neyse, ne olduğu konusunda onu oldukça sıkıştırdım. Saldırıyı üstlenmesi, hatta bu konuda yalan söylemesi için her fırsatı verdim. Bu adam sırf bizden kan aldığını *iddia* etmek için çivilerin üzerinden geçer ya da kendi annesini satar."

"Hiçbir şey mi?"

Başını sallar. "Hayır, o değildi. O değildi. *Tanıdığı* biri bile değildi. Bu da potansiyel listemdeki son isimlerin üstünü çiziyor." Bardağından ağır bir yudum alıyor. "O her kimse, bizi hedef almıyordu."

"*Emin* misin?"

Mal boğazını temizler. "Matematiğimi iki kez kontrol etmek ister misin? Nam bir aptal olmaya karar verdi ve ben onun yarıda kesilen el-iş seansından çıkarken üzerime atlamaya çalıştı."

Kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

"*Ben* iyiyim," diye omuz silkiyor. "Ama bu geceyle ilgisi hakkında ona k e n d i n sormak istersen, bunu yapabilirim. Çabucak."

Mal sırtıyor.

"Biraz gezmek isterseniz aşağıda arabamın bagajında olabilir de olmayabilir de."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama onun işin içinde olduğunu düşünmüyorsun."

"Hayır. Ancak, her kimse bir daha denemesi ve bir dahaki sefere sizi ya da yeni eşinizi kaçırmaması konusunda oldukça güçlü bir umudu olduğunu ifade etti."

O siyah, erimiş lav yine göğsümde dalgalanıyor.

Mal'ın kararına güveniyorum. O öyle diyorsa, Nam'ın bombalamayla bir ilgisi olmadığına inanırım.

Yine de pisliğin teki.

Anlamsız şiddet genelde Takeshi'nin tarzıdır. Ama ne diyebilirim ki? *Güzel bir geceydi.*

"Neden gidip Nam'la iki kez kontrol etmiyoruz?" diye sessizce homurdandım.

BİR SAAT SONRA, çatı katıma geri döndüm. Mal, Sota'nın evine geri döndü.

Nam Dae-Hyun Mt. Sinai'de, muhtemelen çenesine tel takılıyor ve kırık kolu alçıya alınıyor.

Umarım oradayken ona biraz terbiye enjekte edebilirler.

Sessizce yatak odama dönüyorum, yol boyunca gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum. Yatağın ayak ucunda durmuş, New York'un neon ışıklarıyla aydınlanmış Annika'nın uyumasını izliyorum.

Mal haklıydı. Bu geceki saldırının hedefi biz değildik.

Bakışlarım yeni evlendiğim kadının üzerinde gezinirken çenem geriliyor.

Bu gece hedefin *o* olabileceğini düşünmenin beni neden bu kadar öfkeliendirdiğini hâlâ anlayabilmiş değilim.

Fury.

Gazap ve bunun gerçekleşmediğinden *emin* olmak için kırılmaz bir ihtiyaç.

ANN)KA

Gözlerimi yavaşça açtığımda KAFA KARIŞIKLIĞI kalın bir sis gibi etrafımı sarıyor. Karanlık, tek ışık gölgeliklerin arasından gelen şehrin hafif parıltısı. Gözlerim yavaşça alışıp yabancı yatak odasını kavrarken bir an için nerede olduğumdan emin olamıyorum. Sonra bilinç yavaşça pençelerini içime batırırken ve votkanın acısı geri gelirken, her şey yavaşça yerine oturmaya başlıyor.

Kenzo'nun yatak odası. Ben oradayım. Onun olduğu yer... İnliyorum.

Çok hızlı bir şekilde çok fazla içtikten sonra *beni* oraya taşıdı. Sonra-
Aman Tanrım.

Her şey geri çarparken yüzüm ısınıyor.

Sarhoş ve baygın olsam bile beni becermesini söyledikten sonra.

İrkildim ve başım zonklamaya başladı. Sırtıma yaslanan beden de öyle.

Bekle... Ne?

Sıcak teni ve sert, yivli kasların bana sıkıca bastırıldığını hissettiğimde geriliyorum, gözlerim açılıyor.

Bu o. *Kenzo* yanımda uyuyor, kolunu üzerime atmış. Keskin kenarları, sıcak teni, güçlü kasları ve...

Ona doğru kayarken gözlerim daha da büyüyor.

Vay anasını.

O...*sert*. Yani, aşırı derecede. Ve son derece *büyük*. Zonklayan ereksiyonunun sıcak ağırlığını kıkımda hissettiğimde omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. Çıplak olduğumu ancak o zaman fark ediyorum. Ama bu her *türlü* soruyu akla getirse de, şu anda hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor.

Tek düşünebildiğim, kalın sikinin bana doğru seğirdiği yerdeki elektrik ısısı.

Bir yanım bu yataktan hemen kalkmam gerektiğini düşünüyor. Evet, hala neler olduğu ve neden burada benimle olduğu hakkında sorularım var. Ama, demek istediğim, *bu* onun yatağı.

Dışarıda, ana salonda gecenin geri kalanını geçirebileceğim mükemmel bir kanepe var.

Ama hareket etmiyorum.

İstemiyorum.

Alt dudağım dişlerimin arasına düşüyor. Yüzüme sıcaklık doluyor ve biraz geri itiyorum.

Lanet olsun, ne kadar büyük. Şişmiş aleti kıkımın kıvrımına uzunlamasına bastırıyor ve sanki orada lanet bir *önkol* varmış gibi hissediyorum.

Sırtımı biraz kamburlaştırıyorum, geri iterken nefesim kesiliyor ve soluk soluğa kalıyorum. Sonra tekrar yapıyorum, yanaklarım biraz daha ayrılırken uzunluğunun kıkımın çatlağında yukarı ve aşağı kaydığını hissediyorum.

Vay anasını.

Kalın shaftı aralarında kayarken nefesim kesiliyor. Tekrar öğütüyorum, sıcak alt tarafının kık deliğimin üzerinde ileri geri kaydığını hissettiğimde titriyorum.

Elektrik çarpması içimde karıncalanıyor. Meme uçlarım sert noktalara doğru geriliyor. Çekirdeğim sıkıştı.

Kalçalarım kayganlaştı.

Bu yataktan çıkmam gerek. Bu çılgınlığı durdurmalıyım. Ama yapamıyorum. Gözlerim çırpınarak kapanıyor ve tekrar geri itip kıcımı onun şişman sikine sürttüğümde nefesim daha da düzensizleşiyor.

"Ne hevesli bir sürtük."

İSA.

Vücudum sarsılıp kasılırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, sanki ondan uzaklaşacakmışım gibi. Ama bunu yapamadan, üzerimdeki kol vücudumu sıkıca sarıyor ve beni kalın sikine doğru sertçe sabitliyor. Kıpırdanıyorum, kaçmaya çalışırken nabzım titriyor.

Kenzo kımıldamıyor.

"Oynamak istediğin bir şey buldun mu prenses?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağımı bulurken kolu kıvranan bedenimin etrafında sıkılıyor. Kulak mememi kemirip beni tekrar ısırırken inliyorum ve sonra keskin bir şekilde nefes alıyorum.

Yani, yarı kurt mu? Bu ısırma da neyin nesi?

Şikayet ettiğimden *değil*. "I-"

Kalçalarını bana doğru yuvarlıyor, sikini kıcımın yarıklarında bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. Gözlerim geri dönüyor, shaftı arka deliğime ileri geri sürtünürken nefesim kesik kesik geliyor.

"Nerede..." Yutkunuyorum. "Kıyafetlerim

nerede?" "Onları çıkardım."

"Yapamazsın-" Kalçalarını daha da geri çekerken kelimelerim boğuluyor, shaftının tamamı kık yanaklarımın arasından geri kaymadan önce şişmiş başı büzülmüş deliğime çarptığında vücudumun yasak ihtiyaçla dalgalanmasına neden oluyor. "Ben uyurken bunu yapamazsın-"

"Sen uyurken hiçbir şey yapmadım," diye gürlüyor omzuma karşı. "Belki *de yapmalıydım*, çünkü bana yalvardın."

Utanç ve sıcaklık yüzümü kaplarken, içimde ağrıyan bir ihtiyaç nabız gibi atıyor.

"İstekli olana tecaviüz edemezsin, öyle değil mi

prensese?" Büyük siki bana karşı ileri geri

sürtünüyor.

"Sizi ilk götürmemi istediğiniz yer burası mı prensese?"

Büyük avuçlarıyla kıcımlı kavrayıp beni biraz daha açarken dudağımı ısıyorum. Kocaman aletinın zonklayan, şişmiş başını göt deliğime dayıyor ve gözlerim açılıyor.

"Sen uyurken kıcımlı pis, kirli bir sürtük gibi sikmemi mi istedin? Gerçi bu şekilde çok uzun süre kalacağını sanmıyorum," diye homurdanıyor.

Eli ön tarafıma doğru kayıyor ve çıplak göğüslerimden birini avuçluyor. Şişmiş meme ucumu kabaca yuvarlayıp çimdiklediğinde inliyorum.

"Sarhoş olsan bile aç sikimin bu dar, sıcak, *muhtaç* küçük deliğe ilk kez girerken uyuyacağından çok şüpheliyim."

Kenzo'nun etrafında *her zaman* karanlık bir hava vardır. Ama şu anda, daha önce hiç görmediğim bir seviyede. Sanki saf kötülükten ve doğaüstü kötü niyetten oluşan bir varlık arkamda, beni çaresiz bırakıyor.

"Hayır prensese," diye mırıldanıyor, kalçalarını oynatarak. "Henüz değil. Bu gece, *düğün gecemiz* olduğu için, açgözlü küçük deliklerinizden birini daha talep etmem ve mahvetmem uygun olur."

Aleti kıcımdan kayarak uzaklaşıyor. Ağır, şişmiş shaftın kalçalarımın arasından kaydığını hissettiğimde aniden gözlerim yuvalarından fırlıyor. Şişman siki kaygan, kadifemsi dudaklarımı itiyor, tacı seksimin üzerinde kayarken onları çevresinden ayırıyor.

Lanet olsun.

Parmakları meme uçlarım yanana ve göğüslerim onun dokunuşuyla lezzetli bir şekilde morarana kadar acımasızca alay ediyor ve çimdikliyor. Kalçaları yuvarlanıyor, şişman sikini amımın üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, ben inleyip durmaya çalışırken ıslaklığımı tüm kalçalarım ve sikine yayıyor.

"Bunun için uyanık olmanı istedim prensese," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, başının dudaklarımın arasından kaymasına ve bir saniyeliğine açıklığıma yaslanmasına izin veriyor.

Nefesim hızlanıyor.

"Sen *yokken* neredeyse seni beceriyordum," diye kulağıma fısıldıyor. "Ama bu ilk sefer, seni sikerken *beni düşünmeni* istiyorum."

Mesele şu ki, *öyleydim*.

Az önce uyandığımda, canlı bir rüyadan uyandım - vücudunuzu uyluklarınızın arasındaki nemle karıncalanmaya bırakan türden.

Rüyamda beni zaten götürüyordu. Şimdi, gerçekten alacak.

Kenzo kalın sikini tekrar tekrar dudaklarımın arasında ileri geri sürüyor, şişkin kafası klitorisime sürtünüyor ve çarşafı bir avuç tutup ona karşı kıvrılırken beni çılgına çeviriyor. Her yeri çok *büyük* - kasları, boyu, omuz genişliği.

Sikini.

Ben ufak tefek bir kadın değilim. 1.80 boyundayım. Ama ben bile kendimi *cüce* hissediyorum. devasa boyutuyla.

Eli göğüslerimden boğazıma doğru kayıyor. Loş ışıktaki bile bir an duraksamama neden olan bir şey fark ediyorum.

"Sen... kanıyorsun," diye boğuk bir sesle söylendim. "Benim değil."

Parmaklarını boğazıma doladı.

"Bu anı unutma prenses," diye homurdanıyor, dudaklarım etrafına yayılırken şişmiş başını açıklığıma doğru ortalıyor. "Çünkü bu seni *benim* yaptığım an."

Lanet olsun.

Kenzo'nun kocaman siki içime girmeye başladığında çenem gevşiyor, gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, nefesim kesiliyor.

"*Bekle-*"

"Hayır."

İçime bir santim daha sokarken inliyorum, nabzım fırlarken nefesim kesiliyor.

"Hayır, yani..." Bir iniltiyi daha boğarak geri çekiyorum. "Prezervatifin var mı?" "Hayır."

Düşük, erkeksi bir inilti ile Kenzo, hevesli, şişmiş amıma büyük horozunun bir inçini daha besliyor.

"Ama... kahretsin," diye inliyorum, içime daha da derinlemesine girmeye başladığında. "Ben-"

"*Umurumda değil.*"

Bir eli kalçamı sıkıyor. Diğeri, dişleri omzumu tırmıklarken boğazımı demir gibi sarıyor. Sonra aniden, aynı anda iki şey oluyor.

Kenzo omzumu *sertçe* ısıyor - deriyi kırdığından emin olduğum kadar sert. Tam bunu yaparken ve acı sistemimde yükselirken, bana çarpıyor, şişman horozunun her bir kalın inçini istekli amımın derinliklerine gömüyor.

Bu kombinasyon başıma kan hücum etmesi gibi bir şey. Sırtım kavislenirken ve ayak parmaklarım kıvrılıp çarşafı tekmlerken kıvrılarak ve inleyerek haykırıyorum.

Siktir, bu iyiydi.

Bu saf bir coşku. Kolları etrafımda sıkılaşıırken vücudum onunkine karşı eriyor, kaslı kalçalarını geriye doğru yuvarlarken boynuma yayılmış parmakları boğazımı kazıyor. Kocaman sikinin her santiminin içimden kaydığını hissedebiliyorum ve dudaklarım sanki onu bırakmak istemiyormuşum gibi ona yapışıyor.

Sadece başı beni açana kadar çekmeye devam ediyor, bana karşı alay ediyor.

Sonra tekrar içeri giriyor.

Vücutlarımız birbirine sürtünmeye başlarken kulağıma karanlık bir şekilde "*İşte benim iyi küçük sikiş oyuncağım*" diye homurdanıyor. Beni daha sert sikmeye başladı ve

Ben hevesle sızlanıp inerken sikini kayganlığıma sokuyor. "Burada ne kadar açgözlü bir amcık buldum. Sikim için çok *çaresiz*."

Derinden inliyorum, beni güçlü bir şekilde kavrayıp devasa vücuduna sabitlemesinden neredeyse hareket edemiyorum. Kalçaları öne doğru itiliyor, kalın siki kabzasına kadar içime gömülürken kıcıma sertçe vuruyor.

"*Karım*," diyor Kenzo boynuma karşı. "*Her şeyde*"-tekrar sokuyor
-Beni derin ve sert bir şekilde sikerken "*tek*" diye haykırıyorum.

Kıçımdaki elini kaldırıyor ve sertçe şaplak atıyor. O bunu tekrar tekrar yaparken ben zevkten inliyor ve hıçkırıyorum, ona karşı kıvranıyorum. Bacağımı tutuyor, ona daha fazla erişim sağlamak için kaldırıyor ve o devasa aleti daha da derinlerime itiyor.

Karın kaslarının her şiddetli darbede kıcıma çarptığını hissedebiliyorum. Ağır taşakları klitorisimi tokatlıyor ve boynumdaki parmakları *sıkarak* görüşümü azaltıyor.

Dişleri vahşice derime inerken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Parmakları içime girerken. Beni yarı yuvarlayıp yatağa sabitlediğinde, eli boğazımdayken beni *sikmeye* başlıyor.

Bu, tartışmasız, daha önce becerildiğim en vahşi, vahşi ve acımasız yol. Hayal ettiğim ya da fantezisini kurduğum hiçbir şeye benzemiyor.

Bu daha da iyi.

Daha sert. Daha sert. Daha agresif ve hayvani. Benden zevk alırken beni çaresizce yatağa sabitleyen devasa vücudunun hissi beni stratosfere fırlatıyor, beni sersemletiyor, ecstasy içimde patlıyor.

"Şimdi iyi bir kız ol," diye kulağıma tıslıyor, "ve kendini tutmayı bırak. Bana şaplak attırarak orgazm olma prenses. İyi bir döl sürtüğü ol ve koca sikimin her yerine boşal. Açgözlü küçük amcığının üzerime fışkırdığını hissetmeme izin ver. Ne kadar *benim* olduğunu göster bana, *karıcığım*."

Vücudum kasılırken ve spazm geçirirken şişmiş siki derine iniyor. Nefesim kesiliyor ve görüşüm kararıyor.

Ve sonra *hayatımda* hiç gelmediğim kadar sert geliyorum.

Gerçeklikten kopmak gibi. Sanki beni serbest bırakana kadar sikerken vücudum milyonlarca parçaya ayrılıyor. Yatağa doğru çığlık atıyorum, çarşafları pençeliyorum, yumruklarım ile sıkıyorum, dişlerimle ısırıyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor, orgazmımın spazmlı, titreyen gelgit dalgası içimde patlarken bacaklarım arkamda tekmeleniyor.

"İşte iyi bir kız," diye inliyor Kenzo kulağımın dibinde, yavaşlamıyor bile, orgazmım boyunca beni beceriyor. "İşte benim iyi küçük sürtüğüm. Açgözlü amcığının sikimin her santimini sıkıldığını hissedebiliyorum, onu döllerimle doldurmam için çaresiz-"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bekle!" İçime sert ve acımasızca girerken inliyorum, şişmiş horozu beni genişçe yayıyor ve beni tamamen sahipleniyor. "Bekle, içeri giremezsin-"

"Evet yapabilirim ve evet

yapacağım." Kutsal.

LANET OLSUN.

Sözlerindeki talepkâr ton beni tekrar uçurumun kenarına itiyor. Patlıyorum, çığlık atıyorum ve çözülürken çarşafları ısırıyorum. Kenzo inliyor, şiştiğini ve kabardığını hissettiğimde şişman sikini taşaklarına kadar içime gömüyor. Homurdanıyor ve sperminin sıcak selinin içime döküldüğünü hissettiğimde inliyorum.

...Ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

ANN)KA

İkinci kez uyandığımda hava kararmıştı.

Tek başıma.

Gözlerimi kırpıştırarak uyku sersemliğinden kurtuluyorum. Arkamda kimsenin olmadığını hissederek, neredeyse orada olmasını bekleyerek yuvarlanıyorum. Ama sabah güneşi perdelerin arasından Kenzo'nun yatak odasına sızarken yatakta sadece ben vardım.

Gözlerimi kapatıp tekrar yastıklara

gömülüyorum. Aman Tanrım. *Cehennem*.

Dün gece her neyse, yoğunluğun ötesindeydi. Kavrayışımın ve hayalini kurmaya bile cesaret edemediğim her şeyin ötesindeydi.

Çok *iyiydi*.

Başım biraz ağrıyor; dün gece yirmi dakika içinde mideye indirdiğim aşırı miktardaki votkanın kalıcı bir hediyesi. Ve biliyorum ki olanlar olduğunda hala ayık değildim.

Ama *hiç* pişman değilim.

Evet, Kenzo kontrol sorunları olan, kibirli, yürüyen bir pislik olabilir. Birbirimizden pek *hoşlanmıyor* bile olabiliriz. Ama eğer biriyle yasal olarak evleneceksem -özellikle de sahiplenme yeteneği olan biriyle, ki bu dünyada benimle iyi olacak son erkek olduğunu tahmin ediyorum

"başka yerde aramak" - o zaman sanırım harika bir fiziksel kimyaya sahip olmamız oldukça harika.

Her şerde bir hayır vardır.

Yatakta doğruluyorum, akşamdan kalmalığın bir başka zonklaması şakaklarıma saplanırken irkiliyorum. Sonra bacaklarımı biraz nazıkçe açarken geriliyorum.

Kahretsin, çok ağrım var. Her yerim... ama özellikle bacaklarımın arası. Onları daha geniş açıyorum, kendime bakmak için çarşafı çıplak bedenimden uzak tutuyorum.

Bu da ne böyle?

Sanki ödüllü bir dövüşçüyle dokuz rauntluk bir kafes maçına çıkmışım gibi görünüyor. Ya da belki lanet olası bir kaplanla.

Üzerimde *pençe izleri* var, Tanrı aşkına. Çürükler göğüslerimi, kalçalarımı, kıkırmı ve uyluklarımı kaplıyor ve elimi boynumu çınlatan ağrıya götürdüğümde orada daha fazla çürük hissediyorum. Omzumun üzerinden bakarken dişlerimi sıkıyorum ve oradaki lanet *ısırtık* izine bakarak yüzümü buruşturuyorum.

Tamam, dün gece *çok* iyiydi. Ama onunla bir daha böyle bir seansa dayanabilir miyim bilmiyorum.

Bacaklarımı yataktan dışarı sallarken aslında hiç kıyafetim olmadığını düşünüyorum. Gelinliğim var ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Kim bilir Kenzo dün gece üzerimden çıkardıktan sonra ne yaptı.

Ben uyurken.

Bunu içime sindirdiğimde içimde kötü, karanlık ve yasadışı bir şey kıvılcımlandı. Ben uyurken adam *beni çırılçıplak soydu*.

Her şeyi yapabilirdi.

Bir parçam, yapmadığını söylemesine rağmen yapıp yapmadığını merak ediyor.

...Ve daha da berbat bir parçam, onun sahip olabileceği ihtimaliyle heyecanlanıyor.

Yardıma ihtiyacın var, self.

Yataktan kalkıyorum ve yorganı üzerime sarmaya başlıyorum. Sonra yatağın ucundaki katlanmış giysi yığınının görüyorum, bunların benim için olduğunu tahmin ediyorum: eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört. Sadece onlara bakarak bile içinde *yüzeceğimi* söyleyebilirim.

Yine de dışarıda çıplak dolaşmaktan iyidir.

Görmediği bir şey yok, ama yine de bu sabah ikinci raundu yapmaya karar verse hayatta kalacağımdan emin değilim.

Kulağa ne kadar hoş gelse de.

Kenzo'nun banyosuna girip duşu açarken bu düşünceyi kovalıyorum. Su, yara bere içindeki bedenimin üzerinden akarken ilk başta acıtıyor ve spreyle yüzleşmeyi unutuyorum - meme uçlarım *buna* lanet olsun diyor. Ama ılık buhar beni sardıkça, ağrılar ve acılar yavaş yavaş biraz eriyor.

Üç aspirin ve hızlı bir havlu kurulamasından sonra, ona ait olduğundan emin olduğum çılgın büyük boy eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt'ü giyiyorum. İşin iyi tarafı, kocaman kapüşon dev bir balıkçı yaka görevi görüyor ve boğazımdaki kötü morlukları gizliyor.

Yine de... İçimden bir ses bunları görmek *istediğini* söylüyor. Tıpkı bir canavarın iz üzerinde kokusunu almayı sevmesi gibi. Ya da fetihçi bir kralın bayrağını düşman sarayına dikmeyi sevmesi gibi.

Kenzo'nun yatak odasından çıktığımda tatlı, merhametli kahve kokusu yüzüme çarpıyor. Ona doğru yürümeye başlıyorum, ama uzun boylu, karanlık bir figürün bir tür çalışma odasına benzeyen kapıdan tehditkâr adımlarla çıkmasıyla aniden sıçıyorum.

Takeshi bana dik dik bakıyor, çenesini bana doğru uzatıyor. "İyi... günaydın?" Ona kaşlarımı çatarak mırıldanıyorum.

Kenzo'nun kardeşi benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyor. Ve Kenzo'ya ait olduğunu düşündüğüm lastikleri kesmemin bu düşünceyi pek de iyileştirdiğini sanmıyorum.

"Günaydın," diye homurdanıyor, kaşları daha da çatılıyor. "Daha önce satın almadığım bir motosikletin teslimatını planlamak için bir e-posta aldım."

Sırtıma dürtüsüne
direniyorum. "Öyle
mi?"

Takeshi beni sevmiyor olabilir ama benim derdim kardeşiyle, onunla değil.
Hana çok havalı biri olduğu için ve Takeshi de onun ikizi *olduğu* için.

Diyelim *ki* Montreal'deyken, telefonum ölmeden önce
barış teklifi olarak küçük bir alışveriş yaptı. "Evet,"
diye kaşlarını çatıyor Takeshi. "Bir Kawasaki
ZX10R."

"Vay canına." Düşünceli bir şekilde başımı salladım.

"Oldukça tatlı bir araba." Sadece lastiklerini
değiştirmedim.

Ona yepyeni bir bisiklet aldım. Büyük oyna ya da eve git, değil mi?

Takeshi bana bakıyor, kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş.
"Evlat edinen baban bunun faturasını ödedi mi?"

"Seninki, son bisikletin için mi?"

"Ben kendi paramı kendim öderim, *cadı*," diye
tersledi soğuk bir şekilde. "Komik. Ben de
öyle."

Ağzı buruştu. "Benden sadakat satın almaya çalışma."

İç çektim. "Bir bok satın almıyordum. Bu bir özürdü." Bir omzumu
kaldırdım. "Bisikletinle oynamamalıydım. Çok kızmıştım."

"Ve?"

Tanrım, Mori kardeşler için *hiçbir* şey kolay değil
mi? "Ve üzgünüm. Gerçekten. Boktan bir davranıştı."

Takeshi bir süre daha bana bakıyor. Elindeki telefona başımı
sallıyorum. "Yeni Akrapovič egzoz yuvasıyla birlikte geldiğini

görüyor musun?"

Takeshi kaşlarını çattı. Bir saniyeliğine, her zamanki şiddet ve kana susamışlık maskesi biraz kayıyor ve hatta bir anlığına bir şey yakalamış olabilirim

"etkilendim." "Bisikletleri

biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Neden, çünkü onları çalışıyorsun diye mi?"

"Evet."

Sırıttıyor.

"Yani, kısmen."

"Diğer kısım ne?" Takeshi homurdanıyor.

"Onları çaldığımda *yakalanmadığımı* çünkü nasıl sürüleceğini de bildiğimi."

Takeshi'nin dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılır. "Neye kızmıştın?
Hastanede."

Sessiz

kalıyorum.

"Kardeşim

mi?"

Bakışlarımı kaçırıyorum ve o kıkırdıyor. "Evet, bu konuda iyi," diye
sırıttıyor. Sonra nefes veriyor. "Tamam, bu oldukça güzel bir bisiklet."

"Bir şey değil."

"Sana teşekkür etmiyordum. Yine de burada değil de Kyoto'da teslim
edilseydi iyi olurdu."

"Oh, Kyoto'ya geri mi dönüyorsun?"

Takeshi kaşları havaya kalkarken genişçe sırtttıyor. "*Kahretsin*. Bu olacak
iyi."

"ÖZÜR DILERİM!" MI? Mutfağa dalarken soğuk bir şekilde bağurdım.

Kenzo elinde bir fincan kahveyle tezgâhta oturduğu yerden başını kaldırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Evet? *Yardımcı* olabilir miyim?"

"*Kyoto* mu?! Siktiğimin *Kyoto*'suna taşınmıyorum."

Yavaşça nefes verir. "Evet, *öyleyim* ve sen de benim karımsın.

Yani..." "O zaman git kendini becer," diye karşılık verdim. "Ben gitmiyorum."

"Ya gelirsin ya da *getirilirsin*. Yani bana isteyerek eşlik edebilirsin ya da ben *seni zorlayabilirim*."

"Dün gece *bana yaptığın* gibi mi?"

Tamam, bu ucuz bir atıştı. İkimiz *de* dün gece yaşananlara, güç kullanımına, beni sıkıştırmasına ve hayır dediğimde bile devam etmesine bu kadar açıkken söylenecek boktan bir şey.

"Affedersiniz?" Kenzo homurdanıyor, sesinde bir uyarı notası var. Görmezden geliyorum.

"Kör kütük sarhoştum ve sen de bunu biliyordun," diye çıktım. "Aklıma 'istismar edilmek' deyimi geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye soğuk bir şekilde hırlıyor ve içimde bir şimşek çaktıracak şekilde sandalyesinden kalkıyor. "Ve *böyle* bir şeyle suçlanmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Utanc içinde yutkunuyorum. Evet, haddimi çok aştım. "Şey-"

"*Hiçbir şey*," diye tükürüyor, bana doğru hışımla yaklaşıyor ve yüzüme bakıyor. "Tamamen uyanıktın."

"Ve sen de az önce yatağıma girdin."

"Teknik olarak"... bileğimi tuttu... "bu *benim* yatağım ve evli insanlar yatağı paylaşma eğilimindedir."

Kolumu çekiştiriyorum. "Bırak beni."

"Hayır. Dün gece açgözlü küçük bir sürtük gibi sikimin üzerine boşaldığını itiraf edene kadar olmaz. *Birkaç* kez."

Yere bakıyorum, yüzüm zonkluyor.

"Eee?"

Omuz silkiyorum.

"Bekliyorum."

"*Peki*," diye mırıldanıyorum, şiddetle kızarak. "İyiydi.

İyiydi." "Ben bunu sormadım."

"Tamam, ben-"

"Benimle konuşurken yüzüme bakacaksın prenses."

Bakışlarımı onunkilere doğru sürüklerken dişlerimi gıcırdatarak öfkeleniyorum. Gözlerimi onun muhteşem siyah gözlerine kilitlediğim anda, içimdeki tüm ateşli küstahlık sönüyor.

"*İyi*, tamam," diye

mırıldanıyorum. "İyi,

tamam *ne*."

Aman Tanrım, bunu yüzüne karşı söyletecek bana.

Pislik.

Omuzlarımı dikleştirerek nefes alıyorum. "İyi, *tamam*," diye nefes alıyorum.

"*Geldim*, tamam mı?"

"Gibi mi?"

Kenzo sadece gülümser ve

kaşlarını kaldırır. "Ne zaman

isterseniz, prenses." "Gibi...

gibi..."

"G ile başlıyor, muhtaç küçük sürtük ile

kafiyeli..." Ona ters bir bakış attım.

"*Boşaldım*," diye mırıldandım karanlık bir şekilde.

"Açgözlü küçük bir sürtük gibi." Kaşları beklentiyle kalkıyor ve ben iç çekiyorum.

"Birkaç kez."

"Aferin kızıma."

Bileğimi bırakıyor ve ben de bileğimi geri çekiyorum, bana böyle hitap edilmesinden duyduğum karıncalanma ve muhtaçlık hissini bastırmaya çalışıyorum.

Kenzo döner ve kahvesine doğru yürür.

"Prezervatif kullanmadın."

Bana bakmadan kupasından bir yudum alıyor.

"Bakmadım." "Eee?!"

"Peki, ne?"

Ağzım açık ona bakıyorum. "Hamilelik diye bir şey var!" Tersliyorum. "Ve kim bilir senden ne kapmış olabilirim!"

Bana ters ters bakıyor. "Ben de sana."

Ben de ters ters baktım. "Bende cinsel yolla

bulaşan hastalık yok. Göt." "Şey, bunu

bilmiyorum."

"Var!" Pat diye söyledim. "Sana gelince, kim bilir o şeyi nereye sokuyordun."

"O şey' kendisine o şey denmesinden hoşlanmıyor," diye kaşlarını çatıyor.

"Açıkçası hiç umurumda değil. Ve lütfen bana aletine isim verdiğini söyleme."

"Yapmadım," diye mırıldanıyor. "Buna 'o şey' de dahil."

Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediğim, nerede olduğunu kim bilebilir ki?"

"Biliyorum," diye tıslıyor. "Ve hiçbir yer kötü değil."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Kenzo homurdanıyor. "Hayır, ne var biliyor musun? Bence yapmalıyız. Peki ya sen? Nerelelerdeydin?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Sen bir pisliksin." "Ve sen de sorudan kaçıyorsun."

"*Güven bana*," diye mırıldandım. "Bende cinsel yolla bulaşan hastalık yok. Tamam mı?"

Şimdiye kadar sadece *bir* kişiyle yattıysanız ve onlardan kaçmayı başardıktan sonra temiz çıktıysanız bundan emin olmak biraz kolay.

Kenzo gözlerini devirir. "Ne yani, gerçekten de bana otuz üç yaşında bir bakire olduğunu mu satmaya çalışıyorsun?"

"Siktir git," diye mırıldanarak ondan

uzaklaşıyorum. "Bana bir liste ver."

Geri döndüm. "*Pardon*?"

"Bir liste."

"Neyin?"

Yüzü kararıyor. "Birlikte olduğun tüm erkekler."

Gözlerimde öfkeyle ona bakarken çenem düşüyor.

"Şu anda gerçekten sevişiyor musun?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum prenses?"

Gitmek için döndüm. Aniden, kolumu tuttuğu gibi geriye ve etrafıma doğru çekildim.

"Sen ne sikimsin. Burada iki şey olduğunu unutmayalım. Sen savaşı durdurmak için benim karımsın-"

"I-"

"Ama başka ne olmanı istersem o olacaksın," diye sessizce tıslıyor. "Senin gibi
ceza."

"Ne için?" Tükürdüm. "Senden önce lanet olası bir seks hayatım olduğu için mi?"

Çenesi gıcırıyor. "Hayır. Beni *uyuşturduğun* ve benden çaldığın için."

Benimkilere diktiği gözlerindeki kötü niyetten ürperiyorum.

"Bu neyi gerektiriyor?" Mırıldanıyorum.

Kenzo'nun dudakları kıvrılıyor. Eğilip kulağıma fısıldadığında titriyorum.

"Ben ne istersem."

Çekirdeğimde nabız gibi atan muhtaç zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ne yani, beni tekrar becermek mi istiyorsun? Bu böyle mi olacak?"

Kendi kendine sessizce kıkırdıyor, uzaklaşıyor, başını sallıyor ve beni eğlenen bir bakışla düzeltiyor.

"Çok açgözlü ve *hevesli*."

Yüzüm ateşle kızarıyor. "Bu bir hakaretti." "Çaresiz ve muhtaç gibi göründü ama olsun."

"Siktir. Sen," diye çıktım. "Şuna ne dersin: zor pas."

"Kime?"

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. "Seks. Toplum içinde senin karın olacağım, ama hepsi bu. Mavi taşaklarının tadını çıkar çünkü hiçbir şey alamayacaksın-"

Beni kendine doğru çekiyor, bizi döndürüyor ve sırtımın küçük kısmını arkamdaki mutfak adasına sabitliyor. Bana doğru yaklaşıp çenemi kavrarken, yüzümü onunkine doğru kaldırırken kalçalarım sıkıca sıkışıyor.

Bana bir *şeyler yapıyor*.

"İşte olacaklar," diye sessizce homurdanıyor. "Tekrar söyleyeceksin."

Yutkunuyorum. "Tam olarak ne diyeceksin?"

Gülümsemesi her şeyi anlatıyor.

Başımı sallıyorum. "Olmaz."

"Evet, öyle. Dün gece açgözlü küçük bir sürtük gibi sikimin üzerine boşaldığını itiraf et. Birkaç kez."

Ona ters ters bakıyorum. O da bana sırtarak karşılık veriyor. Aramızdaki gerilim çatırdıyor ve sonunda bakışlarının şiddetine daha fazla dayanamıyorum.

"*Tamam*, peki," diye mırıldanıyorum. "Her neyse. Evet, orgazm oldum."

"Bir kez daha söylüyorum, bu benim sorum değildi." Bana doğru eğilirken nefesim kesiliyor, gözleri beni ikiye bölüyor. "*Söyle*."

Yüzüm kızarıırken, anlam veremediğim bir şey merkezimi büküyor ve çekiştiriyor. "I..." Allığım yayılıyor ve koyulaşıyor. "Ben... dün gece çok boşaldım," diye mırıldanıyorum. "Mesela...?"

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor ve gözlerimi tekrar onunkine çekiyor.

"*Açgözlü küçük bir sürtük gibi*," diye fısıldıyorum

kısık sesle. "Nerede?"

Aman Tanrım, ciddi olamaz. "*Nerede*, prenses?"

Dudaklarımı ıslattım, nefesim daha

hızlı geliyordu. "*Sikinin her yerine*."

Bunu söylemek bile içimi eritiyor ve kalçalarımın arasında ısı birikmesine neden oluyor. Kenzo sırtıyor, yüzünde son derece kibirli bir zafer ifadesi var. Ama geri çekilmiyor. Elini çenemden ayırmıyor ve sıkıca tutuyor.

"*Aferin kızıma*."

Lanet olsun. Daha

önce ıslanmıştım.

Şimdi *sırılsıklam* oldum.

"Bahse girerim bu güzel küçük amcık şimdi benim için güzel ve dağınıktır, değil mi?"

Zaten titriyorum; diğer elinin kalçamın üzerinde kaydığını hissettiğimde, tenim tüylerim diken diken oluyor. Parmakları şalvarımın eteğinin altından ustalıklarla kayıyor, çıplak tenimle dalga geçerek yavaşça ön tarafıma doğru ilerliyor ve parmak uçlarıyla karnımın üzerinde dans ediyor.

Kulağıma doğru eğiliyor. Elinin eşofmanımın kemerine girdiğini hissettiğimde nefesim istemsizce kesiliyor.

"*Hadi. Bulalım. Bulalım.*"

İri eli eşofmanımın içine doğru bastırırken sıcak avucu tenime değiyor. Tüm vücudum titriyor ve dokunuşu gittikçe alçalırken bir iniltiyi ısıriyorum. Yavaşça, kalın parmağı şişmiş klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor ve dudaklarımın arasına giriyor.

Dünyamın kenarları bulanıklaşıyor ve arkamdaki tezgâha tutunurken inliyorum. Kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor, parmağı dudaklarımda alaycı bir hareketle aşağı yukarı ilerlerken ileri doğru itiyor.

"Ne kadar *pis* bir amcık."

Aniden bir parmağını içime soktuğunda sıkılmış dişlerimin arasından hava emerek inliyorum. Dün geceki üç parmak değil. Ve sikiinin büyüklüğüne yakın bir yerde değil.

Ama yine de *çok iyi*.

Kenzo parmağını içeride kıvırıyor, ben onunla tezgah arasında kıvranmaya başlarken g noktama doğru okşuyor. Nefesim kesiliyor, içim daralıyor, gözlerim geri kayıyor.

"Seni tekrar becermemi ister misin prenses?" Kenzo kulağıma doğru nefes alıyor.

Dişleri oynamak için ortaya çıkıyor, ağzı boynuma düşmeden önce kulak mememi sertçe ısıriyor. Oram hâlâ çok ağrıyor ama umurumda değil. Isırdığında acıyı *arzuluyorum*, parmağı içime girip çıkarken morlukların üstüne morluklar koyuyorum.

"İstedğin bu, değil mi? Bacaklarını ayırmamı ve açgözlü küçük bir sürtük gibi üzerime boşalana kadar kalın sikimi güzel, pembe amının derinliklerine sokmamı istiyorsun. Taşaklarımı tekrar içine boşaltmamı istiyorsun."

Tüm dünyam paramparça olmaya başlarken ben de can havliyle tezgâha tutunuyorum. Duvarlarımın parmağını sıkıca kavradığını ve dalga üzerimde yükselmeye başladığında çekirdeğimin sıkıldığını hissedebiliyorum.

"Bu küçük sürtük amcığı boşaltmamı ister misin, benim iyi kızım?"

Tüm yüzüm buruşuyor ve uçurumdan düşmeye hazırlanırken ağzım açık kalıyor.

Aniden Kenzo'nun parmağı içimden çıktı. Gözlerim şaşkınlık ve protesto içinde açılırken elini eşofmanımın içinden çekip çıkarıyor.

Ne-!

Kenzo bana soğuk bir şekilde gülümsüyor, kulağıma tekrar eğilirken gözleri kendini beğenmişlikle dolu.

"Zor. Pas."

Boğuluyorum ve kekeliyorum.

"Mavi topların tadını çıkar, *prenses*."

Başka bir şey söylemeden dönüp mutfaktan çıktı ve beni titreyerek tezgâha yapışmış, utanç verici ve artık rahatsız edici bir ıslaklığın kalçalarımın aşağı damladığı bir halde bıraktı.

Pislik.

ANN)KA

Buraya milyonlarca kez gelmiş **o l m a m a** rağmen, ne zaman içeri adımımı atsam Kir'in malikanesinin katıksız zenginliği beni hep etkilemiştir. Ya da büyük ön kapılardan geçip, beyaz taştan yapılmış kıvrımlı araba yolundan revağın altındaki devasa ön kapıya doğru ilerlerken sizi izleyen muhafızların yanından geçerken bile.

Yani, burası *muhteşem* bir yer.

Kir'in Manhattan'da bir dairesi var ama yıllardır Bronx'ta bir evi var. Bir zamanlar Vanderbilt'lere ait olan eski bir ev.

-evet, *şu* Vanderbilt'ler- Yıldızlı Çağ'da, *her şey* altın kakmalı, beyaz ve gül mermeri, yükselen tonozlu tavanlar ve duvarlarda paha biçilmez empresyonist ve modern sanat eserleriyle tamamlandı. Güller, fiskiyele ve mükemmel bakımlı çitlerle muhteşem bir araziye ve Kir'in ve Damian'ın geniş klasik araba koleksiyonu için yeterince büyük bir yeraltı garajına bile sahip.

İlk başta bu zenginlik gösterisinden neredeyse soğuyacağımı hatırlıyorum. Yani, ben de parayla büyüdüm -Taylor ve ben Sırbistan'da bundan daha büyük bir malikanede, geniş, masalsı bir arazide *son derece* iyi yaşıyorduk- ama Kir'in malikanesinde ona bir üstünlük katan bir *şey* var.

Belki de burasının, hepsi de aynı derecede nefes kesici olan *yedi* evinden yalnızca biri olduğu gerçeğidir.

Uzun bir süre, kendi başıma kaldığımda, böyle bir para benim için sizi güçlü kılmıyordu; sizi bir *hedef* haline getiriyordu. Ayrıca zenginliği kötü bir şeyle eş tuttum.

karakter. Bu kadar parası olan insanlarla karşılaştığımda neredeyse hepsi çekilmez, kibirli bok kafalıydı.

Ancak Kir, birlikte iş yaptığım biri olmaktan çıkıp aileden biri haline gelince bu konudaki düşüncelerim değişti. Çünkü o gerçekten farklı. Sıfırdan geldi, kan döktü, savaştı ve neredeyse sokaklarda ölüyordu ve sonra sıfırdan bir imparatorluk kurdu. Şimdi, gezegendeki en güçlü Bratva ailelerinden birini yöneten ve hatta Demir Masa'da oturan gerçek bir milyarder.

Kibir ya da boktan bir karakter yok. Sadece çelik gibi bir kararlılık ve sarsılmaz bir güç var.

Ve, tamam, biraz da şiddet. İşte size Bratva.

Onu ofisinde buluyorum, yüzünde bir çatık kaş ve kulağına yapıştırılmış telefonuyla odada volta atıyor. Beni görüyor ama gülümsemiyor, sadece bana bir bakış fırlatıyor ve telefona Rusça bağırarak için dönmeden önce bir parmağını kaldırıyor.

Kir'in hiç evlenmemiş, hatta biriyle çıkmamış olmasının tuhaf olduğunu düşünürdüm. Bir süre Freya'yla birlikte onun eşcinsel olduğu ama bir erkek arkadaşının olmasının büyük bir Bratva ailesinin reisi olarak onun için iyi bir görünüm olmadığına karar verdiği için gizlendiğine dair bir teori geliştirdik. Bu aptalca bir fikir ama kim bilir.

Zaman geçtikçe bu teoriden vazgeçtik. Kir erkeklerle birlikte olmayı tercih etmiyor. O sadece imparatorluğuyla evli.

Kırk yaşını biraz geçmiş olan adam, yarı yaşındaki profesyonel bir sporcunun fiziğine, çirkin bir yakışıklılığa, dolgun saçlara ve delici mavi gözlere sahip.

Ve, gerçekten. Adamın hayatında Frey ve benim *dışında* bir kadın arkadaşına ihtiyacı var. Yani, *o tür* bir kadın arkadaşlığı.

Birine Rusça bir şeyler anlatmayı bitirene kadar bekliyorum. Konuşması bittiğinde boynunu çeviriyor ve bana dönmeden önce parmaklarını çıtlatıyor.

"Sen," diye homurdanıyor, "Azarlanma sırası *sende*," der gibi.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Seninle Japonya'ya taşınmak gibi çılgınca bir fikir hakkında konuşmak istiyordum."

"Otur."

Ne oluyor lan? Kir bana hiç böyle hitap etmez, emir vermezdi. "Affedersiniz?"

Paul Newman mavisi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "*Otur* dedim, Annika."

Kaşlarım daha da çatıldı. Bu ses tonunda -en azından *bana* karşı kullanılan bu ses tonunda- sinir bozucu bir şey var.

Ofisindeki kitap raflarının arasına yerleştirilmiş büyük siyah mermer şöminenin yanındaki kanepelerden birine oturuyorum.

Kir, şömineye yaslanıp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuştururken ayakta durmaya devam ediyor.

"Ne oluyor-"

"*Ülkan Gacaferi*'ye mi bulaştın?!" *Oh, lanet* olsun.

Boğazımı temizliyorum. "Ne? Hayır-"

"Lanet olsun, Annika," diye tısladı Kir. "Yüzüme karşı yalan *söyleme*." Yüzümü buruşturuyorum, omuzlarım çöküyor.

"Sana kim söyledi?"

"Sen, az önce," diye tükürdü.

İki kere sik beni.

"Ama sen doğrulamadan önce bir önsezim vardı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Bir önsezi mi, yoksa Isaak kişisel işlerime burnunu mu soktu?"

Kir homurdanıyor. "Sen ve Freya o psikopatla çalışmaya karar verdiğiniz anda benim de işim oldu." O bir seviye

Bana alaycı bir bakış attı ve parmağını bana doğru uzattı. "Geçen gece Sota'nın yerinde onu beceren oydu, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "I-"

"Yemin ederim Annika, eğer bir gün içinde yüzüme karşı iki kez yalan söylersen, bunun sonuçları olur."

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum sefilce. "Gerçekten."

"Tüm hikaye. Şimdi."

Yavaş ve derin bir nefes alıyorum.

Burada bir şey yok.

Kir'e Ulkan'ın Lambo'sunu çalmak için aldığımız işi anlatmayı bitirdiğimde, bana deliymişim gibi bakıyor.

Yani, çok uzakta değil.

"*Valon Leka?*" diye

hırlıyor.

Gerçek ismin yüksek sesle söylendiğini duyduğumda irkilme dürtüsüne direniyorum.

"*Valon*'dan çaldın." Dönüp parmaklarını saçlarında gezdirirken Rusça küfürler savuruyor. "*Lanet* olsun, Anni," diye tıslıyor. "Onunla iş yapmak için görüştüğümüzü biliyorsun!"

Başka tarafa bakıyorum, dişlerim ağzımın içindeki ete batıyor.

Uzun zaman önce, beni inciten, taciz eden ve gaz sıkan adamın bir adı olmaktan çıkıp Freya ve benim tarafımdan sadece "adı verilmeyecek kişi" olarak anılmaya başladığında, geçmişimin bir parçası olduğuna, kilitli bir kutuya gömüldüğüne ve anahtarının okyanusa atıldığına karar verdim.

Sonra, kısa bir süre önce, Kir -dehşete düştüm- o herifle iş yapabileceğinden bahsetti.

Ona söyleyebilirdim. Ona *söylemeliydim*. Ona şu anda söyleyebilirdim ve Kir'in hemen gidip o piçin kafasına bir kurşun sıkacağından hiç şüphem yoktu.

Ama önümde duran adam bana *çok şey* verdi: Amaç. Güç. Hayatta yeni bir başlangıç.

Koruma, aile ve sevgi.

Bu benim dağınık hayatımı Taylor'ın düzenli hayatından ayrı tutmamla aynı şey. Kir bu imparatorluğu yoktan var etti ve beni ve Freya'yı da yanında getirme nezaketini gösterdi.

Kendi kötü seçimlerimden kaynaklanan kaosu hak etmiyor.

Bu yüzden ona o puşla olan geçmişim hakkındaki gerçeği asla söylemedim ve söylemeyeceğim.

"O biliyor mu?"

Kir'ün sesiyle irkildim. "Pardon, ne dedin?"

"Valon," diyor, bu ismin yüksek sesle söylenmesinin bende yarattığı endişeden tamamen habersiz. "Lanet arabayı alanın sen olduğunu biliyor mu?"

Kir'e yalan söylemekten nefret ederim, bu yüzden nadiren yaparım.

Bugün bir istisna yapıyorum. "Hayır," diye başımı sallıyorum. "Hiç şansın yok."

Yavaşça nefes veriyor, omuzları rahatlamayla gevşiyor. "Güzel," diye nefes alıyor. "Güzel."

Boğazımı temizliyorum. "Ee, Kyoto-"

"Gidiyorsun."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Annika, geçen gece biri sana *ateş* etti," diye tıslıyor sıkıca. "Sonra da düğünüze bir bomba girdi."

Yutkunuyorum. "Bakın, ikimiz de biliyoruz ki Sota'yla yapılan anlaşmanın bu kadar erken bir aşamasında herhangi bir şiddet olayı her şeyi mahvedebilir-"

"Anlaşmayı sikime taktığımı mı sanıyorsun?" diye mırıldanıyor sessizce, başları derin derin çatılıyor. "Anni, ben *seni* sikime takıyorum."

Bana gerçek bir acı ve endişeyle bakıyor.

"Seni Japonya'ya gönderiyorum çünkü *senin için çok endişeleniyorum!*" diye tıslıyor. "Sen benim ailemsin, Annika. Sana zarar gelirken boş boş oturmayacağım."

Başımı salladım. "Kir, burada New York'ta adamların var. Ben tamamen-"

"Ve Kenzo'nun bir kalesi ve *ordusu* var," diye homurdanıyor. "Kyoto'da."

Ona bakıyorum. "Kir-"

"Bu bir tartışma değil Annika," diye homurdanıyor.

"Siktir et!" Tıslayarak ayağa kalkıyorum. "*Ben-*"

Telefonu yüksek sesle çalıyor ve sözümü kesiyor. Kir öfkeyle ceketinin cebinden çıkarıp ona bakıyor.

"Hey! Hâlâ konuşuyorum!" Ona tükürdüm. "Ben yetişkin bir kadını ve öylece gönderilmeyeceğim-"

"Annika."

Kir ekrandan bana bakarken gülümsüyor. "Damian uyandı."

"SIK BENİ."

İç çekiyorum, gözlerimi devirirken sırtıyorum.

"Her şeyden önce, gururum okşandı, ama seni bu şekilde düşünmüyorum?"

Doktorlar Damian'ı görmemiz için teker teker girmemize izin veriyorlar. Kir rütbesini aldı ve ilk girdi. Freya ve ben ikincilik için taş-kağıt-makas oynadık ve ben kaybettim. Ama işte buradayım, sonunda onu göreceğim.

Vurulmuş gibi görünüyor. Günün yarısını spor salonunda geçirmek yerine birkaç haftadır hastane yatağında yattığı için normalden biraz daha zayıf. Ama hala sevdiğim Damian'a benziyor.

Ayrıca, *o yaşıyor*.

Yüzünü buruşturup bana bir bakış attı. "İğrençleşme, Anni."

Sırıtiyorum. "Duydun mu bilmiyorum ama bugünlerde evli bir kadını."

Damian'ın yüzünde bir gölge beliriyor, lavanta rengi gözleri kararıyor. "Benim yüzümden bunu yapmak zorunda kalmandan *nefret* ediyorum."

Koluna şakacı bir yumruk atarken kaşlarımı çatıyorum. "Kapa şu lanet çeneni."

"Tamam mı?" Kolunu ovuşturuyor. "Vurulduğum kısmı hatırlıyor musun?"

"Özür dilerim," diye takıldım. "Yumruklama konusunda kendimi tutacağım."

"Evet, yapabilir misin?" diye mırıldanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. Nefes veriyor ve parmaklarını beyaz saçlarında gezdirmek için uzanıyor. "Lanet olsun. Lanet olası bir kavgadan uyandığımda seni *Kenzo*'yla evli mi bulacağım?"

Başka tarafa bakarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

Zihnimin dün geceki olaylara kaymasına izin

vermeyeceğim. Ya da bu sabah.

"Bu senin hatan değil Damian."

Başını sallar. "Ben... Kahretsin, bilmiyorum, Anni. Yani, önce Aoki çekti, bunu söyleyebilirim."

"Damian-"

"Ama belki de o n u öldürmek yerine kanatlandırsaydım?" Dişlerini gıcırdatıyor. "Ya da o toplantı için kulübe *gitmemiş* olsaydım-"

"*Damian*," diye sertçe tıslıyorum. "Olan oldu, tamam mı? Beni tanıyorsun ve geçmişe takılıp kalıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Olan oldu."

"Aynen öyle."

Yüzünü buruşturuyor. "Hâlâ evlenmek zorunda kalmandan nefret ediyorum ve Kenzo'ya gidip bir torba sık yemesini söylemek için olay çıkarmak için bile orada değildim."

"Şimdiki zaman gibisi yok..."

Kıkırdıyor ve sonra yüzünü buruşturarak elini yan tarafındaki iyileşmekte olan yarasını örten bandaja götürüyor.

"Yani Kyoto," diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kir'in emirleri."

"Haksız değil, biliyorsun," diye homurdanıyor Damian. "Yani kaçırdığım her şeyi bana anlattı. New York şu anda çok sıcak. Düşmanın nereden geldiğini, hatta kim olduğunu bile bilmiyorsan, yerinde durup sırtından vurulma riskini göze alamazsın. Geri çekilir ve yeniden toplanırsınız."

"Bu benim tarzım değil."

Gözlerini devirir. "Kyoto'ya git, Anni. Ciddiyim. Kenzo'yu sevmiyor olabilirim ama ona saygı duyuyorum. Hıyarın teki ama sözünün eri. Ve bu ateşkes bizim için olduğu kadar onun ve Sota için de önemli. Birinin seni dışarı çıkarıp bu kırılgan barışı bozmasına izin vermeyecektir."

Kaşlarımı çatıyorum ve ellerime bakıyorum.

"Ama *aynı zamanda*," diye homurdanıyor. "Beni buradan çıkardıkları anda Kyoto'ya uçuyorum, böylece seninle evcilik oynamaya karar veren herife göz kulak olabilirim."

Ona sırtıyorum. "Gerçekten mi?"

"Soru bile değil," diye mırıldandı.

Uzanıp elini sıkarken gülümsüyorum. "Tamam. *Tamam*. Gideceğim. Ama bana bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"İşleri berbat etme dürtüne direnıp sadece iyileşmeye mi odaklanıyorsun?" Damian sırtıyor. "Sanırım bunu yapabilirim."
"Güzel. Eğer yapmazsan, seni yine kendim vururum."

Daha sonra, kız kardeşimle neler olup bittiğini konuşmak için Taylor ve Drazen'e uğradım.

"Orada bulunmamalı ve bu şekilde tehlikeye atılmamalıydınız-"

"Anni." Taylor elimi tutarken sessizce gülümsüyor. "Hayatının dağınık ve karmaşık olduğunu söylediğini biliyorum. Ama demek istediğim..." Dönüp Drazen'le birlikte oturdukları, kocasının Central Park'ın yukarısındaki balkonlardan birinde bir iş görüşmesi için durduğu gülünç saray dairesine doğru başını sallıyor.

"Dağınık ve karmaşık *biriyle* evlendim. Ve tehlikeyle." Bana geri döndü. "Benim için endişelenmene gerek yok, asla. Onunla mı?" Drazen'e tekrar bakarken gülümsüyor.

Sevgi

.

Neşe.

Hoşnutluk.

Başka bir insanla daha önce hiç hissetmediğim bir eşzamanlılık.

"Onun yanında her zaman güvendeyim. *Ve*," dedi bana bakarak, "*senin* de güvende olmanı istiyorum. Bu, burada işler sakinleşene kadar Kyoto'ya gitmek anlamına geliyorsa?" Omuz silkiyor. "O zaman bence Japonya'da hak ettiğin küçük bir tatilin tadını çıkarmalısın."

"Sadece..." Yüzüm buruşuyor. "Birbirimizi daha yeni bulmuşuz gibi hissediyorum."

Beni kendine çekip sıkıca sarılırken gülümsüyor.

"Ben de," diye fısıldıyor. "Ama *senin* için de uygunsa, daha yeni başladığımız şeye *devam* etmek istiyorum. Ve bu da *senin* kalmanı

gerektiriyor.

canlı."

Ona şiddetle sarılıyorum. Drazen içeri döndüğünde ona da sarılıyorum ve ikizimi güvende tutacağına dair söz verdiriyorum.

Sonra eve gidip toparlanacağız.

Ve *sonra*, yine bilinmeyene doğru yola çıkıyoruz.

ANN)KA

Daha önce özel jete binmişim. Kir'ün sekiz evi kadar göz alıcı bir jeti var ve yalan söylemeyeceğim, o şey çok *tatlı* bir araç.

Ancak Sota'nın devasa 747'sinde uçmak bir sonraki seviye. Bir ana kabin, ayrı yatak odaları, bir ofis ve konferans odası, çılgın bir suşi şefinin bulunduğu bir yemek alanı, bir bar ve bir spor salonu ile tamamlanan iki kat vardır.

Evet. *Uçakta*.

Uçuştan birkaç saat sonra *Air Force One* ve *Snakes On A Plane* filmlerini izlemiştim bile. Bana deli diyebilirsiniz ama isteğim dışında bir jetle Japonya'ya götürülmek için uygun bir izleme malzemesi gibi geldi.

Sonunda bacaklarımın esnemesi gerekiyor ve küçük bir tura çıkıyorum. Şefin beni gülümseyerek karşıladığı ve *omakase* tadım menüsünün ilk yemeğini hazırlamaya başladığı suşi tezgahına geliyorum.

"Umarım size katılmamın bir sakıncası

yoktur?" İrkilerek Sota'yı görmek için

döndüm.

"Hiç de değil. Yani," diye alaycı bir şekilde gülümsüyorum, "bu senin uçağın."

Yaşlı adam yanımdaki tezgâha otururken kıkırdıyor. Şef patronunu selamlıyor, hızlıca bir sürahi sake dolduruyor ve bana uzatıyor.

"Sake?" Sota bana dönerek soruyor.

"Aslında içkiye küçük bir ara veriyorum."

Kaşlarını kaldırıyor, başka yere bakmıyor.

"Yani... Evet, tabii, neden olmasın," diye omuz silkiyorum.

Şef tekrar eğilip suşi hazırlamaya geri dönmeden önce iki küçük sake fincanı getirdiğinde Sota kıkırdıyor.

"Jiro hiç İngilizce bilmiyor," diyor Sota güzel aksanlı sesiyle, şefe başını sallayarak. "Rahatça konuşabilirsiniz."

Jiro, dilimlenmiş yuzu gibi görünen hafif bir deniz yosunu salatası üzerine şaşırtıcı bir şekilde düzenlenmiş bir dilim hamachi ile her birimizin önüne bir tabak kaydırırken sake döküyor.

"*Kanpai*," diyor yaşlı Yakuza patronu huysuzca, kadehini

kaldırarak. "*Kanpai*."

"Verimli bir evliliğe," diyor sessizce. Yeterince hızlı saklayamadığım bakışımı yakaladığında gülümsüyor. "İçinde aşk olmayabilir," diye devam ediyor. "Ama en azından barış, saygı ve nezaket olsun."

Bu çok güzeldi.

Sake'den bir yudum alıyorum ve lezzetli ilk yemeğimin tadına bakmak için çubukları elime alıyorum. Sota'ya baktığımda daha önce hiç fark etmediğim bir şey fark ediyorum. Bakışlarım ön kolundan aşağıya, *irezumi* mürekkebinin üzerinden geçerek sağ eline iniyor.

...ve üst yarısı eksik olan serçe parmağı.

"Gençken," diyor Sota, beni bakarken yakalayıp alaycı bir gülümsemeyle elini kaldırarak, "biraz Takeshi gibiydim. Dik başlı, düşüncesiz, vahşi." Kıkırdıyor. "Kenzo gibi, ama o en azından akli başında biri."

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak parmağına bakıyorum.

"*Oyabun*'uma saygısızlık ettim," diyor kesin bir ifadeyle. "Yakuza'da saygı her şeydir. Neyse ki *oyabun*'um dik başlı bir gençte potansiyel gören bilge bir adamdı. Kalbimi isteyebilirdi. Bunun yerine, sadece *yubitsume* oldu."

Gözlerimi tekrar serçe parmağına

dikiyorum. "Parmağını mı kesti?"

Sota kıkırdar ve hamachi'sine geri dönerken başını sallar. "Hayır."

Sake'sinden bir yudum alır. "*Ben* yaptım."

Vay anasını.

Demek istediğim, Bratva ciddidir ve sık sık ormanın sert kısımlarında gezinir. Ancak patronunuza yapılan bir hakaret yüzünden *kendi parmağınızı* kesmek bunu *çoktan* aştı.

Sota iç geçiriyor, ikimiz de ilk tabağımızı bitirirken bana bakıyor. "Şimdi de Yakuza'nın vahşi ve acımasız olduğunu düşünüyorsun."

Ona yalan söyleyebilirdim ama Sota'yla ilgili bir şey insanın dürüstçe konuşmak istemesine neden oluyor.

"Bana biraz aşırı geldi. Tabii bu sadece benim fikrim, o dünyadan olmadığım için..."

"Doğru," diye başını sallıyor. "Ama Bratva da kendi çapında aşırı, öyle değil mi?" İyi bir noktaya değindin.

"Ve her ne kadar genç olsanız ve çoğu sizden gizlenmiş olsa da, babanızın imparatorluğu da bazı açılardan oldukça *aşırıydı*."

Merakla kaşlarımı çattım. Sota

gülümsüyor. "Onunla bir kez

tanıştım. Babanla."

Şok yüzüme yayılıyor. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "İş için değil. İkimiz de Monako'daydık ve bir masada birlikte poker oynadık. Çok iyiydi," diye kıkırdıyor hayıflanarak. "O gece benden çok para aldı."

Özel olarak gülümsüyorum. Ailemi çok sık düşünmem. Ama arada bir kendime izin veriyorum, küçük bir ikram gibi.

Jiro önümüze bir tabak daha, bu kez uni koyarken Sota, "Evet, Yakuza vahşî ve aşırı olabilir," diyor. "Ama genç bir adam olarak beni kurtaran şey buydu. Sanırım Kenzo'nun babası Hideo'yu da kurtaran buydu. O benim en iyi arkadaşımdı. Ve belli bir noktada, ailesi için ayrılmak istemesini anlıyorum. Ama benim için Yakuza benim ailem. Bu benim en büyük aşkım," diyor sertçe, bana dönerek. "Kenzo'yu da kurtaran şeyin bu olduğuna inanıyorum."

"Nereden?"

Omuz silkiyor. "Bönlük. Ne olduğundan ve kim olması gerektiğinden emin olmadan hayatın içinde dolaşmaktan. Huzur içinde yatsın, annesiyle birlikte İngiltere'de kalabilirdi. Hayatını aristokrasinin çeperlerinde geçirebilir, asla onların saflarına kabul edilmeyebilirdi. Ama kan konuşur ve kanı onu Japonya'ya geri getirdi. Yakuza'ya. Bu vahşilik ve aşırılık sayesinde kendini buldu. Peki ya şimdi?" Kadehini bana doğru kaldırıp gülümsüyor. "O da *seni* böyle buldu."

Fincanımı onunkine değdirirken ben de gülümsüyorum.

"*Kanpai*, Sota-san." Sırıttıyor. "*Kanpai*, Annika."

SOTA ile *güzel* bir akşam yemeğinden sonra uçağın arka tarafına, ofis ve konferans salonu bölümüne doğru ilerliyorum. Kyoto'da ne kadar kalacağım belli değil. Ama Kir için bir satın alma hazırlığı yapıyorum ve önümüzdeki üç ay içinde taşınmayı planlıyoruz. Bu da Kir'in şirket avukatları ve finans uzmanlarından oluşan ordusunu aynı noktada buluşturmak anlamına geliyor.

Hey, iş bu.

Dizüstü bilgisayarımda bir video görüşmesi yapıyorum, konferans odasının geri kalanına bakan masada oturuyorum. Birden odanın kapısı açılıyor ve Kenzo içeri girince yüzüm biraz kızarıyor. Gözlerimi tekrar ekrana çeviriyorum, birinin az önce kulaklığıma söylediği bir şeyi başımla onaylıyorum. Sonra Kenzo'nun bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

"Bir saniye izin verir misiniz?" diyorum kibarca. Kenzo monitörümün hemen yanındaki masaya yaslanırken bir düğmeye dokunup mikrofonumu ve kameramı kapatıyorum. "*Yardımcı* olabilir miyim?" diye mırıldandım.

"Belki," diye homurdanıyor, gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım var.

İçim titriyor ve yüzüm ısınıyor. Ama ona ters ters bakarken yutkunuyorum. "Bir video görüşmesi yapıyorum."

Sırıttıyor. "Görüntülü görüşmeyle halledilemeyecek ne istediğimi sanıyorsun?"

Yanaklarım zonkluyor. "Sakıncası yoksa, bazılarımızın yapması gereken işler var." Kalçasını iterek, kameranın görüş alanından çıkana kadar onu masanın kenarından itiyorum. "Affedersiniz," diyorum kabaca, monitöre dönüp kamerayı ve mikrofonu tekrar açmak için düğmeye basıyorum.

Kir'in avukatlarından biri bazı sözleşme maddelerini gözden geçiriyor. Dikkatim aniden monitörün önünden geçen bir hareketle dağılıyor. Yukarı bakıyorum ve Kenzo'nun konferans masasının yanında durduğunu, siyah gömleğinin düğmelerini açtığını ve kaslı, dövmeleli omuzlarından sıyırdığını görünce gözlerim doluyor.

Onu bir konferans masası sandalyesinin arkasına düzgünce asarken izlerken dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor.

Elleri kemerine gitti ve çözmeye başladı. İşte o zaman tekrar sessiz ve kamera kapalı düğmesine basıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Pantolonunu çıkarıp düzgünce sandalyenin üzerine, gömleğinin yanına asıyor. Sonra bana dönüyor ve ben onun *çılgın* vücudunu içime çekerken bir nefes çekiyorum.

Adam fotoşoplanmış gibi duruyor. "Alo?"

Tıslıyorum. "Ne oluyor lan?"

Kenzo Omuz silkiyor. "Bu başka bir iyi az saatler için Japonya. Ben rahatlamak."

"Peki, lütfen bunu başka bir yerde yapabilir misiniz?"

Biri kulağıma ismimi söylüyor.

Kahretsin.

Hızla monitöre dönüp sesimi tekrar açıyorum ve kamerayı tekrar çalıştırıyorum.

"Özür dilerim, Wi-fi çok iyi değil. Aslında şu anda Japonya'ya uçuyorum-"

Gözlerim önümde gelişen sahneye takıldığında neredeyse sandalyemden düşecektim. Kenzo masaya doğru yürüdü, kameranin görüş alanının hemen dışında masanın yanında kayıtsızca durdu ve bir elini yontulmuş çenesinde gezdirdi.

Tamamen çıplak.

Ağzım açık kaldı. Elimde değil: Gözlerim *doğrudan* sikine kayıyor. Yani Tanrı aşkına, *tam orada*. Sertleşmemiş bile, ama lanet şey hala kocaman, kalın ve kalçalarının arasında asılı dururken ağır görünüyor.

"Affedersiniz, ilgilenmeniz gereken bir görüntülü arama yok mu?"

Nasıl yapabilirim? Tüm dikkatim utanç verici bir şekilde Kenzo'nun sikine odaklanmış durumda.

O şey içime nasıl sığıdı? Biyolojinin sınırları içinde mi? Şu anda *sert bile olmadığımı* tekrarlamak istiyorum.

"Annika?"

Öfkeyle kızarak dikkatimi tekrar Kir'in ekrandaki avukatına verdim.

"Özür dilerim, Sean. Bu bağlantıda ciddi bir gecikme var. Sözleşmenin geri kalanını bana e-posta ile gönderebilir misin? İnip yerleştikten sonra bir takip görüşmesi ayarlayacağım ve bu noktalara geri dönebiliriz. Kan aramak için o konferans salonuna girmeden önce bu noktaların kesinleşmesini istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor, Annika," diye gülümser Sean. "Uçuşun tadını çıkar. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve Kenzo'ya hançer gibi bakmak için dönüyorum. Çoktan uzaklaşmış, bana -itiraf etmekten nefret ediyorum- *saçma* bir şekilde yontulmuş, mükemmel kışını gösteriyordu.

"Özür dilerim, bir sorunun mu var?"

Odanın öbür ucundan bana sırtırken kaşlarını çatarak yarım dönüyor, gri eşofmanını ve pazularına tam oturan siyah tişörtünü giyiyor. "Seni 'bu noktalara geri dönecek' türden bir kız olarak görmezdim."

"Buraya gelmenizin meşru bir nedeni var mı? Yoksa beni rahatsız etmek senin için sadece bir eğlence mi?"

Sırıttıyor. "İhtiyaçlarımızı konuşmalıyız."

Kaşlarım çatıldı. "Pardon?"

"İhtiyaçlarımız. Cinsel olarak yani."

Gözlerimi deviriyorum ama tüm beyin hücrelerim dün geceye o d a k l a n d ı ğ ı için yüzümde sıcaklık titreşiyor.

Elleri üzerimde. Üzerimdeki sahiplenici gücü ve hakimiyeti.

Benimle konuşması, bana dokunması ve *beni* hayal bile edemeyeceğim şekilde *becermesi*.

Yutkunuyorum. "Neden ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum-"

"Her insanda vardır," diyor Kenzo sakın bir şekilde. "Biz evliyiz, bu yüzden bunları konuşmalıyız." Dudakları nazlı nazlı kıvrılıyor. "Örneğin, senin sapkınlıkların neler?"

Kekeledim, telaşlandım. "Kinks? Ben..." Nefesimi tutuyorum. "Bende hiç yok."

Kenzo homurdanıyor. "Herkes yapar. Seksten zevk alıyor musun?" Yüzüm karıncalanıyor.

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor. "Ama emin olmak isterim."

Yani, *artık* biliyorum. *Onun* kontrolü altında olduğum yıllar boyunca yapmadım. Ondan sonra, sadece... sahip değildim. Hiç olmadı.

Ta ki karşımda duran bu adamla karşılaşana kadar.

Tahmin edebilirim," diye devam ediyor Kenzo. "Sen de bana evet ya da hayır diyebilirsin. Ya da sadece başparmak yukarı ya da aşağı-"

"Tanrım, cidden bunu yapıyor muyuz?" Ayağa kalkıp konferans salonunun uzak tarafına geçerek ağzımdan kaçırdım.

Konferans masasının sandalyelerinden birine otururken sessizce, "Biz evliyiz prenses," diye homurdanıyor. "Sınırların nerede olduğunu bilmeliyiz." Dudakları hınzır bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Ya da aslında herhangi bir sınır olup olmadığını."

Kara gözleri içime saplanırken ürperiyorum.

"İstekli olana tecavüz edememekle ilgili bir şeyden bahsetmiştiniz..."

Yüzümde ateş patlarken gözlerim açılıyor. "Bu-"

"Belki de bu bir tecavüz sapkınlığıdır," diye homurdanıyor.

Yasak sıcaklık omurgamdan yukarı doğru süzülüyor ve içimde zonkluyor. "*Rızaya dayalı rızasızlık*, bugünlerde buna böyle diyorlar."

Cevap vermediğimde -çünkü konuşmak için kendime güvenmiyorum- sadece gülümsüyor.

"Bunu belki olarak kabul ediyorum. Esarete ne dersin?" "Bu konuda konuşmak istemiyorum-"

"Ah, o da bir belki," diyor sakince.

Ona ters ters bakıyorum. "Ben öyle bir şey demedim." "*Hayır* da demedin."

Benim Dudaklar Çanta. "Tamam, *Hayır*. Hayır.
esaret," I Mırıldan, tamamen inandırıcı olmayan bir
şekilde.

"Son cevap?"

Dudağımı ısırıyorum. Kenzo

sırıtıyor. "Belki listesinde

kalıyorum o zaman."

"Peki ya sen?" Ben de karşılık verdim. "Seni harekete geçiren ne? Anne sorunları mı?"

Eğlenmiş görünüyor. "Düşük darbe, ama *hayır*."

"Fisting?" Aklıma gelen en tuhaf şeyi söyleyerek ağzımdan kaçırıyorum.
"İnsanların üzerine işemek mi?"

Kenzo'nun kaşları çatılır, yüzünde eğlenen bir ifade belirir. "Hayır, ama
eğer bu *senin*
şey, eminim denemeye ikna edilebilirim." "Kesinlikle
olmaz."

"Hangisi?"

Yüzüm zonkluyor. "*İkisi*
de." "Bundan emin misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hangi tuhaf şeyden hoşlanıyorsan bana söyler
misin, ben de sana bunun olmayacağını söyleyeyim ve yolumuza devam
edelim?"

Omuz silkiyor. "Memnuniyetle." Gözlerini bana dikti. "Esaret," diye
homurdanıyor.

Oh.

Evet, bu benim için bir "belki" değil.

...*Evet* olabilir.

Ama cinsel olan çoğu şey gibi bu da benim için lekelendi. *Nefret* ettiğim bir
adam tarafından silah haline getirildi ve beni kontrol etmek için kullanıldı.
Yine de, bağlanmayı ya da başka bir şekilde hareketsiz bırakılmayı ve
kullanılmayı hiç hayal etmediğimi söylemek yalan olur.

Kenzo ayağa kalkıyor ve tam önümde durana kadar yavaşça odayı geçip
benim çekildiğim köşeye gidiyor.

"*Kontrol*," diye mırıldanıyor sessizce.

Elini uzatıyor ve parmağının arkası hafifçe boğazıma değdiğinde
ürperiyorum.

"Ücretsiz kullanım."

Kalçalarım kasılırken yüzüm yasak bir sıcaklıkla doluyor. Kenzo sırtıyor.

"Bundan ne olduğunu bildiğinizi çıkarıyorum."

"I..." Yutkunuyorum, nefesim daha hızlı geliyor.

"*Evet.*"

"Her zaman, her yerde," diye hırılıyor karanlık bir şekilde. "Senin üzerinde kontrolüm var."

"Sadece sen mi?" Kendimi bir nevi eşit seviyede tutmak için nafile bir çabayla geri atıyorum.

"Ya da her iki şekilde de yapabiliriz."

Gözlerimi deviriyorum. "*Ne kadar cömert.* Peki ya hayır dersem?"

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, parmağı boğazımın kenarını yavaşça aşığı yukarı okşuyor. "Hayır mı diyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Hm... başka bir *belki*," diye mırıldandı Kenzo. "Vay canına, bu iş ilginçleşiyor."

Elini bırakır ve döner, sakince arkasındaki konferans masasındaki sandalyelerden birine doğru yürür ve oturur.

"Buraya gel."

Sadece yumuşak ama emredici bir ses tonu değıl. Aptalca seksi İngiliz aksanı da değıl.

Parmağıyla bana "gel buraya" der gibi bakıyor. Bu sadece... bana bir *şeyler yapıyor*.

Kendimi sorgulayamadan ya da içimdeki hain duygulara karşı herhangi bir savunma yapamadan ona doğru ilerliyorum. Yanındaki sandalyeye oturmaya gidiyorum ama Kenzo başını sallıyor.

"İşte," diye mırıldanıyor, kucağını

okşayarak. "Ne?" Boğuluyorum.

"Gel. *Buraya*," diye usulca homurdanıyor, parmaklarını tekrar kıvrıyor ve kalçalarını işaret ediyor.

Kucağına oturduğumda yüzümde bir sıcaklık patlaması oluyor. Sonra beni çevirip cesurca bacaklarının üzerinden yüzüstü yatırdığında titriyorum ve

nefesim kesiliyor.

"Kenzo!"

Yoga pantolonumun arkasından tutup kolunun güçlü bir hareketiyle kıcımdan aşağı, uyluğumun ortasına doğru çekerken gözlerim şişiyor ve nefesim kesiliyor.

"Ne oluyor *lan!*"

Külotumu tutup aşağı çekerken ben de inliyorum. Tüm dünyam patlıyor, yüzüm karıncalanıyor ve vücudum sadece utançla değil, aynı zamanda *daha fazlasına* olan şiddetli bir ihtiyaçla zonkluyor.

Karanlık bir şey.

Titriyorum, kendimi yoğun bir şekilde açıkta ve savunmasız hissediyorum.

Daha önce de böyle hissetmiştim. Ama bu sefer farklı. Bu kez, bana karşı kullanılan, bana işkence etmek ve beni yerimde tutmak için kullanılan bir silah değil.

Bu sefer, yaptığı şeyde garip bir şekilde özgürleştirici bir şey var. İçimde çiçek açmasına izin verdiği şey.

Ruhumun derinliklerinden çıkardığı şeyi.

Adı verilmeyecek olan kişi bir canavardı. Niyeti aşağılık ve yozlaşmış. Kenzo bir pislik olabilir, hatta belki biraz psikopat. Düşman olabiliriz.

Ama o bir canavar *değil*.

Bu yüzden eli kalçamın arkasından kıcıma doğru kaydığında irkilmiyorum ya da kendi içime kapanmıyorum. Engellemiyorum ya da geri çekilmiyorum.

Bunu kabul ediyorum.

İçime çekiyorum.

Dokunuşunun sıcaklığının ve bakışlarının kavuruculuğunun tenimde erimesine ve beni ateşlemesine izin verdim.

Kenzo'nun büyük eli kığımın yanaklarından birini tutuyor. Beni tamamen açtığında yüzüm utançla zonkluyor ve uyluklarımın arasındaki kayganlığa karşı serin hava hissediyorum.

"Ne..." Sesim titriyor. "Sen ne-"

"Ben ne istersem, prenses," diye homurdanıyor. "Unutma, sen *benim karımsın*. Sen *benimsin*, hepiniz. "Bu güzel küçük amcık da dahil" diye mırıldanıyor.

Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve parmaklarından biri alaycı bir şekilde dudaklarıma doğru ilerlediğinde bir iniltiyi ısııyorum.

"Bu doğru değil mi?" diyor

sessizce. "BEN-BEN-"

"*Söyle*."

Meydan okurcasına başımı

sallıyorum. "*Söyle*," diye

homurdanıyor.

Durakladım. "Senin," diye mırıldanıyorum sonunda, yüzümde

sıcaklık titreşiyor. Kenzo karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "*Neymiş o?*"

"Benim..." Yutkunuyorum. "Benim... vajinam."

Derin bir iç çeker. "Prenses, prenses. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Kıçıma gelişigüzel vurup derimi ateş ve sıcaklıkla patlattığında inliyorum. Bunu diğer yanağıma da yapıyor ve beni arzuyla kaynatıp kıvrandırıyor. Cebindeki bir şeye uzandığını hissediyorum. Sonra eli hafifçe açılmış kalçalarımın arasına geri kayıyor ve ıslaklığımla alay ediyor.

"Sen ne-"

Sert ve lastik gibi bir şeyin içime doğru kaydığını hissederken dudağımı ısırarak inliyorum. Derine batarken gözlerim zevkle geri dönüyor ve ancak o zaman U şeklinde olduğunu fark ediyorum. Bir ucu içeride g noktama dayanıyor, U'nun diğer ucu klitorisime oturuyor.

Tüm vücudum titremeye başladı.

Bir düğmeye basıldığını duyuyorum.

Lanet olsun.

Oyuncak, gelgit dalgaları gibi içime doğru yayılan titreşimler göndermeye başlıyor. Neredeyse *çok* yoğun ama dayanılmaz olmaktan da *çok* uzak. İniltiyi ısırmaya çalışıyorum ama klitorisime ve g noktama karşı zonklayan gürleme beni bir uçuşuma savururken duyulabilir zevk çılgınlığını durdurmak mümkün değil.

"Şimdi," diye mırıldanıyor Kenzo, beni kucağında bir su birikintisine çeviren titreşimli uğultunun üzerine karanlık bir şekilde. "Bunu tekrar deneyelim, olur mu?" Avuç içiyle kıcıma sertçe vuruyor, zevkten hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Söyle."

"O... *senin!*" Boğuluyorum, kaslı kalçalarına yapışıyorum ve onlara karşı kıvranıyorum.

"Neymiş o? Daha sıkı dene."

Ağzım gevşerken dünyam eriyor. "M-my... *pussy!*" İnliyorum. "Öyle mi?"

"*Senin!*" Dalgalar üzerime çarparken yüksek sesle sızlanıyorum.

Bunu söylediğime ya da yaptığıma inanamıyorum. Ben "boyun eğmem". *Hiç* kimseye boyun eğmem. Ama şu anda bunu arzuluyorum. Bunun için çaresizim.

Oyuncağın titreşimi benim tüm dünyam. Tek bildiğim zevk. Başparmağı ağzıma giriyor, ben etrafında inlerken dudaklarımı sık bir şekilde beceriyor.

"Çok güzel ve ıslak prenses," diye homurdanıyor.

Başparmağı yumuşak bir patlamayla dışarı kayıyor. Sonra elini yavaşça geri çektiğini hissedebiliyorum.

Başparmağı kıcımı okşuyor.

Tanrım.

"Kenzo, ben-"

"Fikrinizi ya da izninizi istediğimi hatırlamıyorum prenses," diye mırıldanıyor.

Islak başparmağı dar deliğimin kenarında dolaşırken derinden inliyorum, sonra aniden içeri kaydırıyor.

Vay anasını...

Dudaklarıma başka bir şeyin bastırıldığını hissediyorum. Bir an için onun diğer başparmağı olduğunu düşünüyorum. Ama onu içeri aldığım da, başka bir lastik oyuncak olduğunu fark ediyorum, ancak klitorisime ve g noktama karşı titreşenden farklı bir şekilde şekillendirilmiş.

"Yerinde olsam bunu güzelce ıslatırdım..."

Oyuncağı dilime alıp tükürüğümle kaplarken inliyorum. Başparmağı kıcımın derinliklerine batarken onu ağızımdan çıkarıyor ve sonra yavaşça dışarı kayıyor.

Oyuncak arka deliğimi okşuyor ve gözlerim açılıyor.

"Kenzo..."

Uyarıda bulunmadan, sormadan ve herhangi bir giriş yapmadan küçük oyuncağı kıcıma soktu.

SIKTIR.

Homurdanıyorum, bacaklarım titriyor ve ayak parmaklarım havada kıvrılıyor. Popo tıkacı içime batıyor, öyle bir noktaya kadar genişliyor ki, aniden yüzüğüme dayanan alevli bir tabana tekrar daralmadan önce bir sızlanmada boğuluyorum.

Sadece ağızımdaydı. Oldukça küçük olduğunu biliyorum. Ama kutsal lanet, hissediyor

Orada çok *büyük*.

"İlginç," diye mırıldanıyor Kenzo.

Ağızımdan boğuk bir inilti dökülüyor. "Ne-ne?" "Burada hiç

kimseyle birlikte olmadın, değil mi?"

O haklı.

"Hayır," diye inliyorum. Her iki oyuncağı da dışımdaki kısımlarından tutup, sanki iki deliğimi de aynı anda sikiyormuş gibi nazıkçe içeri ve dışarı iterken inliyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve ağızım gevşiyor. Ona yapışıp zevkle inerken tırnaklarım onun sert ve kaslı kalçalarına batıyor

"Bir gün bu küçük deliği germekten zevk alacağım," diye homurdanıyor Kenzo. "Ama önce *dizlerinin üzerine k*."

"Ne?"

Eğildi, dudakları kulağıma yaklağtı.

"Dizlerinin zerine çökecek ve iyi bir fahiŖe gibi sikimin her santimini yutacaksın."

Sanki biri baŖımdan aŖađı buzlu su dkmŖ ve beni tüketmekle tehdit eden ateŖi tamamen sndrmŖ gibi.

Sen çok iyi bir küçük fahiŖesin, Annika. Benim küçük fahiŖem.

Utanç, karanlık ve istismarla ilgili anılar dŖncelerimde ön plana çıkarken, sahip olduğum Ŗiddetli arzu anında - ve *anında* demek istiyorum - söndü.

Kenzo'dan uzaklaŖıyorum, kucağından inip klotumu ve pantolonumu hızla yukarı çekiyorum.

KaŖlarını çattı ve konuŖmaya baŖladı. Ben ondan önce davrandım.

"Ben *fahiŖe* değilim," diye hırlıyorum soğuk bir Ŗekilde. Ondan geri adım atıyorum, kollarım refleks olarak göğsümün üzerinde aprazlaŖıyor ve baŖka tarafa bakıyorum. "*Değilim*."

Hiçbir Ŗey söylemiyor. YavaŖa ona dönüp baktığımda, baŖını eğip bana bakarken yüzünde vurdumduymaz bir ifade görüyorum.

"Ben yapmadım-"

"*Gerçekten de az önce yaptın*,"

diye tıslıyorum. Beni

dŖnceli bir Ŗekilde inceliyor.

"Burada iŖimiz bitmedi," diye

homurdanıyor sonunda. "Güven bana,

bitirdik."

Fırıl fırıl dönerek konferans salonunu geçip kapıdan ıkıyorum. Soğuk, fkeli bir pus içinde ana kabine doğru yürüyorum ve yanımdaki koltuğa oturuyorum

Hana. Kaşlarını çatıyor, kulaklıklarını çıkarıyor ve izlediği şeyden uzaklaşıp endişeyle bana bakıyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Ben-"

Sonra gözlerim irileşiyor ve yüksek sesle solumamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Önüme çıkan anılardan kaçmak için acele ederken, Kenzo'nun lanet oyuncakları *hâlâ içimdeyken* buraya geri dönmeyi başardım.

...Ve gürlemeye ve hareket etmeye başladılar.

İkisini de.

Koltuğumda kıvranıyorum, bir elimle kolçağı tutuyorum ve diğer elimin topuğunu ısırarak için başımı çeviriyorum.

"Tanrım, Annika," diye geveliyor Hana.

"Sen-" "*Ben iyiyim*," diye boğuluyorum.

"Sadece-"

Tam sandalyemden kalkıp bu lanet şeyleri içimden çıkarmak için banyoya *koşacakken*, sert ve güçlü bir el omzuma ağır bir şekilde iniyor.

"Sakin ol, *karıcığım*," diye homurdanıyor.

"Siktir git" ve "deli misin" karışımı bir ifadeyle ona bakarken, yüzüme doğru sırtıyor, aşağı uzanıyor ve emniyet kemerimi yerine takıyor. Ben kıvranırken ve inleme dürtüsüne karşı koyarken karnıma doğru sıkıyor.

"Kaptan az önce bana biraz türbölans yaşayacağımızı söyledi." Bana sadece benim görebileceğim hafif bir sırıtış fırlattı.

Yalancı çuval-

Uçak sarsılırken keskin bir nefes alıyorum. Karşımdaki koltuğa oturan Kenzo'nun sırıtışı düpedüz kendini beğenmişliğe dönüşüyor.

Ova tekrar yalpalarken kemerini baēladı. Sonra cebinden telefonunu çıkartıyor ve havaya kaldırıp kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırarak bana soēuk bir şekilde gülümsüyor.

Seni sikik.

Ekrana dokunuyor, içimdeki lanet oyuncakları kontrol eden uygulamaya ya da her neyse ona açılıyor. Ben koltuēa yapışırken vızıltı, zonklama ve titreşim bir kademe daha artıyor, zevk yoğunlaşırken bile yüzümde dehşete düşmüş bir ifade var.

Aēzı tehlikeli bir şekilde kıvrılırken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Kemerini baēla, *karıcıēım*," diye sırtıyor. "*ok sarsıntılı bir uçuş olabilir...*"

KENZO

Annika ve benim *farklı* olduğumuz en başından beri açıktı. Zıt.

Anlaşmazlık.

O kaos, ben kontrol. O ateş, ben buz. O akışkanlık, ben düzen.

Ama birlikte olduğumuz süre uzadıkça, birbirimizin zıttı olduğumuza dair somut örnekler giderek daha fazla gözüme sokuluyor.

Örneğin, uzun uçuşlardan *nefret ederim*. Sota'nınki kadar görkemli bir uçakta bile kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum, sanki dünyanın geri kalanı devam ederken benim hayatım durmuş gibi. Ancak Annika, en azından bu seferkinden keyif alıyor gibi görünüyor.

Film izledi, tesisleri gezdi, yemek alanında Sota ile sake ve suşi yedi ve ardından bir iş toplantısı gerçekleştirdi.

Şu *ana* kadar farklılıklarımıza dair en sevdiğim örnek, *eğlenceli* bulduğumuz şeyler olabilir. Örneğin, türbülans nedeniyle koltuğunda sıkışıp kalmışken, uzaktan kumandalı oyuncaklar aracılığıyla onu dört kez civarında bir yerde orgazma zorlarken Annika'nın kıvranmasını, dudağını ısırmasını, koltuğunu kavramasını ve ağzını ve gözlerini sıkmasını izlemekten mutluluk duydum.

Görünüşe göre Annika bu durumdan pek *hoşlanmamıştı*.

"Türbülansın" aslında benim isteğim üzerine pilotların dalga geçmesinden ibaret olduğunu bilse ne kadar az eğleneceğini hayal etmek beni *daha* da eğlendiriyor.

Sonunda, dengeyi sağladığımızda, Annika resmen havalanarak banyoya gitti. On dakika sonra öfkeli, telaşlı ve *çok* bitkin bir şekilde dışarı çıktı ve oyuncakları bir tomar kağıt havluya sararak ellerime tutuşturdu ve bana "onları boğmamı" söyledi.

Evet, sonuncusunu görmedi.

Araba havaalanından eski Kyoto'ya, yakın zamanda devraldığım malikaneye doğru ilerlerken sessizlik içinde yol alıyoruz.

Yakın zamana kadar, babamı öldürdüğünü düşündüğüm adama aitti.

Bu şehir, on sekiz yaşımdan ve Yakuza tarafımı keşfetmek için Japonya'ya geldiğimden beri evim oldu. Herkes benim kim olduğumu biliyordu - Sota'nın bir sokak çocuğu gibi yanına aldığı *gaijin*. Ama benim kim *olduğumu* bilmiyorlardı. Mori tahtının varisi olduğumu yani.

Ito-kai'ye bu şekilde sızabildim: Orochi Ito ve bok çuvalı yeğeni Takato tarafından yönetilen rakip bir Yakuza ailesi. Her iki "adam" da -kelimeyi gevşek kullanıyorum- tamamen onursuz.

Babam Yakuza dünyasından ayrılmaya çalıştığında, Orochi ona sırtını döndü ve babamın imparatorluğunu o daha ayrılmadan ele geçirmek için harekete geçti. Her şey Hideo'nun karısı Fumi'nin annesinin öldüğü araba kazasıyla sona erdi. Kazada *Hideo*'nun da öldüğünü sanıyordum.

Hideo Mori'nin oğlu olduğumu sadece Sota biliyordu. Bu arada, Orochi aptal ve kibirli bir adamdı. Bu yüzden ona "Sota'nın liderliğinden bıktığımı" ve "daha güçlü, daha kuvvetli bir *oyabun* aradığımı" söylediğimde, aptal her şeyi yuttu ve beni yakın çevresine kabul etti.

Onları dizlerinden kestiğim geceden önce Ito-kai'de "gizli" bir yıl geçirdim. Gerçi imparatorluklarını sona erdiren son darbeyi vuran *Fumi* oldu.

O zamandan beri gölgelerden çıktım. Hala Sota'ya şiddetle sadığım ve hep öyle kalacağım. Ama o geceden sonra Yakuza dünyası Mori-kai'nin eski ihtişamına kavuşma yolunda olduğunu öğrendi.

Orochi'nin organizasyonunun enkazından istediğimi aldım: depoları, bağlantıları, politikacıları, işleri.

Lanet olası evini de aldım.

Annika, Kyoto'nun eteklerindeki Biwa Gölü'ne bakan kayalıkların tepesinde yer alan muhteşem evin varış noktamız olduğunu anlayınca dönüp kendini beğenmiş bir memnuniyetle izliyorum.

"*Burada* mı yaşıyorsun?" diye fısıldıyor, kaşları çatılıyor.

Konak, çağdaş ve eski dünya Japonya'sının bir karışımıdır; yükselen balkonlar, belirgin Japon *kirizuma* çatıları, yemyeşil bahçeler. Ama aynı zamanda çağdaş cam pencerelerden oluşan duvarlara ve tüm modern lükslere de sahip.

Aynı zamanda lanet bir kale.

Tepesinde elektrikli çit bulunan yüksek duvarlar, en seçkin ve iyi eğitilmiş muhafızlarım tarafından devriye gezilen araziye çevreliyor. Ön kapı bir orduyu uzak tutabilir ve kameralar mekanın neredeyse her santimetrekaresini kaplıyor. Yine de bu güvenlik önlemlerinin ve tahkimatların çoğunun yerinde olduğunu, onları aramadığınız sürece asla bilemezsiniz. İnsan buradayken asla bir hapisanede yaşıyormuş gibi hissetmiyor.

Burayı çok seviyorum. Kardeşlerim de öyle, bu yüzden onlar da burada yaşıyor.

Tanrı biliyor ya, yeterince büyük.

Omuz silerken Annika'nın şok olmuş yüz ifadesindeki kendini beğenmişlik duygusunun içimde kaynamasına izin veriyorum.

"Beğendin mi?"

Başını eğiyor, bana bakmıyor. "Sorun değil, sanırım."

Gözlerimi deviriyorum.

Korumalar bizi ön kapıdan geçirip araziye sokuyor. Araba yolu göl kenarındaki yoldan yukarı doğru kıvrılıyor, bahçelerin arasından, kademeli koi havuzlarının yanından ve evin kendisine ulaşana kadar devasa Japon kırmızı akçağaçlarının altından geçiyor.

Dışarı çıktım ve gülümsedim.

Kahretsin, evde olmak güzel.

Hana yolculuktan yorgun düşmüştü ve Annika'ya sarılıp bana da üstünkörü bir baş selamı verdikten sonra evin kendisine ait olduğunu iddia ettiği kanadına doğru yola çıktı. Mal, evlat edindiği arazideki ek binalardan birine yöneldi ve Takeshi, Orochi'den bana "miras kalan" araba koleksiyonunun yanı sıra bir grup motosikletin de bulunduğu devasa garaja gitmeden önce "kadınların onu özleyip özlemediğine bakmak" hakkında bir şeyler homurdandı.

Bunlar Takeshi'nin "hanımları" olmalı.

Buradayken yaşadığı yer garajın üstündeki daire, çünkü tabii ki öyle.

Sota çoktan Kyoto'nun merkezindeki Minami Semti'ndeki evine dönmüştü. Kardeşlerim gittikten sonra, sadece Annika ve ben ön kapıda duruyoruz.

Bana doğru bakıyor. Uçakta onu dört kez orgazm ettiğimden beri gözlerimle tam olarak buluşamamıştı.

"Ne yani, bize odalarımızı gösterecek hizmetçileriniz falan yok mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne kadar elitistsiniz."

Dudaklarını büzüyor. "Yani hizmetçileriniz olmamasına *şaşırdım*. Ya da köle ya da her neyse."

"Benim hakkımda oldukça düşük bir fikre sahipsin, değil mi?"

"Eminim daha da alçalması için yer vardır, merak etmeyin."

Ön kapıyı açıp içeri girerken kendi kendime kıkırdıyorum. Annika beni takip ediyor ve arkama dönüp baktığımda yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyememesine sırtıyorum.

"Sanırım burayı sana Sota verdi?" "Kendim

almadığımı nereden çıkardın?" Bana şüpheyile

bakıyor. "Sen mi aldın?"

"Hayır."

Gözlerini deviriyor ve yavaşça çift yükseklikteki ön girişe doğru ilerliyor.

"Aslında ben çaldım." Şok olmuş yüz ifadesine sırtıyorum, sonra onun yanından geçip eve giriyorum. "Aç mısın?"

Başını sallıyor, hâlâ çoğunlukla gözlerimden kaçıyor.

Bu beni kızdırıyor. Çünkü *sadece* onu uçağa bindirdiğimden beri değil. Daha önce, konferans odasında ona fahişe dediğim zaman başladı.

Mesele şu ki, ona tam anlamıyla fahişe demiyordum. *Öyle* demiyordum. "Sen *benim* küçük fahişemsin" anlamında söyledim.

Ona "kötü kız" ve "sürtük" dediğimde lanet bir su birikintisine dönüşüyor gibiydi. Ama W kelimesi çok fazlaydı.

Şiddetle. Endişe verici bir şekilde.

Belli ki öyle.

Beni kızdıran da bu. Gözlerimin içine bakmayı reddetmesi değil. Ama bu kelimenin içinde onun üzerinde karanlık, acı verici bir güce sahip olan bir şey var. Ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Hiç aç değil misin?"

Başını iki yana sallar. "Dürüst olmak gerekirse, sadece yorgunum." "Sana yatak odasını göstereyim."

Annika evin içinde beni takip ediyor, Biwa Gölü'nün muhteşem manzarasına aval aval bakıyor. Hatta 16th yüzyıldan kalma Sakamoto Kalesi'nin kalıntılarını bile görebilirsiniz.

Üst katta, onu ana süite götürüyorum. Kaşları çatıldı.

"Bunların *hepsi* benim yatak odam mı?"

Gülümsüyorum. "Yatak odamız."

Gözleri benimkilere kayıyor ve yüzü ısınırken çenesi geriliyor. "Um, ne? Hey-!"

Elim uzanıp çenesini kavırıyor ve meydan okuyan gözlerini benimkilere dikeyyor. "Bu 'evlilik' olayını hâlâ tam olarak kavrayamadın, değil mi?"

"Oh, gayet iyi kavriyorum," diye mırıldanıyor. "Ben sadece mahremiyetimi seviyorum." "Benim olan senindir prenses," diye takılıyorum. "Hastalıkta ve sağlıkta-"

"Bana bir daha dokunmaya kalkarsan, 'ölüm bizi ayırana dek' sözüne istediğinden daha çabuk ulaşırız," diyor yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle.

"Evliliğimizi çoktan tamamladık," diye homurdanıyorum, ona karanlık bir şekilde gülümseyerek. "Sanırım senin olanın *kesinlikle* benim olduğu iyice anlaşıldı."

"Anıların tadını çıkar," diye mırıldanıyor, uzaklara bakarken yüzü kararıyor. "Çünkü bu bir daha *olmayacak*."

"Gerçekten mi?"

diye sırtıtıyorum.

"Gerçekten."

"Hepsi sana yanlış yatak odası adını söylediğim için mi?"

Yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir şey yanıp sönüyor. Bir şey... son derece karmaşık. Ama geçtikten sonra bana o alametifarikası olan meydan okuyan bakışlarından birini atıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Ben zihin okuyucu değilim, Annika," diye

homurdanıyorum. "Mesele o değil," diye

omuz silkiyor.

Saçmalık.

"Bu senin benim sınırlarıma saygı duymamanla ilgili."

"Aramızda sınır *olmayacağını* açıkça belirttiğimi sanıyordum," diye homurdandım.

Yutkunuyor ve ben de yüzünün kızarmasından zevk alıyorum.

"Benim olduğum bir toplantıya girdin ve sikini çıkardın!" diye tükürdü. "Yani benimle dalga mı geçiyorsun?"

Tamam, bu adil. Ben de tam o kadarını söyleyecektim... O *lanet çenesini çalıştırmaya devam* etmeden önce.

"İş toplantılarınızdan birine girsem ve pantolonumu indirip domalsam hoşuna gider miydi?"

Ağzından çıktığı anda söylediğine pişman olduğu belli. "Tamam, bu-"

"Aslında oldukça hoşuma giderdi," diye kurt gibi sırıtıyorum. "Ve senin de hoşuna gideceğine bahse girerim. Daha külotun yere düşmeden sikim o güzel küçük amcığını sikmeye başladım."

Annika'nın yanakları kıpkırmızı kesilirken, sözcükler arasında

bocalıyor. "Sen bir domuzsun."

Sırıtıyorum.

"Sen de"... yaklaştıkça yüzündeki kızarıklık kıpkırmızı oluyor... "beni *orgazm* ettin," diye tıslıyor.

"Bir şey değil mi?"

Bana kötü bir bakış fırlattı. "Uçakta! Ailenin önünde!"

"Evet ve hiç kimse en ufak bir şey yapmadan benim için tamamen paramparça olma yeteneğinizden çok etkilendim-"

"*Yeter*, Kenzo," diye iç geçiriyor ve bana ters ters bakıyor. "Uzun bir gün oldu ve uyumam gerek."

Kocaman yatağa doğru elimle işaret ediyorum. "Hepsi senin."

"Gerçekten mi?" diye soruyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. "Yoksa paylaşacak mıyım?"

"Bu bir davet mi?"

Kızardı. "*Sadece* uyuyacağımı *söyledim*."

"Aynı soru, ama şimdi cevabını daha da merak ediyorum." Gözlerini kaçırıyor ve kaşları endişeleniyor.

"Biz..." Yutkunuyor ve bana döndüğünde yüzü endişe dolu. "Burada güvende miyiz?"

"Bu ev bir kale ve onu koruyan küçük bir ordum var."

"Ama demek istediğim, eğer biri adamlarınızı atlatıp eve ulaşırsa..."

"Yapmayacaklar."

"Ama *öyle olsaydı*," diye ısrar ediyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunun gerçekleşmesi imkânsız bir durumda, bu oda da geçilmezdir."

"Nasıl?"

Komodine doğru yürüyorum ve bir düğmeye basıyorum. Pencere duvarları kilitlenirken bir klik sesi duyuyorum.

"Bu patlamaya ve kurşuna dayanıklı cam," diyorum. "Kilitler ABD'nin düşman ülkelerdeki elçiliklerinde kullandıklarıyla aynı."

Dudağını çiğniyor. "Peki ya kapı?"

"Camla aynı kilide sahip."

Annika endişeli mavi gözlerini benimkilere dikeyor. "Bana gösterecek misin?" "Elbette."

Onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm.

"İşte." İçteki düğmenin üzerindeki kilidi gösteriyorum. "Bu düğme onu kilitliyor ve komodinin yanındaki panel, dört tarafındaki çelik cıvata kilitleriyle onu sabitleyecek. Bir tankla bile geçemezsin."

Rahatlamış bir şekilde sessizce gülümsüyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Teşekkür ederim."

Beni hazırlıksız yakalamak için çok şey gerekir. Ama Annika parmak uçlarında ayağa kalkıp beni dudaklarımdan usulca öptüğünde?

Bunu da listeye ekle.

Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve elleri göğsüme giderken boğazının arkasından sessiz bir inilti geliyor.

Birden her şey ters gitmeye başlar.

Bana doğru hızla eğildiğinde ayağımı kaybediyorum. Kapı çerçevesini geçip geriye doğru adım atana kadar itildiğimi fark etmiyorum.

Kahretsin.

Kapı yüzüme çarpıp kilitlenmeden önce Annika'nın kendini beğenmiş sırıtışını sadece bir saniyeliğine görüyorum.

Lanet olsun.

ANN)KA

Kenzo'yu kendi yatak odasına kilitlemenin verdiği zafer hissi kısa sürdü, çünkü kuşatma savaşının altın kuralını unuttum: *Düşmandan daha uzun süre dayanacak kadar erzak bulundurun.*

Sonunda, ertesi gün öğleden sonra, açlık yüzünden kalemden dışarı çıktım. Çıktığımda ise bir sürprizle karşılaştım.

Kenzo beni yakalamak ve onu dışarıda bıraktığım için bana bağırmak için beni beklemiyor. Aslında, hiçbir yerde görünmüyor.

Baktım ve evet, ev *çok büyük*, ama kafamı kaç odaya sokarsam sokayım, sonunda kocamın burada olmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Bundan gerektiği kadar keyif almıyorum.

Sonunda Hana'yı dışarıdaki muhteşem bahçelerden birinde oturmuş iş yaparken buluyorum. Kenzo ve Sota için ne yaptığını anlattığında gülüyorum, çünkü farklı tarzlarımız olsa da benzer rollere sahip olduğumuz ortaya çıkıyor. Benim gibi müzakerelere girip ortalığı ateşe veren korkunç bir sürtük değil ama soğukkanlı, lazer odaklı hassasiyeti onu Mori ve Akiyama aileleri için iş alımlarının başı olarak hesaba katılması gereken bir güç haline getiriyor.

Onun dışında ev gerçekten boş görünüyor. Mal yok. Takeshi yok. *Kenzo* yok.

Ve personel yok. Hana, haftada iki kez gelen bir temizlikçi ve hizmetçinin olduğunu söylüyor. Bunun dışında sadece Jiro var, uçaktaki şef.

-Tahmin ettiğim gibi Sota için değil, Kenzo için çalışıyor.

Büyük ve modern mutfakta kendime kahve ve atıştırmalık bir şeyler hazırlıyorum. Sonra dışarıdaki koi havuzunun yanında sakin bir yer bulup çalışmaya başlıyorum. Saatler sonra hala etrafta kimse yokmuş gibi görünüyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve arazide dolaşmaya çıkıyorum. Birkaç muhafız beni fark ediyor, ama kim olduğumu biliyor gibi görünüyorlar ve devriyelerine devam etmeden önce bana sadece hızlıca, üstünkörü başlarını sallayarak bakıyorlar.

Yüksek, tel örgüler Kenzo'nun mülkünü çevreliyor. İlk geldiğimizde içinden geçtiğimiz heybetli ön *torii* kapısına doğru ilerliyorum. Sonra eve giden ana yolu takip ediyorum ve kapıyı geçip devam ediyorum.

Devasa garaja rastladığımda akşam çökmeye başlamıştı. İçeri girip sıra sıra dizilmiş muhteşem eski model arabaları ve motosikletleri görünce aval aval bakıyorum. Elektrikli matkabın sesi beni Corvette'lerin, Mustang'lerin, Porche'ların ve eski *güzel* bir Ferrari'nin yanından geçiriyor ve başka bir kapıdan geçerek tamirhaneye giriyorum.

Takeshi bir bisiklet iskeletinin üzerine çömelmiş, bazı parçaları birbirine kaynak yapıyor. Çevresel görüş alanında yaklaştığımı görünce gücü kesiyor ve vahşi bir *hannya* maskesini andıracak şekilde boyanmış kaynakçı maskesini kaldırıyor.

"Erkek arkadaşını mı

arıyorsun?" "Özellikle değil,

hayır."

"O ve Mal bir iş için dışarı çıktılar."

Omuz silktim. "Tamam."

"Onu kanepede yatırdığını duydum."

Takeshi'ye dönüyorum. "*Onu* hiçbir yerde uyutmadım. Kanepe olmak zorunda değildi. Sadece avantajımı kullandım ve yatak odası bana kalsın diye onu dışarıda bıraktım."

Takeshi sırtıyor. "Hakkında çok şey duyduğum yeni evli balayı evresi bu

μ''

Gözlerimi deviriyorum. "Beni yener."

Atölyede gezinmeye başlamıştım, birkaç ciddi görünümlü spor motosiklete bakıyordum ki Hana açık bölme kapısından içeri girdi.

"Seni burada bulabilir miyim diye merak ediyordum." Ağzı buruştu. "Kenzo az önce beni aradı. Bu akşam bir kokteyl partisine gitmek için hazır olmanı istiyor. On buçukta buradan ayrılmak istiyor."

"Ne kadar *hoş*," diye

kestirip atıyorum. Hana

sırıttıyor. "O sadece...."

"Kenzo," diye iç geçirir Takeshi. "O sadece Kenzo. Gerçi ona baba demeye başlarsak kızacağından şüpheliyim."

Ben ikisine de sırtırken Hana bir kahkaha attı. "Bu da ne demek oluyor?"

Takeshi omuz silkiyor. "Çocukluğumuzdan beri hepimize babalık yapıyor. Yani Hideo ve annem yokken..." Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, sanki bu gerçekten tartışmak istemediği bir şeymiş gibi.

Anlıyorum. Ben de ailem hakkında konuşmayı pek sevmem. Çok acı verici, şimdi bile.

Yanında durduğum Kawasaki Ninja motosiklete bakıyor, sonra bakışlarını bana yöneltiyor.

"Gerçekten ata biniyor musun?"

Başımı salladım. "Yani... yeterince iyi."

Hana'ya bakıyor, sonra tekrar bana. "*Yeterince iyi* tanımla."

"Tak..." diyor ikizi, sesinde bir uyarı notu var.

"Ne, sadece soruyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yeterince iyi derken neyi *kastediyorsun*?"

Yarı vahşi gibi manik, kurt gibi gülümsemesi genişliyor. "*Bana* ayak uydurabilecek kadar iyi ata binip binmediğini soruyorum."

"Lanet olsun," diye iç geçiriyor Hana.

Takeshi sırtıyor. "Hana'nın bir meydan okumaya hayır demekle ilgili sorunları var." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Bu yüzden ben de bir tane düzenliyorum."

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor Hana, kardeşine bakmadan önce bana dönüp sırtıyor. "Peki. Meydan okuma nedir?"

"Yarış zamanı, bebeğim."

Hana kaşlarını çatı. "Ne, bana karşı mısın?"

Onu düzeltmeden önce Takeshi'nin gözlerinde parlayan çılgınlığı şimdiden görebiliyorum. Evet, basit bir yarış onun gibi biri için yeterli değil.

"Hayır," diye sırtıyor. "Üçümüz de."

Burnu kırışır. "Tak, hayır. O böyle ata binemez-"

"Kim demiş ata binemeyeceğimi?"

Hana dönüp bana bir bakış attı. "Motosiklet kullanıp kullanamayacağını sormuyorum. Tak'ın çoğunlukla sokaklarda kullanılamayan, steroidli crotch roketlerinden birine binip binemeyeceğini soruyorum."

"Kanada'ya götürdüğüm çalıntı Bugatti'nin arkasındaki sendin, değil mi?"

Geniş geniş sırtıyor. "Güzel."

Takeshi neşeyle, "*Evet*, hadi yapalım şunu," diyor, yüzünde manik bir ifade var. "Buradan Kiyamachi Sokağı'na. Kaybeden Club Lotus'ta iki raunt alır."

Hana kaşlarını çatı. "Tak, Kyoto'yu bilmiyor. Neresi olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Takeshi çenesini sıvazlıyor. "Tamam, hadi yapalım şunu. Siz ikiniz bana karşı bir takımdasınız. Yani Hana'yı takip edebilirsiniz. *Ama*," diye homurdanıyor, kız kardeşine dönerek, "kazanmak için ikiniz de beni yenmelisiniz."

Hana bana dönerken dişlerini sıkıyor. Omuz silkiyorum, sırtıyorum. "Sen varsan ben de varım."

Takeshi bana bir kask fırlattı.

"Daha önce ata binme yeteneğin konusunda benimle kafa buluyorduysan, şimdi bunu söylemenin tam zamanı."

Tek cevabım kaskı başımdan çekip vizörü açmak oluyor. "Bil diye söylüyorum Takeshi. Ben martinilerimi sek severim. Votka."

Hana bana bir dizi anahtar uzatıp neon pembe, mor ve siyah bir bisikleti gösterirken kıkırdıyor, kendisi de yan tarafında kılıç kesiği gibi kırmızı bir çizgi olan bembeyaz bir bisiklete tırmanıyor.

"Bana olabildiğince yakın dur, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, motoruma tırmanırken adrenalinim yükseliyor, Takeshi'nin yan tarafında altın bir ejderha kıvrılan ve önceki hayatında bir savaş uçağına güç vermiş gibi görünen bir motora sahip mat siyah bir canavarın üzerine yerleşmesini izliyorum.

"Hadi *gidelim*."

Motosiklet yeteneklerimi aşmış olabilirim. Yani, nasıl sürüleceğini biliyorum ama beş yıldır falan binmedim.

Aynı şekilde, bat ya da yüz durumları söz konusu olduğunda, genellikle sadece bir seçenek görüyorum.

...Yani kim havuzun dibinde oturmak ister ki?

Hana ve ben sonunda Takeshi'ye yenildik, muhtemelen ikimiz de hayatlarımıza en azından *biraz* değer verdiğimiz için, ki onun vermediği açık. Ama yine de yakındı. Club Lotus'ta içkileri ben ısmarlıyorum, çünkü Hana'nın gideceğimiz yeri bulmaya çalışırken tamamen kaybolmayayım diye biraz geri durduğundan eminim.

İki buçuk saat sonra üçümüz garaja geri döndük ve motorları durdurduk.

Takeshi sehpasını indirip kaskını çıkarırken soğukkanlılıkla bana bakıyor. Uzun siyah saçları yüzünü sarıyor ve bu da onun vahşi havasını daha da güçlendiriyor. "Fena değil," diye başını sallıyor ve bisikletinden iniyor.

"*Fena değil mi?*" Hana inerken gözlerini deviriyor. "Giderken ve dönerken tam kışının dibindeydik."

Nefes nefese kaldım, yüzüm sıcak ve eve dönerkenki hızlı yolculuktan dolayı vücudum karıncalanıyor. Ayrıca içimde hoşuma giden bir enerji kabarıyor: her zaman yeni bir şeyden ve yerden aldığım heyecan.

"Eğlendiniz mi?" Takeshi sırtıyor.

"Vay anasını!" Terli kaskımı çıkarırken saçlarım alnıma yapışmıştı. "Bu inanılmazdı!"

"İyi vakit geçirmenize sevindim."

Kenzo'yu açık bölme kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde gördüğümüzde enerji anında kayboluyor. Tam takım elbise giymiş, saçları güzelce arkaya taranmış.

Gözlerim duvar saatine kaydı.

Kahretsin.

On-onbeş.

"Kenzo, biz-"

Dönüyor ve kız kardeşine alaycı bir bakış atıyor.

"Hadi ama dostum. Sadece biraz stres atmamız gerekiyordu. Bilirsin, o lanet uçak yolculuğundan sonra üzerimizdeki tozu atmak için-"

"Şimdi karımla konuşacağım," diye homurdanıyor Kenzo. "*Yalnız.*"

Hana ve Takeshi önce birbirlerine sonra da bana endişeyle bakıyorlar. Ben de hiçbir şey olmamış gibi omuz silkerek zayıfça gülümsüyorum,

Sanki Kenzo'nun gazap dolu, karanlık enerjisinin garajın ışığını emmesinden kesinlikle korkmuyormuşum gibi.

Sadece ikimiz olduğumuzda, gözlerimi

onunkilere dikiyorum. "Hızlıca hazırlanabilirim-"

"Benimle sıkışıp kaldığın için sızlanıp dururken," diye homurdanıyor, "seninle sıkışıp kaldığım için pek de heyecanlı olmadığım hiç aklına geldi mi?"

"I-"

"Bu akşamki kokteyl partisi önemli, Annika. Belki kişisel olarak senin için değil. Ama benim için ve geleceğim için önemli. Bunu söylemek bana acı verse de, sen de artık bunun bir parçasısın."

Tamam mı?

"Benimle görüşmeyi bekleyen önemli insanlar bu gece orada. Birlikte iş yapabileceğim insanlar."

"Öyleyse git!" Ben de karşılık verdim. "Madem bu kadar yük oluyorum, gitme. Sadece git-"

"Beklenen bu değil-" "Kimin

umurunda?"

"İstiyorum!!" diye kükrüyor ve içime girerken nefesimi kesiyor.

"İstiyorum amına koyayım. Bu şeyler benim için *önemli*, Annika."

Biraz irkiliyorum, arkamdaki bisiklete doğru geri geri gidiyorum.

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyorum, birden kendimi bu geceki etkinliği ektiğim için bok gibi hissediyorum.

Bu Kenzo'nun aptallığı ya da bana patronluk taslaması değil. O haklı. Birinin yeni gelinini bu akşamki gibi önemli bir etkinliğe getirmesi sadece Yakuza'da beklenen bir şey değil. Bratva'da da bu beklenirdi.

Buradaki pislik o değil.

Öyleyim.

"Bak, ben..." Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim.

Ciddiyim." Homurdanıyor, hâlâ kaşlarını çatıyor.

"Gerçekten çok hızlı
hazırlanabilirim." "Hadi
öğrenelim."

Kenzo garajdan çıkıp araziye geçerek ana eve doğru hışımla ilerlerken beni bileğimden tutup peşinden sürüklüyor. Onu üst kattaki odamıza kadar takip ediyorum ve büyük, ekli giyinme odasına giriyorum.

Tökezleyerek duruyorum ve odanın bir tarafındaki kadın kıyafetleri duvarına bakıyorum. İki bavulumu daha önce boşaltmıştım. İçindekiler bu alanın sekizde birini kaplıyordu. Şimdi geri kalanı elbiseler, elbiseler, etekler, üstler, ayakkabılar, ceketler ve daha fazlasıyla *dolu*.

Kenzo duvara doğru yürür ve raflardan birinden bir giysi çantası alır. Dönüp boy aynasının yanındaki kancaya asıyor ve fermuarını açıyor, ortaya *son derece* açık ama yine de zarif bir gece mavisi elbise çıkıyor ve üzerinde hafif bir payet ışıltısı var.

Boyu yere kadar. Ancak belden yukarısı, göğüsleri örten ve boynun arkasından bağlanan iki avuç içi genişliğinde kumaş şeritten ibarettir.

"Nedir bu?" Dudaklarım incelmış bir halde soruyorum.

"*Bunu* bir saat önce giymiş olman gerekirdi."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Ben değilim. Giy şunu. Zaman geçiyor." "Hayatta olmaz!"

Çekiniyorum. "Bu... değersiz."

"Bu *Versace*," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ya sen giyersin ya da ben senin yerine giyerim."

"Başka bir seçenek görmek *istiyorum-hey!*"

Üzerime doğru hamle yapıp beni sıkıca kavradığında ve etrafımda döndürdüğünde ürperiyorum. Beni duvara yapıştırdığında inliyorum, bir eliyle saçımı tutarken diğer eliyle taytımın arkasını kavırıyor. Bir çekişte onları ve külotumu dizlerime kadar indiriyor. Ardından kapüşonum çıkıyor, onu sırtımdan yukarı itip başımdan çekerken nabzım güm güm atıyor.

Sütyenim de onu takip ediyor. Sonra arkamda dizlerinin üzerine çöküp önce bir ayağımı sonra diğerini çekerek taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarırken göbeğim sıkışıyor ve nefesim kesiliyor.

Ayağa kalkıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan avuç içiyle bana sert bir şaplak atıyor. "*Bu* kırımın ağrısı olduğun için."

Diğer yanağıma şaplak atarken ateş içime yayılıyor. "*Ve bu* da bizi geç bıraktığın için."

Beni kendisine doğru döndürüp çenemi kavradığında nabzım titriyor. Çenemi kaldırıyor ve bakışlarının yavaşça çıplaklığımın üzerinden aşağıya, sonra tekrar gözlerime inmesine izin veriyor.

"Giy şu lanet elbiseyi," diye homurdanıyor.

Lanet olsun. O ses tonu... o aksan... o kadifemsi talep etme şekli... Adil oynamıyor.

Kenzo geri çekiliyor, elbiseyi askıdan alıp üzerime geçirirken beni dikkatle izliyor. Bağlamak için uzandım ama beni durdurdu, beni döndürdü ve kendisi bağladı. Parmaklarının sıcaklığını ensemden hissettiğimde ürperiyorum.

İşi bittiğinde aynada kendime bakıyorum.

Oh.

Genelde elbise giyen bir kız değilimdir. Ama *bu* konudaki fikrimi değiştirdim.

Bir.

Değersiz değil.

İyi

görünüyorum.

Gerçekten çok iyi.

Vücuda oturuşu mükemmel. Evet, *çok fazla* göğüs dekoltesi gösteriyor, hatta o tarafa dönersem biraz yan göğüs bile. Ama öyle iğrenç, abartılı ve çok açık bir şekilde değil. Sanki... klas seksi.

Saçımı sıkı bir düğüm haline getiriyorum, saç bağını bileğimden kaydırıp hepsini orada tutmak için kullanmadan önce tüm dağınık parçaları sıkıştırıyorum. Aynada onun gözleriyle karşılaşmadan önce bir tutamı serbest bırakıp yüzümün yanından aşağı sarkıtıyorum.

"Eh?"

Kenzo'nun gözleri benimkilere dikilmiş, içlerinde tam olarak çözemediğim bir ateş var. "Evet," diye hırlıyor. "Bu işe yarar."

Başımı sallıyorum. Sonra kaşlarım çatıldı. "Komando olmayacağım." "Hayır, kesinlikle gitmiyorsun," diye homurdanıyor.

Duvara yerleştirilmiş çekmecelerden birine doğru yürür ve birini açarak seksi, dantelli iç çamaşırlarından oluşan *çılgın* bir koleksiyonu ortaya çıkarır.

"Kendi iç çamaşırım var, teşekkürler."

"Salı günkü her şey çamaşırdaki dönemi külotlarınız bununla çalışmayacak."

"Güzel iç çamaşırlarım var, pislik." "Güven bana, yok."

Dönüyor ve parmağının ucundan küçük, siyah bir tanga sarkıtıyor. "*Bu* güzel bir iç çamaşırı."

Çekiniyorum. "Onu giymeyeceğim." Kenzo sadece gülümsüyor.

"*Ben-hey!*"

Bir saniye birbirimizden bir adım uzakta duruyoruz. Sonra, önümde diz çöküp bileğimi tutuyor.

"Bu da ne-"

Kenzo tangayı ayağımın üzerinden geçirip baldırıma doğru kaydırıyor. "Kenzo-"

O ayağını bırakıyor ve diğerini tutup kalçasına yerleştiriyor. Baldırımı kavırıyor ve tangayı bacağıma geçiriyor. Külotu bacaklarımdan yukarı kaydırıp elbisemi de onunla birlikte iterken donup kalıyorum. Yüzüm ısınıyor ama tek yapabildiğim, çıplak amım tam yüzünün önüne gelene kadar elbiseyi yukarı doğru iterken ağzım açık bir şekilde bakmak.

Yüzüme sıcaklık doluyor. Kenzo dantelli, şeffaf külotu yavaşça yukarı kaydırıyor, ta ki seksime oturana kadar.

"İşte."

"Ben tanga giymem." "Bu gece
giyiyorsun."

"Nasıl hissettiklerini
sevmiyorum." "Bunu
değiştirmenin zamanı geldi."

Daha yakına eğiliyor, nefesi iç bacaklarımda sıcak. Ağzını ince kumaşın arasından amıma doğru bastırıldığında nabzım stratosfere sığıyor. Bana karşı inlerken dudaklarımda sıcaklık mırıldanıyor. Dilinin dantelin arasından yukarı doğru kaydığını hissedebiliyorum ve çenem gevşiyor.

Siktir.

Kenzo'nun gözleri benimkilere kayıyor, önümde diz çökmüş, ağzı hala üzerimde. Eli kalçamda geziniyor. Parmakları külotumun kenarının altına kayıyor ve ağzı tekrar yerine geçmeden önce onları kenara çekerken inliyorum.

Kahretsin...

Dili yavaşça dikiş yerimden yukarı çıkıp klitorisimin üzerinde gezinirken boğulurcasına inliyorum. Dudakları zonklayan yumrunun etrafında sabitleniyor ve dili üzerinde dans ettiğinde bacaklarım bükülüyor ve neredeyse düşüyorum.

Kenzo gözünü kırpmıyor. Yukarı uzanıp ellerimi saçlarına doğru çekerken klitorisimi dillemeyi bırakmıyor.

Parmaklarımı siyah buklelerinin arasından geçirirken nabzım kulaklarımda cınlıyor, beni biraz daha hızlı yalamaya başladığında hayatım için ona tutunuyorum. Elleri

Kıçımın üzerinde geziniyor ve biri bacaklarımın arasına kayıyor. Parmaklarının açıklığıma karşı ortalandığını hissettiğimde tekrar inliyorum. İki tanesini amımın içine doğru itiyor, klitorisimi emerken onları içeri ve dışarı okşuyor.

Bedenim gevşemeden önce dalgalanıyor. Nefesim kesiliyor, parmaklarım saçlarında sıkılaşıırken ağzına doğru sarkıyorum. Ağzı bedenimden orgazmı talep ederken acımasız ve ısrarcı. İki parmağı içimde derinlere battığında inliyorum, dili ve dudakları zonklayan klitorisimde ziyafet çekerken g noktama doğru okşuyor ve kıvrılıyor.

Lanet olsun, şimdiden boşalacağım.

Derinden inlerken yüzüm buruşuyor, utanmadan saçlarını kavırıyor ve onu amıma daha sıkı çekiyorum.

"*Aman Tanrım...*"

"Kocam gayet iyi çalışıyor," diye hırlıyor Kenzo kıvrımlarıma doğru. "Hakkını vermek lazım prenses. Bu pis küçük amcığın boşalmasını sağlayan *Tanrı* değil. Benim."

Üçüncü parmağını içime sokup klitorisimi sertçe emerken beni sınırlarıma kadar gerdiğinde nefes nefese kalıyorum. Bir spazm ve iç burkan bir çığlıkla kalçalarım öne doğru savruluyor. Orgazm göbeğimde patlarken bacaklarım neredeyse pes ediyor, diğer eli kıçımı sıkıca kavramak için yukarı kayıyor ve beni ağzına bastırıyor.

Geri çekildiğinde hâlâ titriyorum ve görüşüm hâlâ yüzüyor. Tangayı tekrar yerine oturtuyor ve ipeksi dantel hassas, şişmiş amcığıma sürtünürken vücudumda elektriklenme hissi uyandırıyor.

Ayağa kalkıyor, çenemi kavırıyor ve kulağıma eğilerek elbisenin tekrar yerine düşmesine izin veriyor.

"Tangalarla ilgili bir şey var prenses," diye homurdanıyor. "Güzel ve *ıslak* olduklarında biraz daha iyi oturuyorlar. Şimdi," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, benden uzaklaşırken omuzlarını yuvarlıyor. Dağınık saçlarını geriye itiyor, kravatını düzeltirken her zamanki son derece derli toplu, son derece gülünç derecede yakışıklı haline bürünüyor. "Artık gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum, yüzüm sıcaktan titrerken kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. Yutkunuyorum, soyunma odasından çıkmak için döndüğümde hâlâ titriyorum.

"Bir şey unutmuyor musunuz prenses?"

Kapıya giden yolun yarısında duruyorum. Ona dönüp elindekini gördüğümde yüzümde ve göğsümde taze bir sıcaklık oluşuyor.

Uçaktaki oyuncaklar: ortasında altın bir bant olan küçük siyah kauçuk U şeklinde olan ve altın kabzalı küçük siyah popo tıkacı.

"I-"

Tek kelime bile etmedi. Sadece elini kaldırdı ve iki parmağını bana doğru uzattı.

Trans halinde ona doğru ilerlerken içimde bir karıncalanma hissi dalgalanıyor.

"Ağzını aç."

Fişi dudaklarımın arasına

sokuyor. "Orada kalsın."

Elbisemi kaldırıyor. Parmaklarını külotumun üst kısmına sokup, parlayan seksimden çekip oyuncağı içine soktuğunda titriyorum. Oyuncağı içime doğru kıvrıp dış kısmı hâlâ zonklayan klitorisime dayanacak şekilde g-noktama doğru batırırken sessizce inliyorum.

Uzanıyor ve ikinci oyuncağı ıslak dudaklarımın arasından

çıkartıyor. "Arkanı dön."

Bunu isteyerek, hevesle yapıyorum.

Önlüğümü tekrar kaldırdığında bir iniltiyi bastırıyorum. Parmakları tanga'nın küçük arka şeridini kenara çekiyor ve lastik tıkacın dar büzülmüş halkama bastırdığını hissettiğimde irkiliyorum ve nefesim kesiliyor.

"Nefes al prenses," diye homurdanıyor, kulağımı ısırıyor. "Benim horoz çok hissedeceksiniz bundan daha büyük..."

Dokunuşunun adrenalini, karanlık vaadiyle birleşince vücudum titriyor ve zonkluyor. Oyuncak dar deliğime doğru bastırıp beni yavaşça açarken inliyorum. İçime batıyor, kırımın alevlenmiş tabanın hemen altında tekrar sıkıldığını hissettiğimde çekirdeğimin çırpınmasına n e d e n oluyor.

"*Artık* gidebiliriz," diye homurdanıyor.

Yani

KENZO

Orochi Ito ve yeğeninin ölümü Kyoto yeraltı dünyasını sarstı. İlk başta herkes, ortaya çıkan güç boşluğunda büyük bir katliam olmasını bekliyordu.

Ama bu hiç olmadı. Çünkü o boşluğu *ben* doldurdum.

Hala şehirdeki yeni adam olabilirim. Ancak Kyoto'daki çeşitli Yakuza ailelerinin eski muhafızları, hem soyadım hem de esasen Sota'nın varisi olduğum gerçeğinden dolayı bana saygı duyuyorlar.

Ne yazık ki, saygı görmek ve şehrin krallarından biri olmak, eski muhafızların sıkıcı oyunlarını oynamak zorunda kalmayı da beraberinde getiriyor. Herkesin birbirini el üstünde tuttuğu ve ne kadar güçlü oldukları hakkında saçmaladığı dayanılmaz derecede sıkıcı toplantılara katlanmak ya da bir varisin doğumunu kutlayan düğünler, nişan galaları veya *omiyamairi* törenlerinden oluşan hiç bitmeyen sosyal takvim gibi.

Bu akşam da bu saçma sosyal toplantılardan biri var. Daha da kötüsü, bu *benim kendi* aptalca bir sosyal toplantı.

Bu geceki parti Sota tarafından Annika ile evliliğimi ve bunun getirdiği ailemiz ile Bratva arasındaki barış ve refahı kutlamak için düzenlendi.

Vur beni.

Sota tüm bu olanlar hakkındaki düşüncelerimden habersiz değil. Ve bir pislik gibi davranıp beni bunu kutlamaya zorlamıyor. Bu sadece beklenen bir şey. Kyoto'daki diğer Yakuza ailelerine böyle bir şey *yapmamak* saygısızlık olur.

Yine de, kendilerini daha da zenginleştirmek için anlaşmalar yaparken garsonları süzen ve pahalı sake ve viskilerini yudumlayan bir grup zincir sigara içen yaşlı adamın saçmalıklarına katlanmak zorunda olan benim.

Ve yine de...

Dönüp siyah Range Rover'ın arkasında yanımda oturan Annika'ya baktığımda, sokak lambaları ve şehrin neonu dalga dalga üzerine vururken, "acı çekmek" kelimesinin doğru olduğundan emin değilim.

Onun kadar güzel bir kadının yanında oturmayı ya da bir etkinliğe kolumda eşim olarak girmeyi bu şekilde nitelendirmek *gerçek* acıya hakarettir.

Beş yıl önce Annika'nın saçmalıklarına kanmamın bir nedeni vardı. Elbette, sarhoştum ve kendi başarılarımla kafam iyiydi. Gençtim, umursamazdım ve muhtemelen bela arıyordum.

Ama sorun *onun* gibi görünerek içeri girdiğinde? Boku yemiştım.

O gece uzun kırmızı saçlarının üzerine sarışın bir peruk takmıştı ama bu kılık değiştirme onun güzelliğini gizlemek için hiçbir işe yaramamıştı. Ham duygusallığını. Pervasızlık ve kötü kararlarla ilgili kışkırtıcı vaadi.

Ona bir içki aldım, sonra bir tane daha. "Sadece ikimizin olduğu" bir yere gidip gidemeyeceğimizi sordu... ve benim aletim devraldı.

On sekiz saat sonra uyandığımda, bana evimde doldurduğu içkinin tadının tuhaf olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Bir plak koyduğumu ve ona benimle Al Green'le dans etmesini teklif ettiğimi hatırlıyorum. Ertesi gün *bu* hareketle ilgili aptallığım yüzünden kendimi yumruklamak istediğimi çok net hatırlıyorum.

Ama en çok *onu* hatırladım.

Müzik sistemimden *So Tired of Being Alone* mırıldanırken vücudunun benimkine karşı sallandığını hissetmek. Teninin kokusu, yasemin, portakal çiçeği ve deniz karışımı.

Onu öptüğümde yumuşak dudaklarının tadı onu şaşırttı.

Bir sonraki manevramın daha az romantizm ve daha çok "kıyafetlerini yırtmak ve Tanrı'yı görene kadar onu yatağa sokmak" içereceğinden oldukça eminim. Ama bana verdiği ilaç etkisini gösterip beni yere yuvarlamadan önce o kadar ileri gidemedik.

"Seni hatırlayacağım," diye homurdanıyorum karanlık yaklaşırken. Yüzüne bakıyorum, her ayrıntıyı ezberliyorum.

Hatırlamak.

Sarışın kız ceketimin cebinden cüzdanımı çıkarırken bana ukala bir sırıtışla bakıyor. "Rüyanda görürsün, günüşiğim."

"Hayır, prenses." Gerçeklik kaybolurken son gücümle onu bileğinden tutuyorum. "Seninkinde, ki ben oraya musallat olacağım."

Hana bana "kolye mi, kız mı, yoksa birinin seni dövmesi mi seni beş yıl boyunca öfkeliendirdi?" diye sorduğunda o kadar da uzakta değildi. Bunun cevabını zaten biliyorum.

Spoiler: Kolye değil.

Biri beni alt etmiş bile olmayabilir. Geriye kız kalıyor.

Dışarıdaki kulüp tabelalarının titrek ışıkları yumuşak yüz hatlarını ve dolgun dudaklarını aydınlatırken Annika dönüp bana bakıyor. Büyük, baştan çıkarıcı gözleri. Neden ona baktığımı merak ederek sorgulayan bir kaşını kaldırıyor.

Buna verecek bir cevabım yok. En azından kendi kafamın içinde kendime bile söylemeye hazır olduğum bir cevap yok.

Etkinliğin düzenlendiği salonun önüne geldiğimizde ilk ben indim. Basının bir kısmı bekliyor - Yakuza'nın resimleri de satılıyor

Japonya'daki film yıldızlarının fotoğrafları ve ben kapıyı açıp Annika'nın çıkmasına yardım etmek için kameraların flaşlarına doğru dönüyorum.

İnsanların *yarı-gaijin* Yakuza prensinin Avrupalı bir kızla evlenmesi hakkında söyleyecek çok şeyi olacağından eminim. Ama umurumda değil. Onların gözünde "yeterince Japon" olmasam da umurumda değil.

Nereden geldiğimi biliyorum. Kim olduğumu biliyorum. Ailemin kanı bu şehrin sokaklarının derinliklerine işlemiş.

Ben yabancı bir *gaijin* değilim.

Ben Yakuza'yım, sonuna kadar. Ve yanımdaki kadın da benim kraliçem.

Mal alaycı bir tavırla, "Pekâlâ, bu onur konuğu değil mi?" dedi.

Viski bardağımın kenarını onunkine dokunduruyorum. "Ve bu tren enkazından kaçmak için yeterince hızlı olmayan bir Mori çocuğu değilse."

Takeshi ve Hana, Sota'ya bu geceki etkinliğe neden gelemeyeceklerine dair "meşru" nedenler bulmakta gecikmediler.

Mal'ın mazereti, eğer denediyse bile, yeterince sağlam değildi. Yani, Sota ona *emir* falan verecek değildi ya. Ama ebeveynlerin yaptığı şu şey... "kızgın" değiller, sadece "hayal kırıklığına uğramışlar"... işe yarıyor. Ve Sota bu konuda usta.

Mal içkisini yudumlarken "Dokunaklı," diye homurdanıyor.

Adını yerel bir kale kalıntısından alan ve bu geceki şenliklerin düzenlendiği özel VIP kulübü Nijo Empire'daki kalabalığı incelemek için dönüyoruz.

"Gelinin nerede?"

"Nakahara Turo'nun karısı onu buldu ve diğer eşlerin yanına sürükledi."

Mal yüzünü buruşturuyor. "Vahşice. Onu öylece kurtların önüne mi attınız?"

"Kendi başının çaresine bakabilir."

Bana bakarak sırtıyor. "*Seni* gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor. Bu önemli bir başarı değil."

Tam ısırmacı bir şeyle cevap vermek üzereydim ki Mal kaşlarını çattı ve bakışları beni geçip kulübün önüne kaydı.

"Lanet olsun, Tamura'ya bak."

Tamura Yoshito'nun babası, babama bağlı olan orta düzey bir infazcıydı ve anlatılanlara göre sadık, saygın bir adamdı.

Oğlu ise tam bir salak.

Çocuk etrafta *Hızlı ve Öfkeli* ile son zamanlarda çok fazla izlediği Japon gangster filmlerinin bir karışımını taklit ediyormuş gibi dolaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, *sadece* pervasız, ukala ve aç olsaydı, iyi olurdu ve Yakuza'daki onun yaşındaki diğer adamların çoğuna tam olarak uyardı.

Ama Tamura aynı zamanda *inanılmaz* derecede aptal.

Örneğin, parayı orta düzeydeki adamlarıma devretmeden önce koleksiyonlarının üstünden biraz kaymağını alıyor.

Onlardan *çalmanın* kötü bir fikir olduğunu anlamak için Yakuza'nın içinde olmanıza gerek yok.

Normalde onu çoktan onuncu katın korkuluklarından sallandırmış, hatta ellerinden birini koparmış olurdum. Ama saflarımda liderlik şüphesi uyandırmak istemiyorsam, sağlam kanıtlar olmadan böyle bir şey yapamam.

Ve elimde sağlam bir kanıt yok.

"Onu Sakamoto Kalesi harabelerinin yakınındaki kayalıklara götürün ve itiraf edene kadar taşaklarından sallandırın derim."

"Özür dilerim, kim neyi itiraf edene kadar?"

Annika'nın orada durduğunu görmek için döndüğümde genişçe

sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Büyüleyici görünüyordu.

Siktir et beni, bu benim karım.

Mal kaşlarını çatar. "Hiçbir şey," diye homurdanıyor.

"Yani birini taşaklarından uçuruma asmakla ilgili *sıradan* bir konuşma. Anladım." Sinsi bir sırıtışla omuz silkiyor.

Nefes veriyorum ve şu anda garsonlardan birine asılmaya çalışan ama başaramayan Tamura'ya dönüp çenemi sallıyorum.

"Adamlarımızdan biri kaymağını yiyor, ama bunu kanıtlayamıyoruz."

"*O ahmak* senden para mı aşırıyor?" diyor kuşkuyla.

Mal, "Kafasını kesmek istememe neden olmasaydı neredeyse etkilenecektim," diye mırıldandı.

"Ve kanıta ihtiyacın

var." Başımı salladım.

"Peki, ona karşı bir hamle yapabilmen için kaymağını yediğini ne kanıtlayacak?"

"Kanıt mı?" Mal alaycı bir şekilde söylüyor.

Gözlerini devirir. "Teşekkür ederim Dr. Watson, *çok* yardımcı oldunuz. Böyle bir kanıtı nerede *bulabileceğimizi* soracaktım."

"Muhtemelen telefonundadır," diye mırıldandım. "Her zaman telefonu açık, tüm işlerini o şekilde yapıyor. Yanından hiç ayrılmaz."

"Öyleyse onun tarafından *alın*."

Gözlerimi deviriyorum. "Şaşırtıcı *bir* şekilde, bu fikir aklımdan geçti. Ama lanet bir iPhone'u hackleyebileceğimiz gibi değil."

"Bu tavırla olmaz, yapamazsın."

Ona bakıyorum, Tamura'ya doğru bakarken gözlerindeki bakışla hem eğlendiğimi hem de tahrik olduğumu fark ediyorum.

"Ne planlıyorsun?"

Gözlerini bana çevirdi. "Kim, ben mi?" "Annika-"

"Kaymağını yediğini *biliyor*

musun?" "Evet."

"Ve kanıt muhtemelen telefonunda mı?"

"Tekrar ediyorum, evet. Ama çalmaya başlamadan önce, bir-" "Neden

bunu bir profesyonelin halletmesine izin *vermiyorsun*, tamam mı?"

Göz açıp kapayıncaya kadar dönüyor, ayak parmaklarının üzerinde

yükseliyor ve yanağımdan öpüyor. İkimiz de şok içinde gözlerimizi

kırıştırdık, sanki ikimiz de bunun olacağını tahmin etmemiştik.

Yüzü kızarıyor ve gözlerini hızla kaçırıyor. "Geri döneceğim," diye
geveliyor ve kalabalığın içinde eriyor.

Mal boğazını temizlemeden önce tam üç saniye bekler. "Az

önce olanlar hakkında konuşacağız-"

"Hayır."

Başını eğip içkisinden büyük bir yudum alıyor. "Tamam o

zaman." "Kenzo. Mal."

Sota'nın sesini duyunca dönüyoruz, ikimiz de selam veriyoruz, çünkü
etrafımızda bu tür davranışları görmekten hoşlanan tipler var. Tekrar
doğrulduğumda onun yalnız olmadığını fark ediyorum.

Annika'nın nişan partimizde *fazlasıyla* samimi olduğu Arnavut kaçakçı
Valon Leka'ya bakarken çenem kilitleniyor.

Onu ölçüp biçerken gözlerim biraz kısılıyor. Hana'nın onun bir psikopat
olduğu hakkında söylediklerini boş verin: Görünüşü hiç hoşuma gitmiyor.
Çirkin bir adam değil ama onda hoş olmayan bir şeyler var. Sanki altındaki
çürümüşlüğü gizlemek için yakışıklı bir maske takıyor.

Tüm bu auralar, enerji ve woo-woo kristal saçmalıklarına inanmam gerekmiyor. Ama *inansaydım*?

Bu herifin *kıçından* kötü titreşimler geliyor.

"Kenzo," diyor Sota. "Seni Bay Leka ile tanıştırmama izin ver."

Valon elimi sıkmak için elini uzattı. Neredeyse elini tutmayacaktım ama bu Sota'ya olduğu kadar bu hıyara da hakaret olurdu. Bu yüzden elini tutuyorum, belki de gereğinden *biraz* daha güçlü bir şekilde.

Leka gözlerinde garip bir parıltıyla bana bakıyor, ben de Hana'nın bahsettiği psikopat şeyi bir kenara bırakıyorum.

Doğu Avrupa aksanıyla, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Mori," diye mırıldanıyor.

"Bildiğin gibi Kenzo, Bay Leka ile birlikte iş yapma konusunu konuşuyorduk. O-"

Valon nazikçe öksürüyor. "Eşyaları bir yerden başka bir yere götürüyorum Bay Mori," diye homurdanıyor. "Sizinle birlikte çalışabileceğimiz önerildi."

Sota'ya bakıyorum. Gülümsüyor ve bana yaklaşıp eğiliyor.

Elimi okşayarak Japonca, "*Bu tamamen senin*," diye mırıldandı. "Anlaşmayı yapmak ya da yapmamak senin elinde. Karar, şartlar ve uygulama tamamen size bağlı."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunu istiyor *musun*?"

Sota dönüp, Japonca bilmediği için ne dediğimizi anlamadığı çok açık olan Leka'ya genişçe gülümsüyor.

"Bence o sümüklü küçük bir yılan," diyor Sota, hâlâ hoş bir şekilde

sırıtarak. Mal kahkahasını bastırmak için öksürüyor.

"Bence iyi bir fiyat alsa kendi *annesini* bile satar. Ama..." Sota omuz silkiyor. "Görünüşe göre en iyilerden biri. Her halükarda, karar senin, Kenzo."

Leka'ya döner ve İngilizceye geçer.

"Kenzo ve sen detayları halledebilirsiniz. Hem kendi örgütü hem de benim örgütüm adına konuşması için onayımı aldı."

Sota ve Mal birbirlerine bakıp bana dönüyorlar ve bara doğru ilerliyorlar.

Leka bana gülümseyerek, "Sizden övgüyle bahsediyor Bay Mori," diyor.

"Sota-san iyi bir adamdır."

"Evliliğiniz için sizi tebrik etmek istiyorum."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Annika çok *tatlı* bir *kız*."

Gülümsemem sertleşiyor. "Evet,

öyle."

"Seni tutmayacağım." Bana köpekbalığı gibi gülümsüyor. "Ama yakında konuşalım-"

"Bay Leka, açık konuşacağım."

Çoktan kararımı verdim. Bu herifi sevmiyorum. Konuşma tarzını, şakalaşma tarzını ve karıma *güzel kız* demesini hiç sevmiyorum.

Düz, iş gibi bir gülümsemeyle onu düzeltiyorum.

"Şu anda daha fazla insan getirmeyi düşünmüyorum. Mevcut ağımızdan memnunum. Kişisel bir şey değil elbette."

Çenesi gerilir ve yüzünde bir kötülük parıltısı belirir.

"Bay Mori, sanırım oturup konuşabilirsek size gösterebilirim-" "Gerek

yok. Ben kararımı verdim. Tekrar söylüyorum, kişisel bir şey değil."

Onunyüz kararır. "Belki de Biz gerekir davet etmek *senin Karısı* içine bu konuşma."

İçimde acımasız bir şey hırlıyor ve pençeliyor.

"Belki de Bay Leka," diye homurdanıyorum, yaklaşarak, "karımı bu konuşmanın ve düşüncelerinizin *tamamen* dışında tutmalısınız. Çünkü size söz veriyorum, bunu kişisel olarak alacağım."

Valon kaşlarını çatıyor. Sonra boğazını temizliyor ve gülümsemeye çalışıyor.

Evet, anlıyor. Kendi küçük derebeyliğinde ya da Cosa Nostra veya Türk Mafyası için uyuşturucu taşırken çok iyi olabilir. Ama burada?

İşte, ben lanet bir *imparatorum*. İşte, *bana* boyun eğiyor.

"Elbette. Özür dilerim, Bay Mori. Umarım bu soruyu tekrar sorarsanız beni aklınızda tutarsınız."

Bok ye.

Çenemi sallarken kibarca gülümsüyorum. "Elbette. Tanışmak için Kyoto'ya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim-"

"Oh, burada başka işlerim de vardı."

Umurumda değil.

"O halde umarım verimli olur, Bay Leka. Ve umarım Kyoto'da eğlenerek biraz zaman geçirebilirsiniz."

"Belki de yaparım," diyor cansız bir gülümsemeyle.

Başımı sallıyorum, dönüyorum ve Sota ile Mal'ı bulmak için kalabalığın arasından ilerliyorum. Yolda Annika'ya rastlıyorum. Yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum.

Kendi adına, X-rated manga kılıfındaki bir iPhone'u tutarken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Uh...bu da ne?"

Göz kırpıyor. "Tamura'nın telefonu. Bir şey değil."

Homurdanıyorum ama sonra başımı sallıyorum. "Güzel çekmişsin. Bu bir iPhone'u kıramadığımız gerçeğini değiştirmiyor."

"Siz erkekler, her zaman işin içinde kaba kuvvet olması gerektiğini düşünürsünüz."

"Kaba kuvvetim hakkında sizden pek şikayet duyduğumu sanmıyorum."

Yüzü ısınıyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor ama sonra Annika boğazını temizliyor. "Şifre sendeyken kaba kuvvete gerek yok."

Sakince yazıp telefonun kilidini açarken çenem düşüyor.

"Bunu nasıl aldın?"

Sırıttıyor. "Onu yazarken gördüm. Tek yapmam gereken gözlerimi kırpiştırmak, biraz göğüs dekoltesi göstermek ve numaramı isteyip istemediğini sormaktı..."

Vahşice homurdanıyorum ve kolunu tutarak keskin bir nefes almasını sağlıyorum. Annika'nın iri mavi gözleri benimkilere kayıyor, içlerinde sıcak bir ürperti belirliyor.

"Çok mu kışkandın?" diye takılıyor, sesi boğuk ve nefes nefese.

"Belki de karımın başka erkeklerle flört etmesinden hoşlanmıyorumdur," diye mırıldanıyorum. "*Telefonu* almak içindi," diye mırıldanıyor usulca.

"*Umurumda* değil."

Dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Biliyor musun, bunun için bir isim var." "Öyle mi? Neymiş o?"

"*Kıskançlık*."

O kıkırdarken ben gözlerimi deviriyorum. Bakışlarını Tamura'nın telefonuna çeviriyor, ekrana dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Tamam, burada bir *sürü* anime pornosu var. Tanrım." Kaşlarını çatıyor. "Ama aynı zamanda... elektronik tablolar." Kaydırmasını izliyorum. "Evet, tam burada." Telefonu bana doğru çeviriyor. "Evet, göz atıyor."

Telefonu bana uzatıyor ve göğsümü okşuyor.

"Gidip bir içki alacağım. Bir şey değil."

Uzaklaşırken onu izliyorum. Lanet telefonu ya da Tamura'yı bile düşünmüyorum.

Hala dudaklarını düşünüyorum.

SL

KENZO

"SEN BERBAT BİR KOCASIN."

Kıkırdıyorum, Mal başını sallayınca onu terslemek için dönüyorum. "Nakahara Turo'nun karısı Annika'yı yine çaldı."

"Dediğim gibi," diye omuz silkiyorum, "kendi başının çaresine bakabilir." Bana bakarak sırtıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Başını tekrar sallıyor ve kalabalığa doğru bakıyor.

"Beni boğazını sıkamak zorunda bırakma."

Kıkırdıyor. "Ben de tam... Ondan hoşlandığımı söyleyecektim." "Güzel. Bir süre buralarda olacak."

Gözlerini deviriyor. "Onu *senin için* seviyorum demek istedim. Sana yaptıklarını seviyorum." "Ne, beni delirtmesi mi?"

"İstedığın kadar kendine bunu söylemeye devam et. Eğer buna gerçekten inanıyorsan, sen lanet bir aptalsın."

İçkimi yudumlayarak kalabalığı incelemek için geri dönerken kendi kendime gülümsüyorum. "Ee," diye sırtıyorum, yan gözle ona bakarak.

"Söyledikleri doğru mu?"

"Ne hakkında?"

"Yokluk kalbi daha da mı besliyor?"

Bana dönerken kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mesela *mesajlaşıyor* musunuz, FaceTime'dan mı konuşuyorsunuz, yoksa salyangoz postası gibi bir şey mi? Eminim bunun çok romantik olduğunu düşünecektir."

"Kenzo, hiçbir fikrim yok-"

"Her şey yolunda," diye sırtıyorum. "Yakında bu tarafa gelecek. Annika'yla dün konuşuyorlardı, ayarlıyorlardı."

Kaşları çatılır. "Sen ne sikimsin be-" Sonra gözlerini bana dikti.

Kıkırdıyorum. "*İşte* ampul yanıyor."

"Freya," diye sessizce homurdanıyor. "Freya'dan bahsediyorsun." "Belli ki."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Kenzo," diye soğuk bir şekilde homurdanıyor.

"Gerçekten mi? Sanırım birinin küçük ezilmesinden bahsediyorum-" "*Bırak. Bırak onu.*"

Vay be. Mal'ın yüzünde, lanet olası bir silahlı çatışmanın ortasında olmadığımız sürece nadiren gördüğüm bir acımasızlık var.

"Neler oluyor, Mal?"

İçkisinin geri kalanını çarparak içiyor ve yüzündeki öfke eriyor. "Yok bir şey. Gidip biraz hava alacağım."

Kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Bu da neydi böyle?

Kendime son bir içki almak üzereydim ki Bayan Turo ve Yakuza eşlerinin kıkırdarak yanımdan geçip gittiklerini görünce -Anika hariç- daha karanlık bir şey dikkatimi çekti.

İçkiyi siktir et.

Kalabalığın içinde onu ararken kendi kendime sırtıyorum. Daha önce evde onu dilimle boşalttığımda tadına bakmıştım. Ama bütün gece onun amının tadına baktım ve şimdi sikim ağzımı fazlasıyla kısıkanıyor.

Uçakta serbest kullanım karışıklıkları hakkında yaptığımız konuşmayı düşünüyorum.

Kendi kendime inliyorum, onu bulduğumu, en yakın banyoya, dolaba ya da karanlık köşeye götürdüğümü, onu eğdiğimi ve düz yürüyemeyene kadar becerdiğimi hayal ederken gözlerim kulüpte dolaşüyor. Ya da onu dizlerinin üzerine yatırıp şişmiş taşaklarımı boğazına boşaltana kadar ağzını siktiğimi.

Önce *onu bulmam* lazım.

Tuvaletlere giden perdeli koridora yönelip orayı kontrol etmek üzereyken diğer taraftan tanıdığım bir ses duyuyorum.

"*Bana* bu anlaşmayı *getir*,

kukla." Valon sik kafalı Leka.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, adamlarından biriyle konuştuğunu tahmin ettiğim konuşmasını dinlemek için duruyorum

-Cevap alamadığım için telefonda konuşuyorum.

"Bana istediğimi ver," diye soğukça çıktı. "Yoksa yeni kocana karısının eskiden ne kadar küçük bir *fahişe* olduğunu söylerim-"

"Sakın *bana dokunma!*"

Tüm görüş alanım kırmızıya boyanıyor. Dünyam ateşe dönüyor. *Annika* ile konuşuyor.

Öfkeden başka bir şey görmüyorum ve içimde kabaran hiddetten başka bir şey hissetmiyorum, perdeyi yırtıp solgun atının üzerindeki Ölüm gibi ileri atılıyorum. Valon titreyen, dehşete düşmüş, neredeyse katatonik *Annika*'yı bileklerinden tutuyor. Beni gördüğünde gözleri irileşiyor ve geri çekiliyor.

"Kenzo, her ne duyduysan-"

Ona öyle sert vurdum ki, *ayaklarıma* kadar hissettim.

Yumruğumun altında dişlerinin dudaklarını parçaladığını hissediyorum. Leka küçük bir adam değil, ama yine de yarı düşüyor, yarı tökezliyor, yüzüne tekrar vurduğumda acı içinde mi yalıyor.

İki büküm oluyor, boğuluyor, kan ve kusmuk tükürüyor ve ben dizimi olabildiğince sert bir şekilde ona çarpıyorum, kaburgalarının kırıldığını duyuyorum. Dizim daha sonra yüzüne çarpıyor, ağzı yarılıyor ve kafası geriye savruluyor.

Valon tökezleyerek kadınlar tuvaletinin kapısından içeri girdi. Ona çarpıyorum, ikimiz de kapıdan geçip fayans döşeli zemine çakılırken yüzüne saf nefret ve intikam soluyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ellerini kaldırmış, onu bağışlamam için yalvarıyor.

Hiçbir şey duymuyorum. Hâlâ nefes alıyor olması gibi kabul edilemez bir gerçek dışında hiçbir şey görmüyorum.

Onu boğazından tutup tuvaletlerden birine sürüklüyorum, kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve öne doğru itiyorum. Kafasını klozete sokmak için ayağımı kullanıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp onu boynundan yakalıyorum ve yüzünü suyun derinliklerine itiyorum.

Ayakları ve elleri tekme atıp çırpınırken onu orada

tutuyorum. Tekmeliyor ve sallanıyor.

Ve yavaşlamaya

başlar... "*Kenzo!*"

Belki de Mal'a ait olan güçlü kolların beni sürüklemeye çalıştığını belli belirsiz fark ediyorum. Ama sonunda büyüü bozan Sota'nın keskin, soğuk sesi oluyor. Dönüyorum, göz kırpmıyorum, saçlarımı geriye itiyorum ve gerçekliğe yeniden giriyorum.

Mal beni Leka'dan çekmeye çalışıyor. Sota yıkık kapı aralığında duruyor, etrafı muhafızlarıyla çevrili. Hepsinin arkasında onu görüyorum.

Annika.

Kollarını kendine sarmış, hayalet gibi solgun, yüzünde hâlâ o donuk, katatonik ifade var. Ve titriyor.

Ellerim Valon'un üzerinden düşüyor ve bok kafalının kendini tuvaletten soluk soluğa sürüklemesine izin veriyorum.

Ayağa kalktığımda tek kelime etmiyorum. Hiçbirine bakmıyorum. Sadece yanlarından geçip onun kolunu tutuyorum.

"Gidiyoruz," diye hırladım. "*Şimdi.*"

SS

ANN)KA

Buzun içinde donmuş gibi hissediyorum: her yerim uyuşmuş, dünyayı tam olarak temizleyemediğim buzlu bir pencereden görüyorum.

Tam bir sessizlik içinde yol alırken hiçbir şey görmüyorum. Kenzo bana bir şey söylüyorsa bile duymuyorum. Ama öyle bir şey yapmadığını da biliyorum.

Adamlarından birinin arabasını alıp beni yolcu koltuğuna oturttuğundan ve gaza bastığından beri tek kelime konuşmadık.

Bana bakmadı bile. Ya da belki de baktı ama ben geçmişimin acısı ve utancında boğulmakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim.

Omurgamda soğuk, ürpertici bir his dolaşıyor. Kendimi kirli hissediyorum. İğrenç. Dokunulmaz ve istenmeyen. Sanki yüzümün önünde tutmayı başardığım maske nihayet çekilmiş ve Kenzo'nun altındaki çirkin canavarı görmesine izin vermiş gibi.

Araba gıcırdayarak durduğunda ve motor kapandığında ürperiyorum, göz kırparak sersemliğimi biraz olsun atıyorum. Yan camdan dışarı bakıyorum, ancak o zaman Kenzo'nun malikanesine geri döndüğümüzü fark ediyorum.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek arabadan hızla uzaklaşıyor. Dışarı çıkıyorum, uzaktan takip ediyorum, gözlerim kısık, içimde korkunç, iğrenç bir kendinden nefret duygusu ekşiyor.

Ön kapıya varmadan hemen önce, ciğerlerimdeki tüm havayı emen bir öfkeyle üzerime doğru dönüyor. Yüzü bir öfke, acı ve öfke maskesine dönüştü.

Üzerime doğru gelirken kıskançlık bir bıçak gibi saplanıyor.

"İşte," diye hırlıyor, "o lanet listeyi *bu* yüzden istedim."

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"*Liste* mi?" Boğuluyorum. "Ne-"

Tıkladığında yüzüm düşüyor.

Hangi listeyi kastettiğini biliyorum.

"*Siktir* git," diye bağıryorum ona, sesim kısık. "S.KTİR. SENİN."

"Yakuza, Bratva, Mafya..." Başını sallar. "İçinde yaşadığımız dünya çok *küçük, karıcığım*. Söyle bana, başka kiminle iş konuşmak için lanet olası bir toplantıya gireceğim ve daha sonra *seni becerdiklerini* öğreneceğim!"

Son kısmı o kadar büyük bir öfke ve acıyla kükrüyor ki irkiliyorum.

"Bu seni ilgilendirmez!" Boğuluyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"*Lanet* olsun değil!" diye hırlıyor. Gecenin içine bir parmağını sokar.

"Leka'yı ne kadar siktin, bir kere mi? Birden *fazla* mı?"

İçimdeki siyah duvarlar çatırdamaya ve parçalanmaya başlarken gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"*Siktir* git," diye tükürdüm, titreyerek. "Bilmiyorsun-

" "Listede kaç kişi var, Annika-"

"Senin yanında mı?! *BİR!*" Zehirli bir şekilde tükürüyorum, tüm vücudum titrerken ellerimi yumruk yapıyorum. "*Bir*, seni lanet *olası pislik!*"

Kenzo'nun yüzü inanmaz bir ifadeye bürünürken çenesi

sıkıştı. "Ne?" Uzaklaşmak için dönüyorum. "Bu

konuşma bitmiştir-"

"Lanet olsun."

Kolumdan tutup beni kendine doğru çektiğinde sarsılıyorum. "O sikik herifle bir *ilişkin* var mıydı-"

"Onunla KİRLİLİK içindeydim!" Yüzüne doğru bağıyorum, öfkeli ifadesini yok edip endişeli bir ifadeye dönüştürüyorum. "Cehennem gibiydi! Onunla bir *ilişkim* olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?"

Çılgılık atıyorum ama umurumda değil. Titriyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"Tekrar gözden geçirelim, Kenzo! Yirmi iki yaşındaydım, evsizdim ve beş parasızdım. O kırklı yaşlarındaydı, zengindi ve tüm güce sahipti. Tımar etme veya gaz verme kelimelerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu arada o bunların *ticaretini yapıyordu*! Çürüklerim ve kanamam olduğunda bunun aşk ve romantizm olduğu söylendi. Ne hissettiğimin ne de rızamın önemli olmadığı söylendi!"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

"Hâlâ anılardan arınmak için bazen duşta kendimi kusturuyorum. Hâlâ cildimi o kadar sert keseliyorum ki kanıyor. Belki üç yıllık tecavüz değildi çünkü teknik olarak hiç hayır demedim," dünya bulanıklaşırken yüzüne kükrüyorum, "ama oldukça yakındı!!! Sen söyle, Kenzo!! Bu sana bir *ilişki* gibi mi geliyor!? O sikik benim *erkek arkadaşım* gibi mi geliyor, seni kibirli, *ayrıcalıklı* parça-"

Aniden, sanki her şey paramparça olur. İçerideki duvarlar gök gürültülü bir patlamayla parçalanıyor. Kalbim burkuluyor.

...Ve Kenzo beni kollarıyla sarıyor ve göğsüne doğru çekiyor. "Prenses," diye fısıldadı kısık sesle.

İkiye bölünüyorum ve onun karşısında eriyorum. Gömleğine yapıştım, her şey ortaya çıkarken göğsüne hıçkırarak ağladım. Tüm utanç, tüm kendinden nefret etme. Kendimi çirkin ve sevilmez olarak adlandırdığım tüm yollar.

Duvarlar yıkılırken her şey ortaya çıkıyor.

"Çok üzgünüm Annika," diye başımın tepesinde boğuluyor, beni o kadar sıkı tutuyor ki ciğerlerimdeki hava sıkılıyor.

Ama bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Ham güce ve içimdeki yaşamı sıkıştıran kımıldamaz kuvvete ihtiyacım var, çünkü hepsinin gitmesine ihtiyacım var.

"Ben buradayım," diye tıslıyor, beni daha da sıkı tutuyor. "Tam buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum, asla," diye boğuluyor. "Buradayım ve burada

olacağım.

Neye ihtiyacın varsa. Her ne ise, *söyle bana*," diye inliyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve beni gücü ve kudretiyle çevreliyor.

"Sadece sarıl bana," diye fısıldıyorum göğsüne. "Sarıl bana ve asla bırakma."

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyor ve beni kendisine doğru sıkıştırıyor.

Ön kapısının önünde ay ışığında öylece durduk... Emin değilim. Saatler de olabilir, sadece birkaç dakika da. Ama o kör kuvvette, o ham güçte ve o sarsılmaz güçte yıllardır aradığım huzuru buluyorum.

Kenzo başını sallar. "Çok özür dilerim prenses. *Affet beni*." Onu sıkıca sarıyorum, göğsüne doğru usulca ağlıyorum.

"*Yapacak bir şey yok*-"

"Evet," diye homurdanıyor, biraz geri çekilerek. Çenemi elleriyle kavırıyor ve bakışlarımı onunkilere çeviriyor. "Evet, var."

Alaycı bir şekilde gülümseyip elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Seni affediyorum." Yüzü acıyla buruşuyor. "Annika, o ne yaptı-"

"Geçmişte kaldı."

Beni daha sıkı kavırıyor. Ona dönüp baktığımda, çenesi dalgalanırken yüzündeki çiğ öfkeyi gördüğümde ürperiyorum.

"*Siktir et*," diye hırlıyor.

"Kenzo, *gerçekten* konuşmak istemiyorum-

" "İhtiyacım var-"

"Geçmişimi araştırmaktan bıktım!" Tükürdüm, sesim kırıldı.

Eğilip yüzümü tekrar kavradığında yüzü yumuşuyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Yanlış anladınız prenses," diye mırıldanıyor sessizce. "Geçmişinizi deşmek istemiyorum."

Gözlerinde kötü niyetli bir şey titreşiyor.

"*Onu gömmek* istiyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar ağzını benimkine yapıştırıyor. Yumuşakça inliyorum, gözyaşlarım hala yanaklarımdan aşağı ve parmaklarının üzerine düşüyor, dudakları şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen temizleyici, intikamcı bir öpücükle benimkini zedeliyor.

O uzaklaşırken ben biraz titriyorum, kalbim hızla çarpıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Geri geleceğim."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, o dönüp garaja doğru yürümeye başladığında nabzım titriyor. "Bekle!" diye bağıryorum. "Bekle, neredesin-"

"Geçmişini lanet olası bir çukura gömmek için."

٥S

KENZO

Hayatımda daha önce de kör edici bir öfke yaşamıştım. Annem öldüğünde, dünyaya, karmaya, Tanrı'ya ve yolumu kesecek kadar şanssız olan herkese karşı hissettiğim öfke beni neredeyse öldürüyordu.

Ama şu anda hissettiklerime dokunmadı.

Bu maço bir ego gösterisi de *değil*. Bu, Leka'nın "benim olanı aldığı" ya da bunun gibi çocukça bir şey olduğu için duyulan bir öfke değil.

Annika ve ben otuzlu yaşlarımızda iki yetişkiniz. Belli ki ikimizin de birbirimizle tanışmadan önce hayatları var. Tekrar söylüyorum, mesele bu *değil* ve bu benim egom da değil.

Tüm sağduyuma ve sabote etme çabalarımına rağmen, yolun bir yerinde duygulara kapıldım.

Hayır. Duygulardan daha fazlası.

Yol boyunca bir yerlerde, Annika ile olan bu "sahte" şey çok ama çok gerçek oldu. Henüz bunun için bir kelime bulup bulmadığımdan emin değilim, ya da belki de kelimeyi gayet iyi biliyorum ama bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamış olmam gerçeği beni çok korkutuyor.

O benim için

önemli. Hem de

çok.

O, göğsümün içinde atan şeye aramadığım bir eklenti, çünkü kalbimin bir parçasının eksik olduğunu hiç bilmiyordum.

Bazen beni ne kadar kızdırsa da, uyandığımda aklıma gelen ilk ve uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey o kadın değilse ne olayım.

İşte bu yüzden çok kızgınım. Benden önceki deneyimleriyle hiçbir ilgisi yok.

Onun

hakkında.

Valon.

Ve o bok parçasının onu incittiği gerçeği.

Onu istismar etti.

Onu gazladı ve tımar etti. İstedğini elde etmek için onun çaresizliğini ve tüm ailesini kaybetmenin acısını kullandı ve bu konudaki fikirlerinin canı cehenneme.

Lanet karımı incitti. Bu gece,

bunun için ölecek.

Duvardan bir kask kapıyorum ve benzin deposunda çığlık atan bir *hannya* maskesinin ince, gümüş gravürü olan tamamen siyah BMW motosikletimin anahtarlarını alıyorum. Evin altındaki bir depoda küçük bir cephaneliğim var, ancak Japonya'nın katı ateşli silah yasaları, lanet olası ordu başınıza üşüşmeden bir yere ateş etmeye gitmeyi *çok* zorlaştırıyor.

Bunun yerine, uzak duvara dayalı bir dolaba gidip şifreyi giriyorum ve zarif bir şekilde işlenmiş, eski tarz bir samuray kılıcı çıkarıyorum.

Bu büyükbabamındı; babam Japonya'dan ayrılırken Sota'ya vermişti.

Artık benim.

Zaten bunu herhangi bir kaba silahtan *çok* daha fazla kullanmak istiyorum. Bir bacağımı bisikletin üzerine atarken onu sırtımda asılı duran kınına sokuyorum.

"Şiddete mi gidiyorsun kardeşim?"

Duraksıyorum, garaja giren Takeshi'ye bakmak için dönüyorum. Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

"Bunun *en sevdiğim* hobim olduğunu biliyorsun," diye tehditkâr bir şekilde homurdanıyor. Başımı sallıyorum. "Bu sadece benim, Tak."

"Bu neyle ilgili, Kenzo?" Cevap vermeyince kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Annika mı?"

Bir an donup kaldım. Sonra çenemi sertçe eğiyorum.

Takeshi'nin çenesi gıcırıyor.

"Unuttuysan söyleyeyim, kardeşim, karın benim *kız kardeşim*."

Başka bir şey söylemeden kaskını ve anahtarlarını alır, ardından dolaptan yadigâr olmayan ikinci bir kılıç çıkarır.

Dürüst olmak gerekirse, Takeshi'nin istediği olsaydı, *her zaman* kılıç kullanırdı.

"Kimin üzerine kargaşa ve acı yağıdırıyoruz?" diye homurdanıyor bisikletine binerken.

"Bu gece kimsenin canına okumayacağız," diye tıslıyorum. "Onları gömeceğiz." "*Mükemmel*," diye gülümsüyor ve kaskını takıyor. "Hadi gidelim."

Tak ve ben Valon'un lüks Kamigyo semtinde kiraladığı geniş evin birkaç blok ötesinde durduğumuzda dışarısı sessizdi. Kasklarımızı bisikletlerin yanına bırakıp sessizlik içinde ilerliyoruz, iki gürültüsüz, gölgeli ölüm meleği gibi.

Sağduyu, destek çağırmamı ve evin etrafını sarmadan önce emrime küçük bir ordu verene kadar beklememi ve ancak *o zaman* Valon'u taşaklarından sürükleyerek dışarı çıkarmamı söylüyor.

Ama siktir et.

İçimdeki öfkeli canavar şu anda hiçbir şey beklemiyor.

Tak ve ben, Valon'un kiralık mülkünü çevreleyen duvar boyunca kayarken gölgelerden uzak duruyoruz. Ön kapılardan kaçınarak, girişe izin veren eski, budaklı bir ağaç bulana kadar ilerlemeye devam ediyoruz.

Saniyeler sonra ağaca tırmanmış ve duvarların içindeki karanlığa düşmüştük. Sırtımdaki ölümcül kılıcı yavaşça kınından çıkarırken kendime tehlikeli bir gülümseme bırakıyorum. Takeshi de aynısını yapıyor ve sessizce arka kapıya doğru ilerliyoruz, yolumuza çıkan herkesi vurmaya hazırız.

Kimse bilmiyor. Ve bu çok garip.

Arka kapıya geldiğimizde Takeshi omzuma vuruyor. Döndüğümde onu kaşlarını çatarken görüyorum. Çenesiyle baktığı yeri işaret ediyor. Bakışlarını takip ettiğimde gözlerim açılıyor.

Neredeyse fark edilmiyor, ama arka kapının yanındaki Zen bahçesinin beyaz taşlarına küçük bir kırmızı sıçrama var.

Kardeşıme dönüp bakıyorum. O da

başını sallıyor. Av hala devam ediyor.

Arka kapı gürültüsüzce açılıyor. Sessiz adımlarla içeri süzülüyoruz, bıçaklar hazır, gözler içerideki karanlığı tarıyor. Bir oturma odasından geçip şehre bakan bir salona giriyoruz.

Gözlerimiz aynı şeye takılınca ikimiz de donup kalıyoruz; duvara ve beyaz kanepelerden birine sıçramış daha fazla kan.

Tekrar kardeşıme bakıyorum. Kaşlarını çatıyor, sanki "bir şeyler ters gidiyor" der gibi. Haksız değil. Ayrıca Valon'un kellesini almadan buradan ayrılmayacağım.

Devam ediyoruz.

Mutfakta buzdolabının kapısı aralıktır, yan tarafında bir kurşun deliği vardır ve yanındaki duvardan daha fazla kan damlamaktadır. Kanlı ayak sesleri yemek alanına doğru ilerliyor ama orada da ceset yok.

Tam burada kimsenin kalmadığını itiraf etmek üzereyken, sessiz bir acı iniltisi duyunca ikimiz de donup kalıyoruz. Takeshi ve ben hızla hareket edip

biz dışarı çıkana kadar evin içinde.

Ay ışığının aydınlattığı karanlık i avlunun ortasında cenin pozisyonunda kıvrılmış bir adam yatıyor. Acı içinde inlerken etrafında kan birikiyor.

Allah kahretsin.

Lanet olası *Valon*.

Takeshi ve ben koştuk. Onu kenara çekip yüzünü yukarı çevirirken ve acı içindeki yüzüne bakarken bok parçası acınası bir şekilde ağlıyor.

"Güzel," diye sessizce homurdandım. "Hayatta kaldın. şimdi sıra *bende*."

Takeshi'nin yere yığıldığını görmek için tam zamanında yanımdaki acı homurtusuna dönüyorum. Sonra kafatasımın arkasında kr edici bir acı patlıyor. Onun yanında yere yuvarlanırken yerçekimi yanlara doğru gidiyor, her şey kararmadan önce görüşüm yüzüyor.

"AVLANIR MISINIZ, BAY MORİ?"

Gz kırparak gerçekliğe geri dönüyorum. Birisi ellerimi arkamdan verandanın stnlarından birine bağlıyor.

Takeshi-

Başımı sağa sola çevirip kardeşimi arıyorum, neredeyse onun da bağlandığını görmeyi umuyorum. Onu göremeyince fkem daha da arttı. şiddetle tıslıyorum, kurtulmak için arkamdaki ipleri ekiştiriyorum. Ama ipler sıkıca tutuyor ve arkamdaki adam kaburgalarımaya hızlıca tekme atınca homurdanıyorum.

Karanlık, hırıltılı bir kıkırdama yanımda gürlüyor. Görüş alanıma giren tıknaz, sakallı, kara gözlü ve tıraşlı bir adama dönüp gözlerimi kısıyorum.

"Kardeşim nerede lan?" Tükürdüm.

Kaşlarını kaldırıyor ve Tak'la benim az önce atladığımız noktaya dikkat çekici bir şekilde bakıyor. Baktığım kanın sadece Valon'a ait olmadığını fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

"*Hangi cehennemde-*"

"Yakında bulunacak, merak etmeyin Bay Mori," diye sessizce homurdanıyor. "Ya adamlarım tarafından ya da yaralarına bakılırsa ölüm tarafından."

Tak kaçtı.

Adama sert bir bakış fırlattım. "Sen de kimsin lan?" Bana soğukkanlılıkla gülümseyerek kılıcımı elinde çeviriyor.

"Benim adım Gacaferi, Bay Mori. Ülkan Gacaferi."

İsim beni duraksatıyor, beynim hafıza bankalarında bu siki nereden tanıdığımı araştırıyor. Sonra aklıma geldi: Ülkan, B listesinde yer alan bir suç örgütünü yöneten orta düzey bir Arnavut güçlü adam. Ayrıca *New York*'ta yaşıyor, o zaman neden Kyoto'da başımda dikiliyor?

"Bu da ne böyle?" diye soğuk bir şekilde çıkışıyorum ona, bağlarımı çekiştirerek. Yerde kanlar içinde yatan ve inleyen Valon'a çenemi sallayarak bakıyorum. "Eğer onun için buradaysan, aynı taraftayız demektir. Ama o *benim*," diye hırlıyorum.

Ülkan gülümsüyor, kılıcımı tekrar inceliyor ve başparmağını kılıcın kenarında gezdiriyor.

"*Bırak onu*," diye sessizce homurdanıyorum.

Gözlerini benimkilere dikti. "Size tekrar soracağım Bay Mori. Avlanırmısınız?"

Ülkan'ın tam bir psikopat olarak bilindiği bilincime süzölmeye başlıyor.

"İstiyorum," diye homurdanıyorum.

"Hiç tuzağa düştün mü?" "Tavşanlar,"

diye tısladım. "Tavşanları tuzağa

düşürdüm."

Kılıcımın kenarına dokunarak yavaşça etrafımda dönerken gülümsemesi

büyüyor.

"Ahh evet, tavşanlar. Tavşanlar için bir kafes yemliyor

olmalısınız, değil mi?" "Ne istiyorsunuz, Bay Gacaferi?"

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri ay ışığında parlıyor. "Hakkımı olanı istiyorum Bay Mori. Onurumuz bu dünyada sahip olduğumuz tek şey, değil mi? Ve onu kaybetmek ya da sizden alınması korkunç bir şeydir. Sanırım sizin ve benim gibi adamlar bu konuda hemfikir olabiliriz."

"Seni *tanımıyorum* bile," diye hırlıyorum. "Ne halt yediğimi sanıyorsun-"

"Ahh, özür dilerim. Yanlış anladınız Bay Mori," diye iç geçiriyor Ulkan, kılıcımı eline alıp yavaşça Valon'un yerde yattığı yere doğru yürürken. Kendi kanının içinde yatan pisliği işaret ederek kılıcımla onu gösteriyor.

"*Bu* benim yemim değil, Bay Mori. Çünkü avladığım *siz değilsiniz*."

Dönerken bıçağı düşünceli bir şekilde çeviriyor. Zalimce gülümseyerek yavaşça bana doğru yürürken gözleri bana takılıyor.

"Hayır, *siz* benim yemimsiniz Bay Mori."

Yüzüne dik dik bakarken çenem sıkıştı. "Peki sen ne avlıyorsun?"

Önümde çömelip başparmağını kılıcımın kenarından geçirirken gözümün içine bakarak bana bakıyor.

"Karınız, Bay Mori. *Karınızı* avlıyorum."

ANN)KA

HANA ve ben birlikte sessizce oturuyoruz. Neden ağladığımı ya da Kenzo'yla neden birbirimize bağırdığımızı sormuyor. Neden hala biraz titrediğimi sorgulamıyor ya da kardeşinin nereye uçtuğunu sormuyor.

Bahçede yanımda oturuyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve eliyle saçlarımı okşuyor.

Sanki onu neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Hareket ettiğini hissediyorum ve bakışlarının az önce kaydığı yeri takip etmek için dönüyorum. Mal oturma odasından çıktı, kaşları çatılmıştı.

"Ne istiyorsun, Annika?" Hırlıyor. "Çay mı?"

"Bence daha güçlü ve daha İskoç bir şey daha iyi olabilir."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve başını sallıyor. Tam içeri dönecekken, garaj yolunda kükreyen bir motorun sesiyle irkiliyoruz. Lastikler gıcırıyor ve metalin çatırdama sesi hepimizi ayağa fırlatıyor ve evin yanından araba yoluna doğru fırlıyoruz.

Kahretsin.

Daha önce Kenzo'yla birlikte uzaklaştığını gördüğüm Takeshi, kaza yapmış bisikletten sendeleyerek ayağa kalkıyor. Kaskı yok ve dizlerinin üzerine düşmeden önce bile yüzünün yan tarafından ve göğsüne yasladığı kolundan kan damladığını görebiliyorum.

"TAK!" Üçümüz ona doğru koşarken Hana çığlık atıyor.

"Ne oldu lan?!" Mal tıslayarak kardeşinin yanına çömeliyor. Takeshi'nin yüzündeki yarayı ve yüzünü buruştururken gözlerindeki acıyı görünce irkiliyorum. Gözleri bulanık, ama benimkileri bulduklarında odaklanıyorlar.

"Kenzo?" Nefes alıyorum.

Boğazı düğümleniyor. "Onu aldılar," diye homurdanıyor, acı

içinde kıvranıyor. "*Kim aldı?*" Mal homurdanıyor.

Takeshi dişlerini sıkarak, "Lanet olası... Arnavutça galiba," diye mırıldandı. "Adamlarıyla konuşurken duyduğum şeyin bu olduğundan oldukça eminim."

"Ne oldu?" Ağzımdan kaçırdım.

"Leka'nın evine gittik," diye mırıldandı yine yüzünü buruşturarak. "Ama boştu ve oraya vardığımızda her yer kan içindeydi. Leka'yı parçalanmış halde bulduk, ama sonra bu şerefsiz ve adamları üzerimize saldırdı." Başını sallıyor. "Kafası tıraşlı ve sakallı, iri yarı bir herifti. Doğu Avrupalı olduğu kesin. Adamları ona Gaza ya da Gaza gibi bir şey diyordu-"

"*Gacaferi.*"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, isim dudaklarımdan dökülürken yüzüm bembeyaz kesiliyor. "Evet," diye homurdandı. "İşte buydu."

Hay sikeyim.

"Kenzo'yu bayılttılar. Birini hakladım ama bir düzine daha vardı. I..."
Uzaklara bakarken sesi boğuklaşıyor. "Ben... Ben *onu bıraktım*-"

"Hayır, sen *çıktın* Tak," diye tısladı Mal sessizce, başını sallayarak ve kardeşinin elini tutarak. "Bir düzine adamla savaşırken kendini öldürtmek Kenzo'yu kurtarmaz. Dışarı çıkmak ve destek almak kurtarabilir. Anladın mı?"

Tak acımasızca başını sallar.

Çoktan ayağa kalktım ve yürüyüp gidiyorum.

"Dur bakalım kovboy," diye homurdanıyor Mal.

Onu görmezden geliyorum, yüzüm taş kesiliyor ve kalbim güm güm atarak garaja doğru ilerliyorum. İçeriden bir kask ve geçen gece bindiğim bisikletin anahtarlarını alıyorum. Duvardaki açık dolabın önünde durduğumda Mal arkamdan hışımla içeri giriyor.

"Sen ne sikimsin-"

Ellerimi kaldırıp geri adım atıyor, ben de elimde ona doğru doğrultulmuş bir kılıçla ona doğru dönüyorum.

"Kenzo'nun peşinden gidiyorum," diye tısladım. "Ne yapıyorsun lan *sen*?"

Başını yana eğerken gözleri parlıyor. "Bu bir tuzak Annika," diye mırıldanıyor. "Tak'ın öylece kaçmasına *izin* verdiklerini mi sanıyorsun? Gacaferi istiyor-"

"Ona gelmemi istiyor," diye çıkışıyorum. "Ve isteğine kavuşacak." Mal kaşlarını çattı.

"Bizim... bir geçmişimiz var," diye tıslıyorum. "Yanlış giden bir iş anlaşması. Eğer bu şekilde halletmek istiyorsa..." Elimdeki bıçağa bakıyorum. "Bunun bir tuzak olduğunu *biliyorum* Mal. Ama *kocam* elinde."

"Ve kardeşim," diye homurdanıyor, dönüp başka bir anahtar seti ve bir kask alıyor. Beni iterek dolabından bir kılıç çıkarıyor. "Hadi. Zaman kaybediyoruz."

Valon'un kiralık evinin avlusuna girdiğimizde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Çok fazla* kan var.

Hem *de çok*.

"Kenzo'nun değil," diye homurdanıyor Mal sessizce. Eğilip parmaklarını taş avludaki sürtünme izleri üzerinde gezdirirken kaşları çatılmıştı. "Kenzo buraya sürüklendi..." diye mırıldanıyor ve hızla avluyu çevreleyen sundurmalarından birine doğru ilerliyor. Bir direğin yanına çömelmiş, bazı sürtünme izlerini işaret ediyor

üzerinde işaretler vardı. "Buraya bağlanmıştı. Biraz kan var, görüyor musun?" Direğin biraz daha yukarısını işaret ediyor. "Tak, Kenzo'yu kafasının arkasından vurduklarını söyledi. Bu kan o yüzden. Bu..." Çenesini sallayarak avlunun ortasındaki devasa lekeye doğru döner.

"Valon," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından zehirli bir şekilde.

Mal başını sallar. "Evet, sanırım oydu." Kaşlarını çatır. "Kahretsin. Bu... çok fazla kan."

Leke ıslak görünümlü bir sürüklenme izine dönüşüyor, sanki bir ceset bir tarafa doğru çekiliyormuş gibi. İzi takip ediyoruz, kalbim köşeyi dönüp canavarı ikiye bölünmüş halde bulma ihtimaliyle çarpıyor. Üzerinde kanlı karalama izleri olan bir duvara çarptığımızda kaşlarım kararıyor.

O da çıktı.

Mal'a bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Tahminimce Leka'yı ölüme terk ettiler. Yalnız kaldıktan sonra buraya geldi ve bu duvarı aşarak kaçtı."

İki kez kalınca yutkunuyorum. Bir saniye sonra Mal'a bakıyorum ve onun bana merakla baktığını görüyorum.

"Onun ölmesini istiyorum," diye tıslıyorum soğuk bir şekilde.

Başını sallıyor. "Sanırım dileğini çoktan diledin. Yerde inanılmaz miktarda kan var. Duvarı aşmayı başarmış olabilir ama fazla uzağa gidememiş." Bana yakından bakıyor. "Leka ölmüş *olmalı*, Annika. Sokağın aşağısına ya da duvarın diğer tarafındaki yolun karşısına geçip bir hendeğe saklanmış olabilir. Ama şimdiye kadar kan kaybından ölmüş olmalı."

Cesedi bulup kalbini çıkarmak için yanıp tutuşan bir arzu beni yiyip bitiriyor. Ama bundan daha çok arzuladığım başka bir şey var.

Kenzo'yu bulmam lazım.

Şu anda Valon'u ya da bir şekilde hâlâ yakınlarda hayata tutunmaya çalışıyorsa intikamımı düşünemem.

Şu anda kocamı bulmalıyım. "Uzakta
değiller."

Mal çömelmiş, Zen bahçesinin beyaz taşları arasındaki bir sigara izmaritini işaret ediyor. Hâlâ belli belirsiz parlıyor.

Kenzo'yu kaçıran piçler hala yakındalar. Bu da demek oluyor ki o da yakın.

Daha önce nadiren hissettiğim yakıcı bir acı içime saplanıyor. Ailemin öldüğü gece hissettiğim acı. Taylor'ı kaybettiğimi sandığım gece. Çok kısa bir süre önce, o tehlikedeyken ve onu neredeyse tekrar kaybederken hissettiğim acı.

Farkına varmak bana bir tokat gibi çarptı. Bu acının ne olduğunu biliyorum.

Aşkı kaybetme korkusu: gerçek, hakiki aşkı. On sekiz yaşımdan beri kendimi korumaya çalıştığım türden bir aşk. Şimdi Kenzo için iliklerimde ve ruhumda hissettiğim türden bir aşk.

Bunu kaybetmeyeceğim.

Onu kaybetmeyeceğim.

"Yerel yetkililerle aranız ne kadar sıkı?"

Mal aklımdan geçenleri okuyarak başını sallıyor. "Sıkı dur. Yerel istasyondaki adamlarımızı arayacağım. Kyoto'nun içinde ve dışında çok fazla yol var. Saçma sapan sarhoş sürücü barikatları kurup Gacaferi ve adamlarını tarayabilirler."

Kaba bir şekilde başımı sallıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum kişi adına dokunup telefonu kulağıma götürürken.

"Saat kaç, sabahın ikisi mi?" Freya homurdanıyor. New York'ta saat öğleden sonra bir civarı, yani muhtemelen yeni kalkıyor.

"Kyoto belediyesinin CCTV sistemine girmeni istiyorum," diye geveledim.

"Hepsi *bu* mu?" diye

mırıldanıyor. "*Şimdi*, Frey!"

Alaycılığı azalır. "Hallediyorum. Bekle," diyor hızla, sesimdeki aciliyeti hissederek. "Bana bir dakika ver."

Klavyesinin sesini duyabiliyorum.

"Tamam, şimdi bir arka kapı buluyorum. Çok uzun sürmez... *işte* gidiyoruz," diye homurdanıyor. "İçerideyim. Ne arıyorum ben?"

"Ulkan."

Freya nefesini sertçe içine çeker.

"O *orada* mı?" diye tıslar.

"Evet. Ve Kenzo onda." Bir

duraklama oldu.

"Beni duydun mu?" Mırıldandım. "O-"

"Evet, hayır, duydum," diye yanıtlıyor Freya, yazmaya devam ederek.

"Sanırım duygular... değişti?" diye sorar, sesi şaşkınlıkla yükselir.

Başımı sallıyorum, yüreğim burkuluyor. "Öyle," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Bul onu, Frey."

"Bana bir başlangıç noktası ver."

Valon'un kiralık evinin adresini söyledim.

"Görüntüleri kırk beş dakika kadar geri sarın."

"Bir saniye." Parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinde takırdıyor. "*Okaaaay*, işte buradayız." Yemin ediyor. "Evet, Ulkan *orada*. Görünüşe göre adamları evdeki korumaları öldürüp içeri sürüklemişler..." Biraz daha yazıyor. "Hızlı ileri sar, anladım. Evet, birini araziden sürüklüyorlar..."

Nefesini tekrar içine çektiğinde göğsüm sıkışıyor.

"Bu Kenzo. Onu bir minibüse tıkıp gittiler."

"Yaralandı mı?" Mal bana endişeyle bakarken fısıldayarak orta mesafeye bakıyorum.

"*Evet, Anni,*" diyor Freya sessizce. "O yaralı."

Sikeyim.

Başımı kaldırıp bakıyorum, Mal'ın çenesi acımasızca gıcırdarken gözlerim onunkilerle kilitleniyor. Freya kulağıma "Minibüsü aldım," diye geveliyor.

Mal peşimdeyken bisikletlere doğru koşmaya başladım.

"Bana yol göster."

KENZO

"BENİM GÖRÜŞÜME GÖRE, evlilik *çok* abartılıyor."

Başımı kaldırıyorum. Sağ gözüm epey şişmiş, ama yine de Ulkan'a bakabiliyorum, acıya rağmen... yani, her yerime.

Her şey acıyor. Valon'un evinden ayrılmadan önce, Ulkan'ın iki fedaisi yumruklarıyla ve daha önce beni bayıltmak için kullandıkları lastik sopayla üzerimde çalışmaya başladılar - hala o lanet direğe bağlıyken, ekleyebilirim.

Ama ben acıya ya da Ülkan'ın saçmalıklarına odaklanmıyorum. Bunun yerine, bu psikopatın orijinal planlarının ne kadar kötü bir şekilde raydan çıktığını ölçmeye çalışıyorum.

Mutfağın köşesine büzülmüş, iki küçük çocuğunu arkasında tutan dehşete düşmüş anneye bakıyorum.

Evet, Ulkan'ın aklında ne varsa, bu değildi.

"Her şey yoluna girecek," diye sessizce Japonca mırıldanıyorum kadına.

Yüzü solgun ve kederli, çocuklarını arkasına siper ederken gözleri korkudan kocaman olmuş.

"Benim kim olduğumu biliyor

musun?" Ona sordum. Çabucak başını

sallıyor.

"O zaman bunun icabına bakacağımı biliyorsun. Ailenizi rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

Ulkan ağzıma ters bir tokat atınca homurdanıyorum.

"Yabancı bir dili bilmeyenlerin önünde konuşmak *kabalıktır*, Bay Mori," diye soğuk bir şekilde tersledi. Çenesini kadına doğru sallayarak döner. "Ona ne diyordun lan sen? Beni acele ettirmesini mi söylüyordun?"

Vahşi görünümlü bir bıçak çıkarır ve ona doğru ilerlemeye başlar.

"Ülkan!" Sırtına doğru kükreyerek onu durduruyorum. "İstediğin benim, onlar değil," diye hırılıyorum. "O korkuyor. *Çocukları* korkuyor. Ben sadece onu sakinleştiriyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyordum."

Yavaşça dönüp manik bir sırtışıla bana bakıyor. Ama tam bıçağı elinde evirip çevirirken adamlarından biri mutfığa dalıyor ve patronuyla Arnavutça olduğunu düşündüğüm bir dilde konuşmaya başlıyor.

Ulkan aynı dilde bir şeyler havlarken ironiyi ya kaçırıyor ya da kabul etmemeyi seçiyor. Sonra bana dönüyor, yüzü bulutlu ve öfkeli.

Sırıtiyorum. "Sorun nedir, Gacaferi? İşler planladığın gibi gitmiyor mu?"

Takeshi'nin kaçmasının bir kaza olmadığı çok açık. Ulkan'ın adamlarından hiçbiri onu takip etmemiş gibi görünüyor ve yolda kimse bu konuda endişeli görünmüyordu.

Onun "kaçmasını" *istediler*. Aileme geri dönüp olanları anlatacağını ve böylece beni aramaya geleceklerini biliyorlardı.

Böylece *Annika* beni aramaya gelirdi.

Ancak bu düşük gelirli apartman bloğunun Ülkan'ın bizi bekletmek istediği yer olmadığı açıktı. Yolda giderken bir şey onları ürkütmüş ve buraya, otoyolun hemen dışındaki bu şanssız kadının evine yöneldik.

Bana doğru dönüyor, gözleri kısılıyor. "Şehrin dışındaki her otoyolda kontrol noktaları var," diye mırıldandı karanlık bir şekilde. "Polisler senin için mi çalışıyor?"

Gülümsüyorum.

Evet, *bu* bana Tak'ın eve geldiğini söylüyor. Bu aynı zamanda Hana'nın polis departmanındaki tanıdıklarını aradığı anlamına geliyor. Herhangi bir Yakuza ailesi için "çalışmıyorlar". Ama tüm sistem iyilikler ve borçlar üzerine kurulu ve en tepede her zaman bir iyilik yapabileceğiniz ve daha sonra bir şeye ihtiyacınız olana kadar bunu bankaya koyabileceğiniz biri vardır.

"Her ne planladıysan," diye tükürüyorum Ulkan'a, "boka sardı." Soğuk soğuk gülüyorum, kaburgalarımındaki acı beni keserken öksürüyorum. Dönüp yere kan tükürdükten sonra Arnavut'a sert bir bakış fırlatıyorum. "Beni sıradan bir Yakuza kas gücü mü sanıyorsun?"

Köşedeki zavallı kadına bakmak için

dönüyorum. "İngilizce biliyor musunuz?"

Japonca soruyorum. Başını sallıyor. "*Biraz*,"

diye yutkunuyor.

"Lütfen bu aptala kim olduğumu söyler misin?"

Başını sallıyor, korkuyla Ülkan'a dönüyor ve titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. "*Kral*," diye ağzından kaçırdı. "*Kyoto Kralı*."

Ben ona soğuk bir şekilde gülümserken Ulkan'ın yüzünde kararsız bir ifade belirliyor.

"Bu şehirdeki Yakuza benim, seni aptal herif," diye homurdandım. "Tek umudun yollar kapanmadan önce kaçmaktı." Başımı sallıyorum. "Artık Kyoto'dan canlı çıkamayacaksın, sana söz veriyorum."

Ulkan'ın adamlarından birinin telefonu çalar. Telefona bağılıyor, başıyla onaylıyor, sonra telefonu kapatıp patronuna bir şeyler söylüyor. Ulkan'ın dudakları bana dönerken kıvrılıyor.

"Görünüşe göre, Bay *King*," diye kıs kıs gülüyor, "adamlarınız bizi buldu."

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum. "İşte teklifim. Bu kadın ve çocuklarının buradan çıkmasına izin verin. Beni çözün ve silahlarınızı bırakın. Direniş göstermeyin. Tüm bunları yaparsanız, size temiz ve acısız bir ölüm bahşedeceğim. Alternatifi, inanın bana, tam tersi olacaktır."

Ulkan bana sırtıyor. "Lütfen kusurlu İngilizcemi bağışlayın Bay Mori. Halkınızdan *birini* kastetmiştim, birkaçını değil."

Kahretsin.

"Söyle bana, Kenzo," diyor. "Hangi arkadaşın pembe, mor ve siyah bir bisiklete biniyor? Çünkü onları senin önünde öldürmek üzereyim."

Düşünmeye çalışıyorum. Takeshi'nin tamir ettiği yarım düzine motosikleti var ama çoğunlukla altın ejderhalı siyah olana biniyor. Hana'nın favorisi kırmızı çizgili beyaz Yamaha, Mal ise siyah ve neon yeşili Ninja'yı seviyor-
Kalbime buz gibi soğuk bir bıçak gibi saplandı.

...Annika, Tak ve Hana gezintiye çıktıklarında pembe, mor ve siyah bir bisikletin üzerindeydi.

Oh Tanrım...

Ben duygularımı kontrol edemedim Ülkan kıkırdamaya başlıyor. "*Lütfen* bana o kadar şanslı olmadığımı söyle," diye hırıldıyor. "Orospu karın seni kurtarmaya mı geldi, Kenzo? *O* mu-"

"Bir daha karım hakkında böyle konuşursan," diye homurdanıyorum, "dilini keserim."

Sırıttıyor. "Dehşete düştüm Bay Mori," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor. Gözleri parıldıyor. "Görüyorsunuz, artık endişelendiğim şey bana borçlu olduğu para bile değil. Dediğim gibi, bu dünyada en değerli olan şey *onurumuzdur*. Onun bana yaptığı gibi bir haksızlığa uğramak"...bana soğuk bir bakış fırlattı... "*eşit* bir karşılık gerektirir. O benim onurumun bir kısmını çaldı. Bu yüzden sizi kurtarmak için buraya hücum ettiğinde, Bay Mori, ben de *onunkinin* bir kısmını alacağım..."

Kulağıma doğru eğildiğinde kaskatı kesiliyorum.

"*Kıçından*, senin önünde. Aslında, sanırım *tüm* adamlarımın o delikte bir sırası olacak."

Ben ona kükrerken, bağlı olduğum sandalyede debelenirken o gülüyor.

"İstedığınız kadar kızgın kalın Bay Mori," diye kıkırdıyor ve apartmanın dışından bir motosiklet sesi yükselirken adamlarına emir vermek için dönüyor. "Benim için fark etmez."

Ulkan'ın Valon'a kiraladığı ilk bir düzine adamdan şu anda sadece altısı burada. Geri kalanlar başka arabalara binip gittiler ve tahminimce barikatları haber vermek için onu arayanlar önden keşif yapanlardı.

Ama burada hâlâ altı adam var. Ve silahları olmayabilir, ama yine de büyük bıçaklar, sopalar ve bir durumda iki balta taşıyorlar.

"ANNIKA!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum. "DEFOL! GİT! BU BİR TR-"

Ulkan ağzımın ortasına bir tokat daha indirince homurdanıyorum, dudaklarımdan kan fişkirirken görüşüm bozuluyor. Köşedeki kadın ve çocukları ürküp arkalarını dönerken Ulkan fırlayıp yanlarındaki tezgahtan bir bulaşık bezi alıyor ve ağzımı onunla tıkmak için geri geliyor.

Motor dışarıda durur. Ulkan adamlarına başını sallayarak Arnavutça bir şeyler mırıldanır.

Hayır.

Bulaşık bezine doğru kükrüyorum, sanki onu parçalayıp kurtulmak istercesine sandalyenin arkasına çarpıyorum. Ama umutsuz ve kükremelerim yeterince yüksek değil. Bu tuzağa doğru yürüyecek.

Dışarıda, Ulkan'ın adamlarının ön kapıdan çıkarken attıkları keskin çığlıkları duyuyorum. Annika'nın kendisi çığlık atmıyor. Tek duyduğum çeliğin çeliğe çarpma sesi. Tekrar ve tekrar ve sonra acı içinde inleyen bir adamın sesi.

Daha fazla metal metale çarpıyor. Ölümün ıslak sesi bir adamı daha aldı.

Bir başkası daha çığlık çığığa yere düşerken acı dolu bir

çığlık. Ne oluyor *lan*? Şimdi üç tane indirdi.

Gözlerim Ulkan'a kayıyor. Yüzü çizgilerle kaplı, kemerinden kaba görünümlü bir pala çıkarırken alnı endişeyle kırışıyor. Apartmanın ön kapısına doğru ilerliyor, dışarıda dördüncü bir adam çığlık atıp ölürken palayı sıkıca kavıyor.

Arkamdan bir el ağzımı sarıyor. Ben irkilirken çok iyi bildiğim bir koku burun deliklerimi dolduruyor.

"Kıpırdamadan dur."

Annika'nın kulağıma fısıldadığı ses tüm acıyı yok ediyor. Bileklerimin etrafındaki ipi kesip onları serbest bırakırken damarlarımda taze bir adrenalin dalgası dolaşıyor.

Ulkan'a bakıyorum ama sırtı bize dönük, diğer odada. Annika'ya dönüyorum.

Bana sırtıyor, gözleri parlıyor ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor.

Şu anda yapmak istediğim çok şey var. Onu öpmek istiyorum. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyorum.

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum.

Ama bunların hiçbiri için zamanımız yok.

"*Çıkarın onları buradan,*" diye tıslıyorum sessizce, çenemi sallayarak kadına ve çocuklarına **b a k ı y o r u m**.

Annika'nın bakışları üzerimde gezinirken kaşları çatılıyor. "Yaralısın-"

"*Lütfen,*" diye başımı sallıyorum. "*Çıkar onları.*"

Çabucak başını sallıyor, korkmuş anneye ve iki küçük çocuğa sıcak bir şekilde gülümsemek için dönüyor. İşaret eder ve kadın yaklaşarak çocuklarını hızla Annika'nın peşinden sürükler. Küçük mutfağın diğer tarafındaki açık pencereye giderler ve birer birer parmak uçlarında yangın merdivenine çıkarlar.

"Seni küçük *orospu!*!"

Tam Ulkan oturma odasından içeri dalıyor ve elindeki palayı, kadının yangın merdivenine çıkmasına yardım eden Annika'ya doğru sallıyor.

Anında ayağa kalktım, az önce bağlı olduğum sandalyeyi kaptım ve Ulkan'ın suratına fırlattım. Sandalye ona çarptığında acı içinde inliyor, ağzından kan fişkirirken onu kış üstü yere düşürüyor.

"Kenzo!"

Annika duvara yaslanmış olan büyükbabamın kılıcını kaptığı sırada dönüyorum. Kılıcı fırlatıyor, ben yakalıyorum ve çekip kurtarıken etrafımda dönüyorum.

Kınından.

Ulkan bana doğru geliyor, palasını havaya kaldırmış ve yüzünde çılgın bir öfke ifadesi var.

Kılıcım pratik bir kolaylıkla ileriye doğru saplanıyor. Ulkan boğuluyor, kılıcım göğsünün derinliklerine batarken ağzında köpüren kanla boğuluyor. Gözleri şişiyor, pala yere düşüyor.

Bıçağı çekiyorum ve Ulkan ağır bir şekilde dizlerinin üzerine düşüyor, ağzından kan akarken göğsündeki delikten hırıltıyla hava çıkıyor.

"Ona başka tarafa bakmasını söyle prenses," diye sessizce homurdanıyorum ve hâlâ yangın merdivenine açılan pencerenin yanında duran Annika'yla göz göze geliyorum. "O kadının görmesine gerek yok-"

"KENZO!"

Sert bir şey bana çarptığında homurdanıyorum, parçalanmış tahta yağmuru beni ayaklarımdan düşürüyor.

Lanet olsun, bu Ulkan'a fırlattığım sandalye.

Yere sertçe çarpıyorum, siyah noktalar ve yıldızlar göz kırparken kulaklarımı bir sızlanma sesi dolduruyor.

Ayağa kalk.

Kalk lan ayağa.

Annika çığlık

atıyor.

Damarlarımda patlayan saf adrenalini beni ayağa kaldırdı ve onlara doğru sendeleyerek yürümeye başladım. Ulkan Annika'yı duvara yapıştırmış, kanı Annika'nın ön tarafına sıçrarken yüzüne doğru kükrüyor. Elinde yine o lanet olası pala var ve Ulkan palayı Annika'nın kafasına indirecekmiş gibi kolunu geriye doğru savururken Annika yine çığlık atıyor.

Buna şansı yok.

Ulkan'a saldırırken dedemin kılıcını yerden kapıyorum. Çelik parlıyor ve kaldırdığı kolu aniden yere düşüyor, omzundan tamamen kopuyor, eli hala palayı tutuyor.

Ulkan'ı yakalayıp yere düşürdüğümde Annika çılgık atıyor. Bir saniye önce kolunun olduğu yerde omzunun fişkırarak kütüğüne boş boş bakarken onun üzerinde dönüyorum. Bakışları bana doğru kayarken gözleri şişiyor.

"Karıma bir daha böyle hitap edersen ne olacağını sana söylemiştim," diye mırıldandım.

Bir şey söylemeye çalışıyor. Ama bıçağım bir anda ileri saplanıyor, ağzına giriyor, dilini koparıyor ve ıslak bir şekilde boynunun arkasından çıkıyor.

Bıçağı tekrar çektiğimde gözlerindeki ışık sönüyor ve yere yığılıyor.

"Kenzo..."

Annika yanıma koşuyor ve ben yere yığılmadan önce beni yakalıyor. Ona dönüyorum, onu kendime doğru çekerken inliyorum.

Ön kapı içeri girdi. Yüzümü buruşturarak kendimi dönmeye zorladım, kılıcımı kaldırdım.

Mal kapı aralığının yarısında durdu, kana bulanmış bıçağı hazırды. Bacaklarım tutmamaya başlarken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Yavaş ol kardeşim," diye homurdanıyor, ileri atılıp beni Annika'nın yanında yakalıyor ve ikisi kollarını bana dolayıp ön kapıdan dışarı çıkarıyorlar.

"Burada yaşayan kadın," diye boğuluyorum, ne olup bittiğini görmek için dışarı çıkan birkaç komşuyla saklandığını gördüğümde. Başımı ona doğru eğiyorum ve sonra kardeşime bakıyorum. "Ona ve çocuklarına iyi bak. Onlara yeni bir ev alın; güzel bir tane. Ve ona yaşaması için ne kadar paraya ihtiyacı varsa verin, ayrıca çocuklarının okula gidebilmesi için yeterli parayı da."

Kaşlarını çattı. "Tamam, ama önce seni eve götürsek nasıl

olur?" "*Hallet şu işi Mal.*"

Sertçe başını sallar. "Pekâlâ, tamamdır, söz veriyorum. Yakuza pisliğinin sivillerin hayatını mahvetmesi konusunda ne hissettiğini biliyorum."

"Ve *şimdi lütfen* seni eve götürebilir miyiz?" Annika bana sıkıca sarılırken mırıldanıyor.

ANN)KA

KAN.

Çok fazla kan var.

Duşun ılık spreyinin altında duruyorum, saçlarım yüzümde kayıyor ve kollarım göğsümün üzerinde çapraz duruyor.

Pembe su vücudumdan aşağı damlıyor. Kırmızı su ayaklarımda dönüyor ve kanalizasyona akıyor. Ama hala çok fazla var.

Çok fazla kan var.

Ulkan'ın yüzüme kükreyerek baktığı ve göğsünden can kanı fişkirirken beni yakalamaya çalıştığı görüntü bir döngü halinde oynayarak irkilmeme ve ürpermeme neden oluyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp buharı içime çekerek hatıradan kurtulmaya çalışıyorum.

Bir el yanıma dokunuyor. Gözlerim Kenzo'ya kilitlenmeden önce boğazımda bir çılgınlıkla irkilerek dönüyorum. Çıplak, kendi yaraları hala kanıyor, benimle birlikte suyun altına giriyor.

Sözsüzce, gözleri benimkilere kilitleniyor. İşte o zaman göreceğimden endişeleniyorum: o *bakış*.

Sanki kırılmışım gibi. Hatalı.

Hasarlı mallar.

Artık her şeyi biliyor. En kötü yanıımı, Valon'la olan iğrenç geçmişimi biliyor.

Kenzo bana doğru uzanıyor. Ama yine irkiliyorum ve arkamdaki fayans duvara doğru geri çekiliyorum.

Kaşları çatılır. "*Neden*,"

diye homurdanıyor

sessizce. "Ben..."

kirliyim," diye

fısıldıyorum.

Vücut yıkayıcısına uzanmak için dönüyor. "Gözden kaçırdığın yerleri temizleyeceğim-" "Hayır, Kenzo," diye boğuluyorum, eli bana uzanınca geri çekiliyorum. "I..."

Gözlerimi tekrar kaçırıyorum. Bir an duraksıyor, ama sonra aniden elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni kendine çekiyor. Sertleşiyorum, tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama o beni sıkıca tutuyor, yüzümü kavrayıp gözlerimi kendisine çevirmek için uzanıyor.

Su, muhteşem yüzüne ve siyah saçlarına akıyor. Delici gözleri benimkileri tutuyor.

"*Kenzo...*"

"Sana yapılan şey çok kötüydü Annika," diyor sessizce. "Bu seni hiçbir şekilde lekelemez. Seni görme şeklimi değiştirmiyor."

Bir eli saçlarımın arasında. Diğeri kalçamı sıkıyor. "Bunların

hiçbiri senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor..."

Beni duvara yasladı, göğüs göğüse, kalp kalbe. "Senin için

öldürebileceğim gibi..."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayıp daha yakına eğildiğinde nabzım atıyor, duşun spreyi altında gözlerimiz hiç kırışmıyor bile.

"Ya da benim seni sevdiğim gibi."

Ağız ağız inerken yüzümü kavıyor, ben onun karşısında erirken dudakları dudaklarımı eziyor. İnliyorum, umutsuzca ona yapışıyorum, sanki bir kasırganın içinde savruluyormuşum ve o benim tek dayanak noktammış gibi. Açlıkla inliyorum

öpüyorum, beni kollarına alıp suyu kapatırken ve beni duştan çıkarırken ona sıkıca sarılıyorum.

Islak tenime çarpan hava bir gerçeklik kontrolü. Ona karşı sertleşiyorum ve bir ürperti ile dudaklarından geri çekiliyorum.

"O..." Yutkunuyorum. "Hâlâ dışarıda bir yerde," diye nefes alıyorum. "O-"

"Leka öldü, Annika," diyor Kenzo sessizce. "Polis kiralık evden çok uzakta olmayan, cehennem gibi kesilmiş ama eşkaline uyan bir ceset buldu." Gözleri sertleşiyor. "*Yavaşça* kan kaybından öldüğünü söylüyorlar." Kenzo dişlerini sıkıyor. "Geçmişî senin için gömemedim prenses," diye mırıldanıyor sessizce. "Özür dilerim-"

"Evet, yaptın," diye fısıldıyorum, yüzünü kavırıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Kalbim göğsünde gümbür gümbür atarken onu usulca öpüyorum. "*Az önce yaptın.*"

Dönüp beni banyodan çıkarırken tekrar dudaklarına yapışıyorum.

KENZO

Yanımda uyurken sırtının nazikçe inip kalkışını izliyorum. Şahsen ben her zaman "sırt üstü" uyuyan biri olmuşumdur. Ancak son zamanlarda, o buradayken kendimi yan yatarken buldum, çünkü bu kadına sarılıp uyumamak benim için dayanılmaz hale geldi.

Ancak Annika her pozisyonda uyuyabilir. Ve uyuyor da. Yan yatar, yarısı göğsümün üzerinde. Sırt üstü yayılmış. Ama sık sık, uyanırken onu uyurken izlediğimde, ön tarafına yatıyor. Bu geceki gibi.

Sessizce uzanıyorum ve ay ışığının onu aydınlatmasına izin vererek, yüzüne doğru savrulan kırmızı saçlarını nazikçe tarıyorum.

Tanrım, o çok güzel. Ve

lanet olsun, onu

seviyorum.

Bunu artık biliyorum. Şüphe ya da tereddüt yok. Çekince yok. Kendimi düşünmek yok. Hayatta olduğum gerçeği kadar doğru. Bu kadın için tüm dünyayla savaşa girebileceğim gerçeği kadar doğru.

Onu yanımda tutmak için gerekirse her şeyi yerle bir ederdim.

Annika duştan sonra onu buraya getirdiğimde hemen uykuya daldı. Son bir saattir kardeşlerim ve Sota ile benim en iyi *waka gashira*'larımızdan bazılarıyla birlikte aşağıda bir sonraki adımın ne olacağını planlıyoruz.

Açıkça söylemek gerekirse, düşmanlarımızı yeryüzünden sileceğiz.

Ulkan ve adamlarının çoğu öldüğüne göre, örgütü zaten bitmiş sayılır. Ama tamamen yerle bir edilip tarlalara tuz ekildiğinden emin olmanın da bir zararı yok. Adamlarının geri kalanı, Kyoto'da dolaşanlar, bulundu ve şu anda Sota'nın bu tür şeyler için kullandığı bir deponun bomba sığınağı alt bodrumunda oturuyorlar.

Sadece emirleri uyguluyor olsalar bile umurumda değil. Sevdiğim kadının kaçırılmasında parmağı var. Yarın, bu suç için o elleri *keseceğim*. Ardından da kafalarını.

Ulkan'ın New York'taki operasyonlarından geriye kalanların peşine düşmek için de planlar yapılıyor. Kir'e ulaştım ve Annika'yı çalan adamdan geriye ne kaldıysa "ortadan kaldırmasına" izin veriyorum.

Bu durumdan oldukça memnun görünüyor.

Valon Leka ise başka bir mesele. Evet, onun imparatorluğu da yerle bir edilecek ve sonra üzerine işenecek. Ama işin püf noktası, Valon'un müşterilerinden birinin Beyaz Kraliçe'nin ta kendisi olması: Yelizaveta Solovyova, Solovyova Bratva'nın başı. Aynı zamanda Demir Masa'da oturuyor ve Kir'in kuzeni.

Ayrıca *çok* güçlü ve ticari çıkarlarına dokunulmasından hoşlanmıyor. O pislik Valon'u bizzat öldürmediğim için bu konuşmayı yapmak biraz daha kolay olacak. Ama yine de zor olacak.

Ama şu anda bunların hepsi siktir olup gidebilir.

Şu anda tek yapmak istediğim Annika'nın uyumasını izlemek.

Parmağımın saçlarından aşağıya inmesine, omzunun üzerinden geçmesine ve çarşafın altına girmesine izin veriyorum. Çarşafı yavaşça omzundan çekip sırtının yumuşak derisinden aşağı doğru kaydırıyorum.

Gözlerim altındaki göğüslerinin kabarıklığında geziniyor. Kaburgalarının çıkıntıları ve kışının hemen üstünde, sırtının küçük kısmındaki çukurlar.

Çarşafı daha da aşağı sıyrırken içimde muhtaç ve aç bir şey kıvılcımlanıyor. Tamam, şu anda yapmak istediğim *tek* şey onun uyumasını izlemek değil.

Çarşafı tamamen üzerinden çekiyorum. Gözlerim açıklıkla çıplak vücudunda geziniyor, bakışlarım kıcının sıkı kalçalarında ve kalçalarının kabarıklığında dolaşıyor. Uzun, biçimli bacaklarından aşağıya...

Aletim şişmeye başlıyor. Kanım daha sıcak akıyor, aletim kalınlaşıp uzadıkça tenimi karıncalandırıyor, kendimden de çekmeden önce çarşafın altında müstehcen bir şekilde şişiyor.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde Annika hareket etmiyor. Bakışlarımın onun muhteşem, çıplak formunun üzerinde kaymasına izin veriyorum, elimi horozumun etrafına sararken ve yavaşça okşamaya başlarken onun her santimini içiyorum.

Sahiplenme duygusundan kurtulamıyorum. Bu kadın neredeyse benden alınıyordu. Tehdit edildi. Şimdi onu geri aldım ve yatağında, onu alma ve dünyaya ne kadar *benim* olduğunu kanıtlama ihtiyacı neredeyse ezici.

Ve lanet olsun, sertleştim.

Kalçalarının arkasına oturduğumda Annika sadece biraz kıpırdıyor. Bir elimi çıplak kalçasında gezdiriyorum, kıcını yumuşakça kavriyorum ve diğer elimle şişman sikimi okşarken parmaklarımın altındaki eti hissediyorum. Aletim kıcının üzerinde ağır ve nabız gibi atıyor, damarları şişkin, başı ihtiyaçtan şişmiş.

Annika'nın yumuşak tenine damlamadan ve yanaklarının sıkı kürecikleri arasından aşağı süzülmeden önce ucunda bir damla kalın, berrak prekum boncuklanır.

İçimde karanlık bir canavar uyanıyor.

Sikimi bıraktım ve ellerimi her iki yanağına koydum. Onu açtığımda inliyorum, aç bakışlarım amının güzel pembe kızarıklığı üzerinde özgürce dolaşmak için uyluklarının arasına dalıyor. Onu daha da açtığımda sikim kendi aklıyla zıplıyor ve seğiriyor. Pembe dudakları o kadar muhteşem ve davetkâr bir şekilde yayılıyor, parlıyor, sanki onu almamın hayalini kuruyor. Küçük, sıkı arka deliği esniyor, havanın en özel yeriyle alay ettiğini hissediyor.

Elimi kalçalarının arasına sokuyorum, dizlerimi biraz daha açarak onları biraz daha ayırıyorum. Parmaklarımı amının üzerinde gezdiriyorum, taç yaprağı yumuşaklığındaki dudaklarını açıyorum ve orada bulduğum kayganlığı aşağı yukarı sürüklüyorum.

Annika uykulu bir şekilde miyavlıyor.

Kıçtım parmaklarıma karşı birazcık geri itiyor.

Aferin kızım.

Parmaklarımı tekrar dikişinde aşağı yukarı gezdiriyorum. Her geçen saniye daha da ıslanıyor, uyarılmışlığı parmaklarımı kaplıyor ve klitorisine doğru damlıyor. Parmaklarım onu takip ediyor, zonklayan küçük düğmesiyle ovuşturuyor ve oynuyor, o yine yumuşak bir şekilde sızlanıyor.

Bir parmağımı açıklığına koyuyorum ve yavaşça içine itiyorum. Parmağımı onun açgözlü, dağınık küçük amcığına sokup çıkarmaya başladığımda Annika sessizce inliyor, belli ki hala uyuyor.

Siktir, ona ihtiyacım var.

Onun küçük tatlı amcığının *sikime* sarılmasına *ihtiyacım var*.

Duvarları hevesle parmağıma yapışıyor, her dışarı çektiğimde onu tekrar içine çekmeye çalışıyor. Kalçaları sallanmaya başladığında g-noktasını okşayarak yavaşça tekrar derinlerine batırıyorum.

Sikeyim. O kadar sertleştim ki neredeyse acıyacak. Şişmiş aletimi onun sıcak küçük amına gömme ihtiyacı neredeyse ezici. Bu *yıllardır*, gençliğimden beri sahip olduğum bir sapkınlık, ama belli ki böyle bir şey yapmak için yüksek düzeyde güven ve samimiyet gerekiyor - birini uyurken ve savunmasızken *becermek*.

Onlar rıza gibi bir şey veremezken.

Karanlık bir yanımda *bunun* muhtemelen bu sapkınlığa bu kadar çekilmemin nedenlerinden biri olduğunu kabul ediyor.

Bununla birlikte, daha önce kadınlarla birlikte olmuş olsam da, bir kez bile ilişkiye yaklaşan bir şey yaşamadım.

Kadınlarla yakınlaşmam. Kimsenin girmesine izin

vermedim. Ama Annika yeni. Gerçek. Benim için

önemli.

O benim *karım*.

Parmağımı amından çıkarıyorum ve kaygan uyarılmışlığını sikimin başına sürterek yapışkan ıslak prekumumla karıştırıyorum. Dizlerim kalçalarının iki yanında, kıcını kavrayıp onu aç bakışlarıma karşı iyice açarken, dörtlülerim esniyor.

Kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum, sikimin şişmiş, istekli başının kalçalarının arasından kaymasına ve güzel, pembe amcığına sürtünmesine izin veriyorum.

Annika tekrar miyavlıyor, yüzü biraz dönüyor ve uyumaya devam ederken dudağı dişlerine takılıyor. Sikimi onun kedi dudaklarında aşağı yukarı sürüklüyorum, benim için açılmalarını ve kalın kafamın etrafında ayrılmalarını izliyorum. Precum ve kendi damlayan uyarılması tenimizi kaplıyor, ben onun yarığında yukarı ve aşağı kayarken iffetsiz ıslak sesler çıkarıyor.

Taşaklarım ihtiyaçtan zonklıyor, ben inlerken ve sikimin damarlarının açlıkla zonklamasını izlerken dölle şişiyor.

Dişlerimi sıkarak ve gözlerimi şehvetle kapatarak ileri doğru iterken, amının benim için açılmasını izliyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek içine doğru kaymaya başladığımda dudakları şişman sikimin etrafında iffetsizce gerilmeye başlıyor.

En azından *henüz* değil.

Gözlerimi dikmiş, önümde uzanan çarpıcı görüntüye bakıyorum: Annika yüzüstü yatmış, bacaklarını birleştirmiş ve kollarını uyuyan başının altına yastık yapmış. Kıcı müstehcen bir şekilde genişlemişti ve benim şişko aletim yavaşça onun daracık küçük amına giriyordu.

Bir santim daha batarken inliyorum. *Tanrım*, o kadar sıkı ki, dudakları şişmiş sikimin etrafında pembe ve ıslak bir şekilde gerilmiş. Bir iki santim daha hafifçe sokuyorum, kıcının esnemesini ve sırtının hafifçe kavislenmesini izliyorum.

Açgözlü küçük deliğine kalın bir inç daha sokarken yüzü zevkle buruşuyor. Ben ittikçe karın kaslarım esniyor, sikimi onun kaygan, cennet gibi sıcaklığına daha da derine sokuyorum. Başparmağımı ıslatıp aşağı indiriyorum, sikimi amının derinliklerine sokarken arka deliğini hafifçe okşuyorum. Annika inliyor, vücudu kıvrılıyor ve yer değiştiriyor. İnliyorum ve yolun geri kalanını içeri itiyorum, ağır toplarım dudaklarına dayanana kadar kalın horozumun geri kalanını sıcak küçük amına batırıyorum.

"*Kenzo...*" diye inliyor uykusunda.

Vahşice sırtıyorum, kışını tutuyorum ve yavaşça dışarı çekerken büzülmüş deliğini ovuyorum. Başının içeride kalmasına izin veriyorum, dudaklarının bana yapışmasının ve beni tekrar içeri çekmeye çalışmasının tadını çıkarıyorum.

Buna mecbur olduğum için çok mutluyum.

Tekrar giriyorum, bu sefer biraz daha sert ve hızlı. Vücudu sarsılıyor, ben onu becerirken kıcı baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor. Tekrar çekiyorum, tekrar soktuğumda biraz daha yüksek sesle inliyor.

Annika şimdi yumuşak bir şekilde inliyor. Kalçaları sanki bana daha kolay erişim sağlamak için kalkıyor. Ağzı açık kalıyor ve kaşları çöküyor.

Amcığı etrafımda kenetleniyor, ben tekrar içine dalarken taşaklarımın üzerine damlıyor.

"Kenzo..." diye mırıldanıyor uykulu uykulu. "Kenzo..."

Her nefes verişinde benim adım sayıklıyor. Sikimi sertçe içine sokarken daha fazlası için inliyor.

"Kenzo!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzünde şok patlıyor ve içgüdüsel olarak beni kendisinden uzaklaştırmak istercesine kıvranıyor.

Belli ki *böyle* bir şey olmayacak.

Bir elimle ensesine yakın bir yerdeki saçını, diğer elimle de kalçasını avuçlarken homurdanıyorum. Onu kabaca yatağa sabitleyip sertçe içine girdiğimde inliyor ve kıvranıyor. Elim saçlarında sıklaşıyor, yüzünü yana çeviriyor, böylece bir gözü ona sahip çıktığımı görebiliyor.

"*Oh fuuuck*," diye bağırıyor, şişman sikimi onun açgözlü küçük amına sokarken titriyor. "*Evet, sik beni bebeğim*," diye inliyor.

"*Çok hevesli* amına koyayım," diye hırlıyorum omzunu sertçe ısırarak için üzerine eğildiğimde. Ben vahşice iterken tekrar ciyaklıyor ve kıvranıyor. "Ne kadar açgözlü bir sürtük, yatağa külot giymeden gidiyor, böylece herhangi biri gelip onun muhtaç küçük amını sikebilir."

Annika çılginca inliyor, altımda kıvranıyor ve kıvranıyor.

"Noooo," she whines, gasping in pleasure as I thrust into her over and over.

"Hayır mı?" Tıslıyorum, başparmağım göt deliğinde dolaşırken onu sertçe beceriyorum. "Bu *değil*
Ne yapıyordun, küçük kötü bir sürtük gibi?"

Daha yüksek sesle inliyor, kışından seken kalçalarımı karşılamak için geri itmeye çalışıyor.

"Sadece... herhangi biri değil," diye boğuluyor Annika, onu daha da sert sikmeye başladığımda titreyerek tüm vücudunun titremesine neden oluyor.

"*Sadece sen!*" diye sızlanıyor.

Sikim daha da sertleşirken inliyorum, kanım kıvılcımlanıyor ve ona doğru iterken sıvı ateş gibi dalgalanıyor.

"*Kimin amcığı bu?*" Hırlıyorum.

"*Senin!*" diye inliyor karım. "Hepsi senin!!"

Başparmağımı karışıma ekleyip ıslak bir şekilde küçük dar kışına batırdığımda gırtlaktan gelen derin bir iniltiyle haykırıyor. Ben şişmiş sikimi amına defalarca sokarken o ciyaklıyor ve inliyor, bacakları tekmeliyor ve ayak parmakları çarşafın içine kıvrılıyor.

"Peki bu kimin *kıçı*?" Törpüledim.

"*Senin!*" diye zevkle hıçkırıyor. "Benim kışım da senin!"

Taşaklarımın şiştiğini hissedince inledim. "Şu andan itibaren prenses," diye homurdanıyorum, "bu lanet yatağa külotla *dokunmayacaksın*. Anladın mı?"

İnliyor, ağzı gevşiyor ve çarşafı yapışırken salyaları akıyor ve şişmiş sikim tekrar tekrar içine giriyor, onu hayatının bir santimi boyunca beceriyor.

"Bu yatağa girdiğinde belden aşağı *hiçbir şey* giymeyeceksin. Ve seni alıp istediğim *zaman*, istediğim delikten sikeceğim," diye inliyorum.

"Ben uyurken bile mi?" diye hevesle inliyor.

"*Özellikle de* sen uyurken," diye inliyorum.

"Ya ben dersem..." İçine girdiğimde nefesi kesiliyor. "*Ya hayır dersem?*" diye nefesi kesiliyor.

Annika üzerine eğildiğimde inliyor, saçlarından tutup kabaca başını yana çekiyor ve dişlerimin kulak memesini tırmalamasına izin veriyorum.

"Bana asla hayır demeysin prenses," diye törpüledim. "Ama söyleseydin?"

Başparmağım onun küçük dar halkasından kayarak çıkıyor ve yerine iki kalın parmağım giriyor. Onları kışına itiyorum, sıcak küçük amının horozumun etrafında daha da gerilmesini sağlıyorum.

"Eğer hayır dersen, *seni daha sert*

sikerim." "*Oh FUCK!*"

Hiçbir uyarı olmadan, Annika aniden kasılıyor ve altımda kıvranıyor. Çarşaflara doğru çılgık atıyor, ben tekrar tekrar içine girerken zevkle hıçkırıyor. Vücudu etrafımda patlıyor, amcığı şişko aletimi boğmaya çalışıyormuş gibi sıkıyor ve kavriyor.

Onu sikmeye devam ediyorum, orgazmı boyunca hiç durmadan içine giriyorum. Parmaklarım ve sikim onun dar deliklerini sikiyor, onu yatağa yapıştırırken benim olduğunu iddia ediyor.

"*Kenzo!*" diye sızlanıyor, altımda titriyor. "BEN-"

"*Benim için iyi bir kız ol, prenses...*"

"*Yine boşalacağım! Oh kahretsin! Oh kahretsin!*" Boğuluyor. "Ben-Tanrım!!"

Bu sefer, etrafımda patlarken amının sikimi sıkıldığını ve kavradığını hissettiğimde, kendimi tutamıyorum. İnliyorum, siyah yıldızlar gözlerimin önünde dans ederken görüşüm yüzyüyor. Şişmiş horozumu ona batırıyorum, taşaklarım zonklayıp patlarken olabildiğince derin öğütüyorum.

Sikim bir volkan gibi zıplıyor ve patlıyor, sıcak dölleri onun kaygan, istekli amına dökülürken o çarşafları pençeliyor ve altımda kıvranıyor.

Tekrar tekrar içine pompalıyorum, daracık amcığı ben ona doğru batana kadar her damla spermimi emiyor.

Yavaşça onun *mükemmel* amcığından çıkıyorum ve yanıma yığılıyorum. Bana doğru yuvarlanırken nefes nefese kalıyor, ben kollarımı ona sararken vücuduma yaslanıyor.

Elimi tutup dudaklarına götürürken titriyor ve parmak eklemlerimi usulca öpüyor.

"*Seni seviyorum,*" diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum. Ama ben duyuyorum.

Ve sırtıyıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyordum kollarım ona daha sıkı sarılırken ve vücudu benimkiyle birleşirken.

KENZO

"Ne yaptığın hakkında *en ufak* bir fikrin var mı, Kenzo?"

Tengan gözlüklerinin kenarından bana b a k a r k e n , inanılmaz *bir* şekilde çılgınca volta atmayı *bir saniyeliğine* de olsa durdurmayı başarıyor.

"Kenzo?"

Yüzüm hala acıyor. Vücudum da hala acıyor.

Şimdi düşününce *aletim* de acıyor ama bu iyi bir şey. O tarafım ağrıyor çünkü dün gecenin tamamını Annika'yla yatakta sarmaş dolaş geçirdim, onu döllerimle öyle doldurdum ki bir hafta boyunca külotuna damladığımı hissedecek.

Ve Tengan'ın ısrar ettiği bu saçma "yüksek öncelikli toplantı" biter bitmez, Annika'yı her neredeyse bulacağım ve onu yatağa geri sürükleyeceğim... lanet olsun, sayısını unuttum.

Sota'nın işletme müdürü, sanki yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi bardağının üzerinden bana tekrar bakıyor.

"Öyle mi?" diye tiz bir sesle bağırıyor.

"Öncelikle, benimle konuşurken sesini alçaltacak ve ses tonunu sakinleştireceksin," diye homurdanıyorum. Sota'nın yüzündeki gizli sırıtışı yakalıyorum, sonra bunu her zamanki "iş Sota'sı" kayıtsızlık maskesinin arkasına saklıyor.

"İkincisi, ben bir *bok yapmadım*. Leka'yı Ülkan Gacaferi öldürdü, ben değil."

Ulkan hala hayatta olsaydı, o pisliği öldürdüğü için ona bir hediye mi gönderirdim yoksa *beni* bu onurdan mahrum ettiği için onu kendim mi öldürürdüm hala karar veremedim.

Muhtemelen ikincisidir.

"Evet, ama dün gece Leka'nın halkına açık savaş ilan etme emrini siz verdiniz, mal varlığına ve işlerine el koymaktan bahsetmiyorum bile."

"*Adamları* insan kaçakçılığına bulaşmış bir grup uyuşturucu kaçakçısı. Dünyada kimsenin onların ölümünün yasını tutacağından şüpheliyim," diye hırlıyorum. "Bu yüzden onunla asla iş yapmayacağımı da eklemeliyim."

Ve bu Annika'ya zarar verdiğini öğrenmeden önceydi.

"*Sorun* şu ki, Kenzo," diye mırıldanıyor Tengan, "Leka'nın çıkarlarına karşı açık sezon ilan ederek, hemen hemen her çevrede onun ölmüş olmasından memnun olduğunu açıkça belirtmiş oldun."

"Ki *öyleyim*," diye homurdanıyorum.

"Onun ölümünde parmağın varmış gibi görünüyor." "Tengan," diye mırıldandım yorgunca. "Bunun kötü yanını hâlâ göremiyorum-"

"Leka, Yelizaveta Solovyova ile uzun vadeli iş anlaşmaları yapıyordu."

Omuz silkiyorum. "Evet, *farkındayım*. Dün gece Kir'le konuştum, o da işleri düzeltecek-"

"Bu pek de planlandığı gibi gitmedi," diye tükürüyor Tengan bana. Sota'ya dönüp başını sallıyor. "Sota-san," diye sızlanıyor. "Beyaz Kraliçe memnun *değil*. Halkım-"

"*Senin halkın* tam olarak kim, Tengan?" Homurdanıyorum. "Herhalde *Sota'nın* halkını kastediyorsun, değil mi?"

Küçük ahmak Sota'ya dönmeden önce bana bir bakış fırlattı.

"Elbette, Sota-san, halkını kastediyorum-"

"Sorun değil, Tengan," diyor Sota yumuşak bir sesle. "Devam et."

"Yelizaveta bu olayın ele alınış biçiminden hiç memnun değil." Ben daha ağzımı açmadan bana doğru dönüyor. "Siz bir şey söylemeden önce, evet, Valon Leka'nın iyi bir adam olmadığı konusunda hepimiz hemfikiriz. Ancak onunla yaptığı işlerin miktarı ve onun için taşıdığı ürünlerin değeri düşünüldüğünde, bu gerçekten onu ilgilendirmiyor."

İçimi çektim. "Bayan Solovyova ile temasa geçeceğim ve ona tam bilgi vereceğim."

"Leka'nın hâlâ adamları var, biliyorsun," diyor Tengan cadalozca. "Aslında, işe birlikte başladığı kardeşi Basor işi devralmakla ilgileniyor. Şu anda Bulgaristan'da hapiste ama bu sabah bana ulaştı."

"Özür dilerim, *ne?*" Hırslayarak ayağa kalkıyorum. Parmağımı yüzüne doğru uzattığımda Tengan geri kaçıyor. "Tam olarak *kimin* için çalışıyorsun, Tengan-"

"Kenzo." Sota parmağını kaldırır. "Bırakın bitirsin. Tengan'ın sadakati tartışmaya açık değil."

Sota'nın işletme müdürüne ters ters bakıyorum ama sonra Sota'ya saygıyla başımı sallayıp tekrar oturuyorum.

Tengan kravatını titizlikle düzeltir. "Elbette Sota-san için çalışıyorum, Kenzo," diye mırıldanıyor. "Ama işlerin olması gerektiği gibi yürümesini sağlamak benim işim. Evet, Basor bu sabah hapisaneden kaçak bir telefonla benimle temasa geçti. Onunla aranızdaki anlaşmazlığı çözmek için kardeşinin ölümünü istiyor...."

Anlaşmazlık mı?!

O küçük pisliği boğabilirim. Ama kendimi kontrol altında tutuyorum.

"Ve Valon'un yerine organizasyonun başına geçeceği için, planlandığı gibi iş yapmak ve görüşülen orijinal sözleşmeye devam etmek hakkında konuşmak istiyor."

Başımı salladım. "Milyon yıl geçse de olmaz. Hayır. *Sikeyim*

hayır." Sota'ya bakarken Tengan'ın yüzü kararıyor.

"*Sota-san*, lütfen mantıklı konuşursanız-"

Sota sessizce, "Bize bir dakika izin ver, Tengan," diyor.

Tengan bana ters ters bakıyor, sonra dönüp patronunun önünde sertçe eğiliyor. "Elbette."

O gittikten sonra başımı sallıyorum ve Tengan'ın az önce geri çekildiği kapıyı işaret ediyorum.

"O büyük bir sorun," diye homurdanıyorum.

Sota dostça başını sallayarak gülümsüyor. "Bana bu kadar sadık olmasaydı olurdu."

Yavaşça nefes veriyorum. "Leka'nın halefiyle iş yapmayı kabul edemem, o piçin kendisi ölmüş olsa bile. Ayrıca, Basor'u duymuştum. Valon'dan bile daha boktan biri olduğu söyleniyor."

Sota başını sallar. "Tengan'ın ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi? Basor'la iş yaparsak, Yelizaveta'nın kan davasının tek bir adamla olduğu, önemli işler yaptığı tüm bir organizasyonla olmadığı konusunda güvence vermiş oluruz." İç geçiriyor. "İstediğin bu olmayabilir, biliyorum ama dün gece olanlardan bir sonuç çıkacağını bilmen gerekirdi."

Başımı salladım. "Biliyorum ve bununla yüzleşeceğim, Sota. Bak, ben bir seçim yaptım. Ve bu seçime sadık kalacağım. Başıma ne gelirse gelsin bununla yüzleşeceğim."

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Güzel," diyor sessizce. "Eğer böyle hissediyorsan, o zaman hazırsın demektir."

Kaşlarım çatıldı. "Ne için?"

"Sekiz hafta sonra birkaç aylığına İtalya'ya gideceğim. Tam olarak ne kadar süre kalacağımdan emin değilim. Ama her zaman Toskana ve Piedmont'un üzüm bağlarını ziyaret etmek istemişimdir ve gitmek için daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

Dik dik bakıyorum. "Sota, sekiz hafta içinde bir sonraki tedavi turun için New York'ta olman gerekiyor-"

"Başka bir tedavi için New York'a gitmeyeceğim, Kenzo," diyor sessizce.

İçimde bir şeyler kırılıyor. Yüzüm düşüyor, ikinci babama bakarken nabzım atıyor, tüm duygularım yüzeye çıkıyor.

Hayır.

Henüz hazır değilim. Bu adamın bu dünyadan gitmesine hazır değilim. Şimdi değil, ve kesinlikle bu şekilde değil.

"Sota," diye boğuluyorum. "Ne derlerse desinler, başka seçenekler de var. Şu anda Çin'de bir doktor mRNA ile inanılmaz bir buluş yapıyor-"

"Tedaviye geri dönmeyeceğim Kenzo," diyor Sota küçük bir gülümsemeyle, "çünkü remisyondayım."

Dünya dondu. Şok olmuş ve sersemlemiş bir halde ona bakıyor, yüzündeki sırtışı izliyorum.

"*Lanet olsun,*" diye inleyerek ayağa kalktım ve masanın etrafından dolanmaya başladım. "Ciddi misin sen?"

Ben ona şiddetle sarılırken Sota gülerek ayağa kalkıyor.

"Tamamen," diye sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Son kan testimden sonra tam remisyona girdim." Başımı ona doğru sallayarak sırtıyorum. "Beni çok korkuttun, biliyorsun." Omuz silkerek sırtıyor. "Bırak da yaşlı bir adam tiyatrosunu yapsın."

Başımı tekrar sallayarak derin bir nefes veriyorum. "Bu hiç de komik değildi. Bana bir iyilik yap, Hana'ya bu saçmalığı yapma. Bu onu kırar."

Sonra birden kaşlarımı çattım.

"Hazır olmamla ne demek istedin?"

Elimi tutup okşarken gülümsüyor. "Babanı şimdi anlıyorum. Yakuza'dan daha farklı ve daha barışçıl bir şeye olan ihtiyacını *anlıyorum*. İki ay içinde, Kenzo, işim bitiyor. Dönüş biletim olmadan İtalya'ya gideceğim ve güzel makarna yemeyi, iyi şarap içmeyi ve güzel İtalyan kadınlarını öpmeyi planlıyorum. Ve bunu yaptığımda..."

Bana çarptığında

gerildim. "Sota-"

"Hazırsın, Kenzo," diyor sessizce. "Kral olmaya."

ANN)KA

Bana gelen o olmasına rağmen Freya'yı tekrar görmek eve dönüş gibi hissettiriyor. Asıl plan sadece Mori malikanesinde buluşmamızdı. Ama ben bu planı iptal ettim ve bunun yerine Kenzo'nun adamlarıyla birlikte havaalanına gitmekte ısrar ettim, böylece en iyi arkadaşımınla pistte buluşabilecektim.

Ek bir sürpriz olarak Kir de geldi ki bu harika bir şey. Isaak'ı da getirmiş, bu da koca huysuzu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Özel uçaktan indikleri anda hepsine şiddetle sarılıyorum. Sonra Kir geri çekilip Freya ve benim birlikte çıldırmamıza, çılgılık atıp bağırmamıza ve bir süre ayrı kaldığımızda genellikle yaptığımız tüm çılgın sığınma saçmalıklarını yapmamıza izin verecek kadar akıllı.

Kenzo'nun güvenlik görevlilerini alarma geçirmeyi bitirip nihayet arabalara bindiğimizde Kir, tamamen iyileşen ve gayet iyi yürüyen Damian'la yüz yüze görüşüyor, teşekkürler - sadece Japonya'ya uçacak kadar iyi değil.

Eve döndüğümüzde anarşi tüm hızıyla devam ediyor. Ben, Hana ve Takeshi'nin arasına Freya gibi birini katmak, şenlik ateşine havai fişek atmak gibi bir şey.

"Kadeh kaldıralım!" Kir, elindeki çubukla votka bardağının kenarına vururken gülümsüyor.

Hepimiz Kenzo'nun muhteşem bahçelerinden birinde akşam yemeğimizi yedik ve doğaçlama bir partiye şenlik havasını devam ettiriyoruz. Herkes burada: Kenzo ve ben, Hana, Takeshi, Kir, Isaak, Sota ve

Hem Sota hem de Kenzo'nun adamlarının sayısı bahçedeki masanın etrafında gülümsüyor, içiyor ve eğleniyorlar.

Neredeyse herkes. Mal kayıp, Kenzo'ya gönderdiği "iş" olduğuna dair bir mesaj dışında pek bir açıklama yapmadı.

Parti bozan.

Herkes sessizleşirken Kir bardağına tekrar vuruyor. "Düğünü çoktan geride bıraktığımızı biliyorum. Ama hakkını veren her evlilik her zaman kutlanmaya değerdir." Kenzo'nun yanında durduğum yere dönüyor, kocamın kolu sıkıca belime sarılmış ve eli kalçamda sahiplenici bir şekilde duruyor. "Hiç sahip olacağımı düşünmediğim, ailem diyecek kadar şanslı olduğum kızıma. Ve onun kocasına." Çenesini Kenzo'ya doğru sallıyor. "Annika'mızın havasını almak için cesur bir adam olmak gerekir. Ve onun kalbini çalmak için de gerçekten olağanüstü biri gerekir."

Kenzo beni kendine daha sıkı çekerken ve Freya kaşlarını bize doğru sallamak için döndüğünde genişçe sırtıyorum.

"Annika ve Kenzo'ya," diye homurdanıyor

Kir. "Annika ve Kenzo!" çeşitli sesler

tezahürat yapıyor.

"Sana, karıcığım," diye mırıldanıyor Kenzo sessizce, beni kollarının arasına alıyor ve parti müziği tekrar açılırken beni kendine çekiyor.

"Bize," diye mırıldanıyorum, beni usulca öpmek için eğildiğinde sırtıyorum.

Tam o sırada sırttan bir Freya beni ondan uzaklaştırınca irkildim. "Üzgünüm, evli olduğumu biliyorum. Ama teknik olarak ben *ilk* evliliğim, yani, bilirsin... bununla başa çık."

Freya ve Hana beni hoparlörlerin yanında başlayan doğaçlama dans partisine doğru çekerken Kenzo kıkırdıyor. Takeshi'nin *harika* hareketleri olduğu ortaya çıktı. Kir'in çabası takdire şayan ve Isaak bile "dans etmek" için metanetli bir girişimde bulunuyor, tabii buna dans etmek denebilirse.

Hana, Freya ve ben bir tur daha içki içip dans pistine geri dönüyoruz, gülüyor ve harika vakit geçiriyoruz. Kargaşanın içine geri çekilmeden önce partinin diğer ucundaki Kenzo ile göz göze geldiğimde mutluluk içiyor gibi hissediyorum.

"Üç nesilden uzun süredir varlığını sürdüren bir imparatorluğu tek başına yok ettiğini bilmek nasıl bir duygu?"

Dönüp Tengan'la yüz yüze geldiğimde irkiliyorum. Bana ters ters bakıyor, hafifçe sallanıyor ve elindeki içkiyi kendi ayakkabısına sıçratıyor. Sake kokusu güçlü bir şekilde üzerime siniyor.

"Affedersiniz?" Etrafımızda müzik ve parti devam ederken merakla söylüyorum. "Her şeyi mahvettin," diye bağıyor. "*Her şeyi.*"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Tengan, sanırım biraz fazla içtin-"

"Sırf lanet olası bir *sevgili kavgası* yüzünden," diye devam ediyor. "Çünkü sahte kocanın eskiden seviştiğin adamla iş yaptığını görmeye *dayanamadın*."

Her şey o kadar çabuk oluyor ki, neredeyse anlayamıyorum. Bir saniye sonra şarap kadehimi Tengan'ın yüzünün yan tarafına çarpmak üzereydim. Sonra, devasa bir şekil ona bir yük treni gibi çarpıyor ve onu bir kükreme ile evin yan tarafına beş metre geri çarpıyor.

Müzik sessizleşiyor. Ve aniden, Kenzo Tengan'ı boğazından kavrayıp çıplak bir bıçağın ucunu şahdamarına tutarken hepimiz şok içinde bakakalıyoruz.

"Karımla bu şekilde konuşan son adama ne olduğunu biliyor musun?" diye feveran ediyor.

Tengan bakışlarını Kenzo'nun yanından geçirip kalabalığı tararken dehşete düşmüş görünüyor. "Sota'yı arama," diye homurdanıyor Kenzo. "O sana burada yardım etmez."

Tengan'ın boğazı Kenzo'nun eline doğru sallanıyor.

"Onunla bu şekilde konuşan son adamın kolu kesildi. Sonra dili. Sonra da *kafası*," diye tısladı Kenzo, bıçağın ucunu Tengan'ın boğazına bastırarak. "Şimdi, bu gece kutlama yapıyorum... ve kollar ve kafalar çok fazla kan bırakıyor... bu yüzden neden *dille* başlamıyoruz ve akşamın bizi nereye götüreceğini görmüyoruz-"

"Kenzo."

Onu durduran Sota değil.

Benim.

Omzuna dokunduğumu hissettiğinde, sanki vücudunun sertleşmiş graniti biraz eriyor. Dönüyor, gözlerimiz kilitlenirken ifadesi yumuşuyor.

"O buna değmez." "Prenses-

"

"*Lütfen*," diyorum usulca. "Artık üzerime kan bulaşmasın."

Çenesi gıcırdıyor. Ama yavaşça başını sallar ve bıçağı Tengan'ın boğazından çeker.

Sota'nın menajeri derin bir nefes alıyor ve yere düşerken nefes nefese kalıyor. Sonra anında tekrar ayağa kalkıyor ve Kenzo'ya hırlıyor.

"Lanet olası *gaijin* prensi, imparatorluk yerine bir *fahişeyi* seçiyor-"

Kılıcın ucu şahdamarından bir santim ötede donmuş bir şekilde dururken hareketsiz kalır.

...*Sota'nın* kılıcı.

Yaşlı adam Tengan'a soğuk ve alaycı bir bakış fırlattı.

"Sadece gelinimin ricası üzerine elimi tutuyorum. Ama bu akşam cömertliğimin bu kadar olduğunu göreceksiniz." Kılıcını çekti. "Bana ve Yakuza'ya hizmet etmene artık gerek yok. Bu mülkü terk etmek için bir dakikan, bu şehri terk etmek için de on iki saatin var. Seni bir daha Kyoto'da görürsem, Kenzo'nun sana ne isterse yapmasına izin vereceğim. Anlaşıldı mı?"

Tengan karşı çıkar, yüzü düşer. "*Sota-*

san!" "Bir dakikan çoktan başladı."

Tengan, Kenzo'ya çaresiz ve ters bir bakış fırlattı. Sonra bir tane de bana. Sonunda kuyruğunu kıstırıp karanlık bahçelere, ön kapılara doğru koşmaya başladı.

"İşte bu kadar," diyerek boğazını temizleyen Sota, kılıcını bir kenara bırakırken gülümsüyor. "Sanırım daha fazla müziğe ve daha fazla sakeye ihtiyacımız var."

Müzik tekrar açıldığında herkes alkışlıyor. Kenzo dönüp yüzüme bakıyor.

"İyi misin?"

"Evet, önemli bir şey değil," diye nefes verip elimi

sallıyorum. "Annika..."

"Ciddiyim, Kenzo," diyorum sessizce. "Gerçekten iyiyim."

Elleri sahiplenici bir şekilde kalçalarımın üzerinde kayıyor ve beni kendisine yaklaştırıyor.

Vücudunun sıcaklığı üzerimde zonkluyor. Artık çok iyi tanıdığım teninin kokusu beni bir kucak gibi sarıyor. Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor ve aniden içimde bir şeyler titreşirken kızarıyorum.

Tanrım, çok *sert*.

"Sen *benimsin* prenses," diye mırıldanıyor kalın bir sesle,

"*benimsin*." Elim tutuyor.

"Ve sana şu anda ne kadar benim olduğunu göstereceğim."

ANN)KA

Yatak odasının kapısı arkamızdan kapandığı anda patlıyoruz.

Kenzo beni vücuduna doğru çekerken inliyorum, titriyorum ve nefes nefese kalıyorum. Elleri üzerimde, kavırıyor ve sıkıyor, kıyafetleri yırtıyor. Ben de aynısını yaparken titriyorum, hararetle gömleğini çekiştiriyor ve kemerini çekiştiriyorum.

Ağzı boynuma düşüyor, keskin bir şekilde ısırıyor ve beni çılgılık attırıyor, içime bir adrenalin dalgası gönderiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu açıyorum. Siyah boxer külotunun içine uzanıyor, elini kendi etrafına sarıp sikini dışarı çıkarırken başparmağı bel bandını aşağı doğru çekiyor.

Sikeyim.

Dudağımı ısırıyorum, bakışlarım kalçalarının V çizgisi oluklarında gezinirken kalçalarım birbirine yapışıyor. Kendi elim onunkini itmek için kalkmadan önce yüzümün önünde yavaşça okşarken ağır, kalın sikine bakıyorum.

Onu okşarken titriyorum, şaftın ağırlığını ve ipeksi derinin altındaki kalın damarların zonklamasını hissediyorum. Öne doğru eğilip dilimle dudaklarımı ıslattığımda gözlerim onunkilere kayıyor, bakışlarımız kilitleniyor. Şişmiş başını öptüğümde Kenzo nefesini içine çekiyor, çenesi gıcırdarken karın kasları sıkılıyor.

"*Siktir*, prenses," diye inliyor.

Başını tekrar öpüp okşarken kendi nabzım zonkluyor. Ağır sikini kaldırıyorum, alt tarafını öpüyorum ve dilimle kaydırıyorum.

Kenzo'nun parmakları saçlarımın arasından geçip bir yumruğa sarıyor ve içime bir elektrik çarpması gönderiyor. Dudaklarım ayrılıyor ve onları zonklayan tepesinin üzerine kaydırduğımda derinden inliyor.

Etrafında inliyorum, onun büyüklüğü dudaklarımı iyice geriyor. Onu daha da derinlere çekmeye çalışırken dilim alt tarafın etrafında dönüyor. Homurdanıyor, küçük ağzımın içine doğru iterken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Koca siki boğazımın arkasına çarpıyor ve ben onun etrafında inlerken içime ürpertici bir heyecan gönderiyor.

Saçlarımı daha sıkı kavrarken gözlerimiz kilitleniyor, tekrar içeri itmeden önce parlayan sikini yavaşça ağzımdan çıkarıyor. Şaftını okşarken inliyorum ve parmak uçlarımda ağır toplarının üzerinde alay etmesine izin veriyorum, bakışlarım asla onunkinden ayrılmıyor.

"Ne kadar açgözlü bir sürtüksün," diye homurdanıyor kalın kalın. "O küçük sürtük ağzını dolduran sikimle çok güzel görünüyorsun."

Derinden inliyorum, boğazımı açıyorum ve onu yutmaya çalışırken öğürüyorum. Kenzo, ben onun sikinde boğulurken zevkle tıslıyor, başım şehvet ve ihtiyaçla dönerken ağzımın köşelerinden tükürük damlıyor.

Oksijen yerine *onu* seçmenin çok ateşli bir yanı var.

Onun zevkini ve muhteşem aletini kendi nefes alma yeteneğime bile tercih ediyordum.

Aletini olabildiğince derine sokmaya çalışırken içimdeki adrenalin yükseliyor. Gözlerim sulanıyor ve yaşıyor ve onu boğazımın en arkasına alırken ciğerlerim yanıyor.

Sırılsıklam oldum.

Kenzo tekrar sertçe tıslıyor, saçımı tutup ağzımı sikerken başını geriye atıyor. Etrafında inliyorum, okşuyor ve alay ediyorum, aletini gagalarken, boğazımdan aşağı patladığını hissetmek istiyorum.

Onun başka planları var.

İnleyip beni üzerinden çektiğinde itiraz ederek sızlanıyorum. Sonra beni ayağa kaldırıyor, çenemden tutuyor ve acımasızca öpüyor. Elbisemi omuzlarımdan ittirip ayaklarımın dibinde birikene kadar vücudumdan aşağı yırtarken ürperiyorum. Beni kaldırıp odanın diğer ucuna taşımadan önce sütyenim de onu takip ediyor ve beni çığlık attırıyor.

Beni yatağa fırlattığında nabzım hızlanıyor. Kenzo dizlerinin üzerine çöküyor, beni kenara sürüklüyor ve parmaklarını külotumun içine sokuyor. Bacaklarımdan aşağı çekip kenara fırlatıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bacaklarımı omuzlarına atıp kalçalarımın arasına dalıyor.

"Lanet olsun, Kenzo..."

Becerikli dili dudaklarımın arasına girip, aralarından yukarı doğru sürüklenip, zonklayan klitorisimin üzerinde dönerken haykırıyorum. İçimden elektrik fişkırıyor, sırtım sanki şok geçirmişim gibi keskin bir şekilde kamburlaşıyor. Derinden inliyorum, o amıma doğru inlerken parmaklarım saçlarına doğru kayıyor.

"Ne kadar *pis* bir amcık," diye kalçama doğru hırlıyor ve hassas derimi sertçe ısırırken beni inletiyor. "Dizlerinin üzerinde durmak ve benim hevesli küçük cumslut'um olmak bu amcığı benim için bu kadar ıslak hale getirdi mi?"

Yatağın içinde erirken aklım başımdan gidiyor. Sırtım dikleşiyor, ellerim kaburgalarımdan yukarı kayıyor ve o beni bütünüyle yutarken göğüslerimi avuçluyor. Parmakları içime batıyor, ikisini g-noktama vurmaya başladığında ve dudaklarını şişmiş klitorisimin etrafına sardığında beni ağlatıyor. Onu emiyor, ben titreyip altında kıvranırken dili ağrıyan tomurcuğun üzerinde dönüyor.

Başparmağının kıç deliğime sürtündüğünü hissettiğimde ürperiyorum. Klitorisimdeki diliyle aynı anda yavaş daireler çizerek alaycı bir şekilde okşuyor ve içime elektrik titreşimleri gönderiyor. Başparmağını daha yukarı vuruyor, dar küçük deliğime geri kaydırmadan önce damlayan ıslak amımdan kayganlığı topluyor.

Gözlerim geri yuvarlanıyor, yavaşça içime girdiğini hissettiğimde çenem gevşiyor. Kıçım, başparmağı içeri kayarken etrafını sıkıyor ve bu kadar dolu olma hissi, klitorisimi emerken parmaklarının her iki deliğimde de olması, beni uçurumdan aşağı yuvarlıyor.

Siktir.

Her tarafımın titremeye ve sıkılmaya başladığını hissedebiliyorum. Kalçalarım titremeye başlarken sırtım yükseliyor, kalçalarım utanmadan onun yüzüne ve parmaklarına doğru itiliyor.

"Kenzo..."

"Benim için ortalığı karıştır prenses," diye hırlıyor amıma karşı. "Bu güzel küçük amcığın yüzümün her yerine boşalmasını istiyorum."

Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor ve

sertçe emiyor. Tetiği çekmek gibi bir şey.

Haykırıyorum, orgazm vücudumda patlarken sırtım yataktan şiddetle yükseliyor. Kenzo'nun dili, dudakları ve parmakları patlayıcı salınım boyunca beni okşuyor, emiyor ve kızdırıyor, her sinirime elektrik atımları gönderiyor.

Benimle işi bitmek üzere değil.

Kalçalarımın arasından kayarak onları kaslı kalçalarının etrafına sararken inliyorum. Saçlarımdan bir avuç tutarken kocaman, şişmiş sikini girişime dayıyor. Beni yataktan kaldırıp vücuduna doğru çekerken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve şişmiş başı içime batıyor. O ayağa kalkarken kollarım boynuna dolanıyor. Çabucak beni şişman sikinin her santimine doğru çekiyor.

"*SİKTİR!*" İçime girmesi ve beni tamamen ele geçirmesi hissiyle coşku içinde titreyerek haykırıyorum. Onun büyüklüğü nefesimi kesiyor ve beni şiddetle öptüğünde, dudaklarında kendimi tadarken inliyorum.

"Sen benim *karımsın*," diye sahiplenici bir şekilde homurdanıyor ve dönüp ben hâlâ sikine gömülü haldeyken odanın içinde yürümeye başlıyor. "Sen *benimsin*, Annika."

Sırtım boy aynasına çarptığında nefesim kesiliyor. Onu açlıkla öpüyorum, kollarım boynuna sıkıca sarılmış ve bacaklarım onun oluklu kalçalarının etrafında, o kalın horozunu içimde derinlemesine öğütürken.

"Bu *ağız* benim," diye homurdanıyor, geri çekilirken dilimi dudaklarının arasına alıyor ve sonra sikini derinlemesine sikiyor.

Hevesle inliyorum, beni aynaya karşı sikerken kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum.

"Bu lanet *memeler* benim," diye hırlıyor, ağzını boynuma indiriyor ve göğsüme doğru ilerlemeden önce sertçe ısıyor. Dudakları pembe bir meme ucunun etrafını sarıyor ve dişleri yumuşak, çakıllı yumruya battığında, keskin bir şekilde haykırıyorum, sırtım sarsılıyor ve amım onun kalınlığının etrafında damlıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden içimden çıkıyor, ayaklarımı tekrar yere koyuyor ve beni aynaya bakacak şekilde döndürüyor. Umutsuzca inliyorum, o arkamda pozisyon alırken avuçlarım aynaya doğru düzleşiyor. Şişman sikini şişmiş kedi dudaklarıma dayayıp arkamdan içime girerken titreyerek inliyorum.

Lanet olsun.

Derin, eşit vuruşlarla içime giriyor, büyük bir eli kalçamı sıkıca kavrarken diğeri saçlarımı yumruk yapıyor. Aynada kendime bakarken nefesim camı buğulandırıyor, inlemelerim odayı dolduruyor. Arkamdaki iri, kaslı vücudunun görüntüsü, içime girerken beni tamamen ele geçirmesi, zevk merkezime yayılırken beni sersemletiyor.

"Kendine bir bak prenses," diye vahşice homurdanıyor. "İyi bir kız gibi o koca aleti nasıl aldığına bir bak. Bak nasıl da *benimsin*."

Kenzo beni daha sert sikmeye başladı, vahşice, sanki ele geçirilmiş gibi. Sanki izini ya da iddiasını bırakıyormuş gibi.

Tüm dünyaya ona ait olduğumu gösteriyorum. Ve *lanet olsun*, bu çok ateşli.

Bedenlerimiz kıvranıyor ve birbirine sürtünüyor, ağzı ve dişleri omuzlarımı ve boynumu ısıyor, ısıyor ve emiyor, cildimde morluklar bırakıyor. Parmakları kalçalarım ve kıcıma giriyor, üzerimde yakında solmayacağını umduğum izler bırakıyor.

Çünkü onun olmayı *seviyorum*.

Onun tarafından işaretlenmeyi ve sahiplenilmeyi seviyorum.

Onun hakimiyetinde.

İçime sertçe girip beni aynaya karşı acımasızca sikerken ağzımdan delice bir zevk hıçkırığı dökülüyor.

"Bu kimin *amcığı* lan?" diye karanlık bir sesle kulağımı tırmalıyor, şişmiş aletini içime sokarken.

"*Senin!*" İçime girerken kalçalarımı onunkilere doğru sallayarak haykırıyorum. "*Hepsi senin!*" Umutsuzca inliyorum, başka bir orgazm beni ikiye bölmekle tehdit ederken vücudum çökmeye ve gerilmeye başlıyor.

"*Evet, hepsi benim,*" diye homurdanıyor, horozunu derinlere sokuyor. "Bu yüzden iyi bir sürtük ol ve *lanet amımın* bu büyük horozun her yerine geldiğini hissetmeme izin ver."

Yüce İsa.

Tüm vücudum kasılıyor ve sıkılıyor, patlayıcı salınım sıvı ateş gibi içimi parçalıyor. İçime girerken iri ellerinden biri kıkırmı kavırıyor. Diğeri arkadan boğazımı sıkıca sarıyor, dişleri boynumu tırmıklarken sıkıyor. Tüm dünyam çözülüyor, her parçam onun etrafında sıkışıp patlarken görüşüm bulanıklaşıyor ve kararıyor.

Ona umutsuzca sarıldığımda Kenzo beni tutuyor, orgazmımın artçı şokları içimi sızlatıp dalgalandırırken titriyorum. Başımı çeviriyor ve beni sertçe öpüyor.

"Sen..." Nabzım hızla atarken dudağımı ısırarak geri çekiliyorum. "Henüz gelmedin."

Gözlerimiz kilitlendi.

"*Her şeyim senin,*" diye mırıldanıyorum usulca, içimde sapkın ve acıyan bir şey zonkluyor ve yanıyor.

Yıllarca bekâretimi alan kişinin Valon olmasından nefret ettim. Bu deneyimden, adamdan, süregelen utançtan ve beraberinde gelen borçluluk duygusundan hâlâ nefret ediyorum. O canavar benden çok şey aldı.

Ama her şeyi değil.

Titriyorum, ağzımı Kenzo'nun kulağına götürürken yutkunuyorum.

"*Her şeyeime sahip olmanı istiyorum,*" diye fısıldıyorum, sesim boğuk. "Hepsini al."

İçimde çelik horozunun zonkladığını hissettiğimde elektriksel bir his içimde titreşiyor. Yavaşça geri çekiliyorum ve kaygan, şişmiş sikinın dışarı kaydığını hissediyorum. Dönüyorum ve onu öpüyorum, ona karşı erirken yüzünü kavriyorum.

"*Ne istersen al,*" diye dudaklarına karşı yumuşakça inliyorum. "Tamamen seninim, her parçam."

Kenzo beni öperken ağzımın içinde inliyor. Büyük kolları beni sarıyor, bir şekilde aynı anda hem vahşice koruyucu hem de şefkatli.

"*Sakin. Kımıldama,*" diye homurdanıyor.

Benden uzaklaşıyor, dönüp gölgeli pencerelerden birinin yanındaki sandalyeye doğru ilerliyor, sandalyeyi çekip aynaya bakacak şekilde yerleştirdikten sonra oturuyor.

"Buraya gel prenses," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, parmaklarını bana doğru kıvrıyor ve bacaklarının arasındaki noktayı işaret ediyor.

Hay sikeyim. Aleti o kadar büyük ve şişmiş ki, tüm uzunluğu boyunca zonklayan damarlarla birlikte karın kaslarına doğru dikiliyor.

Açılmış bacaklarının arasına girdiğimde ürperiyorum ve beni kavrayıp döndürüyor. Beni kalçamdan büktüğünde nefesim kesiliyor ve nefesini amımda hissettiğimde titriyorum.

Dili şişmiş amımın içine dalıyor, dilini geriye ve daha yukarı sürüklemeyden önce klitorisimi yalıyor ve emiyor. Ucu kış deliğimin üzerinde ıslak bir şekilde dönerek oradaki ham sinir uçlarını kızdırıp elektriklendirdiğinde haykırıyorum. Avuçlarımı aynaya dayayıp kendimi sabitliyorum, gözlerim beklentiyle geri dönüyor.

Parmakları amımla oynarken kıcıımı yalıyor, tüm vücudumu sıvılaştırıyor ve bacaklarımı titretiyor. Tam pes edeceklermiş gibi hissetmeden önce, Kenzo beni yavaşça içine çekiyor.

Beni kucağına çekerken bacaklarımı onunkilerin iki yanına açıyor, bacaklarım onunkilerin iki yanında.

"Aynada kendine bir bak prenses," diye sessizce homurdanıyor.

İtaat ediyorum ve kendimi o kadar müstehcen bir şekilde açılmış gördüğümde kızarıyorum, şişmiş, şişkin horozu oluklu karın kaslarından dimdik yukarı yapıyor.

Kenzo beni yavaşça kucağına doğru indiriyor. Titriyorum, kaygan horozunun kalın başının büzülmüş arka deliğine bastırıldığını gördüğümde ve hissettiğimde gözlerim genişliyor.

Siktir.

"Çok büyüksün..." Sessizce boğuluyorum.

Boynumun arkasını öpüp ısırırken ürperiyorum. Elleri etrafımda kayıyor, biri göğüslerimi kavıyor ve meme uçlarından birini yuvarlıyor, diğeri kalçalarımın arasında kayıyor. Parmaklarını am dudaklarımın arasından geçirip klitorisimin üzerinde gezdirerek beni inletmesini izliyorum.

"Kontrol sende prenses," diye inliyor. "Ne istersen al." Evet,

hepsini istiyorum.

Eğer bu mümkünse.

Muhteşem sikinin şişmiş başının yüzüğüme daha sert bastırıldığını hissettiğimde keskin bir nefes alarak aşağı doğru itiyorum. Bir saniye önce dilinden gelen kayganlık ve sikinden sızan yapışkan prekum göt deliğine bulaşarak içimde bir ateş yakıyor.

Cidden, o *kadar* büyük ki. Ama kendimi nazıkçe ona doğru çekip yavaş yavaş aşağı doğru iterken, derin nefes alırken, yavaş yavaş onun için açıldığımı hissetmeye başlayabiliyorum.

Kafa içeri kayar.

Vay anasını...

Gözlerim irileşiyor, boğazımda kısık bir inilti başlarken ağzım gevşiyor.

"İşte böyle," diye homurdanıyor sırtıma doğru. Kaslı kolları beni sarıyor, her yerime dokunuyor ve ben onun cüssesi etrafında gerildiğimi hissederken tenimi okşuyor. "Ne *kadar* iyi bir kızsın, o koca aleti alıyorsun."

İnliyorum, havayı emiyorum ve dudağımı sertçe ısıyorum. Kendimi aşağı doğru itiyorum, kalın siki beni yavaşça açıp daha derine kayarken boğuluyorum.

Tanrım, o büyük.

Hafif bir sızı acıtıyor. Ama bu iyi bir acı. Çekirdeğimin derinliklerine dalgalanan ve içimi ateşe veren bir acı. Kenzo'nun eli bacaklarımın arasına kayıyor, sikinin bir santimi daha kıcıma kayarken klitorisimi ovuyor ve yuvarlıyor.

"*Aferin kızım,*" diye mırıldanıyor kulağıma, lobunu ısırarak. "O koca aleti o daracık deliğe sokarak çok iyi gidiyorsun. Kendine bir bak prenses," diye gürlüyor kalın kalın, klitorisimi ovarken kalçalarımı aralıyor. Gözlerim düşüyor, nabzım atarken kapüşonlu, şişman horozu içimde kaybolurken huşu içinde izliyorum.

"*Bak ne kadar iyi bir kız oluyorsun,*" diye inliyor klitorisimi daha hızlı ovarken. "Bütün o siki alıyorsun. O koca siki küçük bir sürtük gibi alıyorsun."

Gırtlaktan gelen, boğucu bir inilti çıkarırken gözlerim geri yuvarlanıyor, ağzım açık kalıyor. Aşağı, aşağı, aşağı kayıyorum, taşakları bana doğru bastırılana kadar şişmiş horozunun her kalın inçine kadar battığımı hissettiğimde boğazımdan bir sızlanma fokurduyor.

"*Hepsi benim,*" diye inliyor Kenzo boynumun kenarına doğru sessizce.

Yavaşça yukarı kayıyorum. Yukarı çıkarken adamın büyüklüğü beni tekrar sarınca nefesim göğsümde kesiliyor. Ama sonra aynı yavaşlıkla tekrar aşağıya iniyorum.

Elleri göğüslerimi kavrayıp klitorisimi ovmak için aşağı kaymadan önce meme uçlarımla alay ederken dudaklarımdan derin, hayvani bir inilti dökülüyor.

"*Sür beni prenses,*" diye inliyor, başımı yana çeviriyor ve ağzımı acımasızca ısırp emiyor.

Ona doğru inliyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve shaftını yukarı ve aşağı kaydırıyorum, klitorisimi yuvarlarken dilim onunla dans ediyor.

"Ne kadar seksi olduğuna bir bak," diye homurdanıyor, başımı serbest bırakarak. "Ne kadar *güzel* olduğuna bak, o koca aleti sürüyorsun, kıcına bir

iyi küçük horoz sürük. *Benim iyi küçük sürüğüm gibi.*"

Bacaklarım titremeye başlıyor. İçime girip çıkarken, klitorisimi ovalarken o kadar derine itiyor ki, sürünmesi neredeyse bunaltıcı. Bu kadarı da fazla ve cennetle delilik arasında gidip gelmek içimde bir fitili ateşliyor.

Başımı tekrar yana çevirirken Kenzo'nun ağzı benimkini yutuyor. Dudakları çeneme ve sonra boynuma düşüyor, ısırıyor, emiyor ve içime doğru iterken cildimi parçalıyor. Kığım kalçalarına çarpıyor, taşakları her vuruşta amıma çarpıyor, parmağı her bir parçam titreyene kadar klitorisimi ovuyor ve yuvarlıyor.

"Sikimin etrafında o kadar sıkıldığını hissedebiliyorum prenses," diye inliyor tenime karşı, dişleri etime batarken çığlık atmama neden oluyor. "Kendine dikkat et," diye mırıldanıyor ve beni aynada götümünden sikilirken kendime bakmaya zorlarken ağzımın kenarını öpüyor.

"Kıçında o koca aletle boşalırken kendini izle," diye homurdanıyor. "Benim küçük kıçımın nasıl iyi bir kız gibi geldiğini göster bana."

Beni vahşi bir hayvan gibi öperken ağzımın kenarını ısırıyor. İri parmakları klitorisimi yuvarlarken ve arkadan boğazımı sararken gözlerim aynada bize kilitleniyor.

"*Benim için gel prenses,*" diye ağzımı törpülüyor. "Benim için gel, çünkü sen *tamamen benimsin.*"

Orgazm beni vurduğunda, görüşüm bulanıklaşıyor ve her şey karanlığa gömülürken yıldızları görüyorum. Tüm çekirdeğim kasılırken ve patlarken, burkucu, elektrikli, kırık bir zevk hıçkırığı haykırıyorum. Kenzo inliyor, içime giriyor ve siki dalgalanıp nabız gibi atarken dudağımı ısırıyor. Sıcak dölllerinin içime aktığını hissettiğimde inliyorum, kolları beni sımsıkı sararken derinlerde titreşiyor.

Tamamen tükenmiş bir şekilde ona doğru çöktüğümde vücudumun her bir molekülü titriyor gibi hissediyorum. Kenzo beni nazikçe üzerinden kaydırıp göğsünde toplarken biraz irkiliyorum, nefesim kesiliyor. Beni kucağında döndürüyor, kollarına alıp banyoya götürürken beni yavaşça ve derinden öpüyor.

Sıcak su ve köpükler küveti doldururken beni öpmeyi asla bırakmıyor. Ne de ben hala kollarındayken buharın içine battığında.

Beni öpmeyi hiç bırakmıyor. Ve ben

başka türlüünü istemezdim.

KENZO

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTA boyunca hayat puslu bir rüyadan ibaretti. Gecelerimi Annika'ya takılarak geçiriyorum.

...Dürüst olmak gerekirse ben de *günlerimin* çoğunu aynı şekilde geçiriyorum.

Sanki onun kokusuna bağımlıyım. Tadının bağımlısıyım. Dudaklarının dudaklarımdaki hissine bağımlı.

Sota emekliliğini resmen duyurdu ve Akiyama-kai'nin Mori-kai'ye katılması için zaman çizelgesini belirledi. Arada bazı homurdanmalar olsa da, çoğunlukla her iki organizasyondaki herkes de heyecanlı ve yeni Mori-kai imparatorluğunun tüm gücünü ortaya koymaya hazır görünüyor.

Evet, her şey biraz sinir bozucu. Aynı zamanda, liderlik etmeye de hazırım. Ben bunun için *doğmuşum*. Bu benim kanımda var. Ve Annika yanımdayken kendimi durdurulamaz hissediyorum.

Kir New York'a geri döner ama Freya bir süre daha kalır. O ve Hana zaten dost-suç ortağıdır ve Freya'nın ata binebiliyor olması Tak'ın da hoşuna gider.

Bu arada Mal, aniden kendini *tamamen* işe gömülmüş olarak buldu ve geçen hafta boyunca tamamen ortadan kayboldu.

Sorularım var. Birkaç tane. Ama bekleyebilirler.

Şimdilik sadece anın tadını çıkarıyorum. Yükselmem gereken bir taht var. Yönetmem gereken bir imparatorluk.

Sevdiğim bir eşim ve eşitim diyebileceğim bir ortağım var. Hayat çok *güzel*.

"NEW YORK NASIL?"

"Aynı. Özledin mi?" Kir telefonda kıkırdıyor. İç çekiyorum. "Bazen biraz. Diğerleri, hiç değil."

New York'u seviyorum. Ama Kyoto bana evim gibi geliyor - Annika da burada olduğu için artık iki k a t daha fazla.

"Bana Yelizaveta Solovyova'dan bahset."

Bu kez iç çekme sırası Kir'd e . "Kuzenim karmaşık bir kadın, Kenzo."

Bu en hafif tabirle.

Albinizminden dolayı Beyaz Kraliçe olarak bilinen Yelizaveta Solovyova... bu arada bu lakabı kendisi takmış... yirmi üç yaşından beri Solovyova Bratva'yı eşit bir öfke ve demir yumrukla yönetiyor. Hiç evlenmedi, hiç çocuğu olmadı ve Bratva'nın *son derece* ataerkil dünyasında herkese *hükmetti*.

O kolay lokma değil.

"Dur tahmin edeyim: Valon'a kızgın."

Homurdanıyor. "Bu konuda tuhaf bir şekilde ketumdu ama evet, en azından öyle." "Pisliğin teki olmasına rağmen," diye ısrar ediyorum.

Kir'in Annika ile o pislik arasındaki tüm geçmişi bilmediğini, sadece onun için çalıştığını bildiğini biliyorum. Annika bana defalarca geçmişinin o karanlık kısmını bilmesini asla istemediğini söyledi.

"Eğer pisliklerle iş yapmasaydık, Kenzo," diye iç geçiriyor, "o zaman çoğu suç örgütü var olmazdı."

Bu adil. Kir'e Valon ve Annika arasında gerçekte neler olduğunu anlatıp Yelizaveta'yı sakinleştirmek için bunu kullanmasına izin veremem, çünkü bu karımın güvenini büyük ölçüde ihlal etmek olur.

"Kuzenim Leka ile *çok* iş yaptı," diye mırıldandı Kir. "Yani, muhtemelen onun ihracat ağının üçte birini oluşturunuyordu."

Kahretsin.

"Bakın, onu bizzat öldürenin siz olmadığının farkında. Ama..."

"Ama Annika'nın Ulkan'la olan kavgası onun ölümüne neden oldu. Ve onun benim karım olması işleri karmaşıklştırıyor."

"Aynen öyle," diye homurdanıyor Kir. "Bütün gün Yelizaveta ile telefonda konuştum. Bunların çoğu satır aralarını okumaktan ibaret, çünkü bir nedenden ötürü her şeyi çok gizli tutuyor. Ama geçen hafta Leka'nın ağının peşine düşmüş olmanız, onunla aranızı ciddi şekilde bozdu."

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. Valon'un ölümüyle birlikte adamlarımın -ya da kiraladığımız adamların- o pisliğin ağının peşine düşmesini sağladım. Avrupa ve Akdeniz'deki iki düzine deposunu yaktırdım, dört kargo gemisini çeşitli uluslararası kolluk kuvvetlerine ihbar ettirdim ve diğer ikisini de limandayken batırdım çünkü neden olmasın.

Evet, kardeşi Besor ömür boyu hapiste. Ama Valon'un yerine geçmek istediğini ifade etti ve kaynakları olan *biri* onu pekala kaçırabilir ya da rüşvet verebilir. Eğer böyle bir *şey* olursa, çalışacak bir *şeyi* kalmayacağından eminim.

"Hiçbir şey için özür dilemiyorum Kir," diye homurdanıyorum. "Besor parasını ödemeyi ya da tünel kazarak hapisten çıkmayı başırırsa, yönetimi ele geçirme şansı yok-"

"O konuda," diye homurdanıyor Kir sessizce, sözümü keserek. "Besor dün hapisanede öldürüldü."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten

mi?" "Evet."

"Tipik hapishane şiddeti mi, yoksa...?"

"Bahçede ölene kadar dövülmüş. Ama ilginç olan kısmı bu değil."

"Devam et."

"Gardiyanlar onu bulduğunda, göğsünde kardeşinin borcunun henüz ödenmediğine dair bir mesaj ve bu borçların bir an önce ödenmemesi halinde hapishane *dışında* geniş Leka ailesinin peşine düşeceğine dair bir söz dövmesi vardı."

Kaşlarım çatıldı. "Anlaşılan o mürekkebi kim ödediyse Valon'un öldüğüne dair notu almamış."

Kir sessiz.

"Kir-"

"Bu hassas bir soru ve lütfen hakaret etmeyin," diye homurdanıyor Kir.

"Ama yerel Kyoto polisi tam olarak *ne kadar* cebinizde?"

Dışlerim gıcırıyor. "Çok... Sanırım."

"Leka'nın cesedini bulanlar onlar mı?" *Hay*

sikeyim.

Çoktan kalktım ve kapıdan koşarak çıktım, evin içinden araba yoluna doğru koştum.

Siyah Porsche 911'imın direksiyonuna atlayıp motoru çalıştırırken

"Öyleler," diye mırıldanıyorum. "Bu iş nereye gidiyor, Kir?"

"Yelizaveta Leka'nın öldüğüne o kadar da ikna olmuş değil."

Motoru çalıştırdım, çığlık atarak garaj yolundan aşağı indim. Adamlarım kapıyı çekip açıyor ve ben kükreyerek açık yola çıkarken başlarını sallıyorlar.

"Nedenmiş *o*?" diye tıslıyorum.

"Çünkü bu sabah onunla bir video görüşmesi yaptı."

Vay anasını.

KYOTO PREFECTURE Takaragaike Polis Karakolu, ben ön kapıdan hışımla girerken sessizliğe gömülüyor. Memurların çoğu ben yanlarından geçerken başlarını sallayarak beni selamlıyorlar.

Kim olduğumu biliyorlar.

Ben onların ikinci maaşlarını ödeyen adamım. Bir polis memurunun başka türlü asla karşılayamayacağı tatilleri, arabaları ve çocuklarının okul masraflarını karşılayan adamım.

Ceza adaleti sistemindeki çıplak rüşvet konusunda kendimi kötü hissediyor muyum? Tabii ki hayır.

Bir, bu iş böyle yapılır. İki, ben olmasaydım başkası olurdu. Ve üç, Kir'in dediği gibi, bok kafalılarla iş yapmasaydık, suç örgütleri var olmazdı.

...Ve bir şirket ofisinde iyi oynamazdım.

Şef Yardımcısı Tetsuya, kafamı ofisine soktuğumda masasından hızla başını kaldırıyor.

"*Kenzo-san*," diye homurdanıyor, hızla ayağa kalkıyor ve eğiliyor. "Uğrayacağınızı bilmiyordum-"

"Gel."

Hiç tereddüt etmiyor ya da beni sorgulamıyor. Tetsuya'yı severim.

Sessizce beni koridorda takip ediyor ve ben patronunun ofisinin kapısını tekmelediğimde sessiz kalıyor. Ben hışımla içeri girerken Şef Hajime masasından kalkmak için çabalıyor.

"*Kenzo!*" Parlak bir şekilde gülümsüyor, ancak aniden terlemeye başlamış gibi görünüyor. Bunun bir kısmı az önce cehennemden çıkmış yarasa gibi kükreyerek buraya girmemden kaynaklanıyor olabilir.

Bu puşt bana yalan söylediği ve benim bunu bilebileceğimi anladığı için de olabilir.

"Kapıyı kapat, Tetsuya," diye homurdandım.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Masasına yaklaştığımda Şef Hajime'nin yüzü asıldı. "Onu görmek istiyorum."

Gergin bir gülümsemeye zorluyor. "Gördün mü... ne?"

"Vücut," diye homurdandım. "Ve bana hangi bedenden bahsettiğimi sormamanızı *şiddetle* tavsiye ederim."

Boğazı sallanıyor, gözleri benden Tetsuya'ya kayıyor, destek için yalvarıyor. İçimden bir ses bunu alamayacağını söylüyor. Düşüşünden fayda sağlayacak bir adamdan değil.

"Valon Leka?" Şef Hajime ağzından kaçırır. "Yani-" "*Belli ki*. Eee?" Elimle kapıyı işaret ediyorum. "Gidelim mi?"

"Ahh, Kenzo," diye kekeliyor. "Keşke önceden arasaydın da doğru yere ulaşabildiğimizden emin olsaydım-"

"Morgda tam olarak kaç tane beyaz *gaijin* olduğuna inanmamı bekliyorsun?"

"Kenzo-"

Şef Hajime, kılıcımın bıçağının soğuk metalinin ışıktaki parladığını görebileceği kadar ceketimi açtığımda beyazlaşıyor.

"Bunu sana sadece ve sadece bir kez soracağım Hajime," diye sertçe homurdandım. "*Valon Leka'nın cesedini buldun mu?*"

Bana evet demesini istiyorum. Gerçekten. Çünkü bu, Annika'nın geçmişinden bir hayaletin *hâlâ dışarıda* olduğu fikrinin istediğim kadar saçma olduğu anlamına gelecek.

Leka öldü. Ölmüş olmalı. Onu yerde hareketsiz yatarken gördüm. Kendi kanından oluşan *büyük* bir su birikintisi. Duvarı aşmayı başarmış olsa bile.

Bırakın *yaşamayı*, vücudunda 20 metre gidecek kadar kan kalmasına bile imkân yoktu.

Ama bu sikiğin bunu söylemesine ihtiyacım var. Bana deli olmadığımı söylemesine *ihtiyacım var*.

Ama Hajime öyle demiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ve bu da soğuk bir bıçağın omurgamı kesmesine neden oluyor.

"Kenzo," diye boğuluyor, gözleri korkuyla açılıyor. Sanki bana bekar olmakla övündüğü tüm zamanları hatırlıyor gibi. "Ona yük olacak" bir ailesi ya da çocuğu olmadığı için.

Ben pek affedici bir adam değilimdir. Ama bunun gibi küçük detaylar bugün onu kurtarmış *olabilir*.

"Sana kim ödeme yaptı?"

Hıçkırmaya başladı. "Kenzo, lütfen! I-"

"Kim. Lanet olası. Ödedin. Sana," diye

hırlıyorum.

"Bilmiyorum!" diye itiraz ediyor. "Bir adam... beyaz bir adam. Bir aksanı vardı. Belki Türk... Yunan..."

"Arnavut mu?" Homurdanıyorum.

"Evet! Belki!" Hajime umutla ağzından kaçırır. "Geldi ve o cesedi bulduğumuzu söylersem bana bir zarf vermeyi teklif etti. Pek iyi görünmüyordu. Kenzo, lütfen! Babanı tanıyordum! Ve sen ve ben-"

"Adım atmaya hazır mısın?" Tetsuya'ya bakmak için dönüyorum.

Bana dönüp başını sallamadan önce hıçkırarak ağlayan patronuna kayıtsızca bakıyor.

"Kesinlikle öyle, Bay Mori."

Akıllı adam. Ve soğuk, ve hırslı.

Tetsuya'dan hoşlanmamın bir nedeni

olduğunu biliyordum. "Hayır!" diye bağırdı

Hajime. "Hayır, bekle-"

Tek bir hareketle dönüyorum, kılıcımı çekiyorum ve jilet gibi ucunu Şef Hajime'nin boğazının ön tarafına saplıyorum. Gözleri şişmiş bir halde yarayı tutmaya çalışırken kırmızı bir tsunami fişkırıyor.

Saniyeler içinde ışığı söner ve bedeni yere yığılır.

Hajime'ye sadakati için bir *servet* ödedim. Çifte kazık atmasına müsamaha göstermeyeceğim ve bu yüzden imparatorluğumda ona kesinlikle yer yok.

Ayağa kalkmadan önce diz çöküp bıçağımı yakalarına siliyorum ve olayların bu şekilde gelişmesinden hiç de rahatsız görünmeyen Tetsuya'ya dönüyorum.

Mükemmel.

"Terfiniz için tebrikler, Şef Tetsuya." Cesede ve yerde giderek büyüyen su birikintisine bakıyorum. "Dağınıklık için özür dilerim."

"Hiç de değil, Bay Mori."

"Bana sadakatin başkalarıyla görüşmemek anlamına geldiğini açıkça belirttiğimi varsayabilir miyim?" Homurdanıyorum.

"Gayet açık, Bay Mori," diyor Tetsuya kibar bir gülümsemeyle, eğilerek. "Ve teşekkür ederim."

Eve dönerken ayağım gaz pedalına ağır basıyor. Annika'yı aradığımda ve o açmadığında, daha da ağırlaşıyor.

Direksiyonu sıkıca kavrarken çenem kenetleniyor, evime giden dolambaçlı yollardaki virajları almam gerekenden daha hızlı alıyorum, özellikle de artık alacakaranlık olduğu için.

Leka yaşıyor.

Tamam, belki de değil. Ama düşündüğüm gibi "öldüğü doğrulandı" da değil. Ortada ceset yok. *Hiçbir* kanıt yok.

En hafif tabiriyle bu beni tedirgin ediyor.

Kükreyerek garaj yoluna çıktım ve arabadan atladım.

"Annika!" Eve hışımla girerken böğürdüm. "Annika!!"

"Kenzo?" Döndüğümde Mal'in bahçelerden birinden içeri adım attığını görüyorum. "Ne var ne yok?"

"Nerede o?" Şak diye söyledim.

Kaşları çatıldı. "Annika mı?" Çenesiyle Takeshi'nin garajdaki inine doğru başını sallıyor. "Onları az önce kaçırdın."

"Ne?"

"Dördü az önce bisikletleriyle dağ yoluna çıktılar. Sakamoto Kalesi-Kenzo'ya doğru gidiyorlar!"

Döndüğümde arkamdan koşuyor, dışarı fırlıyor ve tekrar arabanın direksiyonuna geçiyor, çenem sıkıca kavrulurken motoru deviriyor.

Mal yan kapıyı açar ve içeri atlar. "Ne

yapıyorsun?"

"Seninle geliyorum," diye

homurdanıyor. "Kemerini

bağla."

Garaj yolundan çıkıp ana yola doğru hızla ilerliyorum.

"Neler oluyor, Kenzo?" Mal mırıldanıyor.

"Leka devam ediyor," diyorum ona bakarak. "Hajime'ye ödeme yapıldı. Sonuçta cesedi hiç bulamadılar."

"Siktir," diye tükürür Mal. "Yaşıyor mu?!"

"Öldüğü doğrulanmadı," diye karşılık veriyorum. "Karım arabayla gezmeye çıktığında ve cevap vermediğinde endişelenmem için bu yeterli-"

"KENZO!"

Mal ismimi kükrerken yoldaki patinaj izlerini görüyorum. Ayağım frene basıyor. Hurdaya dönmüş motosiklet yığınının hemen önünde gıcırdayarak durduğumuzda elim direksiyonu yana çeviriyor.

Vay anasını.

Bir milisaniyede arabadan çıktım, enkaza doğru koştum.

"ANNIKA!" Çığlık atıyorum. Siyah, mor ve neon pembe bisikleti yolun kenarında bükülmüş ve ikiye ayrılmış halde gördüğümde kalbim neredeyse duracak. "ANNIKA!!"

"Kenzo!"

Tak'ın omzundan kan akıyor ve dağ yolunun yanındaki çalılıklardan ve ağaçlardan çıkarken topallıyor. Kolunu, eliyle alnındaki kesiğe bastırır, bitkin görünen Hana'ya dolamış.

Kahretsin.

Mal ile birlikte onlara doğru koşuyorum, Hana'nın yere oturmasına yardım etmek için dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Onu aldılar!" Hana ağzından kaçırıyor, bana bakarken yüzünü buruşturuyor, gözleri korkmuş. "Kenzo, Annika'yı aldılar!"

"Kim?!"

"Leka!" Takeshi homurdanıyor. Gözlerim irileşirken başını sallıyor. "Başardı," diye tıslıyor sessizce. "Her nasılsa o pislik hâlâ hayatta ve Tengan ona yardım ediyor. Bir minibüsle bize çarptılar, hepimizi yok ettiler ve sonra Annika'yı arkaya sürüklediler-"

"Freya!" Hana yüzünü buruşturarak yolun karşısındaki ezik korkuluğu işaret ediyor. "Devrildi!"

Sözlerini daha yeni bitirmişti ki, Mal bir trenle yarışır gibi korkulukların üzerinden atlayarak çalılarının arasında kayboldu.

"*Hangi yöne,*" diye hırlayarak Hana ve Tak'a dönüyorum.

Takeshi yolu işaret ediyor. "Sakamoto Kalesi'ne doğru gidiyor. Siyah minibüs, plakasını alamadım."

"Telefonun yanında mı?" Pat diye söyledim.

Başını sallıyor, dişlerini sıkıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor.

Tamamen parçalanmış.

"*Kahretsin*," diye yemin ediyor Tak.

Hana başını sallar. "Benimki gitti-"

"Benimkini al," diye homurdanarak onu kardeşimin eline tutuşturdum. "Ve bizimkileri ara!"

Mal sendeleyerek setten yukarı çıkıp korkuluklara tırmanırken ben de arabaya geri dönüyorum.

Kollarında ceketıyla örtülü bir ceset taşıyor.

Hana'nın boğazından acı dolu bir çığlık yükselir ama Mal başını sallar.

Freya'nın bedenini yere yatırırken "O iyi," diye homurdanıyor.

"Ben iyiyim!" Freya'nın acı dolu sesi Mal'ın ceketinin altından geliyor. "Kazada ceketim yırtıldı!"

Mal çenesini gökyüzüne doğru

sallıyor. Hava henüz tam

olarak kararmadı.

Gözlerim tekrar yerde üstü kapalı yatan Freya'ya kayıyor. Kahretsin, Mal'ın ceketi bu yüzden onun üzerinde: ışığa duyarlılık olayı.

Bunu biliyor muydu?

Sorular için zaman yok. Kardeşlerime bakarak kapıyı çekip açıyorum ve Porsche'nin direksiyonuna geçiyorum.

Mal anında pencerenin önünde. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Nereye gittiğimi biliyorsun," diye homurdanıyorum, motoru çalıştırıp vitesi boşa alıyorum. "Ve hayır, benimle gelmiyorsun."

"Sanki ben-"

"Burada kal," diyorum soğuk bir şekilde, gözlerim Mal ile kilitleniyor.

"Bizimkiler gelene kadar onları izle."

Kaşlarını çatıyor. "Neden Sakamoto Kalesi? Geceleri bile turist kaynıyor olacak ve tüm park çalışanları-"

"Sakamoto Kalesi'ne *gitmiyorlar*," diye

homurdanıyorum. "Kenzo, bu yoldaki tek yer orası-"

"Hayır, değil."

Kaşları çatılmadan önce çatılır. "Hayır. Destek almadan oraya gitmene *imkan* yok."

"Seni seviyorum Mal," diye tısladım. "Ama hemen arabadan geri çekilmezsen seni ezerim."

Yüzü asık ama başını sallıyor. "Eğer onları bulursanız, lütfen, sadece bekleyin-"

Motoru çalıştırdım ve Mal geri atlarken hızlandım. Gaza sertçe bastığımda motor kükrüyor.

Bekleyecek zamanım yok.

Hiç zamanım yok.

٥S

ANN)KA

Kendinize binlerce kez hayaletlerin gerçek olmadığını söyleyebilirsiniz. Ama bir tanesiyle yüz yüze geldiğinizde, kendinize ne söylediğinizin bir önemi kalmaz. Neye inandığınız önemli değildir. Hayaletlerin umurunda olmaz.

En azından benimki kesinlikle
öyle değil. "Seni düşündüm,
kukla."

Ürperiyorum. Ağzından çıkan tek kelime bile safra kalmayana kadar kusma isteği uyandırıyor bende. Bağlı olduğum paslı metal sandalyede otururken gözümü kırpmadan taş zemine bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Valon'a bakmıyorum bile, ancak rutubetli kasvetin içinde hemen yanımda durduğunu hissedebiliyorum.

Nerede olduğumuzu bilmiyorum. O ve Tengan beni, arkadaşlarımı yoldan çıkaran minibüsün içine sürüklediğinde, bisiklet kazasından sonra aldığımız dönüşleri ezberlemeye çalıştım. Ama etrafımda gelişen gerçekliğin dehşeti içinde izimi kaybettim.

Şimdi buradayım.

"Burası" soğuk, nemli ve küf kokuyor. Duvarlar kavisli, yosun kaplı taş; oda bir silindir şeklinde. İki kat yüksekliğindeki odanın ortasından tek bir ampul sarkıyor ve duvara cıvatalanmış metal bir merdiven üst kata çıkıyor. Metal bir yürüme yolu, buradakine benzer karanlık koridorlara açılan iki açıklıkla çevreleniyor.

Uzaklarda bir yerde, düşük mekanik bir uğultu duyuyorum... bir jeneratöre benziyor, belki?

Tengan'ın nerede olduğu
hakkında hiçbir fikrim yok.

"Beni düşündün mü-"

"Asla," diye tükürüyorum soğuk bir şekilde,
hâlâ ona bakmadan. Valon hırıltılı, homurtulu
bir kahkaha attı. "Hâlâ çok iyi bir yalancı
değilsin, değil mi kukla?"

Kötü durumda. *Gerçekten* kötü durumda. Dürüst olmak gerekirse, her an
ölüp ölmeyeceğini görmek için beklemek şu anda beni bir arada tutan
birkaç şeyden biri.

Cildi solgun ve mumsu. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yırtık, kirli
giysileri karnının, göğsünün ve askıdaki sol kolunun etrafındaki ağır
bandajların üzerinde şişkin duruyor.

Ulkan ona her ne yaptıysa, keşke hala hayatta olsaydı da ona bir hediye
sepeti gönderip lütfen bunu tekrar yapmasını isteyebilseydim.

Gözlerim paslı sandalyeleri, çürümüş masaları, küflü bir mantar panoya
tutturulmuş eski Japonya İmparatorluğu haritasını ve yan yatırılmış birkaç
eski metal dosya dolabını inceleyerek eski ve köhne mekânda geziniyor.

Ayrıca küçük bir buzdolabı ve kirli, kan lekeli çarşafları olan bir karyola
var. Sanırım Valon'un geçen hafta nerede saklandığını biliyorum.

Yüzünü buruşturuyor, bana doğru dönerken acı içinde
kıvranıyor. "Kukla-"

"Bana öyle deme," diye tıslıyorum zehirli bir şekilde.

Valon'un ince dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, solgun ve terli
yüzü bana bakarken dönüp odanın karşısındaki masaya doğru yürüyor.
Sağlam eliyle bir şey alıyor, sonra dönüp arkamdan dolaşıyor.

"Sana bir hediye aldım," diye mırıldanıyor sessizce.

"Umurumda değil!"

Sarsılıyorum, başımı yana çeviriyorum ve Valon'un elindeki şırıngaya iri gözlerle bakıyorum.

İğne omzumun çıplak derisinin derinliklerine batırılıyor.

İğneye bakıyorum ve dehşete düşmüş gözlerimi onunkilere dikiyorum. "*Bu da neydi?*"

Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "*O sigortaydı. Ve beni sevgili kocanın senin için gelmesiyle tehdit etmeden önce, seni bu zahmetten kurtarmama izin ver. Senin için geleceğini biliyorum.*" Dudakları karanlık bir şekilde bükülür. "*Aslında buna güveniyorum. Ve sen de onun bunu yapacağını ummalısın.*"

İğneyi yavaşça derimden çıkarırken şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Az önce bana ne verdin?!"

Valon'un gülümsemesi

soğuk. "*Zehir, kukla.*"

Bulantı içimde kabarmaya başlıyor. Boğazım düğümlenirken boğuluyorum, beni sıkıştırdığı noktaya bakarken gözlerim donuklaşıyor.

"Ama endişelenmeyin. Kocan zeki bir adam. Seni nereye götürdüğümü anlayacaktır. Senin için gelecektir. Ve geldiğinde, eğer düşündüğüm kadar zekiyse, kendisine söyleneni yapacaktır. Eğer yaparsa, bunu alacaksın."

Önümde küçük bir cam şişe tutuyor.

"Az önce sana verdiğim şey için panzehir. İşler *tatsızlaşmaya* başlamadan önce yaklaşık bir saatin var"...buz gibi gülümsüyor... "*çok tatsız.*"

"Seni *orospu çocuğu.*" Bileklerimi sandalyenin arkasına bağlayan iplere karşı zorlanıyorum. "O buraya geldiğinde-"

"Ben ne dersem onu yapacak," diye tükürdü Valon.

Ceketinden bir tabanca çıkarıp yüzünü buruşturunca gözlerim doluyor. Kurma sesinin yüksek metalik tıkırtısı nemli taş odada yankılanıyor.

"Eğer yapmazsa, senin ölümünü izleyecek."

KENZO

Sığınak sisteminin çökmekte olan karanlık girişinde duruyorum, çenem sert ve sabit, siyah ağzın içine bakıyorum.

Buraya kadar manik bir sürüşle geldiğimden pek emin değildim. Ama yakındaki bir çalı kümesinin arkasına park etmiş siyah minibüs bana haklı olduğumu söyledi.

Burası onu götürdüğü yer.

Resmi olarak, bir zamanlar İmparatorluk Japonya'sının askerleri tarafından müttefiklerin işgaline hazırlanırken işgal edilen bu eski İkinci Dünya Savaşı sığınakları halka kapalı ve güvenlik tehlikesi olarak mühürlenmiş durumda. Sığınakların yapısal bütünlüğünün nasıl korunduğunu kim bilebilir ki?

İkincisi, ilk başta tuğla kemerden aşağı inen tek bir tünel gibi görünen şey aslında rastgele patikalar, çökmüş barakalar ve kasıtlı çıkmaz sokaklardan oluşan bir *labirenttir*. Bu yeterince kafa karıştırıcı değilse, kaşif adaylarının eski bubi tuzaklarına girdiği veya bozulan eski patlayıcılara rastladığı ve kendilerini bir duvarın her tarafına sıçrattıkları birden fazla durum olmuştur.

Bonus puan için, aşağıdaki hava kelimenin tam anlamıyla zehirli. Onlarca yıllık eski kimyasallar ve yönetmelikler, kim bilir ne kadar zehirli şey salgılıyor ki, biraz hava akışı sağlamazsanız, bayılma ve bir daha uyanamama ihtimaliniz çok yüksek.

Tüm bu nedenlerden dolayı, Kyoto yerel yönetimi burayı mühürledi ve dört farklı dilde yaklaşık yüz uyarı levhası astı.

kaşifleri ve heyecan arayanları caydırır. Ön girişi bile bir düzine kez duvarla kapatmışlar. Ancak aptalın biri kaçınılmaz olarak her uyarı levhasını görmezden gelip yine de içeri girerek girişi tekrar açıyor.

...Yani, Mal ve ben gençken *tam olarak bunu* birkaç kez yaptık.

Tekrar yan tarafa, Sakamoto Kalesi dışında yolun çıktığı tek yere park etmiş, zar zor gizlenmiş minibüse bakıyorum.

Bunun bir tuzak olduğu çok açık. Valon, Annika'yı aramak için onu buraya kadar takip etmemi istedi.

Tünel girişinin siyah karanlığına bakıyorum.

Tuzak ya da değil, o orospu çocuğu *karımı* aldı. Sevdiğim kadın. Bütün bir orduyla karşımda dursa bile *yine* de içeri girerdim.

Henüz bilmiyor ama bugün ölecek. Karanlığa adım atıyorum.

Yıllar önce Rafe adında bir adam bana hiç unutmadığım bir şey öğretmişti: Haşarat avlarken çatıda durup onları vurmayı umarak ateş edebilirsin. Ya da yem bırakıp onları tuzağa düşürebilirsin.

Size ait olanı alan bir şeyi yok etmenin tek bir gerçek yolu vardır. Ve bu gece, omzumda ölüm ve damarlarımda öfke ile karanlığa doğru yürürken...

Bu gece, Rafe'in lanet *yılanlarından* biriyim.

Ana tünel girişinin kenarından aşağı kayarken karanlık beni bütünüyle yutuyor. İlk olarak ay ışığı duvarlara boyanmış ve püskürtülmüş grafitileri ve sokak sanatını aydınlatıyor. Işık kayboldukça, sanat da kayboluyor.

Yerel gençler bile daha ileri gitmemeleri gerektiğini biliyor.

İleride, karanlığın içinde, ana tünelin bir virajın etrafında biraz sağa kıvrıldığını görebilirsiniz. Kyoto'ya ilk geldiğimde burayı onlarca kez keşfettiğimden, tehlike ve heyecan aradığımdan biliyorum.

Ayrıca tam ileride, virajdan hemen *önce*, ana tünelden ayrılan ve virajı döndükten sonra tünele geri dönen bir yan geçit olduğunu da biliyorum - muhtemelen bir zamanlar askerlerin bir saldırı durumunda burayı daha kolay savunabilmeleri için kamufle edilmiş bir tünel.

Tam yan tünelin mürekkep karası açıklığına geldiğimde donup kalıyorum, kulaklarım diken diken oluyor.

Nefes alıyorum.

Birisi - tam ileride, ana tüneldeki virajın hemen arkasında - *Nefes alıyorum.* Ağır bir şekilde.

Beni bekliyorlar ama korkuyorlar.

Kendime soğukça gülümsüyorum.

Öyle olmalılar.

Sessizce kılıcımı kınından çekip yan tünele giriyorum ve sessizce aşağıya doğru ilerliyorum. Sonunda yavaşça köşeye bakıyorum ve sonra geriliyorum.

Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

Elbette, biraz ötede, açıklığa doğru, elinde bir silahla çömelmiş bir adamın silüetini seçebiliyorum. Titriyor ve sinirli bir şekilde çenesini kaşımak için uzandığında, gözlüklerinden ay ışığının hızlı bir parıltısını alıyorum.

Tengan.

Sessizce ve hızla ona doğru ilerliyorum, kılıcım karanlığın içinde ileriye doğru saplanmadan önce küçük pisliğin tam arkasına geçiyorum. Tengan çığlık atıyor, kılıcım arkasından saplanınca sarsılıyor ve kasılıyor.

"Karımla o şekilde konuştuğunuzda bunu daha önce yapmalıydım."

"*Kenzo!*" diye inliyor, hem ağzından hem de göğsündeki ıslak delikten hava emiyor, bu da hırıltılı, çaresiz bir ses çıkarıyor. "*Kenzo, lütfen-*"

Bıçağımı biraz döndürdüğümde acı içinde çığlık atarak hıçkırıyor.

"Merhamet dilemenizle ilgilenmiyorum," diye hırlıyorum. "*Neredeler?*"

"*Lütfen-*" diye mırıldanıyor. "Kenzo-"

Onu yere düşmekten alıkoyan tek şey, acı içinde titreyip çığlık atarken kılıcı kavrayışım.

"Bu bıçak sadece omuriliğine saplı değil Tengan," diye tıslıyorum. "Ama ciğerlerini de delmiş."

Bıçağı bir kez daha çeviriyorum ve ona yaklaşırken boğazından yeni bir acı çığlığı yükseliyor.

"Hata yapma, Tengan. Bu gece burada öleceksin... yalnız... karanlıkta." İç burkan bir hıçkırıkla boğuldu.

"*Ancak,*" diye homurdandım. "Ya önümüzdeki birkaç saati dayanılmaz acılar içinde geçirirsin ya da tercih edersen birkaç onur kırıntısıyla çabucak gidersin."

Ben yavaşça nefes alırken o hıçkırıyor.

"Bunu *sürdürebilirim* Tengan," diye mırıldanıyorum sessizce. "Çok, *çok* uzun bir süre. Ya da bana Valon ve karımın nerede olduğunu, yanlarında kimin olduğunu ve beni neyin beklediğini söylersin, ben de acına çabucak son veririm."

"Kenzo-"

Kılıcın kabzasını sırtına doğru itiyorum ve bu hareketin çıkardığı acı çığlıklarının tadını çıkarıyorum.

"Bir kat aşağıda!" diye boğuluyor, kan tükürüyor. "Kompleksin arkasına doğru! Bu tünelin sonunda bir merdiven var. Onu takip edin, ilk sağa dönün, sonra ilk *sola-*"

"Burayı biliyorum."

Beni, İmparatorluk döneminin sonlarında bu savunma kalesini yöneten yüzbaşının birliklerine komuta ettiği eski kontrol merkezine yönlendiriyor.

"Başka kim var orada?" diye hırlıyorum.

"*Hiç kimse!*" Tengan hırıldıyor. "Sadece Valon ve karın!"

Arkasından başımı sallıyorum.

"*Neden*, Tengan?" Hırlıyorum. "Sota sana çok uzun süre çok iyi davrandı."

Ağlamaya başlar. "Ben... Borçlarım vardı. Kumarhanede Korelilerle derin bir ilişkiye girdim."

Dudağım kıvrılıyor. "Seni lanet olası aptal."

"*Özür dilerim*," diye geveliyor. "Çaresizdim ve Valon beni ele geçirdi." Omzunun üzerinden bana bakmaya çalıştığında acı içinde haykırıyor. "Kenzo, Valon'un sen ve Sota ile anlaşmaya *ihtiyacı vardı*. İkinizle anlaşmasına yardım etmem için bana para verdi."

"*Neden?*"

Tengan titriyor, bıçağıma yaslanırken kan öksürüyor.

"Birine borcu var ve onu almak için insanları öldürmeye başlayacaklar."

Evet, Valon'un öz kardeşi gibi, diye düşünüyorum, Besor Leka'nın *kardeşinin* borçları yüzünden hapishanede öldürüldüğünü hatırlayarak.

Tengan'la alay ediyorum. "Ne yani, seni burada karanlıkta bekletip beni vurmak onun para kazanma planı mıydı?"

Tengan başını sallarken inliyor. "Seni vurmuyacaktım." Bir dakika

önce düşürdüğü silahı tekmeleyerek acı bir kahkaha atıyorum.

"*Gerçekten* mi?" diye tükürüyorum.

Başını tekrar sallar. "Orada," diye boğuluyor. "Spor çantası."

Bakışlarım onun yanından kayıyor ve görüşümün loş ışığa yeterince uyum sağladığından emin olarak yerdeki kanvas spor çantasını fark ediyorum.

"Sota Valon'a bir deneme için ödeme yaptı bile. Sota için bir elektronik sevkiyatı getirdi, düşük ücretli bir deneme gibi." Çenesini çantaya doğru sallıyor.

"Bugün geldiğinde Valon parayı Sota'ya götürmeni, *sonra* da buraya gelip Leka'ya bir miktar para göndermeni söylememi istedi. Sonra da Annika'nın gitmesine izin verecekti."

Bekle, ne?

Çantaya bakıyorum.

Bir şeyler saçmalık gibi kokuyor.

Tengan çılgılık atıyor ve ben bıçağı göğsünde bırakırken dizlerinin üzerine çöküyor. Onu öylece bırakıp çantaya doğru yürüdüm ve çekip açtım. Evet, içi para dolu.

"Bunda ne var?" Ona ters ters bakarak tıslıyorum.

Tengan yarı yarıya duvara yaslanmış, yüzünün rengi solmuş.

"Yakalamak mı?"

Çantayı ters çevirip parayı yere döktükten sonra içine bakıyorum. Neredeyse kaçıırıyordum. Ama tünelden süzülen ince ay ışığı şeridi, altındaki bir şeyden parıltıyor.

Yakından bakıyorum ve çenem

geriliyor. Bu bir tel.

Üzerindeki küçük siyah kumaş şeridi tutup geri çekiyorum.

Hay sikeyim.

Çantanın alt tarafı plastik patlayıcılarla kaplıdır ve kablolar uzaktan kumandalı bir tetikleyiciye bağlanmıştır.

Valon benden Sota'ya para götürmemi istemedi.

Benden lanet bir *bomba* teslim etmemi istedi.

Nasıl sonuçlanacağını görebiliyorum: Tengan bana Valon'un taleplerini iletecek, ben de Annika'yı kurtarma ihtiyacımdan kör olmuş bir halde onun dediklerini yapacaktım. Valon'un istediği parayı havale etmek için buraya döndüğümde bombayı patlatacak ve Sota'yı evinde öldürecekti.

Ve sanırım parasını alır almaz *beni* de öldürecekti.

Sessizce, beynim dönerek, parayı çantaya geri koyuyorum ve omuzluyorum. Sonra ölümün kapısında duvara yaslanmış Tengan'a dönüyorum.

"*Lütfen...*" diye boğuluyor, çenesinden aşağı kan damlıyor. "*Lütfen, Kenzo, affet-*"

"Hayır."

Kılıcı ondan çekip çıkardığımda ıslak bir şekilde hırıldıyor, öne doğru düşüyor ve bir eliyle kendini zar zor duvara tutuyor.

"Ama anlaşmamıza sadık *kalacağım*."

Tek bir temiz vuruşla Tengan'ın kafası vücudundan ayrılıyor. Bıçağı pantolonunun paçasına silerek kuruluyorum. Sonra dönüp karanlığa bakıyorum.

Avının kokusunu yeni almış bir yılan gibi.

KENZO

Karanlık tünelde ilerlerken damarlarımda HAM VE ŞİDDETLİ bir enerji dolaşıyor. Valon'un Annika'yı tuttuğu yere giden yolun bir bölümü gerçekten de *zifiri* karanlık oluyor. Ama sonra, merdivenlerden ve tünelin ilk dönemecinden sonra, ileride loş bir ıfık bana yol göstermeye başlıyor.

"VALON!" Kükrüyorum.

Varlığımı kasıtlı olarak duyuruyorum. Açıkçası, ona gizlice yaklaşma fikri aklıma geldi. Ama bu sürprizin Annika'nın yaralanmasıyla ya da daha kötüsüyle sonuçlanması düşüncesi çok büyük bir riskti.

Ayrıca, geldiğimi bilmesini *istiyorum*. Benden istediğı gibi öfkeden kör olduğuma inanmasını *istiyorum*.

Hiç kuşkunuz olmasın, öfke doluyum. Nefretle. Onu ellerimle öldürmek için yanıp tutuşuyorum.

Ama bunu yapmadan önce onu ondan uzaklaştırmalıyım. Ve aklımdaki şey -onun açgözlülüğü ve çaresizliğiyle oynamak- muhtemelen tek şansım.

"Bu kadar yeter, Kenzo."

Beklediğim gibi, tünelin tuğla kemerinden geçip komuta odasına girdiğimde Valon beni bekliyor, ağzı kapatılmış, gözleri faltaşı gibi açılmış Annika'nın hemen arkasında ve biraz yanında duruyor. Bana doğrultulmuş bir silahı var.

Bakışlarım onunkilere kilitleniyor, söylenmemiş sözler gözlerimiz arasında titreşiyor.

"Silahlarınızı bırakın," diye homurdanıyor Valon, kendi silahını göstererek. Başımı sallıyorum, kılıcımı arkamdan çıkarıp Tengan'ın silahının yanına koyuyorum.

Bakışları elimdeki spor çantasına kayınca Valon irkildi. O bir şey söyleyemeden çantayı ayaklarının dibine fırlatıyorum.

"Bir takas teklif etmeye geldim," diye soğuk bir şekilde tısladım ona. "Başlangıç olarak paranı geri al. Paran sende *kalsın* derken Sota adına konuşuyorum. Onunla bir deneme anlaşması yaptığını biliyorum ve niyetinin onunla uzlaşmak olduğunu da biliyorum. Senin savaşın benimle, Sota ile değil."

Onu gümüş bir kaşıkla saçmalıklarla besliyorum ve bunu yaparken gözlerinin içine bakıyorum.

Çantada başka ne olduğunu bildiğimi tahmin etmemesi çok önemli.

"Burada seninle benim aramda ne olursa olsun," diye devam ediyorum, "Sota senin ve onun eşit olduğu gerçeğini onurlandıracaktır."

Valon ilgisini çekmiş gibi görünüyor ama çantaya başıyla onay veriyor.

"Sota'nın elli bin dolarını geri istemeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Dediğim gibi," diye omuz silkiyorum. "Onun adına konuşma yetkim var. Adamı hayatımın yarısından beri tanıyorum ve borçlarını kapatmanın onun için önemli olduğunu biliyorum. Parayı iade etmeniz iyi niyetli bir jest olduğunu takdir edebilirim. Ama hizmet verildi. Bugünden sonra birlikte iş yapsanız da yapmasanız da Sota bunların karşılığını almak isteyecektir."

...Böylece bugünden sonra *nefes* alacağı fikrini kafasına yerleştirir. Valon kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

Evet, işe yarıyor.

"Bu çanta sende olduğuna göre Tengan'ın artık bizimle olmadığını varsayabilir miyim?" Omuz silkiyorum. "Varsayabilirsin."

"Onu öldürmeden önce, parayı Sota'ya iade etmenin dışında senden başka ne istediğimi söyledi mi?"

Başımı salladım. "O yaptı."

Gözlerim Annika'nınkilerle kilitleniyor, bakışlarımı Valon'a geri çevirmeden önce dudaklarım büzülüyor.

"Bana Annika'yı verin, ben de size ne kadar isterseniz o kadar telgraf çekeyim."

Valon soğuk bir kahkaha atar. "Hiç şansın yok, Kenzo. Bu işler böyle yürümez. Gerçek aşkını öylece teslim edeceğimi mi sanıyorsun?" Homurdanıyor. "Sonra bana ödeme yapacağına dair söz verirsen-"

"Gerçek aşk mı?" Buz gibi havlıyorum. Başımı sallayarak alay ediyorum. "Yanılıyorsun Valon." Çenemi ona doğru uzattım. "Bu küçük hırsız umursadığımı mı sanıyorsun? O benim için bir oyuncak, başka bir şey değil. Bir oyuncak."

Annika'nın gözlerinde zehirli bir şey dalgalanıyor ve burun delikleri açılıyor. Ağzından bir şeyler hırıldıyor ama ben gözlerimi Valon'a sabitliyorum.

"Onunla işim bitti. Elbette onu geri istiyorum. Bu yüzden buradayım." Omuz silkiyorum. "Ama sana söz verebilirim, bu aşk için değil. Onu kendim öldürebilmek için."

Gözlerimi Valon'dan ayırmamak ve bu dünyada hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok sevdiğim kadına bakmamak için her *şeyimi* vermem gerekiyor.

Ama bunu satmam

lazım. *Satmak*

zorundayım.

Valon şüpheci görünüyor.

"*Saçmalık*," diye homurdanıyor. "Sence ben aptal mıyım?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır. Ama herkese sorabilirsiniz: bu küçük sürtük beladan başka bir şey olmadı. O şaka gibi düğünden beri benden para sızdırıyor. Sota'yı da dolandırıyor ve o da bunu biliyor." Kaşlarımı çattım. "Yaptığı işte ne kadar yetenekli olduğunu ve neler yapabileceğini biliyordur herhalde." Yere tükürmek için dönüyorum. "Ona ne kadar verildiği de önemli değil. Bir hırsız hala lanet olası bir *hırsızdır*."

Yavaşça, ama Valon'un yüzünde bir değişiklik belirliyor ve ben de kendi

kendini beğenmişliğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Evet, bu boku tamamen yutmuş gibi görünüyor.

"Ona asla yaklaşmamalıydım," diye tükürdüm. "Biliyorsun, yollarımız ilk kez kesiştiğinde, o sürtük benden çaldı."

Valon kaşlarını çatar. "Evet... Sanırım bu hikayeyi duymuştum. Bir kolyeydi, değil mi?" Başımı sallıyorum. Bu sefer Annika'ya bakıyorum.

Annika'ya *doğru*.

"Bir cüzdan," diye homurdandım. "Kaltak onu *ceketimin sağ cebinden* çaldı."

Şu anda kıcımdan çıkarmayı umduğum tüm mucizeler arasında, bu en uzun atış. Çantadaki bombanın uzaktan patlatıcısı vardı. Daha önce böyle el yapımı patlayıcılar görmüştüm ve tetiğin basit bir cep telefonuna benzediğini biliyorum.

Valon'un asıl planı bombayı Sota'ya teslim etmemi sağlamak, sonra da buraya gelip Sota'yı havaya uçurmadan önce ona para göndermemi sağlamaktı. Valon'un yerinde olsaydım, o patlayıcıyı çok yakınımda, büyük ihtimalle *üzerimde* tutardım.

Ama sol kolu askıda. Pantolonunun cepleri belki. Ama tetik düğmesi için elini pantolon cebine sokmaya çalışmıyor. Bu yüzden ceketinin cebinde olduğunu tahmin ediyorum.

Kumar, Annika'nın beni şu anda ne dediğimi anlayacak kadar iyi tanımasını ummak.

...Ona ne yapacağını söylediğimi.

"Cüzdanın mı?" Valon sırtıyor.

Başımı öfkeyle sallıyorum. "Evet. Ona içki ısmarlarken sağ ceketimin cebinden çıktı. Ve o zamandan beri *hiçbir şey* değişmedi."

İşte o zaman anladım.

Gözlerindeki öfke ve ateş sönüyor ve anlayış canlanıyor. Söylemeden ne dediğimi anlıyor.

Beni tanıyor.

"Bu parayı peşinat olarak kabul et," diye homurdandım ve çenemi sallayarak ayaklarının dibindeki spor çantasına baktım. "Seninle tartışmalarımız oldu. Ama ikimiz de iş adamıyız. Bu işe duyguları ya da küçüklükleri karıştırmaya gerek yok."

Sözlerim dikkat dağıtmak içindi. İşe yarıyor. Tam Valon'a bakıyorum ama görüş alanımın kenarında Annika'nın elinin Valon'un arkasına, sağ tarafına doğru kaydığını görüyorum.

"Yapalım şu işi Valon," diye homurdanıyorum. "İkimiz de bu işten istediğimizle çıkabiliriz. Sen paranı alırsın, ben de intikamımı alabilmek için bu sürtüğü alırım. Anlaştık mı?"

Annika'nın kaşları iki kez kalkıp iniyor. Gözlerim ona kayıyor. İki eli de şimdi tekrar önünde.

Anladı.

"Fiyatın nedir Valon?" diye homurdanıyorum. Tengan'dan aldığım telefonu cebimden çıkarıp havada sallıyorum. "Miktarı söyle, onu gönder, ben de şu anda sana havale edeyim. Bu savaşı sürdürmemize gerek yok."

Valon'un gözleri kısılıyor ve ağzı inceliyor, sanki bunu düşünüyormuş gibi. Normalde bu saçma bir teklif olurdu. Ama burada enfeksiyonlarla savaştığı ve kan kaybından ölmemeye çalıştığı çok açık. Kambur duruyor ve belli ki acı çekiyor. Dürüst olmak gerekirse, burada tünellerde ağırlı kesici ve sakinleştiricilerle ayakta duruyormuş gibi görünse de hayatta olmasına bile şaşırdım. Sanki koli bandıyla bir arada tutuluyormuş gibi görünüyor, Tanrı aşkına.

Yani bu işe yarayabilir. Eğer işe yaramazsa, ona saldırıp çıplak ellerimle öldürmeye niyetliyim, bu sırada vurulsam bile.

"Beş milyon," diye tıslıyor.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Sanki düşünüyormuş gibi kaşlarımı çatıyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Anlaştık. Onun için beş milyon ve hesabımızı beyefendiler gibi kapattığımızı düşünelim."

Valon'un dudakları bükülür.

"Telgraf

çek." "Önce

o."

Hareket etmiyor. Zaman durur.

Sonunda onu bana doğru itti. Silahını bana doğrultmuş, parmağı tetikte.

"Her şeyi deniyorsun, Kenzo..." Başını sallıyor.

Onun farkında bile değilim. Tek odaklandığım Annika'nın yavaşça odayı geçip bana doğru gelmesi ve onu tutup kollarıma çekmemek için ne kadar zorlandığım. Ağzındaki tıkaçı çıkarıp ağzı *benim* olana kadar onu öpmemek.

Bana yaklaştığında duruyor ve yüzüme bakarken gözlerimiz kilitleniyor. Eli aramızda duruyor ve yavaşça çevirdiğinde bakışlarım avucundaki küçük siyah fob'a düşüyor.

Kaslarım, harekete geçmeye hazır bir şekilde düğmeyi

tutarken kıvrılıyor. Kahretsin, bu çok sıkı olacak.

O çantada ne kadar patlayıcı olduğunu ya da patlamanın ne kadar büyük
o l a c a ğ ı n ı bilmiyorum. Burayı cehenneme çevirebilir, kim bilir.

Ama başka yolu yok.

Kendimi öfkeli görünmeye zorlayarak Annika'ya, "Geri çekil, kaltak," diye bağıryorum. Arkamdaki tünele doğru başımı sallıyorum. "Şu taraftan yürü ve merdivenlere varana kadar yürümeye devam et. Bay Leka ve benim işimizi bitirmemiz gerek-"

"Orada dur."

Valon elindeki silahı çekip bana bir bakış fırlatıyor.

"Para, Kenzo," diye hırlıyor. "*Şimdi*."

Başımı sallıyorum, Tengan'ın telefonunu kaldırıyorum ve ekranı

açıyormuş gibi yapıyorum. "Bana bir saniye ver..."

Sessizce öne çıkıyorum, yavaş yavaş Annika'nın önüne geçiyorum.

"Tamam," diye mırıldandım. "Hesap numarası?"

Valon rakamları saymaya başlıyor, ben de onları yazıyormuş gibi yapıyorum. Yavaşça geri çekiliyorum ve Annika'yı arkamdan iterek onu tünele doğru yönlendiriyorum.

Valon bana banka bilgilerini vermeyi bitirdi.

Burada bir şey yok.

"Tamam," diye başımı salladım. "Gönderildi. İş yapmak bir zevkti Bay Leka. Umarım bu ikimizin de yürüyüp gidebileceği anlamına gelir-"

"Bekle, bekle, bekle." Alay ediyor. "Sanki ben kontrol etmeden buradan çıkıp gidecekmişsin gibi?"

Nabzım hızlanırken elimdeki fobu parmaklıyorum. Kaslarım geriliyor.

Tüm dünya fırtınadan önce nefesini tutuyor.

Valon sağlam elini pantolonunun cebine atıp telefonuna uzanıyor. Bunu yaparken eli ceketinin yan tarafına değiyor ve kaskatı kesiliyor.

Sikeyim.

Her şey yavaşlıyor, zamanın kendisi yapışkanlaşıyor ve durgunlaşıyor, kaşları çatılıyor ve eli tekrar yukarı kalkıp ceketinin cebine giriyor, az önce kayıp olduğunu fark ettiğini *bildiğim* tetik düğmesini arıyor.

Hâlâ ağır çekimde, Valon'un öfkeyle kükrediğini duyarken Annika'yı önümden tünele doğru iterek dönüyorum.

Bir silah sesi taş odada yankılanıyor. Göğsümün yan tarafında sıcak ateş patlıyor.

Annika'ya kalkan olmak için öne doğru dalarken fobun düğmesine basıyorum.

Isı ve gürleyen ateş sırtıma çarpıp beni kara uçuruma gönderirken tek gördüğüm parlak beyaz.

ANN)KA

Yavaş yavaş yerde yattığımı fark ettiğimde KULAKLARIM ÇINLIYOR. Toz ve kir boğazımı tıkıyor ve öksürdüğümde çatlamış dudaklarımdan gri küller fışkırıyor.

Ağzım açılıp kapanıyor. Parmak uçlarım taşlı zeminde kıvrılırken görüşüm gidip geliyor.

Tek duyduğum çınlama, kulaklarımda delici bir uğultu.

Tekrar öksürüyorum, toz ve duman soluyorum. Ayağa kalkmak için dizimi yukarı iterek yere tırmanıyorum, yüzüm buruşuyor.

Sikeyim.

Dünya sallanıyor ve duvara doğru yan yatıyorum. Ama kendimi tam zamanında yakalıyorum, kulaklarımdaki çınlama ve bacaklarımda sallanmasıyla duvara tutunuyorum.

Kenzo.

Bir şimşek kalbimi sarsıyor, dönüyorum, gözlerim loşluğu tarıyor. Çılgınca bir mucize eseri, yukarıda asılı duran ampul hâlâ yanıyor; ampul sağa sola sallanırken gölgeler taş duvarların üzerinde çılgınca dans ediyor.

Gözlerim ona dikilince tüm vücudum geriliyor.

Hayır.

Adını haykırıyorum ama kulaklarımdaki çınlamadan kendi sesimi duyamıyorum. Ona doğru tökezliyorum, neredeyse iki kez düşüyorum. Ama ilerlemeye devam ediyorum,

dizlerimin üzerine çökmeden önce sallantılı bacaklarımla sendeleyerek yaklaşıyorum. "*Kenzo...*"

Sonunda kendi sesim kulaklarıma geliyor, donuk ve boğuk, uzaklardan geliyor.

"*Kenzo...*"

Sırt üstü yatıyor, giysileri yanmış ve kaya tozuyla kaplanmış, gözleri kapalı. Göğsünün yan tarafındaki delikten ıslak bir şekilde kan sızıyor.

Aman

Tanrım.

"*KENZO!*"

Adını tekrar haykırdığımda, kulağımdaki tıkanıklık çatlıyor, çınlama arka planda eriyor ve ses duyularıma geri süzülüyor.

İşte o zaman duyuyorum.

Gözlerimi kaldırdığımda ilk başta neye baktığımdan emin olamıyorum. Valon'un beni tuttuğu ana odanın hemen dışındaki tüneldeyiz. Ve oraya geri dönen tuğla kemerli geçide baktığımda, zemin sanki... hareket ediyormuş gibi görünüyor.

Nefes

alıyorum.

Erimek.

Valon'dan iz yok, ama ben daha bunun için endişelenemedim, zemin aniden dalgalanıyor ve bükülüyor. Nefesim kesildi, Kenzo'yu tutup geri çektim. Ana odanın zemini kabarıyor ve sonra tamamen parçalanıyor. Çatlaklardan siyah bir sıvı fişkırıyor ve ardından zeminin geri kalanı büyük bir gürültüyle çöküyor.

...su. Vay

anasını.

Sanki bir baraj yıkılmış gibi acele bir ses odayı dolduruyor. Kenzo yavaşça göz kırpmıyor, bilinci gidip gelirken başı yana doğru sallanıyor.

Su seviyesi yükseliyor.

"Yakaladım seni!"

Onu koltuk altlarından tutuyorum, ağırlığını kaydırmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum. Onu yavaşça ana odadan uzaklaştırıyor, geldiği yöne doğru zeminde ve tünelde sürüklüyorum.

Çıkış yolu bu olmalı. Gücümün her zerresini de alsa, *onu* çıkaracağım.

Yukarı bakmadan önce ancak beş adım daha gidebildim ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tünel çökmüştü.

Hayır.

Kenzo'nun kollarını bırakıp ileriye doğru koşuyorum, ufalanmış tuğla ve kayaları tırmalayıp çekiyorum. İlk molozları temizledikten sonra ellerim devasa, taşınmaz beton ve metal inşaat demiri parçalarına sürtünüyor.

Arkamdan gelen boğuk bir çığlık dikkatimi etrafıma topluyor. *"Kenzo!!"*

Başını bilek derinliğindeki sudan çıkarmak için mücadele ederken yanına koşuyorum.

Hâlâ öyle. Lanet olsun.

Yükseliyor. Hareket etmeliyiz. *Hemen.*

Onu tekrar kollarının altından tutmaya gidiyorum. Gözleri biraz daha bana odaklanırken homurdanıyor.

"Annika..."

"Haydi!!" Onu sürüklemeye çalışarak çığlık atıyorum.

Çekilirken kol kasları esniyor ve bir dizini altına itiyor. Kendini ayağa kaldırırken yüzü acıyla buruşuyor ve karanlık gözlerinin beni delip geçmesine izin vermek için dönüyor.

"İyi misin?" diye homurdanıyor, çenesi acıyla sıkılmış.

"Ben iyiyim!" Baldırlarımıza doğru gittikçe yükselen suyun üzerinden bağıyorum. Kılıcını yerden almak için uzandım. "Kenzo-"

"*Merdivenler!*" diye tıslıyor ve çenesini hızla suyla dolan ana odaya doğru sallıyor. Gözlerim onu takip ediyor ve ikinci kattaki metal geçide tırmanan, duvara cıvatalanmış metal merdivene kilitleniyor.

"Tamam!" Çığlık atıyorum, kolumu beline doluyorum ve onunkini omuzlarıma atıyorum. Kenzo yürürken inliyor, ben onun ağırlığının altında eğilirken ağır bir şekilde bana yaslanıyor. Kanının sıcak yapışkanlığının gömleğime işlediğini hissedebiliyorum.

Zamanımız tükeniyor.

Tünelden çıkıp dairesel, iki kat yüksekliğindeki odaya geri döndüğümüzde su dizlerimize kadar geliyor. Bir adım daha atıyorum ama sonra bizi geri çekmeden önce çığlık atıyorum.

Zemin gitmiş. Neredeyse simsiyah suyun altındaki hiçliğe adım atacaktım.

İçimde dönen saf dehşeti görmezden gelerek onu daha sıkı kavıyorum ve merdivenlere doğru ilerlerken bizi duvara yaslıyorum.

Su belimize kadar geldi.

"Tırmanabilir misin?!"

Bana bakıyor, başını sallarken yüzü solgun. "Senin için tırmanabilirim," diye hırıldıyor.

Yavaş ilerliyoruz, ama her seferinde bir tane alıyoruz, korkulukları sıkıca kavırırken kolları omuzlarımda ağırlaşıyor. Su seviyesi dizlerimizin hizasında kalıyor, yükselişimizle birlikte yükseliyor.

Zirveye ulaştığımızda, altımızdaki zemini yansıtan iki tünelden birine doğru sürünerek ve tökezleyerek ilerliyoruz.

"*Bir saniye,*" diye inliyor, duvara tutunurken dizleri bükülüyor.

Onu yere indirmeye yardım ederken dişlerimi sıkarak duruyorum, tünelin tuğla duvarına yaslanıyorum. Kenzo yan tarafındaki deliğe bakıyor.

Kan akmaya devam ettikçe ıslak giysiler kıpkırmızı oluyor.

Gömleğini yırtıp açıyorum, yarayı incelerken acı dolu tıslamasını duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Lanet olsun, bu bir kurşun deliği.

Hiç düşünmeden üstümü çıkardım ve kumaşı yarasına bastırdım.

"Şunu orada tut," diye emrediyorum, kemerimi kullanabileceğimi fark etmeden önce umutsuzca bağlayacak bir şey arıyorum.

"Ne zaman triyaj doktoru oldun sen?" diye kıkırdıyor Kenzo sessizce, gülümsemeye çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Gülümsemiyorum. Çok kan kaybediyor.

Kemerini gömleğin etrafına sarıyorum, bezi deliğin üzerinde tutmak için sıkıca bağlıyorum. Bu onu kurtarmayacak ama bize biraz daha zaman kazandırabilir.

"Annika."

"Bekle," diye mırıldanıyorum, yerine oturduğundan emin olmak için

kemerini daha sıkı çekiyorum. "Annika. Su."

Başımı çeviriyorum, yarı yarıya bir tsunaminin metal yürüyüş yolunun kenarından akıp gelmesini bekliyorum. Ama baktığımda odanın çok daha sessizleştiğini fark ediyorum.

Su artık yükselmiyor.

Ayağa kalktım ve yürüyüş yoluna doğru ilerledim. Aşağıya baktığımda, suyun üç ya da dört metre altımızda düzleştiğini görüyorum.

Teşekkür ederim. Lanet olsun. Tanrım.

Kenzo'ya geri dönüp yanına diz çöküyorum. Saçlarını solgun yüzünden uzaklaştırıp kapüşonlu gözlerine bakarken kaşlarım endişeleniyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sessizce sırtıyor. "Sadece şeftali, prenses."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum ama yüzünü okşarken ve onu usulca öpmek için eğilirken kalbimin sıkıştığını hissedebiliyorum.

O...iyi görünmüyor.

Hem de hiç.

"Annika..." Gözleri kapanıyor, açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor. Baş duvara yaslanıyor. "Annika, nerede..."

"Buradayım," diye boğuluyorum, ellerini ellerime alıp sıkıyorum. Eğilip onu tekrar öpüyorum, yumuşak dudaklarında hissettiğim zayıflıktan nefret ediyorum.

Buradan çıkıp *hemen* yardım bulmalıyız.

"*Valon...*" Kenzo geveliyor. "Nerede..." "O gitti-"

"*Hayır,*" diye inledi Kenzo, başını yavaşça sallayarak. "Onu kaçarken gördüm." Soğuk, çıplak bir dehşet omurgamı ürpertiyor.

"*Ne?*"

"Daha önce..." Çenesi sıkıştı ve acı içinde homurdandı. "Patlamadan önce... O spor çantasını tekmeledi ve arkasındaki tünele doğru koştu."

Arkamıza baktığımda omurgamdaki ürpertici his yoğunlaşıyor, yarı yarıya orada gizlenen canavarı görmeyi bekliyorum.

Sonra yutkunuyorum, karanlık tünelden uçuşuma doğru

bakıyorum. "Bunun nereye varacağını göreceğim-"

"Hiçbir yerde," diye mırıldanıyor Kenzo sessizce. Başını yavaşça tuğlalara doğru ileri geri sallarken gözleri kapalıdır. "Hiçbir yere çıkmıyor."

"Bir yolunu bulabilirim-"

"Bu bir *labirent* prenses," diye fısıldıyor sessizce. "Mal ve ben küçükken bu eski sığınakları keşfederdik." Baş yine bir o yana bir bu yana dönüyor. "Burada, bu katta düzinelerce tünel var"...boğazı düğümleniyor... "boş odalara, çıkmaz sokaklara, tuzaklara açılan..."

Gözleri titreyerek açılıyor ve sonra tekrar

kapıyor. Nefes alıp vermesi azalıyor.

Tünele tekrar bakarken nabzım güm güm atıyor.

Çıkış yolu yok. En azından oradan değil.

"Şey," diye zayıfça gülümsüyorum, yüzündeki saçları okşamak için dönüyorum. "En azından su durdu mu?"

Kenzo'nun gözleri kapalı kalıyor. Başı yine bir o yana bir bu

yana savruluyor. "*Sorun su değil,*" diye mırıldanıyor. "*Sorun*

hava..."

Titriyorum. "Peki ya hava?"

"*Eski kimyasallar... onlarca yıldır zehirli madde salan patlamamış yönetmelikler...*" Tekrar yutkunuyor. "Hava akımı olmadan..." Bitkin, solgun yüzü bana dönüyor ve gözleri bir aralık açılıyor. "Dilinde çürük yumurta tadı aldığında," diye mırıldanıyor. "İşte o zaman zamanlayıcımız başlar."

Ancak o zaman havanın tamamen durgun olduğunu fark ediyorum. Patlamadan önce, aşağıda, sanki birisi bir kapıyı açık bırakmış gibi havanın üzerinizde belli belirsiz hareket ettiğini hissedebiliyordunuz.

Artık değil.

Dönüp zifiri karanlık tünele bakıyorum, bir iblisin ağzı gibi açılmış. Bir

çıkış yolu *olmalı*. Ya da belki göçük zeminden kaçabiliriz.

Ne pahasına olursa olsun, buradan siktir olup gideceğiz.

"Bize bir çıkış yolu bulacağım," diye fısıldıyorum sessizce, eğilip yanağından öpüyorum.

Eli bileğime dolanıyor ve beni şu anda tutabildiği kadar sıkı tutuyor.

"*Valon...*" diye nefes alıyor. "Olabilir..."

Uzanıyorum ve parmaklarımı kılıcının kabzasına doluyorum, kılıcı onun yanında yere bıraktığım yerden alıyorum. Kınından çekerken pürüzsüz, metalik bir ses çıkarıyor.

Yanağını tekrar öperken "*Dikkatli olacağım,*" diye fısıldıyorum.

Yarasının üzerindeki geçici bandajı kontrol ediyorum. Kan tamamen ıslanmış. Ama bize *biraz* zaman kazandırıyor gibi görünüyor.

Ona ihtiyacımız olacak.

Ayağa kalkıp elimde kılıçla karanlığa doğru dönüyorum. Gözlerim karanlığı delerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Yavaşça ilerliyorum, çığlık çığlığa gelen her korkunç çocukluk kabusunu görmezden geliyorum.

Önümdeki tuğla duvara gelmeden önce on beş adım atıyorum. Geçit doksan derece sola dönüyor, ben de onu takip ediyorum. Tekrar döndüğünde, başka kapılar ya da geçitler olup olmadığını görmek için iki yanımdaki karanlığa uzanmaya çalışarak ilerlemeye devam ediyorum.

Ayaklarımın altındaki taşların çıtırtısını duyduğumda, tüm vücudum kaskatı kesiliyor, kalbim boğazıma tırmanıyor ve korkunç bir dehşet omurgamı tırmalıyor.

Yalnız değilim.

Çıtırtı sesi tekrar geliyor. Kafamın içindeki çığlıkları duymazdan geliyorum. Saf dehşet beni sararken midemden fırlamak isteyen kusmuğumu tutuyorum. Bunun yerine, yanımdaki duvara doğru büzülüyorum. Nefesimi tutup dinlemeye çalışırken parmaklarım Kenzo'nun kılıcının kabzasına sıkıca sarılıyor.

Karanlığın içinde bir yerden soğuk, hırıltılı bir kıkırdama yükseliyor.

Endişe verici derecede yakın.

"Oh, henüz sessiz olma, kukla..."

Oh Tanrım...

Valon'un sesi, havada asılı duran kötü bir ruh gibi mürekkep gibi karanlıktan süzülüyor.

"Orada olduğunu biliyorum..."

Devam edin. Tuzağa düşmeyin.

Önümde kılıçla çömelerek yavaşça ilerliyorum.

"Merak ediyorum..." Valon'un bedensiz, hayaletimsi sesi karanlığın içinde yankılanıyor. "Sevgili kocana nasıl geri döneceğini hatırlıyor musun?"

Omurgam dikleşti.

"Yoksa ona önce *ben* mi ulaşacağım. Oldukça *keyifsiz* görünüyordu..." *Hayır*.

Dönerek, artık gizliliği umursamadan, geldiğim yoldan geri koşuyorum, bu labirente kaybolmamak için adımlarımı hatırlamaya çalışıyorum. Eğer karanlıkta zehirli havayla öleceksem, bunu yanımdaki adamın yanında yapmayı tercih ederim-

Bana çarptığında, her şey bir hışımla geri gelirken tüm nefesim vücudumu terk ediyor.

Patlamanın, Kenzo'nun vurulmasının, suyun, tırmanışın ve kanın dehşeti içinde küçük bir ayrıntı aklımdan çıkmış.

Ama şimdi hatırladım.

Ellerimden biri kılıcın kabzasından Valon'un bana zehir enjekte ettiği omzuma doğru uçuyor.

Kanım buza dönüştü.

Körü körüne duvarlara ve köşelere çarparak, karanlıkta pinpon topu gibi sekerek koşmaya başladım, sonra aniden soluk bir ışık parlaması oldu. Bir köşeyi dönüyorum ve Kenzo'yu bıraktığım yerde, duvarın dibinde yatarken gördüğümde neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

Ona doğru koşuyorum ama tam oraya varmışken, kemerin hemen önündeki metal geçitten bir silüet içeri girince çığlık atıyorum. Valon zalimce gülümseyip elindeki silahı kaldırırken boğazım çığlığıma kapanıyor ve onu boğuyor.

"Gel. Buraya. *Şimdi*, kukla," diye tıslıyor, hafifçe dönüyor. Ancak o zaman yüzünün yarısının nasıl bir dehşet gösterisi olduğunu görebiliyorum - derisi kararmış, su toplamış, irin ve kan akıyor. O taraftaki *kulağı* da yok.

"*Şimdi*, *şimdi*," diye homurdanıyor. "Korkma." Başını yana eğiyor ve aniden silahı kurup Kenzo'nun yüzüne doğru sıkıyor.

"GEL! BURAYA!"

Yavaşça ona doğru adım atarken nefesim titriyor, nabzım gümbür gümbür atıyor. "Panzehir," diye mırıldanıyorum. "Valon, bana ver-"

"*Elbette*, kukla," diye sessizce homurdanıyor, dudakları karanlık bir şekilde bükülüyor. "Sana bunu *ve* çıkış yolunu vereceğim."

Gülümsemesi genişliyor ve yüzünde daha önce gördüğümde emin olmadığım soğuk bir acımasızlık beliriyor.

"Ama önce *seni becereceğim*."

Vurulmuş gibi irkiliyorum. O bana buz gibi gülümserken dehşet içinde ona bakıyorum ve onunla ilgili tüm korkunç anılar su yüzüne çıkıyor.

"Mecazi anlamda söylemiyorum," diye homurdanıyor. "Tam anlamıyla demek istiyorum. Tam burada, *sevgili kocanın* önünde."

Kendinde olmayan ve duvara yaslanmış zorlukla nefes alan Kenzo'ya sert bir bakış atmak için döner.

"Seni *iğrenç* domuz," diye hırlayarak kılıcımı salladım ve ona doğru ilerledim.

"Ah-ah-ah." Valon başını sallıyor. Elindeki bir şeyi kaldırıyor ve onu gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Panzehirin küçük cam şişesi. Üstü kapalı.

"Orada dur," diye homurdanıyor Valon, "yoksa bu suya girer." Dudakları kıvrılıyor. "Ayrıca," diye gülümsüyor, "ikimiz de senin katil olmadığını biliyoruz, kukla."

Gözlerim Kenzo'ya kayıyor, iyileşmesini diliyorum. Mucizevi bir şekilde iyileşmesini istiyorum ki ayağa kalkıp buna bir son verebilsin.

"Kılıcı yere bırak," diyor Valon sessizce. "*Ve buraya gel*."

Gözlerim Kenzo'da kalıyor. Fazla zamanı yok. Bir an önce buradan gitmesi *gerekıyor*.

Bana bakan canavara doğru döndüğümde yüzüm asıktı. "Bir çıkış yolun var mı?"

"Elbette," diye homurdanıyor, kanla ıslanmış karnını tutarken yüzünü buruşturuyor. "Burada ölmek istemiyorum."

"O zaman neden kaldın?" Geri tükürdüm. "Neden sadece gitmedin-"

"Çünkü kukla," dedi Valon bana bakarak, "izlemesini istiyorum. Kocanın, karısının gerçekte ne kadar küçük bir *fahişe* olduğunu kendi gözleriyle görmesini istiyorum."

Yıllarca gömdüğüm her korkunç şey bir anda yüzeye çıkarken sanki defalarca bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken "*Senden nefret ediyorum*," diye boğuluyorum.

"Umurumda değil," diye tıslıyor. "Buraya gel. Gözlerini duvara dik."

"Annika..."

Kenzo gözlerini açmak için mücadele ederken inliyor.

"Ahhh, bizi duyabiliyor musun, Kenzo?" Valon karanlık bir şekilde hırlıyor. "*Güzel*. Dinle, seni lanet olası pislik. Fahişe karın sikim için *inlerken* dinle."

Kenzo'nun kolu körü körüne dışarı fırlıyor, gözleri sanki kendi iradesiyle açılıveriyor. Valon'a doğru hamle yaparken yüzünde saf, dizginlenemez bir öfke patlıyor.

Ama yetersiz kalıyor.

Bağırdım ve ona gitmek için atladım. Ama Valon'un yüzüme dayadığı silah beni durdurdu.

"Yüzünü duvara dön, kukla," diye tısladı Valon sessizce. "Hazır başlamışken kılıcı da bırak."

Bu anın katıksız adaletsizliğini ve akıl almaz dehşetini gerçekten algılayamıyorum. Bunun beni yıkacağını biliyorum ama yere yığılmış, kanlar içinde yatan Kenzo'ya dönüp baktığımda, onu kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu da biliyorum.

Eğer bu kendimi cehenneme atmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Eğer bu ruhumu öldürmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Eğer bu aşkımın benden iğrendiği ve bir daha bana bakmak istemediği anlamına geliyorsa...

Dişlerimi sıkarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Yani. Ol. Ol.

"Siktir git," diye hırlıyorum soğuk bir şekilde, Valon'a bakamıyorum bile. Kılıcın kabzasını duvara yaslıyorum. Ayaklarımı yavaşça sürüyerek Valon'un işaret ettiği yere, Kenzo'nun yığıldığı yerin karşısındaki duvara giderken tüm bedenim kendi üzerine çöküyor.

"Arkanı dön," diye nefes alıyor Valon.

Yüzümü duvara döndüğümde gözlerim sıkıca kapanıyor. Anında üzerime geliyor, iğrenç elleri kalçalarımın ve vücudumda gezinirken beni duvara doğru itiyor. Her dokunuşu bir bıçak darbesi gibi geliyor ve avuçlarımı tuğlaya bastırıyorum.

Başka bir yere git.

Kapatın.

Bırak sen bilmeden olsun.

Valon beni pençelerken duvara doğru kuru bir şekilde yığılıyorum. Homurdanıyor, bir eliyle kemerini ve fermuarını çekiştirirken diğer eliyle pantolonumu aşağı itmeye çalışıyor.

Birden çığlık atıyor.

"Seni ŞEREFİSİZ!" diye bağırarak ellerini üzerimden çekti.

Dönüp, Kenzo'nun Valon'un baldırına kemerimin tokasını sapladığı yere bakıyorum; Valon derme çatma bandajını çekip çıkarmış. Gözleri benimkilerle kilitlenirken ve yere yığılırken kan göğsünden tekrar serbestçe akıyor.

Valon silahını belinden çıkardı. Bir sevdiğim adama, bir de nefret ettiğim adama bakarken, bir şeyi kesinlikle biliyorum.

Kenzo ve ben böyle gitmeyeceğiz.

Öleceğimiz yer burası değil.

Bu şekilde değil.

Kendimi çelikleştirerek kolumu yana savurdum, Kenzo'nun kılıcının kabzasını tuttum ve sonra dönerek ucu Valon'un ayağına sapladım. Acı içinde çığlık atıyor, Kenzo'dan sendeleyerek uzaklaşırken silahını düşürüyor, bıçak bir gıcırtyla ayakkabısından dışarı kayıyor.

"*Seni kaltak!*" diye bağılıyor, korku ve dehşet içinde bana bakıyor. "Seni lanet olası *kaltak-*"

Bıçak soğuk, gümüşü bir kesikle yukarı sivrulur.

Valon'un sol eli anında kopuyor ve yere düşmeden önce duvara çarpıyor. Bileğindeki kütüğe en az onun kadar şaşkınlıkla bakıyorum.

Ama sonra bu canavarın varlığında daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim.

Güçlü.

Kendimi çok *güçlü* hissediyorum.

Valon ön kolunu kavrayıp dehşet içinde fişkırان kana bakarken yüksek bir çığlık atıyor.

"*Bu!*" "Bulmamın bu *kadar uzun* sürdüğü aileme zarar verdiğim için!" diye kükrüyorum.

Kılıcı daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyle tekrar savuruyorum. Bu kez, Valon'un diğer ön kolu ikiye ayrılıp sağ eli de uçup giderken, şoka hazırım.

"*Bu kocam için!*" Çığlık atıyorum.

Valon tünelde sendeleyerek benden uzaklaşırken gözleri dehşetle açılmış, duvarlara kan sıçratıyor.

"Peki ya *bu?!*" Ona doğru hamle yapıp bıçağı göğsüne saplıyorum. Valon'un tüm yüzü şişiyor, şiddetle boğulurken geniş ağzından tükürük ve kan fişkırıyor.

"*Bu benim için, seni orospu çocuğu!*"

Göğsünden kan akarken kılıcı şiddetle bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Kılıcı içinden çekip çıkarıyorum, gözümü kırpmadan dizlerinin üzerine düşmesini ve ardından cansız bir yığın halinde yere yığılmasını izliyorum.

Kılıcı bırakıp Kenzo'ya koşuyorum. Vücudu hala o kadar sağlam ve kaslı ki, onu kaldırıp duvara yaslamak için mücadele ettiğimde bu kadar gevşek olması daha da gerçeküstü hale geliyor.

"*Onu yakaladın...*" diye mırıldanıyor sessizce.

Kemeri kapıp kana bulanmış gömleğimi tekrar yarasına bağlarken titriyorum. Bu noktada, neredeyse işe yaramaz görünüyor.

Sonra gözlerim panzehirle birlikte yerde duran küçük cam şişeye takılıyor.

Boştu.

İçimdeki buz gibi hissi yutuyorum, Kenzo'nun yanına oturup kayarken görüşümün biraz bozulduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Kolunu omzuma sarıyorum, elini elime alırken onu kendime çekiyorum.

"Bir saniye dinleneceğiz," diye mırıldanıyorum sessizce. "Sonra bir çıkış yolu buluruz." "Annika."

Ona döndüğümde gözyaşlarımı yutuyorum. Kapüşonlu gözleriyle gözlerimin içine bakıyor, siyah saçlarından bir tutam yüzüne yayılmış.

"Seni seviyorum," diye

nefes alıyor. "*Ben de seni*

seviyorum."

ANN)KA

ŞİMDİ SESSİZ.

Kenzo'nun göğsünün içindeki sığ, ritmik nefes alış verişini ve yürüme yolunun kenarından aşağıya damlayan suyun damla damla sesini dinliyorum.

Bazen görüşüm tekrar değişiyor. Sonra içimde bir şeylerin döndüğünü hissediyorum. Ama bunun Valon'un bana enjekte ettiği şey mi yoksa benimle dalga geçen zihnim mi olduğunu anlayamıyorum.

Kenzo'nun elini tutuyorum, gözümün önünde duran gerçeği kabul etmeyi reddediyorum.

Burada öleceğiz.

Gözyaşlarımı geri çekiyorum. Bunu yaptığımda, korkunç bir şey fark ettim. Geldiğimden beri burası nemli ve kötü kokuyordu. Ama şimdi farklı bir şey var.

Çürük
yumurta.

Yüzüm
düşüyor.

Hava...

Kenzo'nun eli benimkini bulup biraz sıkıldığında titriyorum.

"Özür dilerim," diye sessizce homurdanıyor. "Seni kendi dünyama çektiğim için çok özür dilerim."

"*Sakin* bunu söylemeye cüret etme," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşımı silerek. "Seni sevmek, aksi takdirde oldukça boktan olan hayatımın en önemli anıydı."

"Harika bir destek."

Onu öpmek için eğildiğimde gözyaşlarımın arasından sırtıyorum.

"Arkadaşlarımız bizi arıyor," diye fısıldıyorum daha ısrarla. "Bizi bulacaklar."

"Kesinlikle," diye

homurdanıyor.

"*Yapacaklar*," diye

tekrarlıyorum.

"*Biliyorum*," diye yumuşakça gülümsüyor Kenzo.

Damla-damla-damla.

Damlama sesi çıldırtıcı.

Damla-damla-damla-sıçrama.

Kaşlarım çatıldı. Su sıçrama sesi tekrar geliyor ve ayağa kalkıyorum, paslı korkuluklara doğru çekingen bir şekilde yürüyorum ve mürekkep gibi siyah suya bakıyorum.

Bir balık yüzeye çıkar, sonra tekrar dalar.

Vay anasını.

Bu iş böyle bitmeyecek.

Bu noktada ümitsiz vaka olabilirim. Valon bana o iğneyi batıralı ne kadar oldu bilmiyorum. Sanırım on beş dakikam falan kaldı.

Ama Kenzo'yu buradan çıkaracağım.

Öleceğim için üzgün değilim. Yıllardır ödünç alınmış ya da çalınmış bir zamanda yaşadığımı düşünüyordum. Uzun zaman önce aileme yapılan saldırıda ölmeliydim. Ya da Atina'da izbe bir sokakta, bedenimi kullanmak için para ödeyen bir adamın elinde.

Ama ben yapmadım. Buraya kadar gelebildim ve ödülüm bir süreliğine

Kenzo'ya sahip olmaktı.

O. Olacak. Ölmeyecek. Ölmeyecek. Burada.

Bu asla onun beni "kendi dünyasına sürüklemesi" değildi. Bu *benim pisliğim*. Benim
Kaos.

Ve bunun için ölmeyecek.

Suyun dalgalanan yüzeyine, az önce balığın olduğu yere bakıyorum. O lanet balık bir yerden geldi. *Su* bir yerden geldi.

Nerede olduğunu bulacağız.

Yanına gidip kolunu omzuma attığımda ve onu ayağa kaldırdığımda Kenzo'nun bilinci neredeyse yerinde değildi, inliyordu.

"*Annika...*"

"Hadi," diye homurdanıyorum, dişlerimi sıkarak. "Seni kaldırmama yardım et. Sen ağır bir *herifsin*, bunu biliyor musun?"

"*Annika, dur...*"

"Hayır."

"Her ne düşünüyorsan, *seninle gelemem*," diye hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. "*O yüzden bırak beni-*"

"Böyle bir şey olmayacak. *Kalk lan ayağa*," diye tükürdüm. "Şimdi!"

Gözleri benimkilere kayıyor. İçlerinde hâlâ çakan kıvılcım her neyse biraz daha parlak yanıyor. Fazla bir şey değil.

Ama iş görür.

"*İşte buradayız*," diye homurdanıyorum, duvarı kavrayıp ayağa kalkarken. "Gidelim, Mori."

Tökezleyerek ve ayak sürüyerek kara suya inen merdivenlere doğru ilerlerken bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Bu da ne-"

"Hadi. *Hadi*."

Zamanım tükeniyor.

Merdivenlerde, tekrar oturmasına izin verdim. Sonra pantolonumu çekiştirerek çıkardım ve korkunç suya doğru inerken pantolonumu ona bıraktım.

Derin sulardan *nefret* ederim. Dibi görememekten, derinliklerden beni yakalamak için neyin çıkacağını bilememekten nefret ediyorum.

Bugün, bu fobi siktir olup gidebilir.

Hiç düşünmeden derin bir nefes alıyorum ve yüzeyin altına dalıyorum.

Kahretsin, karanlık. Korkunç derecede. Ama kendimi boğulmuş odanın dibine inmeye zorluyorum. Yerdeki devasa delik başlı başına bir dehşet. Ama şu anda bunun da beni etkilemesine izin veremem. Korkuyu geride bırakmalıyım.

Onun için.

Yerdeki delikten bir şekil çıkarken çılgılık atıyorum. Hava kabarcıkları görüşümü bulandırıyor, ta ki onun başka bir balık olduğunu anlayana kadar. Odanın içine doğru yüzmesini, delikten geçmesini ve sonra tekrar aşağıya doğru yüzmesini izliyorum.

...Ve muhtemelen karşı taraftan. Bu

kanıt değil.

Ama şu anda, sahip olduğum tek şey bu.

Kenzo'ya geri dönüyorum ve dışarı çıkıyorum. Ne kadar kötü ve ölüme yakın görüldüğünü kabul etmeyi reddediyorum. Bunun yerine pantolonumun bir paçasını bileklerine bağlıyorum ve suyun hemen üstündeki basamakta oturduğu yere geri dönüp pantolonu boynuma doluyorum.

Yüzünü avuçlamak için dönüyorum, kapüşonlu, sık gözlerine bakıyorum.

"Derin bir nefes almanı istiyorum," diye fısıldıyorum sessizce. "Ve bunu uzun süre tutmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "Evet, prenses, ben-"

Onu sertçe öpüyorum, yüzünü ellerimin arasında tutarken dudaklarım dudaklarına yapışıyor. Gitme zamanı.

Dönüyorum, boynumdaki derme çatma kemeri ayarlıyorum ve suya dalıyorum. Kenzo'nun ağırlığı peşimden gelirken bir sıçrama oluyor. Pantolon boynumu ısıyor ve aşağı doğru tekme atarak bizi altımızdaki uçuruma doğru sürüklerken kaslarım çığlık atıyor. Zemindeki karanlık deliğe yaklaştığımızda korku içimi parçalıyor ve pençeliyor.

Ama şimdi duramam.

İçine daldık ve ben de balığın gittiği yöne doğru alçalarak yüzdüm ve beni dinleyen Tanrı ya da Tanrılara balığın ne halt ettiğini bildiğine dair dua ettim.

Düz bir tüneldeyiz ve ileriye doğru yüzerken bunun bir tür kanalizasyon ana hattı ya da su kanalı olduğunu fark ediyorum.

Diğer tarafta ne olduğu hakkında hiçbir

fikrim yok. Ama artık geri dönüş yok.

Bu yüzden yüzüyorum. Bacaklarım yanana ve ciğerlerim çığlık atana kadar yüzüyorum. Görüşüm bulanıklaşana ve bedenim pes etmeye, vazgeçmeye ve bir ağız dolusu ölümü yutmaya milisaniyeler kalana kadar yüzüyorum.

İşte o zaman ışığı

görüyorum. İleride lanet bir

ışık var.

Depomda hiçbir şey kalmadı ama yine de dibe vuruyorum. Tekmeliyorum ve kürek çekiyorum, vücudum oksijen için çığlık atıyor, ta ki aniden düşene kadar-

Ve kısa bir saniyeliğine *nefes* alabiliyorum.

Sonra suda boğuluyorum ve tekrar suya dalarken püskürüyorum. Kenzo'nun ağırlığı beni aşağı çekiyor ama ben mücadele edip tekmeleyerek ikimizi de yüzeye geri sürüklüyorum. Yüzeye çıktığımda nefes nefese kalıyorum, ciğerlerime tatlı tatlı oksijen çekiyorum, içimi burkan bir hıçkırıkla.

Dışarıdayız. Ay ışığı üzerimizde parlıyor ve hava yüzümüze vuruyor.

Gözlerim akıntı havuzunun kıyısına kilitleniyor. A r k a m ı z d a k i borudan fışkıran suyu tekmeleyerek uzaklaştırıyorum, tüm gücümle yüzüyorum.

karaya çıkana kadar.

Onu sudan çıkardığımda Kenzo gevşekti.

Göğsü artık hareket etmiyor.

"KENZO!" ığlık atıyorum. Yan tarafa dönüyorum, kirli su kusarken kasılıyorum, ona dönmeden önce hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum. "KENZO!!!" Yüzüne doğru bağıırıp yumruklarımı göğsüne indiriyorum.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "SİKTİR GİT!!" Tekrar göğsüne vurarak çığlık atıyorum.

Başka bir sorun daha var. Görüşüm kararıyor. Nefes alışım yavaşlıyor. Zayıflıyorum.

Yumruğumu kaldırıp göğsüne olabildiğince sert bir şekilde vuruyorum ve ismini olabildiğince yüksek sesle haykırıyorum.

Karın kasları sıkıştı. Boğazı düğümleniyor ve nefes nefese kalıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünü tutup yana çeviriyorum, göğsünün üzerine düşerken hırıltılı ve soluk soluğa kalıyor.

Gülümseye rek.

Ama soluyor.

Çabuk ol.

"ANNIKA!"

Uzaklarda bir yerde adımı duyuyorum.

"ANNIKA!!" Ses kükrüyor. "BURADALAR!!"

Gözlerim, el fenerlerinin bize doğru salınarak geldiğini görece kadar açılıyor. Yaklaşıyorlar ve ayın parıltısında bir avuç polis memurunun, birkaç acil yardım görevlisinin ve hem Takeshi'nin hem de Mal'ın yamaçtan aşağı bize doğru koştuğunu seçebiliyorum.

Başım göğsüne düşüyor, zayıf kalp atışlarını ve ciğerlerinin düzensiz nefes alışını dinliyorum.

O yaşıyor.

O yaşayacak.

"*Seni seviyorum*," diye fısıldıyorum göğsüne, her şey kaybolup giderken. Sahip olduğumuz kısa zamanı alacağım.

Bu benim için yeterli.

ANN)KA

Gözlerimi açtığımda beyazdı.

Parlak.

Ve...

Burnum kırıışıyor.

Çamaşır suyu gibi kokuyor.

Gözlerim tekrar kapanıyor. Ama sonra onları bir kez daha açıyorum. Parlak beyaz ışık bana tekrar saldırıyor, sadece puslu beyaz bir parıltı ve üzerimde bir yerde, tam olarak seçemediğim bir yüz geziniyor.

"Nerede..." sesim çok uzaklardan geliyor. "Neredeyim..."

"*Cennettesin Annika,*" diye fısıldıyor hayaletimsi, belli belirsiz kadınsı bir ses. "*Ve ben Tanrıyorum.*"

Boğazım düğümleniyor.

"*Evet, orospu çocuğu. Tanrı bir kadın.*"

Kaşlarım çatıldı. Pusun dağılmasıyla görüşüm netleşmeye başlıyor.

Freya bana hınzırca sırıtıyor.

"*Hellooo, Annika,*" diye cıvıldıyor o tuhaf, hayalet gibi sesiyle. "*Tekrar hoş geldin.*"

Ben dik oturup nabzım çılgınca yükselirken o bağırıyor. Yanımda bir grup bip sesi hızlanıyor ve bir alarm çılgınca çalmaya başlıyor.

"*Nerede-*" Gözlerim kararmış ve sersemlemiş bir halde ona bakıyorum, odaklanmaya çalışırken başım dönüyor. "Ne oluyor *lan...*"

Aniden bir kapı çarparak açıldı. İki kadın ve beyazlar içinde bir adam yüzüme bakıyor: drtyorlar, drtklyorlar, nefes almamı ve sakinleşmemi söylüyorlar. Bana adımı, hangi ayda olduğumu soruyorlar. Buraya nasıl geldiğimi bilip bilmediğimi.

Güzel soru. *Buranın* nerede olduğunu bile bilmiyorum.

"*Nerede o?!*" ığlık atıyorum, dönüyorum. "Nerede-"

Kan dolaşımına *ok* güzel bir şey karışıyor ve anında *tüylerim* diken diken oluyor. Başımı yana eğiyorum ve kadınlardan birinin bileğime giren bir tüpe soktuğu iğneye merakla bakıyorum.

Neat.

Sonra her şey kaybolur.

Gözlerimi açtığımda her şey daha az kaotikti. Gözlerimi kırıpştırıyorum, kaşlarımı çatarak yan tarafa dönüyorum. Freya bana mahcup bir şekilde sırtıtıyor.

"*Frey?*"

"Tamam, bu benim suçum," diye ağzından kaçırdı, suçlu görünüyordu. "Sen uyanmadan önce komik olmaya çalışıyordum..."

"*Belki de bu o kadar komik değildi...*" Daha nceki garip hayalet sesinin en iyi taklidini yaparak ona doğru fırlatıyorum.

Sırtıtıyor. "Fena değil."

"Senin hastane mizahın kadar kötü değil," diye homurdanıyorum. "Ne oldu böyle?"

"Seni korkuttuğumdan ve panik atak geçirmene neden olduğumdan oldukça eminim," diyor başka bir mahcup bakışla. "Yani, evet, bu benim-"

"Nerede o?"

Benim hoşuma gidecek kadar hızlı cevap vermiyor.

"*Nerede o?!*"

Tekrar doğruldum. Freya hemen yanımda, elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakarak beni yatıştırıyor.

"O *iyi*, Anni. Bir süre antibiyotik kullanacak, ikiniz de öylesiniz. O su *iğrençti*. Kanalizasyon akıntısı."

Midemde safra yükseliyor ama kasılarak geri indiriyorum.

"Ama o *iyi*. Kurşun yarası için yapılan ameliyattan çıktı ve uyuyor."

Sonra her şey bir anda kafama dank etti: kaçırılma, kolumdaki iğne, bomba, Kenzo, *Valon*, yüzme...

Freya'ya bakarken kaşlarımı

çatıyorum. "Ben nasıl

hayattayım?"

Sırıttıyor. "Baş belası olduğun için mi? İkinizi de oradan çıkararak b i r tür nefes tutma rekoru kırdığınıza eminim-"

"Hayır, yani zehirlendim."

Başını iki yana sallar. "Hayır... Değildin."

"Valon tarafından, evet," diye ısrar ediyorum. "Bana bir şey

enjekte etti-" "Yavaş etkili bir yatıştırıcı."

Kaşlarım çatıldı. "*Ne?*"

"Seni ambulansa bindirdiklerinde zehirle ilgili bir şeyler mırıldanıyordun, bu yüzden kan testi yaptılar ve sonuç bu çıktı. Sana ilaç verilmiş, Anni. Ama yavaş etkili bir yatıştırıcıyla, zehirle değil."

Odamın kapısı açıldı. Takeshi ve Hana içeri girerken bakıp zayıfça gülümsüyorum. Hana'nın alnına ve gözünün üzerine sarılmış bir bandaj var ve Takeshi de bazı kötü morluklarla uğraşıyor, ama ikisi de bana doğru yürürken sırtıyorlar.

Hana bana şiddetle sarılıp omzumda hıçkırıklara boğulurken ırkiliyorum. "*Teşekkür ederim*," diye geveliyor.

"Ne için?"

"Aptal kardeşimizin hayatını kurtarmak," diye homurdanıyor Tak sessizce, sırtarak.

Hana gülümser. "Ameliyattan çıktı. Ve gerçekten iyi geçti. Yan tarafından temiz bir atış. Çok kan kaybetti ve ciddi antibiyotik tedavisi görüyor. Ama iyileşecek. Sadece uyuyor-"

Kapı açıldı. Mal'ın kaşları Freya'yı görünce çatılıyor ama sonra bana bakıyor ve o küçük, özel gülümsemelerinden birini takınıyor.

"Sadece bilmek istersin diye düşündüm," diye homurdanıyor. "Kenzo uyandı."

Odaya götürülürken bana baktığında hissettiğim *duygu*, dünyada hiç kimsenin hissetmediği, aynı anda hem çılgılık atıp ağlamak, hem gülmek hem de kusmak istememe neden olan bir yüksekliğe benziyor.

Ama tüm *bu* çılgınlıklar yerine, Hana ve Takeshi tekerlekli sandalyemi Kenzo'nun hastane yatağına doğru iterken hıçkırıklara boğuluyorum.

Sadece "iyi" görünmüyor.

Canlı görünüyor.

Yüzündeki renk ve gözlerindeki o çok sevdiğim ateş geri geldi. Bana gülümsediğinde, kalbimi kırmaya ve tekrar bir araya getirmeye yetiyor.

Daha hastane yatağına varmadan, tekerlekli sandalyeden bir sarhoş gibi kalkıp onun yanına tırmanıyorum.

yaralı tarafı. Kollarını bana doluyor, başını yana eğiyor ve beni öperken yüzünü buruşturuyor ama kıkırdıyor.

Yavaşç

a.

Çılgınc

a.

Derinle

mesine.

Bir noktada, ailemiz ve arkadaşlarımız ben kocamı öperken görmezden gelinmekten sıkıldılar ve hepsi odadan çıktı. Daha sonra bir hemşire gelip bana kibarca odama dönmem gerektiğini söylüyor. Onu görmezden geldiğimde, daha az kibarca söylemek için bir başkası geliyor.

Hala gitmiyorum.

Sonunda Sota ziyarete geldi, bize sarıldı ve sırtıttı. Görünüşe göre onu şahsen tanıyan başhemşireyle de konuşuyor. Ondan sonra insanlar bana gitmemi söylemeyi bıraktı.

Güzel. Böyle bir şey *olmayacak*.

Hastane odalarının tavanlarında yıldız yoktur, Japonya'da bile. Onun yerine, etrafımızda sessizce bipleyen makinelerin yumuşak mavi ışıltısına birlikte bakıyoruz.

Eli benimkini buldu. Ona dönüyorum, gözlerimiz

kilitleniyor. Bana kalbini çalan küçük bir hırsız

olduğumu söylüyor.

Ona bunun çok klişe olduğunu ve replikleri üzerinde çalışmamız gerektiğini söyledim.

Bana bir sevgi ifadesi olarak "pis küçük döl sürtüğü"nü tercih edip etmeyeceğimi soruyor ve şu anda onu becermenin neredeyse kesinlikle dikişlerini sökeceği aklıma gelmeden önce biraz ıslanıyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Onun yerine, sadece onu

sevdiğimi söylüyorum. O da

karşılık veriyor.

Ve gerçekten, başka neye ihtiyacınız var?

EP)LOGUE

ANN)KA

"Kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim ki *-yine* ekleyebilirim ki- bu berbat bir fikir."

Elmas bıçağı vantuzun etrafında mükemmel bir daire çizecek şekilde döndürürken kulağımdaki sesi duymazdan geliyorum. Küçük bir çatırtı sesiyle içerideyim. Yavaşça, emme düğmesine baskı uygulayarak kolumu çekiyorum.

Camın büyük dairesi temiz çıkıyor.

Her şeyi bir kenara bırakıp fısıltı kadar sessiz zımpara makinesiyle tavan penceresindeki yepyeni deliğin kenarlarını matlaştırırken sırtıyorum.

"Alo? Beni duydun, değil mi?"

"Evet, duydum," diye iç geçirdim Freya'ya. "Sakin ol. Ben de varım."

İkinci düğün kutlamanızdan hemen önce ağır hırsızlık suçu işlemek geleneksel değildir. Ama ikinci bir düğün kutlaması yapmak da geleneksel değildir.

Boşanmışsınız ve bu evliliği bir kez daha deneyormuşsunuz gibi ikinci bir evlilikten bahsetmiyorum. Daha önce yaptığınız düğünün ikinci bir kutlamasını kastediyorum. Zaten birkaç aydır evli olduğunuz kişiyle.

Ama ben ne zaman geleneklere bağlı biri oldum ki?

"Hey, geç kalmak istemiyorum. Yemek *güzel* görünüyor," diye mırıldanır Freya.

Öyle olmalı. Birisi bunun için bir servet harcadı. Ve o "biri" Yelizaveta Solovyova, nam-ı diğer Beyaz Kraliçe.

"Nakliye lojistiği" için Valon Leka'nın hizmetlerini kullanan kadın.

Ayrıca Valon'un yüklü miktarda borçlu olduğu kadın, Valon onun mallarını Cosa Nostra'ya satarak çifte vurgun yapmaya çalışmıştı.

Yelizaveta, görünüşe göre, oyun oynamıyor. Valon'un kendisine kırk milyon dolar civarında bir borcu olduğunu öğrendiğinde, ona haddini bildirmiş. Bu yüzden Sota ve Kenzo ile çalışmak için bu kadar bastırıyordu: onların parasına *ihtiyacı* vardı. Ya da daha büyük olasılıkla, onların mallarına ihtiyacı vardı, böylece *onları* Cosa Nostra'ya satabilir ve Beyaz Kraliçe'ye borcunu ödeyebilirdi.

Valon'un kendisine ödeme yapmasını sağlamak için Valon'un kardeşini öldürtmeye hazır, istekli ve muktedir olduğunu düşünürsek?

Evet, ben de Yakuza'dan kopya çekebilirim.

Kağıt üzerinde, politik nedenlerden dolayı, Kenzo ve benim ikinci düğün kutlamamızın faturasını Kir ödüyor, zira ilki biraz felaket olmuştu. Ama teknik olarak Yelizaveta ödüyor.

Benim için sorun değil.

Valon'un neden Kenzo ve Sota'dan kurtulmaya çalıştığına gelince? Bu soru hala cevaplanmadı. Kenzo'nun arkadaşı Tetsuya, *ki* kendisi Kyoto'nun yeni polis şefidir, eminim tamamen tesadüftür, bunun rakip bir Yakuza ailesinin hamlesi olduğunu düşünüyor. Yakuza dünyasından birinin nakit sıkıntısı çeken Valon'a bu işi yapması için para ödediğine dair kanıtlar var, ancak henüz kimse sorumluluğu üstlenmedi.

Mori-kai'nin artık Kyoto'nun tartışmasız en güçlü ailesi olduğu ve Tokyo'ya da girmeye başladığı göz önüne alındığında, muhtemelen iyi bir şey.

Ama konudan sapıyorum.

Makara sisteminin desteklerini test ediyorum, sonra koşum takımımı takıyorum, tavan penceresinin kenarına çıkıyorum ve kendimi karanlık çatı katına indiriyorum.

Bu parçayı bulmak için *aylarca* uğraştım. Dünya çapındaki antikacılarla konuştum, dört kıtadaki yeraltı satıcılarına rüşvet verdim ve her söylentiği araştırdım.

Meğer o lanet şey Kyoto'dan hiç ayrılmamış.

Freya alarmları, ısı sensörlerini ve lazerleri çoktan devre dışı bıraktı. Yani ayaklarım yere bastığında hızlı hareket edebilirim. Klipsleri açıp yatak odasına giriyorum. Duvardaki Degas tablosunu kasanın üzerinden aşmak ne kadar cazip gelse de, hem Kir'e hem de Kenzo'ya bir söz verdim: Artık hırsızlık yok.

Tamam, elimizdeki görev için küçük bir istisna yapıyorum. Ama otuz milyon dolarlık bir tablo? Bu aşırıya kaçmak gibi geliyor.

Burada yaşayan zengin koleksiyoncu önümüzdeki hafta ülke dışında olacak ama yine de Zamanım kısıtlı. Bununla birlikte, kasayı kırmak inanılmaz kolay ve bir dakikadan kısa sürede açtım.

Bir vitrinin üzerinde duran küçük gümüş kolyeyi gördüğümde sırtıyorum. Bu kolyeyi daha önce görmüştüm. Daha önce *elime almıştım*.

Aslında, onu gerçek sahibinden çalan ve burada Kyoto'da bir karaborsa satıcısına satan, o da dönüp *yine burada* Kyoto'da bir başkasına iyi bir fiyat artışıyla satan pislik benim.

O zamandan beri burada.

Onu durduğu yerden alıyorum ve bu durum için seçtiğim küçük siyah kadife kutuya koyuyorum. Bunu ona geri verdiğimde Kenzo'nun yüzündeki ifadeyi hayal ederek sırtıyorum. Ona güzel bir kart bile yazdım.

Söylemeye gerek yok, tüm bunlar bu gece bana *ne* isterse, nasıl isterse yapmasına izin vermemle birlikte geliyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bu "o" hediyesinden çok "biz" hediyesi.

"Cidden yapmayacaksın... *Lanet* olsun, Annika Brancovich, ne-" "Mori," diye düzeltiyorum Freya'yı. "Annika Mori, çok teşekkür ederim."

"Her neyse. Belalı hırsız Annika'ya ne oldu? Çünkü o hatun bir şey çalmak için bir yere girme zahmetine katlanmazdı.

sadece *para bırakmak için*."

Büyük banknot rulosunu daha önce kolyenin olduğu yere koyarken sırtıyorum. Hatta tavan penceresi için biraz daha ekledim.

"Hey, bir söz verdim."

"Evet, evet, evet. İşin bittiyse, gitmemiz gereken bir parti var."

Sonunda kendi partime yirmi dakika geç kaldım. İş yüzünden değil, elbisem bir pislik gibi davrandığı ve bana tarihsel olarak neden *onları giymediğimi* hatırlattığı için.

Ama Kenzo'nun umursadığını sanmıyorum. İçeri girer girmez beni kollarının arasına alıyor, daldırıyor ve herkesin önünde beni bir güzel öpüyor.

Ona hediyesini verdiğimde nutku tutuldu. Sonra beni tekrar öpüyor ve beni sevdiğini söylüyor.

Sonra beni bir yan odaya çekiyor ve *bana* bir hediye veriyor: iki parlak altın ve siyah oyuncak, onları yavaşça içime iterken titrememe ve kolunu kavramama neden oluyor.

Arkadaşlarımızın ve ailemizin yanına döndüğümüzde beni dans pistinde döndürüyor ve tekrar öpüyor.

"Seni seviyorum karıcığım," diye mırıldanıyor sessizce, beni kollarının arasına alarak. "Ben de seni seviyorum kocacığım," diye mırıldanıyorum, dudaklarım onunkileri buluyor.

Memento Mori serisi *Öfke İmparatoru'nda* Mal'ın hikâyesiyle devam ediyor.

Kenzo ve Annika'ya doyamadınız mı?
[Ekstra sahnelerine buradan](https://BookHip.com/VMNXPHJ) ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <https://BookHip.com/VMNXPHJ>

Bu bir sonsöz ya da *Gazap İmparatoru'nun* devamı değildir. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Gazap İmparatoru'nu okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Jagger Cole evreni *Öfke İmparatoru*'nda Mal'in hikâyesiyle devam ediyor. Ayrıca bu kitapta adı geçen diğer karakterlerden bazılarını (Drakos ve Kildare aileleri) karanlık bir düşman-aşık, zorla evlilik mafya romantizmi olan *Sapkın* Kalpler ile başlayan Karanlık Kalpler serisinde görebilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaba bir ön bakış bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

Bölüm 1

Neve

Sikeyim. Ben.

Yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu cidden *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinizde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemenin sorunu nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran *o*.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve elbette, en iyi -ya da tamam, gerçekçi olalım, *vasat*- çabalarım rağmen, çok geçmeden bakışlarım önümdeki notalardan çelik kanyonun karşısındaki adama kayıyor.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel* taranmış saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metrekairelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, *evet*. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Tamam. Aynı sebepten dolayı herhangi bir romantik ilişki yaşamakta sorun mu yaşıyorum? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne yapıyor?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden ayrılıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiyi sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat *üzerinde* yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikli cam çatı katı olan bina.

Camdan çatı katı.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam. Şehvetli dövmeleleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni casusluk yapan bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim *düşmanım*.

Ama bunu az tatmin olmuş libidoma ve sıkılmış kalçalarımın anlatmaya çalışın.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?" Kendime bakarken kaşlarım çatıldı.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız

kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum, ama boş veriyorum. Castle, Eilish'in ve benim

-Sanırım son on yıldır "bodyguard" dı. Çocukken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan 1.80 boyundaki, oyun kurucu gibi yapıllı gölgeye hayranlık duyardı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "çocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı dışarı

çıkartıyorum. "Ama *Caaaastle*-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "B i l m i y o r u m . Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik mi?"

"İsterseniz geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie- O'su gibi görünen, saçı ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. Hem de *sabahın dokuz* buçuğunda. O yüzden beni dava edin, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç

kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet yönetmeliği konusunda sinirlenen ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?" Omuz

silkiyor, arkasını

dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas,

cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi *biri* hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından birkaç ay önce Londra'dan New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çılglık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: Tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de benim kadar döngünün dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"Boo," diye kıkırdıyor Hades ince bir sesle, omurgamı ürperten bir şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıksıklıklar Hades'le karşı karşıya geldiğinde

derinleşir. "Ben Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz,

yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken

kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-"

"Kapıları açın."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca

kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası *Ares Drakos*, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü cipten inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürliyor sessizce, sesi tartışmasız bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun* bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Ve yine de, sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeyiz. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir sesle kaybolup gidiyor.

Ta ki bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıldığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Bu tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam yaklaşıyor
üzerinde Ben acımasızca, soğuk bir şekilde gülümser.

"Beni tanımadın mı?" "Sanırım

tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak oluyor. "BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağında nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin rengin değil." Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ılık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşır gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2

Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral *olacaklarını* bilirler. Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için *yaratılmadım*. Ben Lancelot'um, yakıp yıkan, yağmalayan ve kırsalda yolunu beceren. Kral Arthur *değilim*.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da adına ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuşum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak vahşet ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta geçtiğimde hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. İşte bu yüzden

Drakos imparatorluğu son on iki yıldır, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşılamadı. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. O evlilik suya düştüğünde bile, sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimiz arasında en azından bir soğukluk yaşandı.

Ta ki işler *kötü* bir şekilde ters gidene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başı olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian *tam* bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Birden fazla kez, duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen türden bir adam olarak tanımlandı. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarları ya da açgözlülüğü yüzünden bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, ağzım bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve

Babası birbirini öldürmüş. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değilmiş.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında, *biz* de kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. *Ben* de onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağında durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Çocukken babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanlarının ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerim dolardı -Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama büyüdükçe hepimiz garip bir şekilde isimlerini aldığımız mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri ona çekmiş. Ben de babamızın karanlık, düşünceli gözlerini aldım.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim kardeşimize sert bakışımı taklit ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı sallıyorum. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, yani Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılgan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan *benim* sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik olmamayı *deneyebilir* misin, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtıtmak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve başımızı sallıyoruz.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları bir süreliğine geride bırakmanın bir yolu.

İyi. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız zaman Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyor, amcasının ona hala ne olacağını söylemediği açık.

Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi aştık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

üzerimdeydi. Gözümü

kırpmadım.

"Bu yüzden, biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sonsuza dek sona erdirecek ve her iki ailemizi de birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü hale getirecek bir anlaşma."

Amcasına dönüp kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

Oh, bu iyi olmak üzere.

"*Birleşik* bir cephe mi?"

Lanet olsun, *Ezio*.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımı Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya doğru çeviriyorum.

"Lütfen, şu lanet olası *birleşik* cephe hakkında konuşmaya *devam* edin-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü verdiler ve Ezio'nun tüm bu tartışmayı intihar bombasına çevirmek üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, *lütfe*," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor. "Bu kalles, onursuz *Mick*'lerle ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor *olamazsın*-"

"*Sessiz ol*," diye çıkıştım.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama bu kesinlikle bunun yeri *değil*. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının

zamanı değil. Cillian boğazını temizliyor ve masanın öbür

ucundaki Ezio'ya bakıyor.

"Kederinizi ne *hafifletir*?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması değil.

Bu onun gırtlacağına yapışmasıdır ve Ezio tuzağına düşmek üzeredir.

"*Kahrolası kederimi ne hafifletecek?!*" İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağa fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada

oturmayacağım-" "Evet, oturacaksın."

Bakışlarım ona sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar

söylerim. Burada değil. "Sen. *Will*."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi

halinde inceliyor. "Bu bok parçası bana *para* teklif etmeye *cüret* mi

ediyor?! Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir *kardeşimi* kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

"*Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğimden İKİ KAT daha eğlenceli,*" diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmasını daha sıkı tutmalısınız."

"Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasınıninkine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum.
"Anlaşmamıza sadık kalacak mısın?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çekiyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda *sessizliğe* gömülür. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini istercesine kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve *ben* bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, yüzüne yayılan dehşet ifadesinden onun da iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin ediyorum.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üflüyor ve izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm."

Gözlerini kırptırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbirini çıkmıyor. "Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Sanırım, Neve, tüm bu küskünlüğü gidermenin en iyi yolunun bu olduğunu anlayacaksın-"

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, *Ares.*"

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "*Bitti-*"

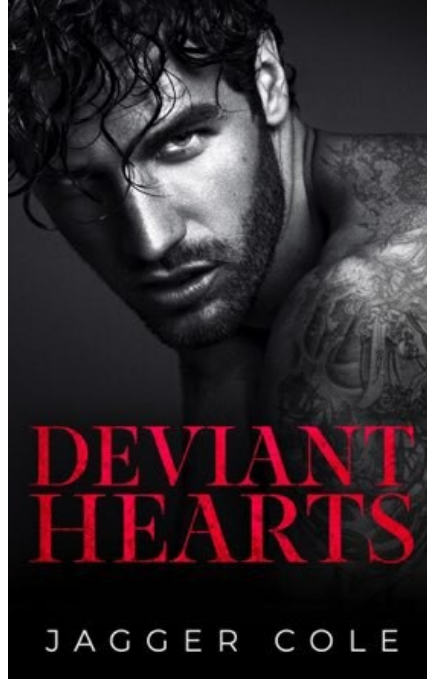
"Oh, işimiz bitti, tamam."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor. "Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

[Okumaya devam edin!](#)

[Deviant Hearts - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!](#)

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

ALSO BY JAGGER COLE

Memento Mori:

[Gazap İmparatoru](#)

[Öfke İmparatoru](#)

Zehirli Tanrılar:

[Zehirli Aşk](#)

[Şeytani Yemin](#)

[Zehirli Öpücük](#)

[Bozuk Kalp](#)

[Canavarca](#)

[Dürtüler](#)

Karanlık Kalpler:

[Sapkın Kalpler](#)

[Kötü Kalpler](#)

[Günahkâr Kalpler](#)

[Çarpık Kalpler](#)

[Çalıntı Kalpler](#)

[Pervasız Kalpler](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)

[Kül İmparatorluğu](#) (Cinder Duet #1)

[Avcı Kral](#) (Hunted Duet #1) [Avlanan](#)

[Kraliçe](#) (Hunted Duet #2) [Nefret](#)

[Prensi](#)

Vahşi Varisler:

[Vahşi Varis](#)

[Karanlık Prens](#)

[Acımasız Kral](#)

[Yasak Taç Kırık](#)

[Tanrı](#)

[Meydan Okuyan Kraliçe](#)

Bratva'nın İddiası:

[Bratva'nın Borcunu](#)

[Ödemek Bratva'nın](#)

[Çalınan Gelini](#)

[Bratva Canavarı Tarafından](#)

[Avlanan Esir Bratva Prensesi](#)

[Bratva Kralı Tarafından](#)

[Sahiplenilen Bratva'nın Kilit](#)

[Altındaki Aşkı](#)

Scaliame Suç Ailesi:

[Tetikçinin Saplantısı](#)

[Patronun Ayartması](#)

[Bodyguard'ın Zayıflığı](#)

Güç:

[Tiran](#)

[Haydut](#)

[Savaş](#)

[Lordu](#)

Standalone'lar:

[Kırık Çizgiler](#)

[Patron Deliğı](#)

[Grumpaholic](#)

[Benim Sapığım](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Her şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizimlerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.